

— У. Е. В. — ГРИФИН

СЕРИЯ „АГЕНТЪТ НА ПРЕЗИДЕНТА“

ЗАЛОЖНИКЪТ

КНИЖКА

ТРИЛЪР

УИЛЯМ ГРИФИН ЗАЛОЖНИКЪТ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Майорът от Специалните части Чарли Кастило работи за отдел Вътрешна сигурност, но все по-често към него се обръща президентът на САЩ, когато иска някое разследване да се проведе дискретно. А няма друга ситуация, която да изисква по-голяма дискретност от тази, с която трябва да се справят сега.

Съпругата на дипломат е отвлечена в Аржентина, а съпругът ѝ е убит пред очите ѝ. Децата им ще бъдат следващите, такава е предупреждението, ако тя не каже къде е брат ѝ, дипломат от ООН, замесен в нечисти сделки, свързани с програмата „Петрол срещу храни“. Липсва огромна сума пари и ръце от всички краища на света се протягат, за да ги вземат. Те няма да се поколебаят нито за миг да пролеят кръвта на всеки, който се изпречи на пътя им...

Дали Грифин не е нашият Омир или Тацит? Тези военни експерти пишат за истински войници, а онова, от което светът има нужда сега, е реалният Чарли Кастило, умният агент на Грифин, който работи директно за президента по случаи, които изискват повече от обичайните умения. Кастило е отлична алтернатива на обичайните екипи, които се появяват в заглавията на вестниците. Прозата на Грифин е запазена марка, той умее да разказва така, че да прикове вниманието, разказите му са пълни с убедителни „вътрешни“ подробности.

Вторият роман за Кастило започва с убийството на дипломат в Аржентина, с отвлечането на съпругата и със заплахите, че същата съдба ще сполети и децата им, ако тя не каже къде е брат ѝ, дипломат от Обединените нации, замесен в скандал с Ирак. Кастило и неговият екип от издръжливи и умни експерти са точно хората, на които може да се има доверие, че ще се справят в тази ситуация. И ако е нужен романист като Грифин, за да им вдъхне живот, то поне техните „колеги“ от реалния живот ще имат модел за подражание.

... бързи обороти напълно реалистични ситуации и
характери.

Буклист

Грифин доказва, че напълно владее военната терминология и базира новата си серия не на минали войни, а на днешните мътни води на тероризма и международните политически интриги... Интересното разследване кара читателите да стоят на пистата и да чакат Чарли Кастило и неговия нов екип да кацнат и да ги отведат към ново приключение.

Публишърс Уикли

26 юли 1777

Необходимостта от осигуряване на добро разузнаване е очевидна и не се налага да се набляга допълнително на този въпрос.

Джордж Вашингтон,
Генерал и
главнокомандващ на
Континенталната армия

За тези които вече не са сред нас:

УИЛЯМ Е. КОЛБИ

Старши лейтенант от армията, който става първият директор на ЦРУ.

ААРОН БАНК

*Старши лейтенант, който става полковник и родоначалник на **Специалните части**.*

УИЛЯМ Р. КОРСЪН

Легендарен офицер от морското разузнаване, най-мразен от страна на КГБ и то не само защото е дал категоричната си оценка за тях.

За живите:

БИЛИ УО

Легендарен старши сержант от ВВС и Специалните части, който се пенсионира и тогава залавя небезизвестния Карлос Чакала.

РЕНЕ ДЖ. ДЕФОРНО

Старши лейтенант, който става легендарен офицер от американското контраразузнаване.

ДЖОН РАЙЦЕЛ

Офицер от армията и легенда в Специалните части, който е можел да сложи край на тероризма на заловения кораб „Акиле Лауро“, но не е получил разрешение да го направи.

РАЛФ ПИТЪРС

Офицер от армейското разузнаване, написал най-добрият анализ срещу тероризма, който някога съм виждал.

И за новото поколение:

МАРК Л.

Старши офицер от разузнаването, който, въпреки младостта си, с всеки изминал ден все повече ми напомня за Бил Колби.

ФРАНК Л.

Легендарен офицер от военното разузнаване, който се пенсионира и сега върви по пътя на Били Уо.

**НАШАТА НАЦИЯ ИМА ДЪЛГ КЪМ ТЕЗИ ПАТРИОТИ
— ДЪЛГ, КОЙТО НИКОГА НЕ БИ МОГЛА ДА ИЗПЪЛНИ.**

I.

(ЕДНО)

Флугхафен Швехат
Виена, Австрия
16:30, 12 юли 2005

Като повечето американци, всеки път, когато Жан-Пол Лоримър кацнеше на международното летище във Виена, или се дразнеше, или се чувстваше неловко, или и двете. Първото, което виждаше щом излезеше на терминала, бе кафене „Старбъкс“.

„Каква арогантност! Американци да предлагат кафе във Виена! Ами тази яркочервена неонова табела!“

Жан-Пол Лоримър, доктор по философия — абаносово черен мъж на четирийсет и шест, сравнително нисък и доста набит, бе напълно плешив и говореше носово; макар да се обличаше по последна европейска мода, включително малките очила с тънки черни рамки, той пристъпваше с тромаво поклащане в италианските си мокасини — бе защитил докторат по централноевропейска история и му беше известно, че в Европа са пиели кафе още през 1600 година.

Освен това доктор Лоримър много добре знаеше, че след обсадата на Виена през 1675 година, при оттеглянето си турската армия изоставила чували, пълни с „черен фураж“. Франц Георг Колшицки, виенчанин, живял в Турция, знаел, че това е кафе. Съобразителният мъж бързо открил първото кафене. Заведението му предлагало безплатни вестници на клиентите, за да не скучаят, докато пиели черната напитка, на която той скоро подобрил вкуса, като започнал да прецежда ситно смляната утайка и добавил мляко и захар.

Успехът дошъл светкавично и кафето почти незабавно се превърнало в задължителна напитка за културното общество в Австро-Унгарската империя. След това станало популярно и по цял свят.

Доктор Лоримър подмина с тромави крачки туристите, спрели пред „Старбъкс“, и поклати глава с възмущение и презрение. „Ето че сега американците го предлагат по цял свят, все едно че те са го

изобретили, също като кока-колата. Това ли е начинът да се популяризира американската култура? Мили боже! Възмутително!“

Доктор Жан-Пол Лоримър вече не се възприемаше като американец. Бе посветил изминалите двацет и две години на успешната си кариера в Обединените нации, а през последните пет години бе с ранг на министър.

Работеше като шеф на Европейската дирекция за сътрудничество между отделите. Централата бе в Париж, затова той живееше там почти от четвърт век. Преди няколко години си купи апартамент на „Рю Мосю“ в VII район и имаше намерение — когато настъпеше подходящият момент — да си купи малка къща на Лазурния бряг. Доскоро дори не се бе замислял над възможността да се върне в Съединените щати.

Благодарение на синия дипломатически паспорт със златна емблема, служителят на паспортния контрол бързо пропусна доктор Лоримър.

Щом излезе, той се насочи към опашката таксита и остана да наблюдава как шофьорът прибира в багажника на „Мерцедеса“ малкия удобен сак, с който не се разделяше дори в самолета, след това се настани на задната седалка и на отличен немски помоли водача да го откара на адрес на „Кобенцлгасе“.

Лоримър таеше противоречиви чувства към Виена, повечето неприязнени, като се започне с факта, че до тук се стигаше трудно със самолет. Просто нямаше директен полет. Трябваше да се прехвърли или в Лондон, или в Брюксел. Днес, тъй като му се налагаше да пристигне колкото е възможно по-бързо, той мина през Лондон. Макар да се наложи да лети допълнително час и половина, той пристигна два часа по-рано, отколкото през Брюксел.

Имаше възможност да се качи и на влака, разбира се, ала подобно пътуване с „Моцарт“ щеше да трае цяла вечност. Когато бе възможно, Лоримър възлагаше на някой от хората си да се занимава с възникналите във Виена въпроси.

Градът, разбира се, беше много красив. Лоримър го възприемаше като столицата на отдавна несъществуваща империя. Само че тук бе безбожно скъпо — не че това го притесняваше — и се усещаше известно расистко отношение. Затова пък в Париж нямаше и намек за

подобно нещо и тъкмо по тази причина Лоримър обичаше Франция като цяло, но най-вече Париж.

Побърза да се отърси от неприятните мисли, за да се разведри. Макар жените в Париж да бяха чудесни, той обичаше да се наслади на малко разнообразие. Тук, във Виена, винаги можеше да си осигури пищна блондинка, полякия или руския, което невинаги бе възможно в Париж.

Жан-Пол Лоримър така и не се ожени. Бе посветил живота си на кариерата и отначало нямаше нито време, нито пари, а когато си извоюва поста, който му осигуряваше достатъчно средства, за да се ожени, се оказа, че времето не му достига.

Преди десетина години гледа един филм, в който актьорът Майкъл Кейн играеше ролята на висш дипломат, на който така и не му бе останало време да си намери съпруга, затова ползваше услугите на скъпо платени проститутки. Макар и с нежелание, Жан-Пол призна, че има много общо с героя на Кейн.

Апартаментът, към който Лоримър се бе отправил, беше виенската квартира на Анри Душон, ливанския му бизнес партньор. Анри, също като Лоримър, бе от африканско потекло — с известни арабски примеси, разбира се, но бе чернокож, висок и по-слаб — също като него никога не се бе женил и също като него харесваше пищни блондинки.

Анри обаче имаше слабост и към млади атлетични русокоси мъже — очевидно наследството на Близкия изток си казваше думата — но бе усетил, че Жан-Пол се чувства неловко в подобна компания, и ги отправяше да си вървят, когато Жан-Пол идваше, а на тяхно място осигуряваше пищни русокоси полякини, по каквито си падаха и двамата. Понякога ги събираше по четири, дори по шест.

„Защо да не се позабавлявам; един господ знае какво ще се случи утре.“

Никой не отвори, когато Жан-Пол позвъни на вратата.

Анри не се бе обадил и сутринта, когато Жан-Пол му телефонира от Париж, за да го предупреди, че пристига. Беше набрал номера от служебен телефон — не от личния, — за да не може никой да проследи

разговора до него; по същата причина не остави и съобщение на телефонния секретар.

Въпреки това знаеше, че Анри е във Виена, защото, когато го нямаше, той изключваше телефона и сигналът „свободно“ се чуваше безкрайно дълго, а секретарят така и не се включваше.

Жан-Пол изчака точно деветдесет секунди — следеше времето по часовника си „Омега“, докато оглеждаше „Кобенцлгасе“, калдъръмената улица, отвеждаща на мястото, където фелдмаршал Радецки разположил щабквартирата си, когато турците били пред портите на Виена — преди да пъкне ключа в бравата.

Един господ знае какво вършеше Анри и може би не искаше да го прекъсват така бързо и неочаквано. Бе проява на елементарно възпитание да му даде деветдесетте секунди време.

Щом отвори вратата, чу музиката — Жан-Пол реши, че е Барток, — което означаваше, че Анри си е вкъщи.

— Анри — провикна се той. — *C'est moi*, Жан-Пол.

Отговор не последва.

Докато влизаше в апартамента, усети миризма, която не успя да познае. Вратата от хола към спалнята на Анри бе отворена. Леглото бе разхвърляно, ала празно.

Жан-Пол откри Анри в тясната стаичка, която Душон от суета наричаше кабинет.

Видя го седнал на кожения стол с висока облегалка пред бюрото. Ръцете му бяха завързани за облегалките с кожени каиши. Беше чисто гол. Гърлото му бе прерязано — толкова дълбоко, че главата всеки миг можеше да се откъсне.

Закръглените му космати гърди бяха оплескани в кръв; от устата му също се бе процеждала кръв и бе капала по брадата.

На бюрото се виждаха окървавени клещи и кухненски нож. Жан-Пол, разбира се, се притесни, когато видя трупа, но той никога не си позволяваше да изпадне в паника или да се остави да му прилошее. Нищо подобно.

Докато си проправяше път в йерархията на Обединените нации, бе прекарал достатъчно време по места като Конго и бе свикнал с миризмата и вида на обезобразени тела.

Погледна отново трупа пред бюрото и реши, че преди да му прережат гърлото, са му изтръгнали два нокътя, а след това — сигурно

по-късно — шест зъба. По горната част на тялото и бедрата се виждаха множество разрези, по всяка вероятност направени с нож.

„Знаех си, че ще се случи нещо подобно, но не го очаквах толкова скоро. Мислех, че остават поне още две седмици.

Видя ли ме някой, когато влизах?

Не.

Накарах таксиджията да спре на «Кобенцлгасе» шест къщи преди адреса и той ме видя, че тръгвам към вратата, преди да потегли.

Има ли нещо, което да ме издаде тук в апартамента?

Сигурно, след като са приключили с него, не са оставили нищо важно.

Освен това няма никакво значение. Време е да вървя.

Единственият въпрос е дали ме чакат в Париж.

Много възможно е това да е само предупреждение към мен.

Не мога да разчитам на предположения.“

Доктор Жан-Пол Лоримър излезе спокойно от кабинета, вдигна куфара от мястото, където го бе оставил на влизане, и се спря замислен за момент, след това извади от джоба си ключа на апартамента и го остави на масата до вратата.

Накрая излезе на „Кобенцлгасе“ и потегли куфарчето след себе си. Тръгна надолу по хълма към спирката на трамвая и се качи в първия, който дойде.

Когато стигна пред Виенската опера на „Картнер Ринг“, той слезе и се прехвърли на трамвай за западната гара на Виена на „Мариахилферщрасе“.

Купи си билет за единично купе на влак EN 262 с платинената кредитна карта на „Американ Експрес“, издадена от Обединените нации.

Видя, че му остава достатъчно време, преди влакът да потегли за парижката Гар дьо л'Ест в осем и трийсет и четири, излезе от гарата, намери кафене и си поръча двойно кафе *mit Sclagobers*, посегна към брой на „Виенер Куриер“ и седна на една маса.

(ДВЕ)

„Рю Мосю“ 7
Париж VII, Франция
12:05, 13 юли 2005

Доктор Жан-Пол Лоримър обходи с тъжен поглед апартамента си. Знаеше, че много от нещата тук ще му липсват — не само изисканите антики, които си бе позволявал през последните години, — ала не можеше да направи нищо.

Освен това се колебаеше дали да остави почти седем хиляди евро в сейфа. Седемте хиляди бяха осем хиляди американски долара. Само че като оставеше всичко — включително парите в сейфа, — беше почти сигурно, че ще обърка поне за известно време онези, които го търсеха.

Не че бе тръгнал за кътчето на мечтите „Шангри-Ла“, без да е осигурен финансово. Разпределени почти по равно в Банко Централ, Банко Кофак, Банко Кредито и Банко Хипотекарио, го чакаха шестнайсет милиона долара, повече пари, отколкото преди десет години Жан-Пол си бе представял, че някога ще притежава.

В „Шангри-Ла“ си имаше луксозен апартамент с изглед към Атлантическия океан, а на около сто и шейсет километра на север, в Сан Хосе, можеше да разчита на откъсната от света *estancia*, разположена на две хиляди хектара, която носеше добра печалба от развъждането на добитък.

Собствеността и банковите сметки бяха на името на ливанския гражданин Жан-Пол Бертран, паспортът му бе издаден от ливанското външно министерство със снимката и пръстовия отпечатък на Жан-Пол Лоримър. Паспортът му бе струвал цяло състояние, но ето че сега бе повече от ясно, — тези пари бяха разумна инвестиция.

Жан-Пол взе със себе си само два куфара и чантата на колелца, с която бе пътувал до Виена. В трите бе разделил на малки пакети сто хиляди американски долара, скрити в обувки, чорапи, във вътрешните джобове на сака и къде ли още не. Предварително бе готов да се отърве

от багажа, ако станеше ясно, че няма начин да отпътува за „Шангри-Ла“, без да мине митническа проверка.

Имаше и още пет хиляди долара — на пачки по хиляда, — пъхнати в различни джобове на костюма, и четири паспорта с негова снимка, които не бяха издадени от нито едно правителство.

Жан-Пол се затрудни малко с багажа, докато спре такси, ала след това всичко тръгна гладко.

От международното летище „Шарл дьо Гол“ се качи на самолет на кралските „Еър Марок“ под името Омар дел Данти, мароканец, и отпътува за Казабланка, където слезе на международното летище „Мохамед V“. Два часа по-късно се качи под името Морис Лелан, французин, на полет на „Ер Франс“ до Сенегал, който кацаше на международното летище „Йоф“. Все още под името Лелан, в девет и трийсет същата вечер той се качи на полет на „Ал Италия“ за Сао Пауло в Бразилия. Там се прехвърли на двумоторен самолет на „Нордесте Линас Аереас“, бразилска авиокомпания, и отпътува за Санта Мария.

В Санта Мария, след като се обади на управителя на имението си, се качи на огромен междуградски автобус — много по-приятен от американските „Грейхаунд“, на които бе пътувал. Всяка седалка имаше телевизор, студен бюфет, дори приятно червено вино, макар да бе масово производство. Пътуването бе триста и дващест километра, чак до Хагуарао, селскостопанско градче на границата между Бразилия и Уругвай.

Рикардо, управителят на имението, го чакаше с тойота „Ленд Круизър“. Двамата седнаха в приличен, макар и доста семпъл ресторант, за да изпият по чаша местно мерло, много по-хубаво от виното, сервирано в автобуса, и чак след това потеглиха за Уругвай. Дори да имаше някакъв паспортен контрол на границата, доктор Лоримър така и не го забеляза. Два часа по-късно „Ленд Круизъра“ зави по добре поддържан път, засипан с чакъл, и мина под надпис от ковано желязо, на който бе изписано:

ШАНГРИ-ЛА

— Добре дошъл, докторе — поздрави го Рикардо.

— Благодаря ти, Рикардо — отвърна Жан-Пол. — Ще поостана известно време. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

— Разбира се, докторе.

— И нещо съвсем по мъжки, Рикардо. Нали разбираш, че ще ми трябва женска компания?

— Още тази вечер ли, докторе? Не сте ли уморен от пътуването?

— Да видим дали ще успееш да осигуриш някоя, която да накара кръвта ми да кипне.

— Има едно-две момичета, млади момичета — обясни Рикардо, — които може и да ви заинтригуват.

— Добре — отдъхна си доктор Лоримър.

Десет минути по-късно „Ленд Круизъра“ спря пред просторна едноетажна къща, боядисана в бяло.

Шестима слуги излязоха бързо, за да поздравят *El Patron* със завръщането у дома. Едно от момичетата, със светла кожа, девойче на около шестнайсет, му се стори интересно.

Доктор Лоримър му се усмихна, докато вървеше към къщата.

(ТРИ)

Посолства на САЩ
„Авенида Колумбия“ 4300
Палермо, Буенос Айрес, Аржентина
18:25, 20 юли 2005

Джей Уинслоу Мастърсън, много висок, добре облечен, много черен афроамериканец на четирийсет и две, заклет американец, който ненавиждаше почти всичко френско, се бе облегал на прозореца в кабинета си и наблюдаваше демонстрацията навън.

Кабинетът на Мастърсън бе на втория етаж в посолството, непосредствено до кабинета на посланика. Мастърсън бе заместник-посланик — или вторият човек в посолството, — а в момента изпълняваше длъжността пълномощен министър или представител на президента на Съединените щати в Република Аржентина.

Посланикът Хуан Мануел Силвио бе „отвъд реката“ — в Монтевидео, Уругвай — за нещо като работен обяд с Майкъл А. Макгрори, пълномощен министър и представител на президента на Съединените щати в Република Уругвай. Двамата посланици или техните заместници се срещаха редовно на всеки две седмици или в Буенос Айрес, или в Монтевидео.

Силвио се бе качил на ранния полет от летище „Хорхе Нюбъри“ в Буенос Айрес, който кацаше в Монтевидео след двацет и шест минути, в седем и пет сутринта, и го очакваха да се върне в три и десет следобед с ферибота. Бързият катамаран изминаваше разстоянието за малко повече от три часа. Посланикът казваше, че за всичкото това време в кабината първа класа успява да се справи необезпокояван с поне част от бумажината, натрупала се на бюрото му.

Днес, прецени Мастърсън, се бяха събрали поне триста демонстранти, за да дрънкат с тенджери и тигани. Оградата не бе

достатъчна, за да ги спре, затова поне петдесет ченгета, половината от конната полиция, ги охраняваха.

Демонстрантите ръкомахаха — поне докато си мислеха, че телевизионните камери са включени, — вдигнали лозунги против Международния валутен фонд, следователно и против намесата на САЩ, американската фискална политика и Америка по принцип. Виждаха се поне шест плаката с лика на някого, доста приличащ на Ернесто „Че“ Гевара.

Преклонението на аржентинците пред Гевара удивляваше и силно дразнеше Мастърсън. Макар и с нежелание, си признаваше, че се възхищава на Фидел Кастро, повел шепа мъже в кубинските планини, за да ги обучи и тренира, а след това успял да свали правителството и оттогава насетне показваше среден пръст на най-влиятелните нации в света.

Гевара обаче беше друга работа. Аржентинският лекар се бе грижил за Кастро. Доколкото Мастърсън знаеше, това бе единственият му принос към каузата на комунизма. Беше се провалил напълно като революционер. Опитът му да привлече и Африка бе завършил катастрофално. Бяха необходими нищо и никакви стотина войници от американските *Специални части* в Африка, за да го накарат да побегне с подвита опашка. След това се бе преместил в Боливия, където го очакваше още по-малка група Зелени барети, повечето кубинци от американски произход. Те не просто смачкаха амбициите му за революция, ами го направиха за посмешище в цяла Латинска Америка.

Зелените барети почти бяха успели. Имаше един случай, когато те почти през смях докладваха, че Гевара разположил хората си, наричани с гръмкото название Революционна армия, за нощно военно учение, но благополучно се изгубили из гъсталаците на джунглата, четирима се удавили, докато се опитвали да прекосят една река, и им били необходими две седмици, за да се върнат в базовия лагер, едва оцелели, след като им се наложило да се прехранват с маймуни и други диви твари. Когато се върнал в базата, Гевара открил, че боливийската армия е поставила района под наблюдение. Някакъв фермер съобщил на правителството къде са се настанили революционерите, защото се уплашил, че са наркотрафиканти.

На президента на Боливия не му било никак смешно и не приел идеята, че най-удачният начин за разправа с доктор Гевара е

унижението. Наредил да бъде незабавно предаден на военен съд по обвинение за притежание на оръжие с цел насилствено сваляне на правителството, което според международното право се наказва със смърт. Процесът бил последван от бърза екзекуция и ето как Гевара се превърнал в легенда, вместо в посмешище.

— Къде витаеш, Джак? — долетя зад него познатият глас на Александър Б. Дарби. Официално Дарби се водеше търговски аташе, ала за по-висшестоящите не бе тайна, че е представителят на ЦРУ.

Мастърсън се обърна с усмивка към дребния закръглен мъж с тънки изписани мустачки.

— Обичайните ми презрителни разсъждения за Че Гевара.

— Онези още ли висят навън?

Мастърсън кимна.

— Чаках да завали. Надявах се да плисне един дъжд, за да се махнат.

— Да, ама не стана.

— Ти готов ли си?

— На ваше разположение съм, господине — отвърна Мастърсън и тръгна към вратата.

Мастърсън пътуваше до вкъщи заедно с Дарби, който живееше наблизко, в предградието „Сан Исидро“. Колата, осигурена му от посолството, беше блъсната — за втори път този месец — и трябваше да я откарат в сервиз.

— Шефът върна ли се? — попита Дарби, докато се качваха в асансьора, който щеше да ги остави в мазето.

— Всеки момент. Взел е ферибота — отвърна Мастърсън.

— Сигурно и той е очаквал да завали — предположи Дарби.

Мастърсън се засмя.

Ако не друго, демонстрантите пред посолството превръщаха в истинско изпитание влизането и излизането от сградата. Насъбралите се, сигурни, че телевизионните камери следят всяко тяхно движение, се втурваха, за да обградят дипломатическите автомобили. Освен че блъскаха по колите и размахваха юмруци към пътниците вътре — виждаха единствено шофьорите, защото задните прозорци бяха с черни стъкла, — те не вършеха поразии. Затова пък се налагаше

конната полиция да мобилизира силите си, за да пробие сред недоволните и да направи път на автомобилите, което създаваше хаос и винаги имаше опасност някой да бъде стъпкан или прегазен. Оставаше и възможността някой демонстрант — който дори не е бил докоснат — да започне да вие жално пред камерите и да се оплаква, че някой гинго империалист нарочно е прекарал колата си през крака му. Това бе сигурен начин да ги дадат по вечерните новини и в „Кларен“, един от ежедневниците на Буенос Айрес.

Асансьорът ги свали в мазето, мътно осветено помещение с паркирани от едната страна автомобили. Повечето бяха личните коли на персонала, чийто ранг не бе достатъчно висок, за да им зачислят служебна с шофьор, но достатъчно издигнали се, за да разчитат на място в мазето на посолството. Имаше и специално обозначени паркинг места пред сградата, предвидени за приходящите.

Най-близо до рампата, която извеждаше от мазето, бяха местата за автомобилите на посолството, джипове „Уегъниър“ и други, използвани вместо таксита, и още шест почти еднакви „коли на посолството“. Бяха чисто нови, или почти чисто нови, всичките беемвета, тъмносини или черни, седмици и петици, до една бронирани, с дипломатически номера.

Когато Мастърсън и Дарби слязоха, пет от автомобилите бяха на местата си — огромното черно 760 на посланика, двойникът му, колата на Дарби, на генералния консул и на Кен Лауъри. Лауъри бе шеф на охраната. Нямахше ги само колите на военния аташе — на него често му се случваше да си тръгва по-рано — и на Мастърсън, оставена в сервиз, за да сменят предния калник.

Шофьорът на Дарби, настанил се на съваем стол до рампата заедно с останалите шофьори, се надигна, щом ги видя да приближават, за да отвори вратите и на двамата още преди да стигнат автомобила.

Една от многобройните причини, поради които се знаеше, че Алекс Дарби е човек на ЦРУ, бе фактът, че разполага със собствена служебна кола. Останалите аташета нямаха.

Шофьорите до един бяха служители на частната охранителна фирма, която се грижеше за безопасността на посолството. Предполагаше се, че са пенсионирани полицаи, което им даваше правото да носят оръжие. Не бе тайна, че в действителност са

вербувани от аржентинското разузнаване, наречено ДРУ^[1], което бе нещо като местна комбинация от ЦРУ, Тайните служби и ФБР.

— Ще оставим господин Мастърсън у тях — заяви Дарби, когато приближиха. — Карай първо към тях.

— Всъщност Бетси ще ме чака — сигурно вече нервничи — в „Канзас“ — обясни Мастърсън. — Ще ме оставите ли там, ако обичате?

„Канзас“ бе популярен ресторант на „Авенида Либертадор“ в скъпия жилищен район на Буенос Айрес, наречен „Сан Исидро“. Да се излезе от посолството, не бе никак лесна работа. Първо охраната проверяваше самоличността на шофьора, след това пътниците и отбелязваше времето на излизане в съответната бланка. След това, Мастърсън така и не бе успял да разбере защо е необходимо, те претърсваха автомобила, като започваха от багажника и надничаха отдолу с помощта на огромно огледало с дръжка.

Едва тогава пропускаха колата и вдигаха трите бариери, всяка с диаметър от деветдесет сантиметра. Това даваше възможност на наблюдателя, оставен от демонстрантите, да привика протестиращите, а някой от конната полиция подаваше сигнал на колегите си и двайсетина униформени дотичваха или подкарваха конете, за да осигурят преминаването на дипломатите през скупчилите се демонстранти.

Тогаваше се отваряха двете крила на портата и автомобилът излизаше от територията на посолството, а демонстрантите, както обикновено, се хвърляха напред.

Поражения нямаше, ала думкането по беемвето бе дразнещо и плашещо, както и яростно разкривените лица на някои от демонстрантите. Не на всички. Доколкото Мастърсън забележа, някои от насъбралите се си прекарваха доста весело.

След около минута минаха покрай протестиращите, шофьорът издебна пролука в бързия поток коли, вля се в движението и се насочи към „Авенида Либертадор“.

Алекс Дарби замахна с ръка в посоката, където се намираще резиденцията — домът на посланика, внушителна каменна сграда — с изглед към „Авенида Либертадор“, на около петстотин метра от посолството.

Мастърсън се обърна и забеляза група демонстранти, хукнали от посолството към резиденцията.

— Нищо чудно, че се е качил на ферибота — отбеляза Дарби. — Ако беше в посолството, щеше да му се наложи да се измъкна на два пъти. Веднъж, за да се махне от посолството, и после — за да влезе в резиденцията.

На стотина метра по-нататък нямаше и следа от шумната тълпа, събрала се пред посолството. От дясната им страна се бе ширнал парк, където хората тичаха, разхождаха кучетата си, а от лявата страна се издигаха елегантни блокове чак до железопътния мост. От другата страна на моста, отляво, се намираха армейските игрища за поло и пистите за надбягвания, а отдясно се падаше хиподрумът. На игрищата за поло в момента нямаше срещи, ала любителите на коне вече се бяха събрали в очакване на вечерните надбягвания.

Следваха нови блокове и от двете страни на пътя.

Минаха под моста на магистралата, което означаваше, че излизат от град Буенос Айрес и навлизат в областта Буенос Айрес. Град Буенос Айрес, мислеше си често Мастърсън, бе като окръг Колумбия, а областта възприемаше като щат, например Мериленд или Вирджиния.

— Движението не е прекалено натоварено — подхвърли Алекс.

Мастърсън се наведе напред, за да надникне през предното стъкло.

Минаваха покрай „Карфур“, френската верига супермаркети. В началото на кариерата си Мастърсън бе работил в консулски отдел на посолството в Париж и си мислеше, че е научил що за птици са французите, затова отказваше да пазарува тук.

— Прав си — съгласи се той в момента, когато шофьорът, вбесен, натисна клаксона.

Усетиха силен страничен тласък и беемвето се разтресе, а след това се чу и хрущенето на смачкана ламарина. Ударът лашна Дарби и Мастърсън настрани, но предпазните колани ги задържаха.

Последва нов тласък, този път отзад, и коланите отново се опънаха.

Шофьорът изруга нещо на бърз и напълно неразбираем испански.

— Мили боже! — избухна Мастърсън, докато се опитваше да се изправи на седалката.

— Добре ли си, Джак? — попита Дарби.

— Май да — отвърна Мастърсън. — Господи боже мой! Пак ли! Тези проклетни шантави аржентински шофьори!

— Спокойно — опита се да го успокои Дарби, докато опитният му поглед на шпионин преценяваше обстановката навън.

Мастърсън се опита да отвори вратата. Тя не поддаде.

— Ще трябва да се измъкнем от твоята страна, Алекс — реши той.

— Няма да е лесно — предупреди го Дарби и посочи потока автомобили на улицата.

Шофьорът излезе от колата, спря по средата на платното и вдигна ръка като полицай. Мастърсън разсеяно си каза, че по всяка вероятност човекът е започнал кариерата си като регулировчик.

Дотича униформен патрул. Шофьорът му се сопна и полицаят начаса се зае да отбие трафика. Шофьорът се върна до беемвето и Дарби и Мастърсън излязоха.

Джак забеляза, че пикапът, който ги бе ударил пръв, дава заден. Беше форд F-250 с четири врати и масивни робари пред решетката на радиатора. В първия момент реши, че робарите — често срещана придобивка при пикапите, която им позволяваше да изтласкват други превозни средства, заседнали по калните провинциални пътища — ще са само надраскани, докато на беемвето ще трябва да се смени и вратата, и цялата задница.

Чак тогава видя лекия автомобил фолксваген „Голф“, който ги бе блъснал отзад. Дясната страна на предното стъкло бе счупена. Той пристъпи бързо към вратата и я дръпна. На седалката се бе отпуснал добре облечен млад мъж, все още зашеметен, притиснал пръсти към окървавеното си чело.

На Мастърсън му мина грозна мисъл: „Ако не се надуваше, че коланите са за пътувачите, тъп дръвнико, главата ти нямаше да опита здравината на стъклото.“

Размаха пръсти пред очите на мъжа. Непознатият го погледна с някакво любопитство, примесено с раздразнение.

— Ще ви помогна да излезете, *senor* — започна Мастърсън на безупречен испански. — Най-добре е да легнете.

Забеляза, че шофьорът е привлекателна млада жена — „вероятно съпругата на сеньор Надут Дръвник, тъй като аржентинските мъже не позволяваха приятелките им да шофират, да не би някой да си помисли, че не са достатъчно мъжествени“ — доста замаяна, но поне не бе ранена. Беше си сложила предпазния колан, а въздушната възглавница се бе включила.

— Алекс — провикна се Мастърсън. — Помогни на дамата да слезе.

След това извади кърпичка от джоба на панталоните си и я постави на окървавеното чело на мъжа, а накрая вдигна ръката му, за да притиска раната.

— Задръжте така — нареди Мастърсън, докато му помагаше да слезе от фолксвагена и да се дръпне на тротоара. Накара го да седне и попита: — Имате ли нужда да легнете?

— Добре съм — отвърна мъжът. — *Muchas gracias*.

— Сигурен ли сте? Нали няма нищо счупено?

Мъжът се понамести, сякаш пробваше дали няма счупени кости, и се усмихна измъчено. Алекс Дарби отведе младата жена на тротоара. Тя чак сега забеляза мъжа и притиснатата към челото му окървавена кърпичка, изхлипа шумно и се отпусна на колене, за да му обърне внимание.

Мастърсън погледна настрани, за да се почувстват поне за малко сами.

Големият форд, който ги бе блъснал, хлътваше на паркинга на „Карфур“.

„Копелето гадно се опитва да избяга!“

Мастърсън изкрещя на полицаия, който се опитваше да се справи с движението, и най-сетне успя да привлече вниманието му. Посочи пикапа и закрещя отново, че се опитва да избяга.

Полицаят махна с ръка, за да покаже, че разбира, ала е зает с движението и не може да направи нищо.

„Мама му стара!“

Мастърсън извади мобилния си телефон от вътрешния джоб и набра един от запаметените номера. Отговор нямаше, затова погледна екрана.

„Няма покритие! Сигурно съм на единственото място в шибания Буенос Айрес, където няма покритие!“

Дарби видя мобилния в ръката на Мастърсън и попита:

— В посолството ли се обаждаш?

— Няма никакво покритие.

Дарби извади своя мобилен телефон, за да се увери.

— Ще се обадя по радиостанцията — успокои го той и бързо се върна при беемвето.

След минута се върна.

— Лауъри пита дали сме добре — започна да обяснява той. — Казах му, че всичко е наред. Ще ни изпрати пътна помощ и автомобил. Сигурно ще се наложи да почакаме малко за колата. Демонстрантите още не са се разотишли.

— Копелето, дето ни блъсна, се изнесе нанякъде — каза Мастърсън.

— Ами? Сигурен ли си?

— Да, по дяволите, сигурен съм.

— Спокойно, Джак. Случва се. Нали никой не е ранен.

— Той е ранен — сопна се Мастърсън и кимна към сенъор Надут Дръвник.

— Сигурен съм, че ченгетата ще пристигнат всеки момент, а също и линейка.

— Бетси ще ми разкаже играта, ако закъснея — оплака се Мастърсън. — А не мога да ѝ позвъня.

— Свържи се по радиостанцията с охраната и помоли да ѝ позвънят в „Канзас“.

Мастърсън се замисли над предложението.

— Не става — реши той. — Ще трябва да изтърпя цупенето ѝ. Не ми се иска охраната да ѝ съобщи, че пак съм катастрофирал.

[1] ДРУ — SIDE — Secretaria de Inteligencia de Estado — Държавно разузнавателно управление — Б.пр. ↑

(ЧЕТИРИ)

Ресторант „Канзас“
„Авенида Либертадор“
„Сан Исидро“
Област Буенос Айрес, Аржентина
19:25, 20 юли 2005

Елизабет — Бетси — Мастърсън, висока, слаба, много поддържана жена на трийсет и седем с остри черти и тъмнокафява кожа, която караше хората да си мислят, че е потомка на племето ватуси, седеше сама на бара в „Канзас“ — единственото място в изисканото заведение, където се пушеше. Погледна часовника си поне за петдесети път през последните десет минути и въздъхна шумно, докато си мислеше неприятни неща за противоположния пол и най-вече за Джак, съпруга си. Даде знак на бармана да ѝ сипе още една чаша мерло „Лагард“ и запали нова цигара.

„Дяволите да го вземат! Много добре знае колко мразя да седя сама на бара, все едно че се ослушвам, за да си хвана мъж. А обеща, че ще бъде тук между седем без петнайсет и седем!“

Джак беше катастрофирал със служебната кола — втора катастрофа този месец — и автомобилът беше закаран в сервиз, затова се налагаше да ходи на работа и да се връща с Алекс Дарби, търговския аташе на посолството. Джак ѝ се бе обадил, за да я попита дали иска да го вземе от „Канзас“, защото на Алекс нямало да му бъде удобно да го закара до тях.

Семейства Мастърсън и Дарби караха втори мандат в Буенос Айрес и бяха предпочели къщи в „Сан Исидро“, вместо апартаменти в „Палермо“ или „Белграно“.

Първият мандат ги беше научил, че елегантните апартаменти, които посолството им осигуряваше, си имаха недостатъци. Бяха много по-близо до посолството, но пък там бе шумно, понякога асансьорите и климатиците не работеха, а много често се налагаше да си търсят

място за паркиране на най-ниското ниво в подземния паркинг. Освен това плувните басейни бяха общи, ако изобщо имаше плувен басейн.

Къщите на посолството в „Сан Исидро“ бяха приятни и си имаха градини, *quincho* — барбекю на открито — и плувен басейн. Това бе много важно, когато имаш деца, а семейство Мастърсън бяха с три. Училищата в „Сан Исидро“ бяха по-добри, също и магазините, а „Авенида Либертадор“ бе пълна с бутици и приятни ресторанти. Не биваше да забравя и удобните паркинги, които бяха, както се изразяваха от Държавния департамент, специално за „лични автомобили“.

Автомобилът на семейство Мастърсън беше тъмнозелен ван „Крайслер“, модел 2004 година. Заради трите деца и велосипедите им трябваше нещо голямо. Ванът наистина беше огромен и Бетси дори не искаше да мисли какво би било да си търси място за паркиране на така наречения бус в някой от подземните паркинги на града.

Когато ходеше в Буенос Айрес, за да обядва с Джак или по някоя друга причина, тя никога не оставяше автомобила на паркинг. Дипломатическите номера на буса ѝ даваха възможност да го остави, където пожелае. Нямаха право нито да я глобят, нито да я вдигнат с паяк. Нямаха право да я спират и за превишена скорост. На това му се казваше дипломатически имунитет.

Цената, която плащаха за къщата и хубавите магазини, приятните ресторанти и по-добрите училища на „Сан Исидро“, бе да отделят два пъти на ден по трийсет минути, понякога по четирийсет и пет, за да пропътуват разстоянието по „Либертадор“ до посолството. Ала Джак бе готов да плаща тази цена.

Барманът, който я обслужваше — един от четиримата на овалния бар, — се приближи с бутилка „Лагард“ в едната ръка и чиста чаша в другата. Попита с извити вежди дали иска нова чаша.

— Няма нужда, благодаря — отвърна Бетси на испански.

Барманът доля чашата ѝ почти до ръба.

„Май не трябваше — помисли си тя. — Както наливат тук, две чаши са половин бутилка, а след като изпия половин бутилка, сигурно ще изтърся нещо — въпреки че Джак го заслужава, — заради което после ще съжалявам.“

Въпреки това пое чашата внимателно и отпи голяма глътка.

Вдигна поглед към двата огромни телевизионни екрана на стените, монтирани специално за посетителите на бара. На единия даваха сокър — и аржентинците, и по-голямата част от света наричаха играта „футбол“, — а другият бе включен на новинарски канал.

Нямаше звук.

„Типично по аржентински — каза си заядливо тя. — Вместо да се чудят на кой канал да включат звука, след като знаят, че зрителите на другия ще се дразнят, те са изключили звука и на двата. Така никой няма да се дразни.“

Футболът изобщо не я интересуваше, затова насочи вниманието си към новините. Пред посолството на САЩ отново имаше демонстрация. Тълпата блъскаше барабани и тенджери, вееха се знамена и плакати, включително няколко с образа на Че Гевара — които незнайно защо безумно дразнеха Джак, — зад бариерите, поставени от конната полиция.

„Сигурно затова Джак закъснява. Не е успял да излезе от посолството. Поне да се беше обадил.“

На екрана се появи изискан мъж с посивяла брада и делови костюм, за да застане пред микрофона. Бетси знаеше, че е виден бизнесмен, на когото бяха отвлекли сина. Исканията за откуп ставаха все по-големи и всеки път похитителите изпращаха по един от пръстите на момчето, за да докажат, че малкият е все още жив. Скоро след като бащата бе платил, тялото на момчето — простреляно в главата — бе открито. В момента бащата бе един от най-бодливите тръни в очите на президента и администрацията му.

Похищенията — понякога осъществявани с помощта на полицията — бяха доходоносен бизнес в Аржентина. „Буенос Айрес Хералд“, вестник, издаван на английски с американски собственик, бе публикувал тази сутрин статия за отвличането на тринайсетгодишно момиче, за което се предполагаше, че е продадено като проститутка.

„Толкова красива страна, притисната от толкова грозни проблеми.“

Камерата се прехвърли на незначителна американска звезда, обградена от фенове на летище „Езейза“.

Бетси отпи нова голяма глътка „Мерло“, погледна към входа за съпруга си и отново насочи вниманието си към екрана.

Десет минути по-късно не можеше да си намери място. „Това вече е прекалено. Да върви по дяволите. Да виси колкото иска навън, докато се опитва да си вземе такси. Жалко, че не вали.“ Постави кредитната си карта „Американ Експрес“ на бара, привлече погледа на бармана и посочи картата. Той се усмихна, кимна и се обърна към касата.

Когато остави бележката на бара, тя видя, че двете чаши доста приятно „Мерло“ и платото подбрани сирена и солени бисквити й струват 24.50 аржентински песо. Това правеше осем американски долара.

Бодна я чувство на вина. Семейство Мастърсън живееха доста добре по време на първия мандат на съпруга ѝ, когато едно песо бе равно на един долар. Сега, след катастрофалната девалвация на песото, те живееха царски. За тях бе наистина чудесно, но така и не успяваха да се порадват истински, след като около тях имаше толкова много страдание.

Тя кимна, барманът взе бележката и кредитната ѝ карта и се върна при касата. Бетси бръкна в чантата и извади пачка, за да отдели банкнота от пет песо. Кой знае защо, бакшишът не се даваше с кредитната карта. Пет песо бяха около двацет процента от цялата сума, а и Джак все ѝ повтаряше, че аржентинците са благодарни и на десет процента бакшиш. Но барманът бе приятен младеж, който винаги ѝ обръщаше специално внимание, да не говорим, че едва ли изкарваше много пари тук. Пет песо бяха долар и шейсет.

Когато барманът ѝ върна картата, тя подписа отрязъка, взе копие, остави петте песо върху първия екземпляр и го бутна към него.

— *Muchas gracias, senora.*

— Моля — отвърна Бетси на испански.

Пъхна кредитната карта в портфейла си, след това прибра портфейла в чантата и я затвори. Смъкна се от високия стол пред бара и се отправи към вратата. Кухнята се виждаше цялата, отделена от заведението със стъклена преграда. Открай време оставаше като омагьосана от трескавото подготвяне на храната. Вътре имаше поне двацетина мъже в бели престилки, които се суетяха около шест печки от неръждаема стомана, грил с дървени въглища и други кухненски уреди. Личеше, че са потънали в работа. Салонът за непушачи в „Канзас“ бе огромен и обикновено пълен с хора.

Във фойето се бяха скупчили клиенти, които съобщаваха имената си на момичета от персонала, за да ги настанят. Едно от момичетата забеляза, че Бетси си тръгва, и забърза да ѝ отвори вратата.

Госпожа Мастърсън излезе на „Авенида Либертадор“ и огледа улицата, ала от съпруга ѝ нямаше и следа. Зави надясно по тротоара към страничния паркинг на „Канзас“. На просторния паркинг зад ресторанта се излизаше от две места. На другото място имаше валета, които паркираха автомобилите.

Бетси никога не минаваше там. Отдавна вече бе решила, още когато започнаха да идват в „Канзас“, че е голяма досада да разчиташ някой да ти паркира колата. Младите момчета ти отваряха вратата, подаваха ти талон и се хвърляха зад волана, даваха газ до дупка и потегляха с пищене на гуми към паркинга, където доказваха мъжествеността си, като паркираха на една боя разстояние от съседните автомобили.

Когато си тръгваш, трябваше да намериш талона, да застанеш пред вратата и да чакаш някой от валетата, за да му го дадеш. Тогава той хукваше към паркинга. След няколко минути буса заковаваше пред нея с ново пищене на гуми, а момчето изскачаше доволно ухилено, протегнало ръка за очаквания бакшиш.

Бе много по-лесно и бързо сама да паркира буса. Така че когато вечерята приключеше — *или се откажеше да чака съпруга си, който дори не благоволяваше да ѝ позвъни, за да предупреди, че ще закъснее, и не се сещаше да вдигне мобилния, когато му се обаждаше* — трябваше просто да мине отзад на паркинга, да се качи в буса и да подкара.

Когато днес дойде, паркингът бе почти пълен и се наложи да спре в самия край, защото единствено там имаше достатъчно място за буса. Нищо. Не беше далече, а и паркингът бе добре осветен, високите улични лампи бяха щръкнали като скални кътчета сред паркираните автомобили.

Учуди се и се подразни, когато забеляза, че лампата над буса е изгоряла. Случваше се, но си каза, че няма да е никак лесно, докато нацели ключалката в тъмното.

Когато приближи до автомобила, разбра, че положението е по-зле, отколкото изглеждаше отдалече. Някой кретен — най-вероятно някой от валетата — бе паркирал едно пежо толкова близо до лявата

страна на вана, че нямаше начин да отвори вратата, без да отърка гърдите си и дупето в мръсното пежо или в буса, който също трябваше да мине на автомивка.

Заобиколи от дясната страна и след доста търсене — дори за момент си каза, че ще се наложи да извади запалката — успя да пъхне ключа и да отвори вратата.

Беше с тясна пола и единственият начин да пропълзи по седалката до шофьора през разстоянието между двете, както и да се наричаше, бе като запретне пола чак до бикините.

„Едно по едно. Остави първо чантата, след това вдигай полата.“

Отвори плъзгащата се врата и подхвърли чантата на седалката.

Предната врата се тръшна.

„Какво, по дяволите, беше това?“

Вдигна поглед, за да разбере какво става.

Между колите крачеше мъж и приближаваше. Държеше нещо в ръка.

„Това пък какво е? Не е ли спринцовка?“

Първо усети ръцете, които я сграбчиха отзад, а след това нечия ръка притисна устата ѝ.

Започна да се съпротивлява. Опита се да ухапе ръката на непознатия, докато той я стискаше. Усети убождане по бедрото.

„Боже госпо...“

Четири минути по-късно тъмносиньо „BMW 545i“ с черни стъкла и дипломатически номер отби от „Авенида Либертадор“ и спря до тротоара. Знакът „Паркирането забранено“ се виждаше ясно, но както обикновено бяха спрели още няколко коли на дипломатическия корпус.

Джак Мастърсън се обърна към седналия отзад Алекс Дарби.

— След като колата ти ще прави компания на моята в сервиза, как ще ходим на работа?

— Ще накарам някое от момчетата да ме вози — отвърна Алекс.

— Не предпочиташ ли мен?

— Надявах се да ми предложиш.

— Осем и петнайсет става ли?

— Да. Искаш ли да ти изпратя тази кола, след като шофьорът ме остави?

— Няма нужда. Бетси е с буса. Прати шофьора да я прибере в посолството. — Той заговори по-високо на испански. — Съобщете на диспечера утре в осем сутринта да ме чака кола пред нас.

— *Si, senor* — отвърна шофьорът.

— Ще те взема — обърна се Мастърсън към Дарби — само ако утре сутринта съм все още жив. Знаеш я колко мрази да чака и ще е вкисната до бога.

Дарби се изкиска.

Мастърсън слезе и затича към входа на „Канзас“. Проправи си път сред множеството, които чакаха да ги настанят, и прескочи наведнъж трите стъпала към бара.

Бетси я нямаше нито на бара, нито в сепаретата.

„По дяволите!“

Един от барманите го забеляза и вдигна безпомощно ръце. Джак пристъпи към него.

— Изпуснахте я за малко, господине — обясни барманът. — Тръгна си преди две минути.

„Мамка му! Може пък да я хвана на паркинга.“

— *Muchas gracias* — благодари той на човека и забърза през фойето към паркинга.

„Ако е оставила някой вале да паркира буса, може още да чака.“

Бетси я нямаше.

„Мамка му!“

Джак заобиколи паркинга и се огледа. Отначало не забеляза буса, но след секунда го мярна в далечния край. Светлината в купето бе включена, което означаваше, че тя тъкмо се качва.

Той хукна с всички сили натам.

„Нямам никаква представа какви ги върши на отворена врата, но поне ще успея да стигна, преди да потегли.“

— Любима, много съжалявам! — провикна се той, когато наближи.

„Ама тя къде е?“

От страната на шофьора нямаше място да се качи, затова, едва когато заобиколи от другата страна, забеляза, че вратата не е отворена, а оставена откритата. Ето защо в купето светеше.

„Къде, по дяволите, се беше дянала?“

Дръпна плъзгащата се врата, за да я хлопне. Чак сега видя чантата ѝ.

— Мили боже! — възкликна тихо той.

Извади мобилния телефон от джоба на ризата и натисна едно от копчетата.

„Алекс, проклетнико, обади се веднага!“

— Алекс Дарби.

— Алекс, трябва веднага да дойдеш. На задния паркинг.

Дарби долови напрежението в гласа на Мастърсън.

— Господи, какво е станало?

— Бусът е тук. Вратата беше оставена отворена. Чантата на Бетси е на задната седалка. Бетси обаче я няма. Тая работа никак не ми харесва.

— Тръгвам веднага, Джак.

— Подай ми радиостанцията и изключи високоговорителите — нареди Алекс Дарби на шофьора. — Връщаме се в „Канзас“. Дай малко газ.

— *Si, senor* — отвърна послушно човекът, протегна се към слушалката на радиостанцията, оставена на седалката до него, и я подаде на Дарби. Късовълновата радиостанция даваше възможност да говорят на кодирана честота.

Твърдеше се, че кодът е непробиваем. Малцина вярваха на това твърдение.

Алекс нагласи микрофона.

— Дарби до Лауъри.

Микрофонът изпраця почти веднага.

— Слушам те, Алекс. Какво става?

— Току-що ми позвъни Джак Мастърсън. Нещо необичайно става в „Канзас“ на Авен...

— В „Сан Исидро“ ли? — прекъсна го Лауъри. — За този „Канзас“ ли ми говориш?

— Именно. Ванът му е там, чантата на жена му е на задната седалка, но съпругата я няма. Джак ми се стори много притеснен.

— Ще позвъня на ченгетата в „Сан Исидро“ — успокой го Лауъри. — Аз съм в „Белграно“, на десетина-дванайсет минути. Идвам.

— Благодаря, Кен.

— Да се надяваме, че е в кенефа и си пудри носа — отвърна Лауъри. — Ще се видим там. Край на съобщението.

Джак Мастърсън оглеждаше паркинга и обръщаше специално внимание на всичко наоколо, докато избираше друг номер на мобилния.

— Първи пост, щаб-сержант Тейлър — обади се дежурният пехотинец в посолството, когато вдигна телефона, известен само на шепа служители.

— Обажда се Мастърсън. Трябва да разговарям с Кен Лауъри.

— Господине, той си тръгна от посолството. Ако имате възможност, потърсете го по радиостанцията.

— Нямам радиостанция, дявол да го вземе. Свържи се с него и му кажи да ме набере на мобилния. Кажи му, че е спешно.

— Да, господине.

(ПЕТ)

Резиденцията

„Авенида Либертадор“ и „Кале Джон Ф. Кенеди“

„Палермо“, Буенос Айрес, Аржентина

21:10, 20 юли 2005

— *Hola?* — обади се посланик Хуан Мануел Силвио, когато вдигна слушалката на телефона, оставен до креслото в хола на третия етаж на резиденцията.

— Обажда се Алекс, господин посланик. Възникна проблем.

— Казвай.

— По всичко изглежда, че преди половин час Бетси Мастърсън е била отвлечена от паркинга на „Канзас“ в „Сан Исидро“.

Посланикът мълча дълго. Винаги подбираше думите си много внимателно.

— Кен Лауъри знае ли какво става? — попита най-сетне той.

— Да, господине. В колата на Кен съм, пътуваме от „Канзас“ към центъра.

— Ами Джак?

— Убедих го да се прибере. Жена ми е тръгнала към тях.

— Алекс, можете ли двамата с Кен да дойдете у нас? — попита Силвио. — Няма да е зле и Тони Сантини да дойде. Аз ще му позвъня.

Антъни Дж. Сантини, записан в телефонния указател на посолството като заместник финансов аташе, бе в действителност агент на Тайните служби, изпратен в Буенос Айрес, както сам се изразяваше, „да търси шавливи парички“. Това означаваше както фалшива валута, така и изпирането на незаконно придобити пари.

— Ще му позвъня, господине.

— Чакам те, Алекс. Благодаря ти — отвърна посланикът и затвори.

— На кого ще звъниш? — попита Кен Лауъри.

— На Тони Сантини — отвърна Алекс Дарби. — Посланикът иска и той да дойде.

— В резиденцията или в посолството?

— В резиденцията — поясни Дарби и добави: — Май Тони е единственото подобие на агент от ФБР, с когото разполагаме.

В момента в посолството нямаше „аташета по правните въпроси“ — агенти на ФБР. Шестима бяха изпратени „от другата страна на реката“, за да следят за пране на пари. Прането на пари в Аржентина бе почти ликвидирано, след като преди няколко години без всякакво предупреждение аржентинското правителство прехвърли доларовите депозити в песо при изключително неизгоден курс, а след това секвестрира песото. Международните наркопласьори нямаха доверие нито на аржентинските банки, нито на икономиката на страната, затова изнесоха операциите си по пране на пари в Уругвай и на други места.

Дарби натисна копчето за автоматично избиране, за да се чуе със Сантини.

Посланик Хуан Мануел Силвио бе висок, строен мъж с хубаво тяло и светла кожа, винаги ходеше с изпънат гръб. Когато отвори вратата на апартамента в резиденцията, Алекс Дарби си каза, че аристократичната му сдържаност напомня за манекените, които представяха по рекламите дванайсетгодишно уиски и часовници по за десет хиляди долара.

Той бе американец от кубински произход, дошъл в Щатите още като дете, по време на режима на Кастро. Семейството му пристигнало в Маями на четирийсет и шест футовата яхта за риболов само с дрехите на гърба и огромна кутия за пури, натъпкана с бижутата на майка му и банкноти от по сто долара.

— Баща ми бе един от малцината, които съзнаваха ясно, че Кастро е истинска заплаха — бе признал веднъж пред Дарби. — Лошото бе, че не прецени колко бързо Кастро ще влезе в Хавана.

Дарби знаеше, че посланикът не се перчи, напротив. Силвио бе горд — възхищаваше се чистосърдечно от кубинците, пристигнали в Маями „само с дрехите на гърба си“ и с времето успели да се издигнат. С тези думи искаше да стане ясно, че за неговото семейство е било много по-лесно, отколкото за останалите бегълци.

Силвио бе завършил алма матер на баща си, колежа „Спринг Хил“, учебно заведение, създадено от йезуити в Мобайл, Алабама, където са се обучавали много поколения от децата на видни и богати латиноамериканци, след това завършил право в „Харвард“, а после защитил докторат по политическа икономия в университета на Алабама.

Бе постъпил на работа в Държавния департамент непосредствено след завършването си.

Често се шегуваше:

— Баща ми е преценил, че семейството трябва да даде един син, който да служи на Съединените щати. Аз бях най-малкият, така че за искрена радост на братята ми виж къде се озовах, докато те се пекат на слънце в Маями.

Алекс Дарби харесваше посланика и като човек, и като професионалист. Беше работил и в други американски посолства — с дипломати от кариерата и други, назначени по политически причини, — които показваха стряскащо безхаберие и невежество по отношение на геополитиката и историята и гледаха на представителите на ЦРУ, най-вече на ЦРУ и останалите „парашутисти“ в посолството — от ФБР, Агенцията за борба с наркотиците и Тайните служби, дори на военните аташета, които изпращаха от Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на САЩ, — като на опасни досадници, които трябваше да бъдат държани изкъсо, за да не притесняват гостите по дипломатически коктейли и да не съсипват приятната атмосфера.

Посланик Силвио бе наясно, че комунизмът в Латинска Америка не е изкоренен; че представлява истинска заплаха за Съединените щати; че ислямският фанатизъм надига глава в Латинска Америка, става все по-силен и представлява огромна заплаха за САЩ, че наркопазарът осигурява финансиране и на едните, и на другите.

Подкрепата, която оказваше на Дарби и останалите „парашутисти“, улесняваше работата им, макар този факт силно да дразнеше „истинските“ дипломати в посолството.

Посланикът изслуша доклада на Дарби за случилото се и остана замислен над чутоото. След това се обърна към Лауъри и Сантини, за да

попита дали имат нещо да добавят.

— Не, господине — отвърна Лауъри, а Сантини поклати глава.

— Приоритетът ни — започна посланикът — е да върнем Бетси на семейството ѝ, а след това да помогнем на Джек да преодолее кризата. Някакви предложения?

Тримата мъже поклатиха глави. Обади се единствено Лауъри.

— Не, господине.

— Предполагам, че от Федералната полиция са се заели със случая, нали?

— Да, господине — потвърди Лауъри.

— Смяташ ли да включиш аржентинското разузнаване, Алекс?

— Според мен, господине, те вече знаят какво се е случило — отвърна Дарби. — Но мога да завъртя един-два телефона...

— Да изчакаме с обажданията. Според вас от разузнаването уведомили ли са Външно министерство?

— Предполагам, господине. Федералната полиция вече го е сторила.

— Смятате ли, че мотивът е политически? Имаме ли основание да предполагаме, че е терористичен акт?

— Не бива да отхвърляме и тази възможност — потвърди Дарби. — Въпреки че все си казвахме, че екстремистите или ще сложат бомба в посолството, или ще се опитат да ви убият, когато пътувате...

— Да не би да мислите, че става въпрос за обикновено отвличане? — прекъсна го Силвио.

— Честно казано, господине, не знам какво да мисля. Според мен най-вероятно е това.

— Но да отвлекат не просто американска гражданка, а член на дипломатическия корпус... май не е много умно.

— Това ще накара и разузнаването, и полицията да се надигнат от мързеливите си... да се задействат — обясни Лауъри. — Случаят ще постави правителството в много неловко положение.

— Господин Сантини? Вие какво мислите?

— Не мога да кажа много, господине. От опита си с хора, които социолозите наричат „криминални елементи“, мога да потвърдя, че те вършат глупости, защото обикновено са глупави.

— Ами когато научат коя е госпожа Мастърсън? Мислите ли, че ще я освободят?

— Не ми е приятно да го кажа, господине — отвърна Сантини, — но има повече от петдесет процента вероятност да не я освободят. Възможно е тя да ги идентифицира.

— Мили боже! — възкликна Лауъри.

— Има и още един сценарий — продължи Сантини. — Може би просто не ги е грижа, че тя е с дипломатически паспорт, следователно ще поискат откуп и след като получат парите, ще я освободят. Можем единствено да предполагаваме, че са готови да престъпят закона и че няма да действат разумно и логично.

Посланикът попита:

— Ще обявят ли новината по телевизията и утре сутринта на първа страница на „Кларен“?

— Много вероятно — въздъхна Дарби. — Освен ако правителството не ги натисне — или министърът на външните работи, или президентът, или някой от лакеите им — за да си мълчат.

— Това ще се окаже — говоря за разпореждане отвисоко — по-ефективен начин да се отървем от пресата, нали така?

— Точно така — потвърди Дарби, без да коментира.

— Ще позвъня незабавно на външния министър — реши посланикът. — След това ще се обадя във Вашингтон.

— Чудесна идея, господине — съгласи се Лауъри.

— Алекс, би ли се отбил у Джак? Кажу му, че правим всичко по силите си. И че се моля за него.

— Добре, господине.

— Ще му позвъня лично веднага щом приключа с останалите разговори — може дори да отскоча до тях — само че...

— Разбирам, господин посланик — кимна Дарби.

— Не е нужно да ви казвам, че ако има някакво развитие по случая, искам да ме уведомяте незабавно. Независимо от часа.

(ШЕСТ)

— Рейнолдс слуша — прозвуча мъжки глас по телефона.

— „Южен конус“ ли е? — попита посланик Силвио.

Имаше и официално име за отдела в Държавния департамент, натоварен с разрешаването на всички дипломатически въпроси на Чили, Уругвай и Аржентина, ала „Южен конус“ се използваше по-често, когато ставаше въпрос за трите републики в южната част на Латинска Америка.

— Да. Бихте ли ми казали кой се обажда?

— Казвам се Силвио, посланикът в Буенос Айрес.

— Слушам ви, господин посланик — отзова се Рейнолдс. В гласа му се прокрадна много повече интерес, отколкото в началото.

— Бихте ли изготвили меморандум за обаждането ми? Предайте го на държавния секретар. Ако е на работното си място, предайте ѝ го незабавно. В най-лошия случай държа да го получи утре сутринта. Надявам се да не ви затруднявам.

— Ни най-малко, господин посланик.

— Имаме основателни причини да вярваме, че госпожа Елизабет Мастърсън, съпруга на шефа на мисията Дж. Уинслоу Мастърсън, бе отвлечена в приблизително осем часа тази вечер местно време. Извън този факт не се знае почти нищо.

— Записващото устройство е включено, господин посланик — прекъсна го Рейнолдс. — Трябваше да ви предупредя. Искате ли да го спра и да изтрия казаното?

— Не. Записът ще ви помогне да подготвите меморандума.

— Така е, господине. Благодаря ви, господине.

— От Федералната полиция са наясно с положението — продължи Силвио. — Предполагаме, че министрите на вътрешните и външните работи са уведомени. Въпреки това, когато преди секунди се опитах да се свържа по телефона с министъра на външните работи, за да го уведомя официално, се оказа, че не е на разположение. От кабинета му ме уведомиха, че той ще ми позвъни веднага щом се освободи, но да не очаквам обаждането до утре сутринта.

— За мен подобен отговор означава, че той е преценил да не обсъжда проблема, преди да разполага с повече факти или да е имал възможност да го обсъди с президента.

— Служителите от посолството, които отговарят за разузнавателната дейност и правните въпроси, са запознати с положението. Те са единодушни, а аз се присъединявам към мнението им, че в момента не разполагаме с достатъчно разузнавателен материал, за да обясним мотивите на похитителите. С други думи, в момента не знаем достатъчно, за да преценим дали става въпрос за терористичен акт, или за обикновено отвлечане и дали има някакъв политически подтекст.

— Господин Кенет Лауъри, шеф на охраната, ще подготви доклад, в който ще фигурират всички сведения, с които разполагаме до момента, и ще бъде изпратен във Вашингтон през сателита до час.

— Ще уведомявам отдела или по телефона, или през сателита, щом разбере нещо ново по случая.

— Разговарях с посланик Макгрори в Монтевидео. В момента проверява дали някои от агентите на ФБР на работа в посолството му имат опит с отвлечения и ако имат, ще ги изпрати незабавно.

Замълча за миг и продължи.

— Струва ми се, че това е всичко. Вие искате ли да попитате нещо, господин Рейнолдс?

— Не, господин посланик. Мисля, че обобщихте всичко. Ще предам меморандума на секретаря възможно най-бързо.

— В тази връзка, господин Рейнолдс, нямам нищо против фактите от доклада ми да бъдат надлежно обсъдени, но държа меморандумът от това обаждане да бъде предаден лично на секретаря. Разбирате ме, нали?

— Да, господине. Ще бъде предаден лично на секретаря. Няма да минава по каналния ред.

— Благодаря ви, господин Рейнолдс.

Посланик Силвио затвори телефона, който му осигуряваше обезопасена връзка, и посегна към централата, която щеше да го свърже с посолството. Натисна едно от копчетата.

— Обажда се Силвио. Изпратете незабавно кола в резиденцията, ако обичате. И уведомете господин Лауъри, че отивам в дома на господин Мастърсън.

(СЕДЕМ)

Стаята за закуска
Президентски апартамент
Белия дом
Пенсилвания авеню 1600, С3
Вашингтон, окръг Колумбия
08:15, 21 юли 2005

— Я пак ми обясни за тази работа със съпругата на дипломата — обърна се президентът на Съединените щати към заместник-директора на Централното разузнаване, който току-що бе приключил с представянето на доклада за данните от разузнаването.

Заместник-директорът отново прочете параграфа от доклада, в който се съобщаваше за отвличането на госпожа Мастърсън. Това бе сбит вариант на меморандума, подготвен от служител на „Южен конус“ за държавния секретар.

Когато заместник-директорът приключи, президентът попита:

— Това ли е всичко?

— Има още малко сведения, господин президент, но не са включени в доклада.

Президентът замахна нетърпеливо с пръстите на лявата си ръка, за да покаже, че иска да чуе подробностите.

— Докато бях в Ленгли, господин президент, се обади агентът ни в Буенос Айрес. Беше пет и трийсет наше време, осем и трийсет в Аржентина. Разговарях с него лично. Той каза, че от аржентинската полиция са се задействали — както той се изрази, „погнаха са обичайните заподозрени“ (въпреки че от похитителите няма никаква вест), че двама агенти на ФБР от посолството в Монтевидео са пристигнали с първия полет рано сутринта.

— Защо?

— Очевидно в посолството в Буенос Айрес няма агенти на ФБР, господин президент. Докато в Монтевидео са шестима.

— Каква е цялата тази работа, Тед? — попита президентът.

— Нямам никаква представа, господин президент. Сигурен съм, че в най-скоро време ще мога да ви съобщя нови подробности.

— Разпали любопитството ми — призна президентът.

— И аз съм много любопитен, господин президент. Може да ви прозвучи ненормално, но е самата истина. Ако искате, ще ви позвъня веднага, щом науча нещо.

— На всяка цена, Тед. Благодаря ти.

— Добре, господине. Това всичко ли е, господин президент?

— Освен ако не искаш още една чаша кафе.

— Ще пасувам, господин президент, благодаря ви.

— И аз ти благодаря, Тед — отвърна президентът.

Остана да гледа след заместник-директора, докато излизаше от стаята, а след това — реши го напълно спонтанно — доля кафе в чашата си.

— Защо не? — подхвърли той на глас и посегна към телефона.

— Бихте ли ме свързали с държавния секретар?

— Добро утро, господин президент — поздрави Натали Кохън, когато се обади.

— Натали, кажи ми какво знаеш за отвлечената съпруга на дипломата.

— Не беше ли включено в доклада на разузнаването?

— Беше. Какво става?

— Късно снощи разговарях с посланика, господин президент. Той — май е редно да кажа „те“ — не знаят много. Господин Силвио ми обясни, че отвлеченията там са често срещано явление и се надява да става дума за пари. Помолих го да ми позвъни веднага щом разбере нещо ново, но не се е обаждал.

— С риск да прозвучи грубо и безчувствено, по-вероятно е някой ненормален да се опита да убие посланика или дори съпруга на жената, но...

— Посланикът каза съвсем същото, господин президент. И той не разбира какво става.

— Тед Сойър каза, че агентът на ЦРУ е позвънил днес сутринта и е докладвал, че от посолството в Уругвай са изпратили двама от

агентите на ФБР. Защо нямаме агенти на ФБР в Буенос Айрес? Посолството там е по-голямо, отколкото в Уругвай, нали?

— Прането на пари се е изместило в Уругвай, затова агентите на ФБР са по-необходими там.

— Освен това каза, че аржентинците са мобилизирали полицията.

— И посланикът каза същото. Те са в крайно неизгодно положение.

— Хрумна ми нещо неприятно тъкмо преди да ти позвъня. Ние не плащаме откупи, нали?

— Не, господине. Президентско нареждане. Още от времето на Никсън, струва ми се.

— Значи най-доброто, на което можем да се надяваме — ако приемем, че става въпрос за най-обикновено отвличане, а не терористичен акт — е когато похитителите разберат, че са отвлекли съпруга на дипломат, да им припари под краката и да я пуснат.

— Това е едната възможност, господин президент, да я пуснат.

Той веднага разбра намека.

— Мили боже, Натали, да не би да мислиш, че ще...

— Страхувам се, че това е другата възможност, господин президент — потвърди тя.

— Какви са шансовете, според теб?

— Петдесет на петдесет. Това е за вероятността да я пуснат невредима. Според мен вероятността ченгетата да ги заловят е седемдесет на трийсет.

— Казах на Сойър, че искам да знам какво става. Нали ще ме държиш в течение?

— Разбира се, господине.

— Точно сега не ни трябва терористите да решат, че е много изгодно да отвличат съпругите на дипломати — и лесно, освен това.

— И на мен ми мина тази мисъл, господин президент. Според мен не можем да направим абсолютно нищо, освен да чакаме някакво развитие. Просто не виждам какво друго може да се направи.

— Дръж ме в течение, Натали, моля те. Благодаря ти.

— Добре, господине.

Президентът прекъсна връзката.

— Току-що ми хрумна какво друго мога да направя — изрече той на глас и дръпна пръст от вилката.

— Свържете ме със секретаря на Вътрешна сигурност — нареди той на телефонистката.

II.

(ЕДНО)

Кабинетът на секретаря
Вътрешна сигурност
Небраска авеню
Вашингтон, окръг Колумбия
08:40, 21 юли 2005

В едно федерално правителство секретарят не е човекът, който поема обажданията, пише писма, записва срещи и носи на шефа си кафе. Във Вашингтон секретарят е толкова високо в бюрокрацията, колкото може да се издигне, без да бъде избран за президент, следователно въпросният човек е шеф.

Във Вашингтон обаче хората, които вдигат телефона на секретаря, които му носят кафе и вършат ред други задължения, се наричат „изпълнителни асистенти“.

Почитаемият^[1] Матю Хол, секретар на Вътрешна сигурност, имаше трима изпълнителни асистенти.

Първата бе госпожа Мери-Елън Кенсингтън, петдесетгодишна слаба жена с посивяла коса. Тя бе GS-15 — най-високото ниво в кариерата на държавен служител. Поддържаше малките скромни кабинети на Хол в Старата административна сграда (САС) близо до Белия дом. Секретар Хол и президентът бяха близки приятели, което означаваше, че президентът предпочита да се вижда с него по-често, отколкото с някои други членове на кабинета. Когато Хол беше във Вашингтон, обикновено стоеше в кабинета си в САС, за да бъде поддръка на президента.

Втората бе госпожа Агнес Форбисън, на четирийсет и девет, с посивяла коса, започнала застрашително да напълнява. Тя също бе GS-15. Властваше успешно над останалия персонал на секретаря от изискано обзаведените помещения в комплекса на Небраска Авеню, който се намираше на две крачки от Уорд Съркъл в северозападната част на окръг Колумбия. Едно време комплексът е бил на флота, ала през 2004 година с решение на Конгреса бил предаден на Вътрешна

сигурност при създаването на административната единица след 11 септември.

Когато червеният телефон, поставен на масичката за кафе в кабинета на секретаря, звънна и светна червена лампа — която издаваше, че се обажда или лично президентът, или по-вероятно някой от кабинета на президента; или директорът на ФБР или ЦРУ; или председателят на обединените началник-щабовете, или главнокомандващият на Централното командване — госпожа Форбисън наливаше кафе на третия изпълнителен асистент на секретаря, К. Г. Кастило.

Кастило, на трийсет и шест, малко над метър и осемдесет, осемдесет и пет килограма, се бе изтегнал на червеното кожено канапе на секретаря, краката му бяха щръкнали, тъй като канапето не бе достатъчно дълго.

Кастило погледна червения телефон, забеляза, че Агнес държи кафеника и посегна към слушалката.

— Кабинетът на секретар Хол. Кастило слуша.

— Чарли — започна направо човекът от другата страна на линията. — Надявах се да се чуя с шефа ти.

Кастило скочи, блъсна купчина документи и те се разпиляха на пода.

— Господин президент, секретарят тъкмо се връща от Чикаго. Самолетът му ще се приземи на „Андрюс“ след около час.

— А-ха! Май ще се окаже, че безпогрешните телефонистки на Белия дом не са чак толкова безпогрешни. Нямам търпение да им го кажа. Радвам се, че те чух, Чарли.

— Благодаря ви, господине.

Връзката прекъсна. Докато Чарли оставяше слушалката, погледна Агнес, сякаш искаше да я попита „Това пък какво беше?“

Телефонът извънтя отново.

— Кабинетът на секретар Хол. Кастило слуша.

— Искях да попитам шефа ти, Чарли, дали има нещо против да заминеш веднага за Буенос Айрес?

„За Буенос Айрес ли? Какво, по дяволите, става в Аржентина?“

— Господине, сигурен съм, че секретарят ще ви каже, че съм на ваше разположение.

— Ще го попитам лично. Ти обаче си събери багажа. Току-що ми съобщиха, че рано снощи е била отвлечена съпругата на заместник-посланика. Искам да разбера как и защо се е случило, при това бързо, защото нямам намерение да чакам който там отговаря за случая да скалпи набързо един доклад. Ясно ли е?

— Да, господин президент.

След секунда Чарли разбра, че президентът е затворил.

Агнес любопитно чакаше да разбере какво става.

— Иска да замина за Буенос Айрес — обясни Чарли, очевидно замислен. — Някой бил отвлякъл съпругата на заместник-посланика. Иска да разбера какво става. Очевидно някой го е подвел, че съм нещо като детектив.

— Не се справяш зле с липсващи самолети, Шерлок.

— За бога, Агнес, става въпрос за голямо посолство. Сигурно разполагат с поне десетима агенти на ФБР, а ЦРУ душат наоколо, момчетата от „Наркотици“ са там... да не говорим за хората по безопасността на Държавния департамент.

— Само че президентът не познава нито един от тях, Чарли. А теб те познава. Има ти доверие — обясняваше Агнес. След малко добави: — В подкрепа на думите ти мога само да ти кажа, че в Буенос Айрес работи един от тежката артилерия на Тайните служби. Казва се Тони Сантини. Стар приятел е на Джоуел. Знам, защото веднъж в месеца изпраща с дипломатически куриер десет-петнайсет килограма филе миньон. Обикновено ги слага в кутия с надпис „МОСТРА“.

— Дали да не кажа това на шефа и да накарам приятеля на Джоуел да разбере какво е станало. Никак не ми се ходи там.

„Единственото ми желание е да отида в Глинко, Джорджия — където и да се намира това — и да разбера как се справя бившият сержант Бети Шнайдер в школата на Тайните служби.“

— Разбирам, господин президент — кимна секретарят на Вътрешна сигурност по червения телефон. — Смятайте, че Чарли е тръгнал. — Остави слушалката и се обърна към Кастило.

Матю Хол бе едър мъж с гъста коса — позивната му в Тайните служби бе „Големия“. Обикновено даваше вид на уважаван държавен

служител, което означаваше, че разчита на отличен шивач, ала в момента имаше доста запуснат вид.

Вратовръзката му бе разхлабена, а най-горното копче на яката — разкопчано. Костюмът му бе смачкан, а брадата — набола.

Нямаше да остане така дълго. Веднага след като се приземи в базата на Военноморските сили „Андрюс“, той се отправи към комплекса „Небраска“, за да разбере какво става, и чак тогава щеше да се прибере у дома. Само след час щеше да бъде избръснат, в нова колосана бяла риза и безупречен костюм.

— Внимавай, Чарли — предупреди го Хол. — Той не иска да се знае, че проявява интерес.

— Разбира се, господине.

— Господине, какво ще кажете за Тони Сантини? — обади се Джоуел Исаксън. — Може да бъде от изключителна помощ на Чарли. Искате ли да му кажа?

Хол бе споделил с президента, че Исаксън — висок, слаб четирийсетгодишен високопоставен агент от Тайните служби, който отговаряше за охраната на Хол, а едно време бе вторият по важност човек в охраната на президента — има много добър приятел в Буенос Айрес, друг агент от Тайните служби, който сигурно може да докладва по-бързо за отвличането от Кастило. Президентът не остана впечатлен.

— Сантини ли? — попита Хол. — Това ли е името на приятеля ти?

Исаксън кимна.

— Двамата с него — и с Том — се знаем отдавна. Тони замина да се оправя с фалшивите пари.

Агент Том Макгайър от Тайните служби, едър червенокос ирландец, бе също прехвърлен от президентската охрана, за да защитава Хол.

— Можеш ли да разчиташ, че ще си държи езика зад зъбите?

Исаксън вдигна ръце, за да покаже, че въпросът е направо тъп.

— Извинявай, Джоуел — продължи Хол. — Добре, кажи му и разбери как може Чарли тихомълком да влезе във връзка с него.

— След като всичко трябва да е тихомълком, господине — попита Чарли, — може ли да отида като Госингер?

Хол се замисли за миг, преди да отговори.

— Както решиш, Чарли.

Преди шест месеца секретар Хол реши — да вървят по дяволите политически правилните решения, — че му трябва мъж асистент, по възможност неженен. Непрекъснато му се налагаше да пътува из цялата страна, а понякога в чужбина. Почти винаги летеше на „Чесна Сайтейшън Х“. Самолетът бе на Тайните служби, прехвърлен от Министерството на финансите за Вътрешна сигурност след 11 септември.

Хол пътуваше почти навсякъде с Джоуел Исаксън и Том Макгайър. Често им се случваше да тръгват в малките часове и се прибираха във Вашингтон приблизително по същото време.

И госпожа Кенсингтън, и госпожа Форбс бяха омъжени и никак не се радваха, когато им се налагаше да потеглят незабавно за Спокейн, Вашингтон, в пет и половина сутринта, без да имат представа кога ще се приберат, за да стотвят нещо на съпрузите си или да си поиграят с внуците.

При повече от трийсет пътувания Хол бе ползвал услугите на десетина жени от административното обслужване, които имаха гръмките титли „главен административен асистент“. Първоначално всяка една от тях бе във възторг, че има възможност да работи със секретаря, но нито една не се задържа дълго.

Неомъжените си имаха гаджета и бяха свикнали с чиновническата работа от осем до пет, от понеделник до петък, след което разчитаха на двата свободни дни, знаеха, че по празниците никой не ги търси и притеснява. Затова пък Хол работеше седем дни в седмицата, освен по Коледа.

Да не говорим, че женското присъствие в самолета създаваше проблеми. Първо, Мат Хол бе съгласен с мнението на шоумена Ед Макмахън, че алкохолът — особено добрият скоч — е даден от Господ като награда за добре свършената работа. Когато по време на полета беше в компанията на жена, означаваше, че трябва да пие сам, а това не му бе никак приятно.

Джоуел Исаксън и Том Макгайър не можеха да му правят компания на чашка, ако ги придружаваше главен административен асистент или някой друг административен служител. И двамата бяха готови да дадат живота си за секретаря като професионално

задължение и защото с времето бяха започнали искрено да се възхищават на Хол. Ала от мига, в който местната охрана ги качеше на самолета и излитаха към къщи, чашка — или две — със секретаря безспорно намаляваше бдителността им.

Не можеха да си позволят някоя си госпожица да припне към къщи и да се раздрънка пред гаджето си как секретарят и охраната му посръбват скоч, докато летят над страната и редят политически неправилни и често пъти мръсни вицове.

По времето, когато генерал Алън Нейлър, главнокомандващ на Центъра на обединеното командване, бе капитан във Виетнам, Мат Хол служеше като негов сержант. Двамата запазиха приятелството си, когато Нейлър се издигна в йерархията на армията, а Хол стана първо конгресмен, след това губернатор на Северна Каролина, а накрая секретар на Вътрешна сигурност.

Сега приятелството им бе прераснало и в професионално сътрудничество. Централното командване де факто, ако не и де юре, бе най-важната оперативна щабквартира на Министерството на отбраната. Освен всички многобройни задачи, то контролираше провеждането на специални операции. Президентът бе дал да се разбере много ясно, че каквото и да поиска секретарят на Вътрешна сигурност от Централното командване, то трябва незабавно да му се осигурява, дори по този начин да се нарушаваха установените процедури и разпоредби и свързаната с тях работа. Хол и Нейлър разговаряха поне по веднъж на ден по обезопасена линия — понякога по пет-шест пъти, когато събитията по света го налагаха — и се срещаха винаги когато свободното им време позволяваше.

След една среща, в която трябваше да решат някои служебни проблеми, им остана време да си поприказват, затова двамата седнаха да пийнат на бара в клуба на Военноморските сили във Вашингтон. Хол призна пред Нейлър, че има проблеми, когато му се налага да пътува с жени, и почти на шега попита стария си приятел дали не познава някой млад — неженен офицер, когото да вземе за свой асистент.

— Като изключим, че трябва да ти разнася куфара и да вдига телефона, какви други задължения ще има?

— Няма да е зле, ако може да пише на машина и да се държи прилично на официална вечеря.

— Други изисквания?

— Ти сериозно ли питаш? — учуди се Хол и Нейлър кимна.

— Да не се налива прекалено и да знае кога да си държи устата затворена — добави Хол. — И след като питаш, няма да е зле да говори един или два чужди езика. Най-вече испански.

— Ами ако говори испански като испанец?

— Имаш ли някой предвид?

Нейлър кимна.

— Току-що се върна от Афганистан. Включен е в списъка за подполковник. Чудеха се къде да го назначат.

— Ти откъде познаваш един нищо и никакъв майор?

— Познавам го отдавна. Уест Пойнт. Зелена барета. Умен и находчив.

— И ще ми го дадеш?

Нейлър кимна.

— Защо?

— Да кажем, че си ми симпатичен или защото ми се струва, че ще научи нещо, докато работи за теб. Ако не се получи, можеш да ми го върнеш.

Три дни по-късно майор Карлос Гилермо Кастило от *Специалните части* се яви в комплекса „Небраска“. Беше в униформа, на която гордо блестяха медали и отличия плюс крилете на старши летец от армейската авиация. Последното силно изненада Хол, тъй като Нейлър не бе споменал, че Кастило е пилот.

Освен това остана изненадан от вида му. Не приличаше на латиноамериканец. Беше със сини очи, светла кожа и Хол предположи, че светлокестенявата коса някога е била руса.

Хол също бе спечелил много отличия и мъжът пред него му допадна.

— Майоре, ще ви обидя ли, ако ви наричам Карлос?

— Ни най-малко, господине. Въпреки че предпочитам Чарли, господине.

— Значи ще ти казвам Чарли. И за да не започнат да разпитват кой е военният, който работи за Хол, бих искал да носиш цивилни дрехи. Сако или спортно яке с риза и вратовръзка. Това ще те затрудни ли?

— Не, господине.

Хол едва се бе въздържал да го предупреди; „Да не хукнеш да похарчиш куп пари за дрехи. От тази работа може и нищо да не излезе.“

Вместо това бе попитал:

— Ще се пробваш ли да се настаниш във форт Майер в квартирите за неженения офицерски състав?

— Господине, достатъчно дълго живея от ден за ден и съм се нагледал на армейски квартири. Мислех да си потърся хотел или апартамент.

— Както прецениш — отвърна Хол. — Честно да ти кажа, от тази работа може и да не излезе нищо, затова не бързай да подписваш договор за наем.

— Добре, господине. Значи ще бъде хотел.

— Ако подобно нещо съществува, опитай се да си намериш хотел на прилична цена близо до Белия дом — например хотел „Вашингтон“. През повечето време съм в движение, което означава, че и ти ще пътуваш с мен.

— Разбира се, господине.

Хол се бе изправил и бе подал ръка.

— Добре дошъл в екипа, Чарли. Препоръча те генерал Нейлър, а след като сам имах възможност да те преценя, мисля, че съвместната ни работа ще бъде чудесна. Настани се — не е нужно да бързаш, трябва да се устроиш добре — и щом си готов, те чакам на работа.

— Добре, господине. Благодаря ви, господине.

Когато на следващата сутрин Хол влезе в кабинета си, Кастило го чакаше. Беше облечен в сив костюм, черни лъснати обувки, колосана бяла риза и вратовръзка на червено райе, които, доколкото Хол можеше да прецени, бяха купени от „Сиърс“.

„Господи, прилича на истински бюрократ — помисли си Хол, ала след това бързо промени мнението си. — Нищо подобно. По-скоро

можеш да го вземеш за успешен адвокат или лобист в Капитолия.“

Кастило разказа, че се е настанил в хотел близо до Белия дом и новото си работно място.

— Нали можеш да си го позволиш — попита с усмивка Хол.

— Да, господине.

— Тогава, ако си готов да се захващаме за работа, ще помоля госпожа Кенсингтън да ти покаже как харчим парите на данъкоплатците.

Три дни по-късно, докато Хол диктуваше на Мери-Елън, Кастило се показа на вратата и заяви, че имал дребен проблем.

— Какъв проблем?

— Трябва да ми кажете каква точно е длъжността ми. Имах чувството, че не ви е приятно да споменавам връзките си с армията, затова „майор“ не върви. Когато някой ме попита какво правя тук, отвърщам, че работя за секретаря.

— Така излиза, че си най-обикновен чиновник — обади се Мери-Елън. — Никой няма да ти обърне капка внимание.

Хол ѝ се усмихна. Още от първия ден бе забелязал, че Чарли допада на Мери-Елън.

— Добре, Мери-Елън, какво предлагаш?

— Изпълнителен асистент — отвърна без колебание изпълнителен асистент Кенсингтън. — Това си има известна *je ne sais quoi*^[2] тежест сред висшия ешелон на бюрокрацията във Вашингтон.

— Само че той не е изпълнителен асистент — възпротиви се Хол.

— Той заема длъжността, която вие определите, шефе. А и кой ще знае какъв е точно?

— По силата на властта, с която разполагам — отвърна Хол, — си определен за мой изпълнителен асистент. Давай напред без колебание.

— Добре, господине. Благодаря ви, господине — отвърна Кастило. Обърна се към Мери-Елън. — *Et merci mille fois, madame.*^[3]

Хол веднага се намеси.

— Знаеш ли френски, Чарли?

— Да, господине.

— А други езици?

— Да, господине.

Хол бе махнал с ръка, за да го подкани да му каже кои. Чарли се поколеба и Хол добави:

— Скромността не отива на един изпълнителен асистент. Кои други знаеш?

— Руски, господине. И унгарски. Немски. Малко арабски и няколко други.

— Мили боже!

— Езиците ми се удават.

— А на мен никак — призна Хол. — Имаш ли някакви планове за тази вечер, Чарли?

— Не, господине.

— А имаш ли фрак?

— Да, господине.

— Значи решено. Отиваме на прием в унгарското посолство. Когато задам на посланика въпрос, на който той не желае да отговори, той изведнъж забравя, че знае английски. Разбираш ли какво имам предвид?

— Да, господине.

— Къде научи унгарски?

— Още като дете, лелята на майка ми, унгарка, живееше с нас. Тя ме научи.

— Браво. Добре, Чарли, ще съобщя на Джоуел да мине да те вземе, преди да минете през нас. Къде живееш?

— Мога да ви чакам тук, господине.

— Казах, че Джоуел ще те вземе. В кой хотел си?

— В „Мейфлауър“, господине.

— В „Мейфлауър“ ли? — попита Хол. — Това не е ли доста скъпо място за човек, който разчита на заплатата на майор?

— Да, господине, скъпо е.

— Джоуел ще те вземе в седем без пет — разпореди се Хол и реши, че за момента е най-добре да не пита как така Кастило може да си позволи да живее в скъпия хотел. — Чакай го навън, на входа.

— Добре, господине.

В мига, в който Кастило затвори вратата, Хол посегна към слушалката на червения телефон на бюрото и натисна копчето, което му осигуряваше безопасна линия с главнокомандващия на Центъра на обединеното командване.

— Здравсти, Мат. — Нейлър се обади след първото позвъняване.
— Какво става?

— Току-що разбрах, че новоназначеният ми изпълнителен асистент, майор Кастило, си е взел стая в „Мейфлауър“. Как ще плати?

— Ще приемеш ли за отговор „Няма проблем“?

— Не.

— Виж, Чарли ми каза, че си е взел малък апартамент в „Мейфлауър“ — обясни Нейлър. — Сметката ще бъде покрита от „Кастило Ентърпрайзис“ в Сан Антонио. Или може би от „Тагес Цайтунг“.

— Кое?

— Това е вестник — всъщност верига от вестници — който Чарли притежава в Германия.

— Ти май не си ми казал нищо за него, Алън.

— Не си ме питал. Питаше за човек, който да ти носи куфарите и да говори испански. Пратих ти точно човека, който искаше.

— Каква е връзката ти с Чарли, Алън? Освен обичайните взаимоотношения между генерал с четири звезди и един от петте хиляди майори, които щъкат наоколо?

— Елейн го приема — трябва да призная, аз също — като третия ни син. Познаваме го още от времето, когато беше дванайсетгодишно сираче.

— И това си пропуснал да ми съобщиш.

— Не си ме питал, Мат — отвърна Нейлър. — Какво има, да не би да искаш да ми го върнеш?

— Не е това — отвърна Хол. — Ще предположа, че няма други скрити тайни, затова мога да ти кажа, че ще бъде изключително полезен.

Истината бе, че майор — в момента изпълнителен асистент — Кастило криеше още тайни, ала много бързо се оказа незаменим помощник на секретаря на Вътрешна сигурност. Освен това успя много добре да се сработи с останалата част от екипа. И Мери-Елън Кенсингтън, и Агнес Форбисън бяха очаровани от него. Хол реши, че това се дължи на майчинските им инстинкти, ала пред съпругата си призна, че и двете са малко влюбени в Кастило.

— Той е от онези мъже, около които жените пърхат като пеперуди около пламък.

— Мразя мъже, около които жените пърхат като пеперуди около пламък — бе заявила Джанис Хол.

В деня, когато Джанис мина през кабинета на секретаря и се запозна с Кастило, подхвърли на съпруга си, че трябва да го поканят на вечеря.

— Сигурно е много самотен в хотела — бе решила тя — и една домашно сготвена вечеря ще му се услади.

— Ти не мразеше ли мъжете, около които жените пърхат като пеперуди около пламък?

— Вината не е негова, а и той е приятен. Покани го.

Още от самото начало Кастило се разбираше чудесно и с Джоуел Исаксън, и с Том Макгайър. Хол малко се притесняваше за взаимоотношенията им, защото момчетата от Тайните служби не се впечатляват от никого. Само че Джоуел и Том — и двамата отлични психолози — изглежда бяха усетили, че майор К. Г. Кастило от *Специалните части* не е който и да е. Исаксън дори бе провел разговор с Хол и бе предложил да дадат на Кастило правомощията на агент от Тайните служби.

— Така ще може да минава безпроблемно по летищата. Ще може да носи и оръжие. Аз ще се оправя с момчетата в Тайните служби, ако кажете.

Онова, което промени нещата и Кастило престана да бъде просто нещо като обикновена секретарка и от време на време — преводач, в чието присъствие нямаше никакъв проблем да се пие алкохол за отпускане и да се разказват мръсни вицове, бе прозорливостта на президента на Съединените щати.

През май 2005 година стар „Боинг 727“, престоял на летището в Луанда, Ангола, повече от година в очакване на резервни части, неочаквано излетял без разрешение и изчезнал. Никой не си помисли дори за миг, че е откраднат от терористи, за да бъде разбит в някоя известна сграда в Америка, както бе станало на 11 септември — тази идея дори стана повод за много подигравки на най-високо ниво, защото престарялата птица нямаше да може да извърши полета до

Щатите — ала нито една агенция от мрежата, която президентът наричаше „огромната ни и невероятно скъпа разузнавателна общност“, не успя да открие какво се бе случило със самолета.

Президентът бе обзет от раздразнение. На частна вечеря — проведена в много тесен кръг, на която присъстваха единствено президентът, първата дама, секретарят и госпожа Хол — президентът спомена, че разговарял с Натали Кохън — по онова време съветничка по въпросите на националната сигурност, в момента — държавен секретар — и на двамата им хрумнало нещо.

Хол отлично знаеше, че това „хрумнало“ означава, че идеята е на президента. Ако бе на Натали, той щеше веднага да изтъкне този факт. По всяка вероятност той бе подхвърлил идеята, тя е започнала да недоволства, ала логиката на президента я е обезоръжила и така идеята се бе превърнала в „тяхна“. Ако тя не бе отстъпила, и въпреки това той бе решил да действа, щеше да подчертае, че идеята е само негова.

— Вие сте единственият департамент, който не разполага с разузнаване — бе започнал президентът. — Значи ще се получи. Натали ще изпрати на всички от разузнавателната общност докладна, в която ще подчертае, че тъй като откраднатият самолет представлява потенциална заплаха за безопасността на страната, трябва да ви се изпращат незабавно всички сведения във връзка с изчезналия „Боинг“.

— Така ще сме наясно кой какво знае и кога и как го е научил. След това, без много шум, ще изпратим някого — само един човек — на мястото на кражбата, но всичко трябва да стане много тихо, за да разбере защо ЦРУ например научават нещо във вторник, което Агенцията за борба с наркотиците научава чак в четвъртък. Или защо ФБР така и не знаят за какво става въпрос. Разбираш ли ме?

— Да, господин президент.

— Въпросът е кого да изпратим, без да накараме останалите да се хванат за гушите?

След като се запозна с майор Карлос Г. Кастило, президентът прецени, че той е човекът, който ще свърши работа тихо и безболезнено, без да накара останалите от разузнаването да се хванат за гушите, като започнат да се питат в коя разузнавателна организация

е топката, кои други са я владеели преди това, докато са чакали останалите да свършат тяхната работа.

Кастило замина за Луанда, Ангола, където бе започнало всичко, и още щом стъпи там, стана причина да избухне война в разузнавателната общност, което едва не коства поста на секретар Хол.

Не само откри, че липсващият самолет „727“ е откраднат от сомалийски терористи, които имали намерение да го забият в Либърти Бел^[4] във Филадельфия, ами с помощта на Александър Певснер, небезизвестен руски търговец на оръжие, бе открил самолета, който всички останали търсеха, а след това с подкрепата на ултрасекретния отряд „Грей Фокс“ от „Делта Форс“ бе откраднал липсващия самолет от терористите. С Кастило като втори пилот, полковник Джейк Торине бе откарал самолета от Коста Рика до щабквартирата на Централното командване във военновъздушната база Макдил във Флорида.

Когато президентът бе дал зелена светлина на мисията на „Грей Фокс“, той бе готов да посрещне гнева на Коста Рика — следователно и гнева на Обединените нации, — задето провежда без предупреждение военна операция в мирна страна, която дори не разполагаше с армия.

Президентът вече си представяше как по телевизията в цял свят предават новините на Си Ен Ен — и на Дойче Веле, и на Би Би Си, и на всички големи новинарски агенции — и разнищват шокиращата новина как американците са нахлули в мирната малка Коста Рика, докато излъчват кадри на огромния самолет, заобиколен от трупове на мъртви костариканци. И тогава с огромно облекчение разбра, че единствената жертва в Коста Рика е била цистерна с гориво.

Като истински професионалисти момчетата от „Грей Фокс“ не бяха оставили трупове след себе си — нито американци, нито костариканци, нито огромният „727“ бе избухнал в пламъци и дим, нито бяха оставили следи и доказателство за присъствието си там.

Генерал Нейлър разубеди президента да не награждава Торине и Кастило с медали за храброст, които щяха да предизвикат въпроси за проявената храброст, затова той се спря на Кръст „За проявени забележителни умения в извънредно трудна ситуация“. Това бе тринайсетият кръст на полковник Торине и трети за Кастило.

Освен това президентът ги изпрати в Белия дом в Каролина за един уикенд.

Щастливият край, както може да се очаква, имаше и недостатъци. По ред причини нито директорът на Централното разузнавателно управление, нито директорът на Федералното бюро за разследване останаха доволни от секретаря на Вътрешна сигурност и проклетия му изпълнителен асистент.

Директорът на Централното разузнаване не можеше да си намери място, защото Кастило бе успял да открие липсващия самолет преди агенцията. Освен това Кастило бе успял да придума агента на ЦРУ в Ангола да напусне.

Директорът на ФБР беснееше, защото, след като специалният агент на бюрото във Филаделфия му бе докладвал за убеждението си, че липсващият самолет е „откраднат“ не от друг, а от законните му собственици, незначителна авиокомпания за отдаване летателни средства под наем, на ръба на банкрута, за да могат да приберат солидната застраховка и той самият бе съобщил тази версия на президента, Кастило бе заминал за Филаделфия и бе научил, че самолетът наистина е бил откраднат, но виновниците са сомалийски терористи, чиито имена — като на потенциални терористи — са били подадени на ФБР от филаделфийската полиция преди време. ФБР отрязало ченгетата, защото със сомалийците уж нямало проблем, тъй като били африкански пилоти на обучение в САЩ.

Освен това когато инспекторът от ФБР бе изпратен при майор, вече изпълнителен асистент, Кастило да му съобщи, че трябва да уведомява ФБР за всяка своя среща с Алекс Певснер или асистента му Хауърд Кенеди, бивш агент от ФБР, Кастило му бе отговорил да не се надява на подобно нещо.

Тъй като и ФБР, и ЦРУ трябваше да признаят, че не бяха изпращали на секретаря на Вътрешна сигурност всички данни по случая, с които разполагаха, както им бе наредено от Натали Кохън, съветничка по националната сигурност, директорите обещаха, че подобно нещо няма да се повтори.

От този момент насетне Вътрешна сигурност щеше да получава копия от всички разузнавателни сведения, дори онези, които не засягаха пряко дейността ѝ.

Още по-добре, ако по този начин на проклетия Кастило му се налагаше да виси над бумагите по цяла нощ, за да ги прочете, дори ако ослепееше от виждане в страниците.

Когато червеният телефон на масичката за кафе звънна, Чарли Кастило преглеждаше сведенията на разузнаването — всичко, което бе пристигнало от пет вчера следобед, благородно предоставено от ФБР и ЦРУ. Още от шест и половина се занимаваше с докладите.

Секретарят все още не беше решил какво да прави с огромното количество разузнавателни сведения — повечето от които напълно непотребни, — които ФБР и ЦРУ изпращаха ежедневно, ала с Чарли, Джоуел и Том бяха решили, че трябва да изчитат всичко.

Джоуел Исаксън каза, макар и само на майтап, че и двамата директори са в състояние да изпратят важна разузнавателна информация за ядрено устройство, пъхнато в контейнер, което се очаква на пристанището в Балтимор, скрито между сведенията за разни подозрителни марокански бабки, и слух, че епископът на Сиукс Фолс, Южна Дакота, бил травестит, така че вероятността сведението да бъде подминато е огромна.

Единственото очевидно разрешение на проблема — Хол да позвъни на директорите на ЦРУ и ФБР и да им каже: „Не е ли крайно време да престанете да ни изпращате подобни простотии?“ — просто нямаше да даде никакъв резултат. Оставаше възможността и това бе повече от възможност — директорите напълно сериозно да заявят на секретаря, че нямат никаква представа какви ги говори. А това означаваше, че Хол ще трябва да се обърне към президента. Подобна стъпка нямаше никак да му се понрави, защото той се опитваше да успокои нещата, а не да налива масло в огъня.

Оставаше един начин да се справят с проблема — поне за Агнес това бе най-добрият начин: — да доведат двамата агенти от Тайните служби, които в момента бяха изпратени на обучение в тренировъчната база Глинко, Джорджия, в мига, в който се „дипломират“.

И двамата бяха натрупали опит като полицаи, вербувани по предложение на секретаря Хол от полицейското управление във Филадельфия непосредствено след съвместната им работа около откриването на изчезналия „727“. Единият бе сержант от

разузнавателен екип, а другият бе детектив в Отдела за борба с тероризма, работил години наред под прикритие, за да се инфилтрира в мюсюлманска общност, смятана за потенциална заплаха. Дватаматя щяха успешно да се справят с куповете разузнавателни доклади, защото бяха наясно какво да търсят и кое е просто пълнеж.

Това означаваше, че ще бъдат пряко подчинени на секретаря, вместо — както бе първоначалната идея на Хол — да станат агенти от Тайните служби, с много повече опит и знания от обичайните новаци и да им бъдат поверени самостоятелни задачи.

Агнес знаеше, че на Хол не му се иска да разполага със собствен разузнавателен екип, ала си даваше сметка, че рано или късно — по всяка вероятност рано, тъй като Чарли се задъхваше да изчете всичката плява, която изпращаха, а снощи дори не бе заминал с Хол за Чикаго, за да може да дочете докладите — ще трябва да се примири.

Секретарят на Вътрешна сигурност вдигна червената слушалка и натисна едно от копчетата.

— Натали Кохън.

— Добро утро, *Mademoiselle* Кохън — започна Хол.

— По дяволите, Мат, много добре знаеш, че изобщо не е смешно — сопна се държавният секретар.

— Много по-смислено е, отколкото правистка да се титулува „Ваша чест“ — заяви без капка притеснение Хол. — От училище помня, че „мадам“ е обръщението за омъжени жени, а към неомъжените човек може да се обръща с „мадмоазел“...

— Още разсъждаваш като ученик, Мат. Нищо, кажи какво си намислил. Или просто се опитваш да разбереш какво ще стане, когато натиснеш някое от копчетата на телефона.

— Президентът, госпожице секретар...

Тя се изкиска.

— Така вече е по-добре. Не казвам, че е добре, а че е малко по-добре.

— ... изпраща Чарли в Буенос Айрес. Предполагам, знаеш защо.

Проточи се мълчание, преди държавният секретар да отговори.

— Задачата му е да открие кой какво знае и кога го е научил — обясни тя и в гласа ѝ се прокрадна горчивина. Това бяха инструкциите, които Кастило получи, когато бе изпратен да научи какво става с липсващия самолет. — Трябваше да се сетя, че ще стане така.

— Опитвах се да го разубедея. Ти няма ли да опиташ?

— Първо — не съм убедена, че той иска да знам, че изпраща Чарли в Аржентина; второ — според мен причината да не ми съобщи е, защото знае, че ще се възпротивя, и трето — ако случайно спомена пред него, той веднага ще разбере, че ти си ми казал, така че и двамата ще се окажем в черния му списък.

— Нямах това предвид, Нат.

— Знам — отвърна тя. — След като имах цели трийсет секунди, за да премисля, май не съм чак толкова възмутена. Може пък Чарли да изрови нещо, което посланикът там предпочита да покрие. Ти ще...

— Дали ще ти съобщи каквото открие ли? Разбира се.

— Благодаря ти за разбирането, Мат.

— Ти знаеш ли нещо за посланика, което Чарли би трябвало да научи?

— Двамата с него не се познаваме. Снощи разговаряхме по телефона и останах приятно впечатлена. А и досега съм чувала само блестящи отзиви. Кубинец е. Можеш да съобщиш на Чарли да очаква кубинската избухливост, когато посланикът научи, че е изпратен там, за да души.

— Ще му предам.

— Освен това му предай да внимава. Не ни трябва война с Аржентина — заяви държавният секретар и затвори, без да даде възможност на Хол да отговори.

[1] Титла, която се дава на членовете на Американския конгрес — Б.пр. ↑

[2] Не знам как да го кажа. — фр. — Б.пр. ↑

[3] Хиляди благодарности, госпожо. — фр. — Б.пр. ↑

[4] Камбаната, възвестила на гражданите за първото публично прочитане на Декларацията за независимост на 8 юли 1776 година — Б.пр. ↑

(ДВЕ)

Стая 404
Хотел „Мейфлауър“
Кънектикът авеню, СЗ, 1127
Вашингтон, окръг Колумбия
11:20, 21 юли 2005

Стая 404 или както в хотела я наричаха „апартаментът за администратори“, се състоеше от хол, просторна спалня, малка трапезария и втора спалня, в която бе поставено бюро и можеше да се използва за кабинет, бе регистрирана на името на Карл В. Госингер и платена за дълъг период. Сметката се плащаше редовно, на всеки две седмици, с платежно, изпратено по факса от „Тагес Цайтунг“ във Фулда, Германия, и парите пристигаха на следващия ден с трансфер по сметката на хотела през Национална банка „Ригс“.

Когато се настани в стаята, хер Госингер поиска да му бъдат осигурени две независими от централата на хотела телефонни линии. Едната бе на негово име, а другата на името на „Тагес Цайтунг“. Вторият номер не трябваше да бъде обявен и щеше да се използва за факс. Освен това съобщи на рецепцията, че господин К. Г. Кастило, американски колега, ще отсяда в апартамента, когато е в града, затова да приемат и телефонните обаждания, и колетите, и всичко останало, което пристига за господин Кастило.

Карл Вилхелм фон унд зу Госингер бе роден в Бад Херсфелд, Германия, извънбрачно дете на осемнайсетгодишна германка и деветнайсетгодишен офицер от Американската армия, пилот на хеликоптер. Пилотът на „Хюи“ бе заминал за Виетнам почти веднага след връзката, продължила три дни и две нощи.

Тъй като Хорхе Кастило не написа нито ред след заминаването си, макар да бе обещал, Ерика фон унд зу Госингер се опита да го

забрави, ала когато момченцето се роди, тя го кръсти Карл Вилхелм на баща си и на брат си.

Фрау Ерика — макар че не се омъжи, я наричаха „фрау“ от уважение — се обърна към Американската армия с молба да ѝ помогнат да открие бащата на единственото ѝ дете, веднага след като ѝ поставиха диагноза рак на панкреаса в крайна фаза. Карл бе на дванайсет по онова време. Дядо му и чичо му, единствените му роднини, бяха загинали преди няколко месеца в автомобилна катастрофа. Фрау Ерика бе убедена, че е най-добре да отрасне сред роднини, вместо да остане сирак в Германия. Макар че щеше да бъде сирак с огромно семейно наследство.

Благодарение главно на усилията на майор (по онова време) Нейлър от 11 разузнавателна част, разпределена на границата с Източна Германия близо до Фулда, най-сетне успяха да открият подофицер 1-ви клас Хорхе Алехандро Кастило от Сан Антонио, Тексас.

Беше погребан в гробището на Сан Антонио. На надгробната му плоча имаше изсечен медал на честта. Беше загинал във Виетнам като герой, очевидно без дори да подозира, че има потомство.

Веднага щом стана ясно, че става въпрос за извънбрачното дете на офицер, награден посмъртно с най-високото отличие за храброст, бюрократите от армията се задействаха и направиха всичко по силите си за момчето.

На бърза ръка командироваха майор Нейлър в Сан Антонио, за да открие и да поднесе възможно по-деликатно новината за детето на семейството на покойния офицер Кастило.

Нейлър бе прагматичен човек и предварително бе обмислил неприятните варианти. Първият бе, че родителите на господин Кастило може и да не останат очаровани, когато научат, че синът им има извънбрачно дете в Германия, и да се съгласят да се погрижат за него срещу солидно обезщетение. Подобна възможност щеше да хвърли нова — и определено неприятна — светлина на въпроса.

Военните адвокати имаха намерение да основат тръст, който да може да се ползва единствено и само от момчето.

Притесненията му се оказаха напълно безпочвени. Генерал Еймъри Т. Стивънс, командир на Форт Сам Хюстън, съквартирант на

бащата на майор Нейлър в Уест Пойнт, кръстник на Нейлър, веднага му каза, че познава родителите на покойния господин Кастило.

— Фернандо и Алисия Кастило — каза Стивънс. Двамата бяха известни на обществото в Тексас като дон Фернандо и доня Алисия. Наричали ги дон и доня не само защото притежавали почти целия център на Сан Антонио плюс огромни парцели извън града, плюс една от многото огромни ферми близо до Мидланд, под която се намира Пермският басейн, а заради нещо много по-значимо за Тексас.

— Доня Алисия е пра-пра колкото там трябва... правнучка на Мануел Мартинес. Дон Фернандо произлиза от рода на някой си Гуилермо де Кастило. Мануел и Гилермо паднали в битката при Аламо заедно с Джим Бауи, Уилям Тревис и Дейви Крокет.

— Опитвам се да ти кажа, Алън, че ако момчето в Германия има нужда от помощ, дон Фернандо веднага ще изпрати чек, независимо от сумата. Не съм сигурен обаче — най-вече се съмнявам за доня Алисия — дали ще искат да приемат извънбрачното дете на сина си и германка — по всяка вероятност протестантка, — един малък гринго в семейството. Фамилия Кастило могат да преподават на кралицата на Англия обноски и снобизъм.

Двайсет и два часа по-късно, след като майката на покойния офицер Кастило била информирана много тактично, че има извънбрачно внуче, доня Алисия вече била пред къщата на семейство Фон унд зу Госингер в Бад Херсфелд. Дон Фернандо пристигнал девет часа по-късно.

След две седмици американското консулство във Франкфурт на Майн издало паспорт на Карлос Гуилермо Кастило. Дон Фернандо имал стабилни връзки във Вашингтон. Същия ден — тъй като фрау Ерика, вече в болница, била преценила, че не иска синът ѝ да я помни изнемошяла и унесена от лекарствата, отпусната на смъртно легло — Карлос се качил на самолет „G747“ на „Пан Американ“ за Съединените щати. Фрау Ерика починала след пет дена.

След смъртта ѝ, според законите на Федерална република Германия, независимо че имал американски паспорт и ново име, Карл Вилхелм фон унд зу Госингер, роден в Германия, ставал последният от фамилията Фон унд зу Госингер.

При навършването на двайсет и една, малко преди К. Г. Кастило да завърши „Уест Пойнт“, Карл Вилхелм фон унд зу Госингер влязъл

във владение на германското си наследство, което включвало вестникарската верига „Тагес Цайтунг“, две пивоварни, обширни — за мащабите на Германия селскостопански земи и други имоти.

В миналото втората самоличност като хер Карл Госингер, чуждестранен кореспондент на „Тагес Цайтунг“, се бе оказала много полезна за майор К. Г. Кастило от американските *Специални части* и сигурно щеше да му послужи отново в Аржентина.

В апартамента си в хотел „Мейфлауър“ К. Г. Кастило почти бе приготвил багажа си. Внимателно подреди дрехи за четири дни в малкия куфар, който спокойно можеше да вземе като ръчен багаж във всеки самолет. Средата на лятото във Вашингтон бе средата на зимата в Буенос Айрес. Предполагаше, че няма да му се наложи да остане по-дълго.

Оставаше единствено да си приготви куфарчето, което също като пътническия куфар беше на колелца, достатъчно голямо, за да побере лаптопа му. Това бе по-трудно, защото трябваше да отдели внимателно уплътнението от рамката. Вътре се криеше пластмасова папка. Отвън бе от лесно залепваща се материя, за да не се плъзга. Материалът бе специален и скенерите по летищата не го засичаха. Кастило внимателно прибра в папката американския си паспорт; военната карта, издадена от Американската армия; шофьорската книжка от Тексас и всички документи, които удостоверяваха, че е специален агент, наблюдател към американските *Тайни служби*, а след това пхна папката в подплатата на куфарчето.

После влезе в малката трапезария и извади от хладилника бутилка бира „Дос Екуис“, отвори капачката и отпи огромна глътка, оригна се, а след това влезе в хола и седна на червения кожен фотьойл — негов личен, не на хотела, — намести се удобно и посегна към телефона.

Набра номер, който помнеше наизуст, отпи нова глътка „Дос Екуис“, и се отпусна във фотьойла, докато чакаше сигнал. Генералният директор на фирма „Госингер“ ООД, който бе и главен редактор на „Тагес Цайтунг“, се обади след двайсет секунди.

— Гьорнер.

— *Wie geht's Otto?* — попита Кастило.

— *Ach, der verlorene Sohn.*

— За теб може и да съм блуден син — Кастило мина на английски, — въпреки че предпочитам да се възприемам като един от най-добрите ти чуждестранни кореспонденти.

— Не знам дали си най-добрият, но със сигурност си най-скъпият.

За Кастило Ото Гьорнер бе най-старият му приятел. Ото бе учил в университета „Филипс“ в Марбург с Вилхелм фон унд зу Госингер, чичото на Карл, и бе постъпил на работа в „Тагес Цайтунг“ веднага след като се дипломира. Открай време той бе за него чичо Ото. Освен това помнеше онова ранно утро, когато Ото съобщи на майка му за смъртта на баща ѝ и брат ѝ.

Помнеше още как майка му каза, че са открили семейството на неговия баща и че сигурно — „след това“ — ще замине при тях в Съединените щати, а той изпадна в истерия и настоя — „след това“ — да остане да живее при чичо Ото.

Нямаше да забрави раздялата на летището във Франкфурт, как по лицето на Ото се стичаха сълзи, когато го изпращаше за Щатите. След това остана най-добрият му приятел.

— Как са старата, как ѝ беше името, и хлапетиите?

— Старата, как ѝ беше името, и кръщелниците ти са добре, благодаря ти, че се сети да попиташ. На какво дължа честта да си спомниш за мен?

— Заминавам за Буенос Айрес да пиша един материал и реших да те попитам дали не искаш да поръчаш нещо, което да свърша, докато съм там.

— Не се сещам за нищо, Карл — отвърна Ото.

Гьорнер не попита какъв материал ще пише Кастило в Аржентина.

„Той изобщо не е глупав — помисли си Чарли за стотен път. — И без да задава излишни въпроси знае с какво се занимавам. Въпреки това не пита, а аз никога не споменавам и дума. Независимо от това винаги ми осигурява каквото искам.“

— Няма да остана дълго — обясни Чарли. — По всяка вероятност по-малко от...

— Всъщност сетих се за нещо, Карл — прекъсна го Гьорнер.
— Казвай.

Карл Госингер, кореспондентът на „Тагес Цайтунг“ във Вашингтон, имаше по една статия на седмица. В повечето случаи това бяха перифразирани — откраднати — статии от списание „Американ Кънсърватив“. Причините за това бяха две. Първо, ако някой провереше Госингер, снимката му бе под заглавието на последния материал, изпратен от Вашингтон. Ако огледаха самия вестник по-внимателно, несъмнено щяха да забележат, че вестник „Тагес Цайтунг“ е бил основан през 1817 от германеца Херман фон унд зу Госингер. Като използваше материали от „Американ Кънсърватив“, Чарли Кастило имаше възможност да запознае германските читатели с онова, което американците — включително и Чарли — мислеха за факта, че германците са обърнали гръб на Америка, когато Съединените щати помолиха за помощ по време на войната в Ирак.

Ото редактираше статиите единствено за да оправи граматическите грешки и публикуваше изпратеното от Чарли, без да коментира. Чарли нито знаеше, нито питаше дали това е така, защото Ото бе съгласен, че германците са постъпили неправилно, или защото Чарли притежаваше вестника.

— „Граф Шпее“ — изстреля Гьорнер.

Чарли знаеше историята на „Адмирал граф Шпее“. Германският „джобен линкор“, наречен на герой от Първата световна война, бе потопен на излизане от пристанището на Монтевидео, Уругвай, през 1939 година, за да не бъде пленен от трите британски кораба, които го дебнели да излезе в открито море. Екипажът заминал за Буенос Айрес. Капитанът Ханк фон Лангсдорф, облякъл парадната си униформа, положил бойното знаме на пода в хотелската си стая, застанал така, че тялото му да падне отгоре, и се застрелял в слепоочието. Бил погребан в Буенос Айрес.

Моряците от екипажа останали да живеят в Аржентина. Когато войната приключила, повечето отказали да бъдат репатрирани. Много

от завърналите се в родината, още щом видели жалките останки от Райха, побързали да се отправят обратно в Аржентина.

— Какво за „Граф Шпее“? — попита Чарли.

— Някой си Бардо — млад и страшно богат финансист от Хамбург, е осигурил пари, за да извадят кораба и да го сложат в музей в Монтевидео. Една статия за оцелелите ще ми свърши добра работа. Те сигурно са към осемдесетте. Повечето живеят в Аржентина.

„Да се открият оцелелите — ако имаше такива — нямаше да е кой знае колко трудно. Нямаше да са проблем и снимките, и самата статия. Така журналистът Госингер щеше да си има основателно и напълно правдоподобно извинение за престоя в Аржентина.“

— Ще се заема — отвърна Чарли. — Нещо друго?

Гьорнер се поколеба, преди да отговори.

— Карл, никак не ми се иска да говоря по този въпрос...

— Кой въпрос?

— Преди две седмици ходих до Марбург. Бяха организирали благотворително събитие, за да съберат пари за библиотеката на университета. Бяха поканени всички, завършили Марбург. Дочух какво си говорят големите клечки. Думите, които привлякоха вниманието ми, бяха нещо от сорта: „Фюрерът бе първият, на когото му хрумна тази идея. Ха, ха!“

— Нещо не те разбрах.

— Нали знаеш, че по време на Втората световна война Хитлер — шефът на нацистите — изпратил огромни суми в Аржентина, за да е сигурен, че заедно със съмишлениците си ще имат убежище, когато загубят войната.

— Е, и?

— Тези типове обсъждаха прехвърлянето на пари в Аржентина.

— За да си купят убежище ли? Убежище от какво? Да не би да ми говориш за наркопари?

— Мислех за иракските подкупи от програмата „Петрол срещу храни“, които са влезли в джобовете на тези типове.

— Господи!

— Господи, я! Както и да е, поръчал съм въпросът да се провери, а идеята ми е — едва ли е много добра, — ако дочуеш нещо в Аржентина...

— Ще си отварям ушите — каза Чарли.

— Нищо повече, Карл — нареди много сериозно Гьорнер. — Ако чуеш нещо, каквото и да е, незабавно ми предай информацията. Но не прави нещо повече. Разбра ли ме?

„Това е, все едно че ми каза: «И двамата много добре знаем, че не си истински журналист.»“

— Разбрах.

— Освен това съм поръчал да проверят тайнствената смърт на хора, които са били запознати с подкупите около „Петрол срещу храни“.

— Разбрах, Ото.

— И да хапнеш една хубава пържола, да изпиеш една бутилка вино вместо мен и гледай да не пръскаш прашец по повече от десет или дванайсет от прелестните аржентински госпожици.

— Не ти ли казах? Дадох обет за целомъдрие. Липсата на женска компания повишавала умствените способности.

— *Ach, Gott*, Карлхен — разсмя се Гьорнер. — Обаждай се.

— Целуни кръщелниците ми и предай много поздрави на старата, как ѝ беше името.

— А ти предай много поздрави на Фернандо и баба си. *Auf Wiedersehen!*

Разговорът прекъсна.

Кастило затвори, поизправи се на фотьойла, а след това скочи на крака. Допи бутилката „Дос Екуис“, докато оглеждаше апартамента, за да се увери, че не е забравил нищо, след това си облече сакото.

Огледа се.

„Докато пристигна в «Хаятс», след като кацна в Буенос Айрес, сигурно ще замръзна, но иначе ще се наложи да мина през международните летища «Рейгън» и «Маями» с вълнено палто.“

(ТРИ)

Международно летище „Маями“

Маями, Флорида

18:50, 21 юли 2005

Докато Кастило стоеше пред лентата за багаж и чакаше куфара си, в главата му се въртяха всякакви проклетия по адрес на „Делта Еърлайнз“. Беше пристигнал с техен полет „431“. Когато се качи на самолета на националното летище на Вашингтон „Роналд Рейгън“, носеше само куфара. Всички отделения за багаж над седалките в първа класа бяха пълни, въпреки че самата първа класа не бе пълна, сигурно защото сумите, които прибираха, бяха безобразно високи — което означаваше, че пътниците в икономична класа са си оставили багажа още при влизането, вместо да го мъкнат до местата си в задната част на самолета.

— Налага се да предадете куфара си на багаж — съобщи стюардесата.

— Струва ми се, че багажът не е на пътници, платили за първа класа.

— Налага се да предадете куфара си на багаж — повтори стюардесата.

— След като се предполага, че в първа класа трябва да ми бъде осигурено достатъчно място, не бихте ли прибрали багажа при връхните дрехи? Не искам да го предавам.

— Налага се да го предадете — заяви тя.

„Напълно логично е — мислеше си Кастило, докато наблюдаваше как ремаркетото с багажа маневрира — че след като го качват последен, или почти последен, ще го разтоварят пръв. Очевидно не става точно така.“

Най-сетне куфарът се появи. Кастило го стисна за страничната дръжка и го изтегли от лентата. Никак не се изненада, когато разбра, че изходът на аржентинските авиолинии се намира в другия край на летището, почти на Кий Уест. Трябваше да пресече пълното с народ

летище и докато крачеше, се сети какво бе казал братовчед му Фернандо Лопес за международното летище на Маями: „Това е американският образец за типично в третия свят летище.“

Тази мисъл го подсети — „Господи, за малко да забравя!“, че трябва да позвъни на Фернандо и *Abuela*^[1], баба им, за да ги предупреди, че няма да отиде през уикенда, дори Фернандо да предложеше да го вземе със самолет.

Най-сетне се добра до гишето на аржентинските авиолинии. Пред първа класа опашката бе огромна и всички до един имаха свръхбагаж и по няколко бройки ръчен. Бяха се подредили повече хора, отколкото бяха местата за първа класа и в „747“, и в „767“, което означаваше, че част от пътниците, платили за икономична класа, се бяха възползвали, когато са видели, че няма опашка.

Двайсет минути по-късно редът му дойде и служителката, надута също като кралицата на Испания, когато вика някого от прислугата, му даде знак да се приближи.

Той подаде паспорта, издаден от Германска федерална република, и кредитна карта „Американ експрес“, издадена от „Тагес Цайтунг“.

— Казвам се Госингер — представи се той. — Имам електронен билет.

Обичайната проверка бе по-мъчителна от обикновено — ако това изобщо бе възможно. Кастило бе произволно избран за щателна проверка. Служителите от охраната не само че го накараха да си събуе обувките, но преровиха багажа му толкова несръчно, че внимателно подреденият му багаж се разпиля навсякъде. Освен това се притесни от предстоящата проверка на чантата с лаптопа.

Накараха го да обърне лаптопа, за да се уверят, че не е взривно устройство, ала не проявиха почти никакъв интерес към самата чанта. Това бе истинско облекчение. На хер Госингер щеше да му е безкрайно неприятно, ако се наложеше да обяснява какъв е този паспорт на К. Г. Кастило и документите на Тайните служби.

Най-сетне приключиха с него и той тръгна към Американския клуб, залата за първа и бизнес класа, която обслужваше аржентинските

авиолинии и други южноамерикански компании, които нямаха свои зали.

Поръча си двоен скок с лед, след това се настани в усамотено ъгълче. Извади мобилен телефон от джоба и набра запаметен номер.

— Ало?

— Как е любимото ми момиче?

— Любимото ти момиче се чуди дали не ѝ се обаждаш, за да ѝ съобщиш, че няма да дойдеш този уикенд.

— *Abuela*, намирам се на летището в Маями и чакам, за да се кача на самолета за Буенос Айрес.

— Не мога да отрека, че всичките ти извинения са безкрайно необичайни. Скъпи, толкова се надяхах...

— *Abuela*, не е по мое желание.

— Какво ще правиш в Аржентина? Разрешено ли е да питам?

„Не, разбира се.“

— Връщам се след седмица.

— Буенос Айрес ли каза?

— А-ха.

— Там е зима. Взел ли си топли дрехи?

— Да, госпожо.

— Ако има как, Карлос, свършила съм брендито. Нали знаеш какво пия?

— Ще ти донеса един кашон.

— Мисля, че имаше ограничение. Шест бутилки.

— Ще проверя.

— И да внимаваш. Тази сутрин говорих с Джанин Уинтърс и тя каза, че там непрекъснато имало отвлечения.

Джанин Уинтърс беше стара приятелка на доня Алисия. Семейство Уинтърс, тексасци, от поколения поддържаха огромна ферма в провинция Антри Риос и лозя в провинция Мендоса.

„Господи, да не би да е дочула нещо за жената на дипломата? Да не би госпожа Уинтърс да е разбрала и да е побързала да ѝ каже?“

— *Abuela*, никой няма да ме отвлече.

— Ти внимавай, Карлос. Друго не искам от теб.

— *Si, Abuela*.

— Ще се моля за теб.

— Благодаря ти.

— *Vaya con Dios, mi amore* — пожела доня Алисия и затвори.

[1] *Abuela* — от исп. бабче — галено умалително към любимата баба. — Б.пр. ↑

III.

(ЕДНО)

Международно летище „Министро Пистарини де Езейза“
Буенос Айрес, Аржентина
06:16, 22 юли 2005

Служителите на аржентинските авиолинии се оказаха много по-отзивчиви по отношение на багажа, отколкото стюардесите на „Делта“. Щом Кастило се качи на борда, стюардът предложи да поеме куфарчето.

— Ще го оставя при връхните дрехи, господине — започна стюардът. — Така няма да ви се налага да го качвате над седалките.

Любезното отношение продължи и след като той се настани в отделението за първа класа на „Боинг 767“. Стюардесата веднага му поднесе шампанско.

Кастило си взе една чаша, макар да знаеше, че не бива — след трите напитки, които бе изпил в Американския клуб.

Нямаше нужда и от чашата „Мерло“, което му поднесоха с ордьоврите веднага щом набраха височина, но изпи и него, после още една чаша с никак нелошото филе миньон с печени картофи. Изпи и чашата бренди със сиренето камамбер и чийзкейка.

Когато пуснаха филма, той си каза, че както бе подпийнал, след няколко минути сигурно ще заспи спокойно и едва ли ще се събуди, докато трае полетът над южното полукълбо.

„Няма лошо. Ако не си отляво на пилота, да проспийш полета е най-доброто, което можеш да направиш.“

Така и не заспа. Филмът бе с Мел Гибсън в ролята на богат бизнесмен, на когото отвличат детето.

„Да го видим как ще се справи с тази работа, може пък да науча нещо“, каза си Кастило, и натисна копчето, за да поръча на стюардесата още едно бренди.

Кастило намираше Гибсън за изключителен актьор. Беше изпълнил невероятно достоверно ролята на подполковник Хал Мур във филмовата версия на книгата „Бяхме войници... бяхме млади“, написана от Харолд Мур и Джоузеф Галоуей.

Кастило бе чел книгата, посветена на случилото се с прехвърлените за извършване на въздушна атака части — във филма имаше и хеликоптер, — а след това изпратени във Виетнам, където някакъв некадърник от разузнаването ги изпраща на грешното място и избиват почти всички.

Книгата не бе измислица и той си я бе купил, защото бе чувал за Галоуей — който е бил във Форт Бенинг и бе заминал за Виетнам с батальона, — описал великолепно първите дни на армейската авиация. Беше решил, че така ще разбере какво е преживял покойният Хорхе Алехандро Кастило. Освен това знаеше, че командирът на батальона, за когото Галоуей бе писал — Мур, — е получил три звезди, следователно щеше да открие някаква поука в цялата работа.

Книгата му бе харесала много, затова реши да гледа и филма. Почти никога не гледаше военни филми; повечето бяха наистина ужасни. От онези, които не те караха да избухнеш в смях, направо му се гадеше.

„Бяхме войници...“ се оказа хубав също като книгата. Реши, че е реалистичен също като филмовата версия на „Блекхоук“, книгата на Марк Боудън за нещастieto, сполетяло специалните оператори в Могадишу през 1993 година, и той изгледа филма като опитен пилот, летял на „Блекхоук“ в Сомалия по същото време.

Според Кастило образът на командира на батальон, пресъздаден от Гибсън, бе неповторим.

Начинът, по който Гибсън изпълняваше ролята на съсипания баща, също бе изключителен. Бе принуден да направи почти невъзможен избор — дали да плати откупа, или да послуша — независимо от истеричните протести на съпругата си, майката на детето — съветите на ФБР и ченгетата да не плаща.

Когато стюардесата внимателно го събуди, за да му предложи портокалов сок, Кастило се подразни — освен това бе силно изненадан — когато разбра, че е заспал и не е разбрал какъв избор е направил Гибсън.

„Последната чаша бренди те нокаутира. Сега няма да разбереш какво е било решението на Гибсън.

Какво ли е направил?

Аз на негово място какво бих направил?

Господи, това е просто филм.

Само че ти предстои да се заемеш с истинско отвличане.

Нека това, че проспа края на филма, да ти е за урок, Чарли, момчето ми.

Сега си на работа. Забрави за пиенето.

Освен по някоя и друга чаша вино.“

Закуската беше приятна: сок от грейпфрут с вкус на току-що изцеден, омлет с гъби и рулца с глазура, сервирани с несолено масло.

Спомни си, че дон Фернандо — дядо му — казваше: „Единственото, в което ги бива аржентинците, е яденето.“

Пет минути след като стюардесата сервира втората чаша кафе, Кастило усети, че пилотът е намалил дроселите, а две минути по-късно бе обявено на испански, английски и немски, което бе много мило според хер Госингер, че започват заход към Буенос Айрес, местно време пет и трийсет, температура три градуса по Целзий.

„Май наистина ще замръзна като шушулка в този хладилник.“

Докато „767“ рулираше по пистата, погледът на Кастило бе привлечен от друг „767“. Бе спрял на пистата, в края на един от терминалите. На блестящия бял корпус бе изписано на арабски и английски „Пан Арабик“.

„Така нареченият Алекс Певснер призна, че една от причините да не открием онзи «727» е, че не му трябвал стар самолет. След това обаче добави: «Току-що си купих чисто нов „767“ от една издъхваща авиокомпания в Аржентина.» Дали това не е въпросният самолет? Едва ли. Само че Певснер е непредсказуем.“

Кастило слезе трети от „767“ — веднага след впечатляващо яка домакиня, която, влачеше за ръка петгодишно хлапе — и докато внасяше багажа си на терминала, му мина през ума, че не е внимавал достатъчно и влиза през врата, която би трябвало да е заключена.

Оказа се, че всичко е наред. Попадна в безмитния магазин и една млада жена — „Господи, колко си падам по дълги крака, черни очи и налят бюст“ — му подаде листовка, на която бяха описани намаленията и предупреждението, че освен позволените за внос в Аржентина стоки, може да пазарува от летището на стойност до триста американски долара.

„От безмитната зона са решили проблема с клиентите, тъй като, за да стигнеш до митническа проверка, трябва задължително да минеш през магазините, разположени и от двете страни на коридора.

Много хитро.

Майната им. Не ми трябва нищо.“

Когато се изправи пред гишето за паспортен контрол, в огромен плик бяха натъпкани две бутилки скоч „Феймъс Граус“, половинкилограмов плик с бонбони „М&М“ и две кутии кашу.

„Намеренията ми бяха благородни. Нали трябваше да проверя дали има от коняка на *Abuela*, за да не забравя на връщане да ѝ купя. Нямаха, но пък цената на «Феймъс Граус» не беше за изпускане. Ами кашуто и «М&М» бяха много по-евтини от кашуто по за десет кинта кутията, дето ги слагат в минибара в «Хаятс».

Пак се оправдаваш, Чарли. Истината е, че си един безхарактерен тип. Ако това разхищение в безмитния магазин не е достатъчно доказателство, обърни внимание как само ти потекоха лигите по госпожицата, която раздаваше листовките. Нали си обеща, че ще останеш верен на стажантката от Тайните служби — нали така ѝ казваха? Дали не беше кадет? — Бети Шнайдер, въпреки че тя не проявява никакво желание да те опознае по-добре, отколкото вече те познава, което е едно нищо. А пък за библейския смисъл и дума не може да става.“

— Сеньор Госингер, по работа ли сте в Аржентина, или като турист?

— И по работа, и като турист.

— По каква работа идвате в страната?

— Журналист съм, подготвям статия.

— Нали знаете, че като журналист трябва да се регистрирате в Министерството на информацията?

— Ще остана само няколко дни. Колкото да събера материал за оцелелите от „Граф Шпее“.

— Законът е еднакъв за всички, сеньор.

„Този никога не е чувал за «Граф Шпее».“

— Разбирам и ще се регистрирам при първа възможност. Сигурно още днес, малко по-късно.

„Това беше тъпо, инспектор Клузо. Защо ти трябваше да му казваш, че си журналист? Да му беше казал, че продаваш автомобили на старо и си дошъл на почивка.

Как става така, че на Джеймс Бонд никога не му задават подобни въпроси, когато минава паспортен контрол?“

На митницата не проявиха никакъв интерес към него. Служителите натискаха някакво копче, когато някой минаваше, и светваше ту червена, ту зелена светлина. Ако светнеше червено, прекарваха багажа през скенер. Ако беше зелено, махваха с ръка да минаваш. Кастило уцели зелено.

Излезе от залата за посрещачи.

Чакаше го набит мъж с нескопосано написана табелка „Госингер“.

— Аз съм Госингер.

До мъжа с табелката бе застанал оплешивяващ, нисък, закръглен мъж на четирийсет и няколко. Той изпружи ръка.

— Господин Госингер, казвам се Сантини. Господин Исаксън ме помоли да ви посрещна. Поздравявам ви с добре дошъл в Аржентина.

Кастило веднага се хвана за „Господин Исаксън“. Не бе възможно да става въпрос за Джоуел. Не бе възможно да е агент. Отговори подобаващо:

— Много мило от негова страна. Благодаря ви, много сте любезен. Приятно ми е да се запознаем.

— Някои от таксиджиите на летището гледат да се възползват от горките пътници.

— Така е на много летища — отвърна Чарли. — Веднага се сещам за „Ла Гуардия“.

Сантини се усмихна.

— Уцелихме десетката... — нали знаете какво означава да уцелиш десетката?

Чарли кимна.

— ... с честен шофьор — довърши мисълта си Сантини, след това замахна с ръка към вратата. — Да вървим.

Мъжът с табелата бе на две крачки пред тях и Сантини бързо вдигна показалец към устните си, за да подсказва на Кастило да не казва нищо важно в присъствието на шофьора. Кастило кимна.

Наложи се да почакаят няколко минути на тротоара, докато шофьорът докара автомобила. Сантини не каза и дума. На Чарли му ставаше все по-студено, тъй като костюмът му бе тънък, и тайно се надяваше шофьорът да побърза.

Автомобилът се оказа огромен черен фолксваген със затъмнени прозорци. Когато шофьорът се наведе, за да качи куфара на Кастило в багажника, Чарли видя, че е въоръжен — изглежда, пистолетът бе деветмилиметров „Берета“.

Сантини отвори задната врата и подкани Кастило да се качи. След това се настани до него. Когато шофьорът седна зад волана, Сантини попита:

— Нали говорите испански?

Кастило изви вежди, за да му подсказва как да реагира. Сантини поклати глава едва доловимо.

— Страхувам се, че не — отвърна Кастило.

— Жалко — въздъхна Сантини. — Господин Исаксън не каза къде ще отседнете.

— В „Хаят“.

— Вече се казва „Фор Сийзънс“. Едно време беше „Хаят Парк“. Продадох го.

— Изглежда, никой не се е сетил да уведоми туристическия ми агент.

— Чу ли, Антонио? — попита Сантини. — Отиваме във „Фор Сийзънс“.

— *Si, senor.*

Фолксфагенът потегли.

Пътят от летището до хотела отне трийсет минути. Първо минаха по натоварената магистрала, където всички шофираха като луди, след това отбиха по „Авенида 9 Хулио“, за която Кастило си спомни, че е най-широкият булевард на света.

Докато приближаваха „Фор Сийзънс“, едно време „Хаят Парк“, Кастило забеляза, че са непосредствено до френското посолство — огромна внушителна къща, строена в началото на века. Беше забравил, че се намира тук.

Портиер с шапка го поздравя с добре дошъл във „Фор Сийзънс“, свирна и един носач притича веднага.

— Паркирай някъде — нареди Сантини на Антонио. — Аз ще се кача да настаня сеньор Госингер.

Стая 1550 във „Фор Сийзънс“ представляваше малък апартамент с удобен хол и огромна спалня, и двете с изглед към централната гара — Кастило си спомни, че се наричаше „Ел Ретиро“, — към доковете, и реката. В далечината хоризонта се мерзелееше.

Кастило се зачуди на глас дали това не е брегът на Уругвай.

— Ясен ден — отвърна Сантини. — Много вероятно да е слънчев. Да излезем на балкона и да огледаме.

— Добре.

Щом излязоха на малкия балкон, Сантини извади плоска метална кутия от джоба си и я прокара по стените, след това по малката масичка, двата стола и най-сетне по пода.

— Чисто е — заяви той. — Въпреки това не е излишно да проверим.

Кастило му се усмихна.

— Джоуел ми каза, че сте обявен за издирване в Коста Рика — усмихна се на свой ред Сантини. — За значителна кражба на самолет.

— Джоуел греши. На заповедта за издирване е посочен „Неизвестен извършител“.

Сантини се изкиска, след това попита:

— Защо сте тук?

— Изпратиха ме да разбера какво става със съпругата на дипломата, дето се е оставила да я отвлекат.

— Откога *Специалните части* започнаха да проявяват интерес към отвличания?

— Джоуел и това ли е казал? А като го погледне човек, никога няма да предположи, че дрънка толкова много.

— Срамната ви тайна няма да излезе от мен, хер Госингер.

— Значи знаете, че армията ме зае на Мат Хол? — Сантини кимна. — Президентът му е наредил да ме изпрати тук, за да разбера какво се е случило и как точно се е случило, преди някой тук да скалпи нескопосан доклад, за да замаже положението, както той се изрази.

Сантини кимна, след това подхвърли:

— Госпожа Елизабет Мастърсън, приятна жена, е съпруга на Дж. Уинслоу Мастърсън, заместник-посланик. И той е приятен човек. Изглежда е била отвлечена от паркинга на ресторант, наречен „Канзас“, симпатично място, в „Сан Исидро“, доста прилично предградие. Засега похитителите не са се свързали с никого. Може и да се окаже, че са останали разочаровани, когато са разбрали, че госпожата е с дипломатически паспорт; няма да се изненадам, ако решат да я пуснат. От друга страна, има и голяма вероятност да си кажат, че мъртвата жена няма начин да ги идентифицира.

— Значи според вас е много възможно да я убият.

— Наскоро отвлякоха едно хлапе — не, изобщо не беше хлапе. Момчето беше на двайсет и три. Пак от „Сан Исидро“, откъдето отвлякоха и госпожа Мастърсън. Син на богат бизнесмен. Отрязали му пръстите и ги изпратили на татенцето заедно с все по-високи искания за откуп. Накрая татенцето платил триста хиляди американски долара. Това е грубо деветстотин хиляди песос, истинско богатство за тази бедна страна. Малко след това открили тялото на момчето. Било простреляно в главата.

— Защо са го убили?

— Не знаете ли, че мъртвите не говорят? — подхвърли подигравателно Сантини.

— Това няма ли да откаже другите да плащат откупи?

— Когато докопат младши или госпожата, хората плащат и се надяват да им ги върнат живи и здрави. Единственото, което може да опази госпожа Мастърсън жива е, ако лошите са достатъчно умни, за да разберат, че след като я убият, ще стане страшно напечено. Това ще бъде страхотен удар по правителството. — След тези думи заговори като възрастен преподавател: — Със съжаление ще заявя, че опитът, който съм натрупал с разни криминални типове, ме е научил, че антисоциалното поведение на много малко от тях може да бъде коренно променено и от тях да излязат ядрени физици.

Кастило се разсмя.

— Представа нямам защо се смее — каза той, а след това попита: — Какво кавахте за „Канзас“?

— Симпатичен ресторант. Отвлечена е от паркинга отзад. Ако искате, можем да отидем да обядваме там и така сам ще огледате мястото.

— Благодаря. С удоволствие. Нямам представа какво да търся, но нали все отнякъде трябва да започна.

— Ще ме извините за невежеството, но защо просто не отидете в посолството и не кажете на шефа на охраната Кен Лауъри, много свестен човек между другото, защо сте тук?

— И системата веднага ще ме всмуче. Цялата идея е да не попадам в системата.

— Никой ли не знае, че сте изпратен тук? И от Агенцията ли не знаят?

— Агенцията изобщо не бива да разбира. И без това съм в черния списък. И в техния, и в списъка на ФБР.

Сантини се замисли над тези думи.

— Затова пък ми се иска да науча колкото е възможно повече за тях. Да не би по този начин да ви поставя в неловко положение.

— Джоуел каза, че сте върхът. Държа на мнението му. А и няма кой знае какво за казване. Представителят на ЦРУ — прикритието му е търговски аташе — е добър човек, казва се Алекс Дарби. Мога да кажа, че е свестен. В посолството няма представител на ФБР, но вчера изпратиха двама агенти от Монтевидео, за да помогнат с каквото могат. Типични агенти на ФБР.

— Мислите ли, че... как му беше името, Дарби, нали? — Мислите ли, че Дарби е близък с ДРУ и местните ченгета?

— Значи знаете какво е ДРУ?

— Аржентинският вариант на ЦРУ и ФБР, взети заедно, нали така?

Сантини кимна, след това попита:

— Идвали ли сте преди в страната?

— Да.

— И никой в посолството ли не ви познава?

— Май не. Никога не съм влизал в посолството.

Сантини кимна, прие отговора за чиста монета и чак тогава отговори:

— Дарби поддържа връзки с ДРУ, а Лауъри е гъст с ченгетата. — Замълча и след секунда попита: — А какво ще стане, ако... когато... открият, че сте тук? Че душите? Аз няма да кажа нищо, само че...

— Надявам се да не се разбере. Това ще изложи Натали Кохън пред посланика, защото не му е съобщила. Тя знае, че съм тук, знае и защо.

— Наричате държавния секретар на малко име?

— Не, обръщам се към нея с „госпожо“ — отвърна Кастило, след това добави с усмивка: — Тя обаче ми казва Чарли.

— Като стана дума за имена, Джоуел каза, че Госингер е прикритие.

— Името ми е Кастило. Чарли Кастило.

Той подаде ръка. Сантини я стисна.

— Тони — представи се той и продължи на италиански: — Не приличаш на италианец.

Чарли поклати глава и отговори на италиански:

— Наполовина съм немец, наполовина тексасец. Преобладава испанското наследство.

— Италианският ти е много добър.

— Езиците ми вървят.

Сантини кимна и полюбопитства.

— Прикритието добро ли е? Ако ДРУ прояви интерес към теб, веднага ще проверят. Много ги бива по тая част.

— Няма страшно. Госингер, който работи за германския вестник „Тагес Цайтунг“, е дошъл, за да напише материал за оцелелите от „Граф Шпее“. Ако главният редактор в „Тагес Цайтунг“ все още не е

съобщил в германското посолство, че съм тук и да им благодаря за всяка оказана помощ, ще го направи в най-скоро време.

Сантини го погледна.

— Значи говориш испански, идвал си тук и преди, а прикритието ти е стабилно. Въпреки това просто не мога да разбера как ще се справиш със задачата си, без да отидеш до нашето посолство.

— Не съм казал, че няма да ходя в посолството. *Чарли Кастило* няма да ходи в посолството.

— Много те бива в прикритията. Ще ги преметнеш всички, а? Ще мине ли номерът с Госингер в посолството?

— Защо да не мине?

— Може ли да ти предложи нещо?

— Давай, слушам те.

— Дори да приемат хер Госингер за чиста монета, няма да успееш да изкопчиш и дума в посолството. Първо, случаят не е отразен в пресата, а още никой не е хванал клюката. Аржентинците са засрамени, затова са потулили случая. На американците не сме съобщили — нито на журналистите, нито на „Ню Йорк Таймс“, на абсолютно никого. Аржентинците си живеят с надеждата, че когато лошите се усетят, че са отвлекли съпругата на дипломат, ще я пуснат и цялата работа ще се забрави. Лично аз смятам, че пикаят срещу вятъра, но друг начин в момента няма. Така че, ако хер Госингер отиде в посолството и започне да разпитва, Лауъри и всички останали ще започнат да се питат откъде, по дяволите, въпросният хер Госингер е разбрал.

— Предполагам, Джоуел ти е казал, че съвсем не съм най-квалифицираният за тайно разследване на похищение.

— Джоуел ми каза, че имаш две качества: невероятен си с меча и страшно те бива да отвличаш откраднати самолети от лошите.

— Значи не е споменал нищо за уменията ми на покер?

— Не — усмихна се Сантини. — Виж сега, ако беше казал подобно нещо, все едно да си признае, че си го спукал от бой.

— Джоуел има един недостатък — обясни Чарли. — Въобразява си, че може да играе покер.

— Освен това си въобразява, че може да играе руми — издаде го Сантини. — Докато бяхме охрана на президента и чакахме повикване,

непрекъснато играехме руми. Нямах представа колко пари съм прибрал от него.

Двамата се усмихнаха един на друг.

— Отклонихме се от темата, хер Госингер — напомни му Сантини. — Говорехме за предложението ми.

— Казвай.

— Ако, да кажем — започна Тони, — мой колега агент от Тайните служби случайно минава през Буенос Айрес и ми се обади в посолството и двамата с него съвсем случайно се натъкнем на Кен Лауъри и аз подхвърля на Лауъри „Тъкмо разправях на агент... каквото там име си избереш... за госпожа Мастърсън“, Лауъри ще го приеме — той все повтаря „ние, федералните агенти“, все едно и той е федерален — и сигурно ще се изпусне и ще ти каже как върви разследването.

— Струва ли ми се, или ти нямах особено високо мнение за качествата му на следовател?

— Вече ти казах, че е добър човек, но я кажи да не би да мислиш, че е имал много възможности да разследва нещо по-сериозно от забежките на някой колега с чужда съпруга? А подобно поведение не се допуска в мисиите на САЩ в чужбина.

Кастило се изкиска и попита:

— Ами какво ще стане, ако разберат, че си нагласил цялата работа? А рано или късно ще разберат.

— Най-вероятно ще ме върнат да си бера срама у дома — отвърна Сантини. — Тогава пак ще стана истински агент от Тайните служби. Не съм се натискал да ме изпратят тук. Или може би ти си ми казал като пратеник на президента какво ще правиш и си ми наредил да си затварям устата.

— Смятай, че ти е наредено — реши Кастило. — Но държа да те предупредя, че последния път, когато направих същото — с човек, който имаше нужната информация, — директорът на Централното разузнаване не остана никак доволен и побърза да го освободи от длъжност. Накрая горкият получи препоръчително писмо лично от президента, но преди това имаше два-три дни, които не бяха никак приятни.

— Да става каквото ще — отсеке Сантини.

— Как стана така, че те изпратиха тук?

— Бях ранен и можех да изпълнявам задълженията си частично, затова ме изпратиха тук да душа за незаконни пари.

— Как си бил ранен?

— Джоуел не ти ли каза?

Кастило поклати глава.

— Ако ми се изсмееш, ще ти счупя ръцете — предупреди го спокойно Сантини. — Паднах от лимузината на вицепрезидента и следващият автомобил ми прегази крака.

— Няма да ти се смее, но може ли поне да се усмихна широко?

— Майната ти, хер Госингер — ухили се на свой ред Сантини.

— А каква работа може да има друг агент от Тайните служби в Аржентина?

— Поне петдесет неща. Случва се непрекъснато, поне по веднъж на месец. Обикновено някой наблюдател се изтърсва, за да натяква заради високите разходи, нали се сещаш, какви ли не простотии. Единственият проблем е, че някой може да поиска да се легитимираш.

— Чакай малко — спря го Чарли.

След по-малко от две минути той подаде на Сантини документите си на агент от Тайните служби.

— Хол ли ти издейства тези документи? — попита той, след като ги огледа внимателно.

Кастило поклати глава.

— Джоуел е говорил с Хол и ги е уредил.

— Стават, струва ми се. Ти решаваш.

— Ще се справим — заяви Кастило. — Благодаря ти, Тони.

Сантини махна с ръка.

— Дипломатите не отиват на работа преди девет — обясни той. — Вземи да се настаниш и към девет вземи такси до посолството.

— Добре.

— От дясната страна на посолството има вход за служители. Мини през него. Охраната са аржентинци. Покажи си значката и те ще те вкарат до Първи пост. Там има пехотинец на пост. Покажи му значката и на него и му кажи, че искаш да се видиш с мен. Аз ще се покажа и ще се направя на силно изненадан, че пред мен е специален агент наблюдател Кастило, след което ще ти осигуря пропуск за посетител. Чак тогава ще режисирам срещата с Лауъри.

— Става. Такси казваш? Да не е специална кола.

— Такси до посолството. Няма смисъл ДРУ да разбират, че от хотела си отишъл направо в посолството.

Кастило изви учудено вежди.

— Ще те светна — започна Сантини. — Шофьорите ни са полицаи, които в момента не са на смяна. Това означава, че имат право да носят оръжие. Важна подробност, защото тук се мотаят кофти типове. Подозирам обаче, че въпросните полицаи са в действителност агенти на ДРУ. Може и да ти се стори цинично, но с ДРУ имам негласно споразумение. Използвам услугите на шофьорите ченгета, те докладват в ДРУ къде ходя, с кого се срещам и с кого приказвам. Така не се налага да ми лепват опашка. Гледам обаче да не говоря по работа, когато съм в служебен автомобил.

— Ясно — съгласи се Кастило.

— По принцип — освен ако не искаш ДРУ да знае какво правиш тук — служебните превози са удобни — продължи да обяснява Сантини и му подаде визитка. — До десет минути са пристигнали, независимо къде се намираш. Използват мобилни телефони.

Кастило кимна.

— Благодаря ти, Тони.

Сантини му подаде мобилен телефон „Моторола“ и зареждащо устройство. Кастило отново изви учудено вежди.

— Личният ми мобилен е запаметен на 4 — уточни той. — Необявеният е на 5, а служебният в посолството на 6. Имам доста добър административен асистент, аржентинец, казва се Даниел. *Доколкото знам*, той не работи за ДРУ.

Кастило кимна, разбрал намека.

— С този телефон можеш да избираш Щатите, но струва към девет долара на секунда, така че недей да говориш часове наред с гаджето си.

— Кой плаща сметките? Тайните служби или посолството?

— Тайните служби. Което означава — аз. Което пък означава, струва ми се, специален агент наблюдател Кастило, можеш да разговаряш с гаджето си колкото пожелаеш.

„Здрасти, Бети. Обажда се Чарли Кастило. Седях си в хотела в Буенос Айрес и се питах как върви в Джорджия, та реших да ти звънна.

Знам, че не те оставят да си поемеш дъх в онази школа за агенти или както там ѝ е името.

Извинявай за притеснението.“

— Благодаря ти, Тони.

Сантини докосна ръката му.

— Ще се видим веднага след девет — уточни той, влезе отново в стаята и се отпрати към вратата.

Чарли взе душ. Можеше да опише банята с една-единствена дума: *впечатляваща*. Освен тавана, всичко друго бе мраморно. Имаше и джакузи, и огромна душ кабина, и затоплена лира на едната стена, където бяха поставени хавлиени кърпи, толкова големи, че спокойно можеха да подсушат слон.

Преоблече се в така наречената си „униформа на бюрократ“ — тъмносив костюм, бяла риза и раирана вратовръзка.

Погледна часовника и видя, че е едва осем и пет, което означаваше пет и пет във Вашингтон. Трябваше да изчака с обаждането до Джоуел, за да му благодари за Сантини. А нямаше смисъл да изпраща имейл. Първо нямаше нещо особено за казване, освен нещата, които Сантини му бе казал. Може би, след като поговореше с шефа на охраната в посолството, щеше да научи нещо повече. Ако до дванайсет — девет в окръг Колумбия — не бе научил нещо важно, тогава щеше да изпрати имейл с кратко съдържание: „Още нищо. Работа по въпроса. Най-добри пожелания. Шерлок Холмс.“

Посегна към телефона, за да се обади на обслужване по стаите, ала след това реши друго. По-добре да слезе във фойето и там да пие кафе. Ако нищо не привлече вниманието му — а имаше голяма вероятност да забележи нещо интересно, защото единственото друго място, където можеше да види толкова много красиви жени, бе Будапеща, — поне щеше да прегледа „Буенос Айрес Хералд“.

За момент се зачуди какво да направи с паспорта на Госингер и с кредитните карти, но накрая реши да ги прибере в тайника на лаптопа. Получаваше се безкрайно неловко когато те спипат с два чифта документи за самоличност.

Тръгна по коридора към асансьорите и натисна копчето. Вратата се отвори почти веднага и той се изправи срещу слаб мъж в началото на четирийсетте с късо подстригана оредяла коса. Беше в светлокафяв

костюм и поизбеляла вратовръзка. Едва ли някой би го забелязал на улицата.

— Или си по-добър актьор, отколкото предполагам, или това учудено изражение е истинско — подхвърли мъжът.

„Значи «767», който видя на летището, наистина е бил на Певснер. Какво, по дяволите, търси в Буенос Айрес?“

— Добро утро, Хауърд — поздрави Кастило.

— Аз бих попитал „Как си?“ — подхвърли Хауърд Кенеди. — Но по-важният въпрос е: „Кой си днес?“

— Днес името ми е Кастило — отвърна Чарли. — Ами ти?

— Чарли Кастило, безстрашната Зелена барета ли? Или може би Чарли Кастило от Тайните служби?

Асансьорът беше забележително бърз. Вратата се отвори към фойето в момента, в който Чарли отвори уста. Отпред чакаше семейство, — мъж, жена и двете им щерки тийнейджърки, — за да се качат.

— Второто, Хауърд — отвърна Кастило, докато слизаше от асансьора.

Кенеди изчака, за да се увери, че никой не ги подслушва.

— Какво те води в Гаучо ленд, Чарли? — любопитства той.

— Ще ти кажа, ако и ти ми кажеш.

— Може, докато пием кафе. Аз черпя. От горчив опит знам колко малко плаща правителството на силите на реда, дори на най-добрите.

— Ласкателствата и предложението да ме почерпиш ще те отведат много далече.

Кенеди се усмихна и докосна ръката на Кастило.

— Може и да е глупаво от моя страна, но наистина се радвам да те видя.

Чарли му се усмихна.

— Аз не съм сигурен дали се радвам, или е чисто и просто любопитство.

Кенеди се изкиска и се отправи към симпатичния ресторант, готов да посрещне гостите за закуска и обяд. Салонът беше просторен, с ниски маси и хромирани столове с кожени седалки.

Сервитьорката — съвсем млада жена с дълги крака и огромни черни очи — се приближи почти веднага. Поръчаха кафе.

— И донесете някакви сладки, ако обичате — добави Кенеди. Когато тя се отдалечи, той каза: — Супер. Искрено ти завиждам, че си ерген.

— Видях „Пан Арабик 767“ на Езейза — заяви Чарли. — Чудех се дали не е твоят.

— Леле, колко си наблюдателен! Кацнах в някакъв нечовешки час и се настаних тук, за да взема душ и да поспя. А ето ти изненада!

— Канеше се да ми кажеш какво правиш тук.

— От Рияд докарахме килими за ислямския център „Крал Фейсал“, а ще върнем двайсет понита за поло, ботуши, седла и други амуниции за играта на кралете.

— Да не би да си станал търговец на коне?

— Твой ред е, Чарли.

— Изникнал е един личен проблем в посолството. Изпратиха ме да разбере какво става.

— Вместо да разчитат на замазаните приказки на посланика ли?

Кастило кимна.

— Нещо такова.

Сервитьорката донесе кафетата и сладките.

— Стана бързо — отбеляза Кенеди.

Веднага посегна към една петифура.

Кастило продължи:

— Дядо ми казваше, че единственото, в което аржентинците проявяват някакво постоянство, е яденето.

Кенеди се разсмя.

— Ще ми кажеш ли какъв е личният въпрос?

— Веднага щом ми кажеш по каква работа си тук.

Кенеди се усмихна.

— Като се замисля, пет пари не давам за личните проблеми, дето се вихрят в посолството.

— Затова пък на мен много ми се иска да науча какво правиш тук.

— Сигурен съм, че ще научиш. Но ще трябва да се примириш, че не става въпрос нито за нещо незаконно, нито за нещо, което да застрашава интересите на Съединените щати.

— Мога да продължа да питам — заяви Кастило, след това смени темата: — Ти гледал ли си филма с Мел Гибсън, дето отвлечат детето

му?

— Не, мисля, че не съм. Ще ми обясниш ли защо питаш?

— Даваха го в самолета. Заспах по средата, а много ми се искаше да разбера какво става накрая.

— Защо ли ми се струва, че говориш напълно сериозно?

— Отвличат детето, бащата трябва да реши дали да плати откупа, както иска жена му, или да не плати, както настоява ФБР.

Кенеди поклати глава.

— Едно време — обясни Кенеди — работих по шест похищения с искания за огромни откупи. В почти всички е замесен вътрешен човек, което означава, че двама добри следователи могат да открият похитителя за броени часове. Или пък става въпрос за професионалисти и в този случай пазят жертвата жива, докато не получат парите. Задоволих ли любопитството ти, Чарли? Гибсън какво е направил?

— Нали ти казах, че заспах, преди да разбера.

— И сега не можеш да заспиш и се питаш какво е станало — отвърна саркастично Кенеди, след което продължи: — Колко време ще останеш тук, Чарли?

Кастило вдигна и двете си ръце сякаш за да каже: „Един господ знае.“

— Хайде да вечеряме заедно — предложи Кенеди. — Или да пийнем по нещо.

— С удоволствие.

— Как да се свържа с теб?

— Ще ме намериш тук.

— Нямах ли мобилен? Или не искаш да ми дадеш номера? Кое от двете?

— Ти ми покажи твоя и аз ще ти покажа моя.

— Дадено.

Размениха си мобилните.

„Аз знам как се снабдих с мобилен, въпреки че току-що пристигнах.“

Ами ти откъде докопа твоя, Хауърд? Може и да не си пристигнал в малките часове, а?“

— Май от самолета си се втурнал направо към магазина за мобилни телефони, а, Чарли?

— Колко си нелюбезен, Хауърд — майка ти не те ли е научила? — не бива да четеш чужди мисли. Ще задоволя любопитството ти и ще ти призная, че получих моя от агент на Тайните служби. Те се грижат за своите хора. А ти откъде взе твоя?

— Взех го назаем от приятел.

— Да бе, сигурно.

Кенеди го погледна и се усмихна, но не отговори. Върна мобилния на Чарли.

— Много ми се иска да натисна копчетата за автоматично набиране, за да разбера кой ще се обади.

— Според теб кой ще се обади?

— Предполагам, знаеш, че на агентите на ФБР в посолствата им казват „аташета“.

— С ръка на сърцето се заклевам — отвърна Кастило, — че с нито едно от копчетата за автоматично набиране няма да попаднеш на човек от ФБР. Дори не познавам агенти на ФБР тук в страната. В интерес на истината, току-що научих, че в посолството нямат хора на ФБР. Ами твоите копчета за автоматично набиране?

Кенеди не отговори направо. Вместо това попита:

— Какво си запланувал? Искаш ли да те закарам?

— Отивам в посолството.

— На път ми е. Ще те закарам.

— На път закъде?

— За Ислямския център „Крал Фейсал“. На няколко пресечки от посолството е.

— Нещо не мога да си те представя да удряш чело в пода и да се молиш.

— Говорим за бизнес, Чарли. Просто бизнес.

— И онези от мафията така разправят, преди да видят сметката на някого.

— Де да можеше и арабите да са толкова лесни като мафията — оплака се Кенеди и се изправи. Извади пачка пари от джоба си и остави няколко банкноти на масата. — Искаш ли да те закарам?

Черен „Мерцедес S500“ с черни стъкла чакаше Кенеди, когато излезе през въртящата се врата. Огромен мъжага, който му се стори смътно познат, слезе бързо от страната до шофьора и отвори задната врата.

— Нали помниш хер Госингер, Фредерик? — обади се Кенеди.

— *Guten Morgen, Herr Gossinger* — поздрави мъжът с безизразното лице.

„За последен път те видях във Виена. Тогава реших, че си или унгарец, или чех, но какво пък толкова. Едно време всичко това е било Австрия.“

— *Gruss Gott!* — отвърна Чарли и се опита да докара виенски акцент.

Кенеди бързо се пъкна на задната седалка и Чарли го последва.

(ДВЕ)

Посолството на Съединените щати
„Авенида Колумбия“ 4300
Буенос Айрес, Аржентина
09:05, 22 юли 2005

Когато мерцедесът на Кенеди зави по „Авенида Либертадор“, Кастило видя и американското посолство, и резиденцията на посланика, — огромна къща в европейски стил, която гледаше към „Либертадор“. Огромен ван на Федералната полиция бе паркиран от другата страна на улицата, ала Чарли не видя нито един униформен.

Посолството с изглед към парка бе на следващата пресечка, сгушено зад висока ограда и полукръг от бетонни барикади. Няма начин да сбъркаш, че е американско, помисли си той не съвсем патриотично.

„Друга сграда — сети се за посолствата в Лондон и Монтевидео — бе строена по проект, с който архитектът бе спечелил обратното на награда «Прицкър»: похвала за най-грозната сграда на столетието.

Единственото, което не позволява на хората да сбъркат скучния циментов правоъгълник със самолетен хангар, бяха спретнатите прозорци по сивата стена.

Сигурно има хиляди мотели «Мариът» или «Хилтън», които са много по-приветливи, и въпреки това са типично американски. Защо, по дяволите, не са използвали тухли и не са сложили няколко колони? Нека поне малко да заприлича на Монтичело или поне на Белия дом.“

Силата на обзелото го неприятно чувство го изненада.

„Какво толкова съм се вкиснал?

Дали не е от умора? Или съм още махмурлия?

Може би, защото ме изпратиха да свърша нещо, което дори не знам откъде да започна?

Това трябва да е. Естествено, че е това. Не, причината е Хауърд Кенеди.

Какво, по дяволите, прави тук? Това не е никакво съвпадение. Дали?

Не знам — няма и как да разбере — и това много ме притеснява.

И защо не може да повярва, че нямам никакво намерение да го изпея на ФБР? По дяволите, досега трябваше да е разбрал, че може да ми има доверие. Което, разбира се, означава, че аз не мога да му имам доверие...“

— Входът е малко по-надолу от лявата страна — посочи Кенеди. — Струва ми се, че има опашка и ще се наложи да чакаш.

— Сигурно чакат за визи — предположи Кастило. — Служебният вход май беше от дясната страна. Остави ме някъде там.

След секунда мерцедесът отби до тротоара. Чарли видя как мъжът на предната седалка скочи, за да му отвори вратата. Обърна се към Кенеди и му подаде ръка:

— Благодаря ти, Хауърд.

— Надявам се, няма да съобщиш на аташето по правните въпроси как си стигнал до посолството.

— По дяволите, Хауърд! Казах ти, че тук няма ФБР.

— Щом казваш.

— Майната ти, Хауърд.

— Стига, Чарли. Просто те дразнех.

— Не е вярно.

— Виж, дай сериозно да вечеряме заедно или да пийнем по нещо. Може и двете — предложи Кенеди.

— Добре. Обади ми се.

Той слезе от „Мерцедеса“ и бързо пресече. Между елементите от барикадата имаше достатъчно място, за да се провере. След като премина препятствието, той видя портата, кабината на охраната и въртящата се бариера на оградата от ковано желязо.

В кабината на охраната бяха трима с униформи, подобни на полицейските, и някакви нашивки по ръкавите. В отворените им кобури се виждаха пистолети, вероятно „Смит и Уесън 357 Магnum“.

Той извади кожения калъф с документите от Тайните служби и показа картата си на охраната.

— Искам да се видя с господин Сантини — заяви на английски той.

— Този вход е само за служители на посолството — обясни човекът от охраната доста надменно и посочи далечния край на посолството.

„Копеленце гадно, ти май дори не погледна документите ми!

Аржентинско подобие на ченге отказва достъп на агент от американските Тайни служби до посолството? Тая няма да я бъде!“

— Хвани се веднага за проклетия телефон и събщи на пехотинеца, че агент на Тайните служби на Съединените щати чака на вратата — сопна се Кастило на испански.

Изненадан от безупречния му испански, както и от резкия тон, охраната даде знак на Кастило да покаже отново документите си. Друг от охраната грабна слушалката на телефона.

Кастило му обърна гръб.

„Нямаше нужда от тази дребна проява на раздразнителност. Какво, по дяволите, ми става?

Но пък, от друга страна, така щеше да реагира един истински агент на Тайните служби. Джоуел едва ли би постъпил по този начин, но Том Макгайър нямаше да търпи никакви простотии от псевдоохраната.“

Забеляза, че черният мерцедес още не е потеглил.

„Искаш да се увериш, че наистина ще вляза ли, Хауърд?

Не. Опитваш се да видиш дали ще ме пуснат веднага, което ще означава, че ме познават, или дали ще ме подложат на простотиите на местните охранители, защото не знаят кой съм.“

Усмихна се и махна дружелюбно с ръка, след което черният мерцедес потегли.

— Бихте ли ме последвали, *senor*? — покани го на английски охранителят, който бе приключил разговора по телефона.

Кастило се обърна и забеляза, че въртящата се бариера се движи. Мина през нея, придружен от аржентинеца.

— Имате ли мобилен телефон или други електронни уреди, господине?

— Мобилен — отвърна на испански Кастило.

— Налага се да го оставите при мен, господине. Ще ви бъде върнат на излизане.

— По този въпрос ще се разбере с пехотинеца — сопна се Кастило на испански и тръгна към сградата на посолството.

Охранителят се поколеба за момент и тръгна след него.

Пред остъкления вход се бяха събрали поне петнайсет човека. Всички до един пушеха.

„Питам се дали върлите непушачи в правителствения сектор са наясно колко време губят тези хора, за да излязат да дръпнат по един фас навън? Сметнали ли са колко струва това на данъкоплатците?“

Добре, Чарли. Престани с гневните изблици. Бъди малко полюбезен.“

Във фоайето бяха подредени пейки от хром с кожени седалки — също както по летищата, подпрени на стените, под портретите на президента, вицепрезидента и държавния секретар, а зад стъклена преграда бе седнал сержант — пехотинец в риза с цвят каки, тъмносини панталони и бял кобур.

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита пехотинецът.

Чарли му подаде калъфа с документите и сержантът ги огледа щателно.

— Искам да се видя с господин Сантини.

— Отказа да предаде мобилния — изпя нападателно охранителят.

Сержантът вдигна слушалката и натисна копче.

— Обажда се сержант Волкман, Първи пост — представи се той. — Господин Кастило иска да се срещне с вас, господине. — Последва мълчание, след което сержантът каза: — Да, господине! — Погледна Кастило.

— Господин Сантини ще слезе веднага, господине — обясни пехотинецът. — Заповядайте, седнете.

Посочи пейките.

— Той има мобилен — обади се отново охранителят.

— Моля да ме извините, господине — заговори отново пехотинецът.

Кастило го погледна.

— Въръжен ли сте, господине? — попита той и посочи детектора пред вратата, която водеше навътре в посолството.

Кастило поклати глава.

— Благодаря ви, господине.

Чарли се отпусна на една от пейките. Държавният секретар се взираше в него със строго изражение.

„Натали, защо не убеди президента да не ме изпраща тук?“

Охранителят възнагради Кастило с гневен поглед, докато излизаше от фоайето.

Само след минута Сантини мина през детектора.

— Добро утро, господине — протегна ръка той. — Току-що научих за посещението ви.

— Как си, Сантини? — попита Кастило и стисна ръката му.

Сантини се обърна към пехотинеца.

— Може ли да взема за специален агент наблюдател Кастило пропуск за чест посетител, или да се обърна към Лауъри?

— Моля да ме извините, господине — отвърна пехотинецът. — Господин Лауъри е много строг в това отношение.

— Добре, дайте му обикновен пропуск.

— Разбира се, господине. Ще ми трябва паспортът му, господин Сантини.

— Мили боже! — възкликна Кастило, след това се усмихна на сержанта и му подаде паспорта си. — Сержант, това „Мили боже“ беше отправено към онзи, измислил тъпото правило, не към вас.

— Няма проблем, господине — отвърна пехотинецът с прикритата усмивка.

Подаде на Кастило пластмасов жълт пропуск, който приличаше на кучешка табелка с щипка.

— Бихте ли подписали, господине?

— Бихте ли ме последвали, господине — обади се Сантини, — за да изясним въпроса с господин Лауъри?

— Той ли е шефът на охраната? — попита Кастило.

— Да, господине, той е.

Кастило си сложи пропуска и последва Сантини през детектора.

Зад пехотинеца имаше фоайе. В центъра му се виждаха вратите на два асансьора, едната отворена. Сантини махна на Кастило и натисна едно от копчетата.

— Накратко казано, ще приклецим лъва по безопасността в бърлогата му — заяви Тони, когато вратата на асансьора се затвори и двамата останаха сами. — С тази разлика, че той е по-скоро котенце.

Вратата на третия етаж, водеща към кабинета на шефа на охраната, бе оставена отворена. Кенет У. Лауъри — „Страшно прилича на Хауърд Кенеди“ — седеше на бюрото и говореше по телефона.

Когато забеляза Сантини, се усмихна и му даде знак да влезе.

— Ще ти се обадя допълнително — рече Лауъри и затвори.

— Добро утро, Тони — поздрави той.

— Кажете здрасти на агент наблюдател от Тайните служби Кастило — започна Сантини. — Дошъл е да ме срита заради набъбналите разходи.

— Като знам как се вихриш, готов съм да кажа, че това е напълно в реда на нещата. — Лауъри стана и протегна ръка над бюрото. — Приятно ми е.

— И на мен — отвърна Кастило.

— Има ли възможност да дадем на господин Кастило пропуск за чест посетител? Ще има доста работа.

— Колко време ще останете, господин Кастило?

— Наричайте ме Чарли, ако обичате — предложи Кастило. — Колкото е необходимо, за да накарам Сантини да признае, че краде безогледно. Което ще рече поне седмица, дори повече.

— Бихте ли ми показали документите си, ако обичате? И заповедта за командировка.

— Документите — веднага — отвърна Кастило. — Заповед за командировка — не.

— Нямате ли заповед? — попита Лауъри.

— Проверката е неофициална — обясни Кастило.

Лауъри огледа внимателно документите.

— Май досега не бях срещал специален агент наблюдател — подхвърли той любопитно.

„Какво трябва да кажа?“

— Не бях уведомен за пристигането ви — продължи Лауъри.

„Май и това трябва да го приема като въпрос.“

— Затова се казват *Тайни служби* — отвърна Сантини. — Всичко, което правим, е тайна; не споделяме с никого.

На Лауъри не му беше до смях.

— Освен разговорите със Сантини, нямам друга работа в посолството — обясни Кастило. — Ако има проблем с пропуска,

просто оставете. — Той замълча и след секунда добави: — На гърба на картата със снимката има телефон, на който можете да се обадите за потвърждение.

— Не, не, няма никакъв проблем — побърза да отвърне Лауъри. — Може ли да ги задържа за малко? Ще накарам секретарката да ви приготви пропуск.

— Разбира се — съгласи се Кастило.

Лауъри излезе през странична врата и се върна след малко.

— Няма да отнеме повече от две минути. Тя ще го напише и ще го ламинира. Казах ѝ да бъде за две седмици. Времето ще ви стигне, надявам се.

— Дори е повече от необходимо — отвърна Кастило. — Благодаря ви.

— Искате ли чаша кафе, докато чакате?

— Да, благодаря.

Лауъри отново излезе през страничната врата и се върна след малко с три порцеланови чаши.

— Знам, че Тони го пие чисто — обясни Лауъри. — Само че...

— Чисто ли? Тогава защо са онези трийсет и осем долара за сметана и захар, Сантини?

Лауъри го погледна и се разсмя.

— Тони ми разказа за проблема, който ви тормози — започна направо Кастило.

— Какъв проблем? — попита предпазливо Лауъри.

— Отвлечената съпруга — уточни Чарли.

Лауъри погледна Сантини с негодувание.

Сантини веднага се опита да се защити:

— Стига, Кен, господин Кастило не работи за „Ню Йорк Таймс“.

Лауъри се замисли.

— Трябва да ви призная, че тъкмо преди да влезете, се питах кога ли онези от „Таймс“ ще дочуят какво става. — Той се поколеба и продължи: — Какво ти каза Тони?

— Само това, че съпругата на заместник посланика е изчезнала при загадъчни обстоятелства.

— Както трябва да се очаква, съпругът не е на себе си от притеснение — обясни Лауъри. — Тя го е чакала в един ресторант в

„Сан Исидро“. Когато пристигнал, чантата ѝ била в колата, но нея я нямало.

— И затова решихте, че е отвличена?

Лауъри се поколеба за миг, преди да отговори, след това попита:

— Имате ли опит с подобни инциденти, господин Кастило?

— Малко.

„Веднъж например помогнах при отвличането на двама генерали от иракската армия, един руски генерал, един руски полковник и шестима неиракчани от установка за ракети «Скъд» в иракската пустиня. Само че ти май нямаше точно това предвид, нали? Да видим обаче докъде ще стигне тази работа.“

— Затова пък аз нямам никакъв — призна Лауъри. — Ще ви кажа с какво разполагаме, а вие ще ми кажете какво мислите.

— Разбира се.

— Според мен похитителите са се мотаели на паркинга зад „Канзас“ и са се ослушвали, за да отвлекат първата жена с поприличен вид, за която очевидно някой би се разтревожил. На този паркинг всяка вечер се отбиват доста изтупани хора. Просто заведението не е за посредствени. Те са дебнели госпожа Мастърсън.

— Което означава, че си мислят, че правителството ще плати, за да я върне. Те не знаят ли, че не плащаме откупи?

— Джак Мастърсън има пари — обясни Лауъри. — Има, при това много. Вие не знаете ли кой е той?

Кастило поклати глава.

— Не знаете ли за „Джак пачката“? — попита отново Лауъри.

Кастило отново поклати глава.

— Баскетболистът ли?

В първия момент името не му говореше нищо, но след миг нещо му просветна.

— А-ха.

— През четвъртия месец от професионалната му баскетболна кариера — започна да разказва Лауъри, — за която бе подписал договор за десет милиона долара за период от пет години...

Кастило изви вежди: „Сетих се!“

— Прегазил го камион, когато си тръгвал от стадиона — довърши мисълта му Кастило.

— Шофьорът пробвал стоката — поясни Лауъри. — В кръвта му имало двойно повече алкохол от допустимото.

— Сигнали до споразумение — продължи Кастило.

— Един път споразумение. Дори не се стигнало до съд. Джак не бил лошо ранен, но с кариерата му на баскетболист било свършено. От пивоварната не искали да ходят на съд, защото знаели, че ще загубят — отговорността била тяхна и те знаели, че са виновни; шофьорът бил техен служител и отзивите в медиите щели да ги съсипят. Платили не само десетте милиона, които той щял да получи по договор, ами и предполагаемите суми, които щял да получи като професионалист. Така се стигнало до шейсет милиона, без да броим парите, които е можел да изкара от реклами.

— Все се чудех какво е станало с него, след като престана да играе — призна Кастило.

„Нищо добро не си помислих навремето. Питам се колко ли време ще му бъде необходимо — също като на спечелилите от лотарията или шампионите тежка категория — за да профука милионите, да остане без пукната пара и да бъде принуден да посреща гостите в някое казино на Лас Вегас.

Ето, че той бе станал дипломат.

Браво, Чарли Кастило, страшно умееш да преценяваш хората.“

— Джак е можел да си купи някой остров от Бахамите и да прекара живота си в риболов, но той не е такъв човек. Искал да постигне нещо, искал образование.

— Дипломацията няма много допирни точки с баскетбола — отбеляза Кастило.

— Не и ако съпругата ти е дъщеря на посланик, а зет ти заема висок пост в Обединените нации. Джак завършил политология, положил изпит за Външно, издържал го с отличие, нещо, което не изненадало никого.

— Човек дори не би предположил, че един спортист може да има университетска диплома — призна Кастило.

„Наистина ли вярвам на това?

Не, знам, че е възможно, защото има изключения.

Само че се изпуснах, защото К. Г. Кастило не винаги успява да напише политически правилния пулс.“

— Щом Джак попаднал в дипломатическите среди, започнал да си пробива път към върховете. При това със завидна бързина. Много е добър в работата. След този мандат сигурно ще го направят посланик.

— И според теб похитителите на жена му знаят тази история, така ли?

— За бога, живеем във века на сателитната телевизия. Всяко двайсетгодишно момче в Аржентина познава звездите на американския професионален баскетбол по-добре от мен.

„И от мен. Така и не успях да разбера какво кара хората да се лепнат за телевизора и да зяпат разни дългучи в къси гащи как мятат топка през обръч.“

— В Аржентина афроамериканците не са много — продължи Лауъри. — Още по-малко са двуметровите гиганти, които показват по телевизията и снимките им са в „Ла Насион“ и „Кларен“, когато заместват посланика или обясняват промените във визовата политика. „Кой е огромният чернокож? Прилича на баскетболист. Я, че това не е ли Джак Пачката? Ами да, онзи с милионите, дето го блъсна камионът с бира.“

— Вече ми е ясно.

— „Я дайте да пипнем жена му“ — завърши Лауъри.

— Правилно — съгласи се Кастило.

— Досега не сме чули и дума от похитителите — призна Лауъри.

— Това необичайно ли е?

— Федералната полиция твърдят, че обикновено се обаждат до няколко часа след похищението, за да предупредят семейството да не се свързва с полицията, и казват исканията си или тогава, или до двайсет и четири часа. В седем довечера ще станат — Боже! — четирийсет и осем часа.

— Тези от полицията добри ли са?

— Онези, които не са партия с похитителите, са много добри.

— Наистина ли?

— Наскоро уволниха целия комисариат на „Сан Исидро“ — нещо като полицейско управление — по подозрение, че са замесени в отвличания.

— А те бяха ли замесени?

— Сигурно — сви рамене Лауъри.

Погледна замислен Чарли.

— Казах ли ви, че Джак Мастърсън много ми допада? И като човек, и като професионалист.

Кастило кимна.

— Притеснявам се за него и като човек, и като професионалист — добави Кен.

— Какво трябва да означава това?

— Политиката ни да не се договаряме и да не отстъпваме пред терористи и похитители е много смислена, ако мислим логично — обясни Лауъри. — Ами когато сме подвластни на чувствата? Съпругата ми не беше отвлечена, да не говорим, че не разполагам с пари, за да платя откупа.

— Мислите, че ако се свържат с него, той ще плати ли?

— Не знам. Ако го направи, може и да му върнат жената, но може и да не я върнат. Тези хора... Преди два месеца, след като богат аржентински бизнесмен плати огромен откуп... след като похитителите му изпратиха отрязаните пръсти на сина му...

— Сантини ми разказа — прекъсна го Кастило.

— ... откриха тялото на момчето. Простреляли са го в главата.

— Приятни хора, няма що — отбеляза Чарли.

— Същите тези хора са способни да повторят тази схема и с Бетси Мастърсън — не спираше Лауъри. — Най-лошият възможен сценарий е Джак да не си върне Бетси и да се окаже, че е платил откуп. Това ще бъде грубо нарушение на установената ни политика и той го знае. Ще изгуби съпругата си и едновременно с това ще се прости с кариерата си в Държавния департамент. Или пък ще му върнат жената и ще се разбере, че е платил откуп, следователно изхвърча от работа.

„Това е цената, която всеки разумен мъж с радост би платил, струва ми се. Съпругите са много по-важни от парите и професионалното издигане.

Питам се дали и Мел Гибсън е стигнал до същия извод?“

— Вързали ли сте някого към него? — попита Кастило.

— Какво?

„Така говорят само ченгетата. За пръв път чух подобен език в Бюрото по контраразузнаване към полицията на Филадельфия. Капитан О'Брайън нареди на сержант Шнайдер да се върже към нас с Дик Милър до второ нареждане. Останах доста разочарован, когато

разбрах, че работата ѝ е да ни помага, но без да ни изпуска от поглед, и да следи да не вършим нещо, което не бива.“

— Прави ли му някой компания? — уточни Кастило.

— Интересен израз — отбеляза Лауъри. — Не. Аз му звъня. Но не мога да му отпусна охрана. Има шофьор, разбира се, един от аржентинските охранители в цивилни дрехи. Човекът е въоръжен. Поне прави каквото Джак му нареди. Да не говорим, че Джак няма да позволи някой от моите хора да го следи, а и ние тук не разполагаме с излишни кадри.

Кастило изръмжа, след това попита:

— Идва ли на работа?

— И да, и не. Идва, но след това си отива. Знам, че вчера е закарал децата до училище, а след това ги е прибрал. Днес сутринта се обади, за да съобщи, че пак ще ги откара.

— Охраната в училището надеждна ли е? Да не би да се притеснява, че може нещо да се случи с децата?

— Те са записани в училище „Линкълн“ — обясни Лауъри. — Акредитирано американско училище от предучилищна до последния клас на гимназията. Децата на много дипломати от други мисии също учат там, има и доста аржентинци. Училището има собствена охрана — между другото, компанията е същата, която използваме за посолството — а и много от родителите оставят своите охранители, докато децата са в час. Това е едно от най-безопасните места в целия град.

„Нямам представа какво е, но ако моята съпруга бе отвлечена и знаех, че училището е сигурно място, щях да ги карам сутрин, а после да ходя да ги взема. Щях да се опитам да върна живота им към нормалния ритъм. Нямах да им позволя да мислят за мама.“

Много висок афроамериканец в скъп костюм влезе в кабинета на Лауъри, без да почука, последван от дребен възпълен мъж с тънки мустачки и изпомачкан костюм.

„Това трябва да е Мастърсън. Кой ли е бюрократът, дето ситни след него?“

Шефът на мисията Дж. Уинслоу Мастърсън се усмихна разсеяно на Чарли и Сантини, преди да погледне към Кенет Лауъри.

— Нещо ново, Кен? — попита той.

— Нищичко, Джак — отвърна веднага Лауъри.

— Оставих децата в училище — обясни Мастърсън. — Стори ми се, че там са струпали повече полиция от обикновено.

— Много възможно, Джак — съгласи се Лауъри.

Мастърсън погледна Сантини.

— Добро утро, Тони.

— Добро утро, господине. Господин Мастърсън, това е специален агент наблюдател Кастило.

Мастърсън се усмихна и протегна ръка.

— От ФБР ли сте? От Монтевидео? Канех се да ви потърся.

— Аз съм от Тайните служби, господин Мастърсън — уточни Кастило. — Просто минавам. Току-що научих какво се е случило.

Мастърсън поклати глава и помълча за кратко. След това каза:

— Най-зле ми действа това, че не знам какво става. Какво искат тези мръсници? Защо не са се обадили досега?

„Горкият нещастник.“

— Канех се да предложа, Джак — още преди господин Кастило да се появи — Тони да работи съвместно с хората от ФБР — започна Лауъри. — Стига вие, господин Кастило, да нямате нищо против, може би двамата с Тони...

— Чудесна идея — прекъсна го Мастърсън. — Как се казваше в рекламата? Не беше ли „Брейнсторминг“? Между другото, те къде са?

— Използват кабинета на Агенцията за борба с наркотиците — посочи Лауъри.

— Можем да използваме моя кабинет — предложи Мастърсън. — Най-добре да отидем при тях.

Лауъри се изправи.

Погледна Кастило.

— Ще накарам секретарката да ви донесе пропуската там.

Кастило му се усмихна и кимна.

— Извинете ме — намеси се Мастърсън. — Господин Кастило... или да ви наричам *агент Кастило*?

— Господин става, а Чарли е още по-добре.

Мастърсън му се усмихна.

— Добре, Чарли. Запознай се с Алекс Дарби, търговското ни аташе. Най-важното е, че ми е приятел.

Дарби подаде ръка на Чарли. В очите му се четеше любопитство.

Приятелят търговско аташе ли се интересува какво прави тук агент от Тайните служби, или представителят на ЦРУ?

— Здравейте, господин Кастило.

— Здравейте — отвърна Чарли.

Това усмивка ли беше по тънките устни на Дарби?

„Какво, по дяволите, ставаше тук?“

Кабинетът на Агенцията за борба с наркотиците — просторно помещение с дванайсет бюра и огромна конферентна маса, плюс три по-малки остъклени офиса — се намираще на третия етаж на посолството.

Седмината мъже, насядали около конферентната маса, скочиха, когато Мастърсън влезе.

„Трима са с кобури. Сигурно са агенти от Агенцията за борба с наркотиците.“

— Не ставайте — махна с ръка Мастърсън и се усмихна.

Те го поздравиха в един глас с „Добро утро, господине“.

— Реших, че ако помислим заедно — започна Мастърсън — и разнищим положението, може да стигнем до някой нов извод. Нали нямате нищо против?

Чу се нов хор.

— Разбира се, господине.

Седналият начело на масата въоръжен мъж се отдръпна и предложи мястото си на Мастърсън. Заместник-посланикът веднага се настани.

— Запознайте се със специален агент наблюдател Кастило от Тайните служби. — Мастърсън посочи Чарли, а след това подаде ръка на един от другите мъже. — Предполагам, вие сте агентите на ФБР от Монтевидео?

— Да, господине — кимна мъжът. — Специален агент Дорман. А това е специален агент Юнг.

Специален агент Юнг беше ориенталец.

„Със сигурност не е кореец — реши Чарли. — Не е и японец. Най-вероятно китаец.“

Юнг огледа Чарли с много по-голям интерес от Дорман.

— Предполагам, вече сте се запознали с господин Сантини, зачисления към посолството агент от Тайните служби? — попита Мастърсън.

Агентите на ФБР кимнаха.

— Според мен най-доброто място, от което да започнем, е началото — продължи заместник-посланикът. — Две неща, господа. Първо, вие сте експертите. Аз нямам опит с подобни неща. Второ, тази работа ще се получи единствено, ако споделяте всичко, което ви хрумне. Да започнем с онова, което аз подозирам, че е началото. Смята ли някой от вас, че трите катастрофи — обърнете внимание, че през последния месец имах три катастрофи — са нелепо съвпадение?

Погледна Юнг.

— Да започнем с вас, господин Юнг.

След малко повече от два часа Мастърсън сам разпусна брейнсторминга. Идеите на присъстващите бяха свършили — дори най-откачените и шантави — преди повече от половия час, но на никого не му се искаше да предложи да прекратят. Мастърсън не бе по-наясно с положението, отколкото когато започнаха, а всички го съжаляваха и дори се чувстваха виновни, че нито те, нито той знаят какво да правят.

Докато Мастърсън, Лауъри, Сантини, Дарби и Кастило стояха пред асансьора и Кастило се питаше защо не тръгнат пеша по стълбите, Дарби наруши мълчанието.

— Хрумна ми нещо — заяви той и погледна часовника си. — До дванайсет остават две минути. Може пък господин Кастило да забележи нещо в „Канзас“, което ние сме пропуснали. Джак, нали нямаш нищо против, да го заведе там на обяд? Ти, ако искаш, обядвай с Тони и Кен.

Кастило забеляза, че Мастърсън е искрено изненадан от това предложение. Мастърсън се канеше да се възпротиви, но тъй като бе готов „да се хване и за сламка“, премълча и кимна.

— Чудесна идея, Алекс.

— Ние ще идем пеша до „Рио Алба“ — реши Тони Сантини. — Кен черпи.

— Ще те взема навреме, Джак, за да приберем децата от училище — успокой го Дарби.

Когато асансьорът спря на втория етаж, Дарби докосна ръката на Кастило, за да му подсказе, че продължават. Останалите слязоха.

Когато стигнаха в мазето, Дарби извади мобилен телефон, натисна едно копче и заяви, без да се церемони:

— Ще взема колата ти; ти не пипай моята. Връщам се малко след два.

Минаха покрай автомобилите, Дарби посочи фолксваген „Голф“ и се настани зад волана. Кастило разбра веднага. Дарби не искаше да използва автомобил на посолството със шофьор. „Голфът“ беше с обикновени аржентински номера. По някаква причина Дарби не искаше да го виждат в ресторанта с кола на посолството.

Едва когато охраната на портата поиска документите на Кастило, Чарли се сети, че са останали при Лауъри.

— Не ме бавете с тези глупости — сопна се грубо Дарби на безупречен испански. — Достатъчно е да знаете, че господинът е с мен.

Макар и с нежелание, охраната ги пусна да излязат от посолството.

— Половината са приятни хора — обясни Дарби. — Останалите са като този. Много обичат да се правят на важни.

— Имах известни трудности, докато ме пуснат да вляза — призна Кастило.

— От видяното досега, Кастило, хареса ли ти Буенос Айрес?

Чарли се канеше да отговори, когато осъзна, че Дарби е преминал от английски на пуцу, един от основните диалекти в Афганистан. Другият беше афгански персийски.

Дарби забеляза изненадата по лицето на Кастило и се разсмя.

— Май не ме помниш? — продължи той на пуцу.

Кастило поклати глава.

— За последно се видяхме в Зарандж — подсети го Дарби. — Там се мотаеха разни високопоставени офицери от армията, които не можеха да решат дали да те предадат на военен съд, или да те върнат у

дома окован, или да те наградят с медал. Ставаше въпрос за един откраднат „Блекхоук“, доколкото си спомням.

— Значи край с прикритието ми — отвърна Чарли на пуцу. — А ти какво правеше в Зарандж?

Зарандж бе град на границата между Иран и Афганистан.

— Ръководех агенцията там. Какво стана с черния, дето му размазаха коляното?

— Ако питаш дали оживя, да, наред е.

— Благодарение на теб. Бях там, когато върна хеликоптера. Той сам нямаше да успее — едва ли някой от тях щеше да успее, — ако не беше тръгнал след тях.

— Той щеше да направи същото и за мен — отвърна Кастило. — А за него мога да ти кажа, направо не е за вярване, той стана — поне за известно време — шеф на представителството на Агенцията в Луанда, Ангола.

— Мислех, че може да сте двамата — подхвърли Дарби.

— За какво говориш?

— Хич не ми се мисли колко часове и пари профуках, докато питах и разпитвах за откраднатия „727“ — обясни Дарби. — В Ленгли бяха изпаднали в истерия, защото не успяваха да го открият. И най-неочаквано преустановиха търсенето и не дадоха никакво обяснение. Направо умирах от любопитство, така че месец по-късно, докато бях в Агенцията, поразпитах. Един стар приятел ми довери, че някакъв надут перко, казвал се Кастило, започнал да си вре носа в делата на Агенцията и взел че го открил и го откраднал, с което направо вбесил Агенцията. Реших, че си ти, още повече че директорът на ЦРУ искал да разпъне на кръст шефа на представителството в Луанда, бивш офицер от *Спецчастите*, който имал проблем с коляното от Афганистан, защото дал на Кастило разузнавателна информация.

— И ФБР не ме обичат особено — призна Чарли.

— Така че сега се питам какво правиш тук и защо размахваш документи на Тайните служби.

— Те са напълно редовни.

— И аз така реших. Сантини веднага щеше да надуши, ако имаше нещо гнило. Или щеше да му е наредено да не задава никакви въпроси.

— Едва ли ще успея да те убедя да не задаваш въпроси.

— Хич не се надявай.

— Президентът ме изпрати да открия какво става със съпругата на Мастърсън.

— Казваш го така, сякаш президентът ти е звъннал и ти е казал: „Кастило, заминаваш за Буенос Айрес“, а не ти е пратил заповедта по каналния ред.

— Всъщност президентът каза: „Искам да разбера как и защо се е случило, при това бързо, защото нямам намерение да чакам който там отговаря за случая да скалъпи набързо някакъв доклад.“

— Той ти го е казал лично, така ли?

Кастило кимна.

— И ти мислиш, че ще скалъпя набързо някакъв доклад, така ли?

— Не. Според мен си готов да направиш необходимото, за да върнеш жената на нещастния човек жива и здрава.

— Благодаря ти — отвърна Дарби.

Последва дълго мълчание, след това Дарби каза:

— Сега ще похапнем хубаво, а аз ще трябва да реша на кого какво и кога да разкажа за теб.

— Ще ми кажеш ли какво решение си взел?

— Ще ти кажа.

— Благодаря — кимна Кастило.

IV.

(ЕДНО)

Ресторант „Канзас“
„Авенида Либертадор“
„Сан Исидро“
Провинция Буенос Айрес, Аржентина
13:15, 22 юли 2005

— Според теб каква част от шейсетте милиона е получил? —
обърна се Чарли към Дарби.

Седяха на една маса до пълния с народ бар в „Канзас“ и пушеха
пури с кафето.

Няколко минути седяха смълчани, всеки потънал в мислите си, а
въпросът изникна неочаквано. На Дарби му бе необходима секунда, за
да се съсредоточи.

— Чарли, надявам се, не питаш от голо любопитство.

— Просто се питах, ако има искане за откуп и той реши да тегли
една майна на правилата, за да си върне жената, дали разполага с
достатъчно пари, за да плати?

— Какво са казали хората? Великите умове мислят еднакво.

— Имаше нещо такова.

— В интерес на истината, данъчните са лапнали своя дял, като
знаеш каква е сумата, значи половината, след това от щата Луизиана
също са си поискали данъка върху доходите. С други думи, той е
получил към осем милиона и половина по онази част от
споразумението, което касаело загубените приходи по договор, а
данъците и таксите са изяли половината. Останалата част от
споразумението е била компенсация за болка, страдания и разни
подобни. Тя вече не се облага.

— Тоест говориш за повече от четирийсет милиона долара. Те
къде са?

— Сега вече са много повече. Има един тип — двамата с Джак
били съученици в някакво частно даскало — от Национална банка

„Хиберния“ в Ню Орлийнс, който управлява парите му. При това се справя забележително добре.

— Той от Ню Орлийнс ли е?

Дарби поклати глава.

— От другата страна на Мисисипи, от някакво градче, Пас Крисчън, в залива. Бетси е от Ню Орлийнс. Баща ѝ, пенсиониран посланик, все още живее там.

— Проверил си значи Мастърсън?

— Не съм. Той ми разказа. Двамата с Джак се запознахме, докато бяхме в Париж преди години. Близки сме. Аз съм — след баща му — изпълнител на завещанието му. Затова, изглежда, прецени, че трябва да знам в какво се забърквам.

Кастило кимна и двамата отново замълчаха.

— Има и още един проблем, дето му се е стоварил на главата на нещастника. Трябва да съобщи на семейството на Бетси — обясни Дарби.

— А на своето семейство дали е казал?

— Едва ли ще каже на своя баща, преди да съобщи на бащата на Бетси, а бащата на Бетси като нищо ще получи сърдечен удар. Буквално. Има много слабо сърце.

— Някой спомена нещо за зет.

— Работи в ООН. Джак не може да го понася.

— Защо?

Дарби сви рамене.

— Не ми е казал. Но е очевидно.

След тези думи Дарби смени темата.

— Да отговоря на първия ти въпрос. Какво бих направил, ако бях на мястото на Джак Мастърсън — вече се страхувам, че той го е направил: — щях да вдигна телефона и да се чуя с приятеля си от „Хиберния“. „Изтегли ми един милион, метни се на следващия самолет и ми ги донеси, без да казваш на никого ни дума.“

— Може да не е толкова лесно — опита се да обясни Кастило. — Богатите не държат много налични пари, нито пък в разплащателни сметки. Дори един банкер ще се затрудни да освободи един милион, без някой да започне да задава неприятни въпроси.

— Защо ми се струва, че говориш от личен опит? — засече го Дарби.

Кастило не обърна внимание на забележката.

— А един милион в банкноти по сто заема доста място. Сто хиляди, извадени от Федералния резерв, са толкова голям пакет.

Той разпери ръце.

— Чарли, ти наистина ли живееш в апартамент в „Мейфлауър“?
— попита Дарби.

На Кастило му се прииска да не обърне внимание и на този въпрос, но след това размисли.

— Това пък откъде го чу?

— От същия тип, който ми разказа как си ядосал директора на ЦРУ. Няма да ти кажа кой е, но го познаваш. И той беше в Афганистан с нас. Не се притеснявай; харесва те.

— И какво друго е изтропал приятелят ми с голямата уста?

— Че парите ти идват от тексаски петрол.

— Да, от Тексас съм и мога да си позволя да живея в „Мейфлауър“. Може ли да не бистрим повече този въпрос?

— Добре.

— Има нещо като закон — продължи Чарли, — че когато искаш да теглиш десет хиляди или повече в брой, банката трябва да съобщи на някого. Не знам на кого, може би на данъчните, но се съобщава на някого. И още нещо. Не съм много сигурен, но има закон, според който си длъжен, ако изнасяш десет хиляди — дали не бяха пет хиляди — в брой от страната, да ги обявиш.

— Ще попитам Тони. Той със сигурност знае. Или пък някой от агентите, дето ни ги пратиха от Монтевидео. Не може да не знаят.

Звънна мобилен телефон. И двамата извадиха своите.

— Здравсти, Чарли. — Гласът на Кенеди имаше метално звучене.
— Как върви?

Дарби прибра своя мобилен и погледна Кастило с огромен интерес.

— Какво става, Хауърд? — попита Кастило.

— Един общ приятел много държи да те види.

— Сериозно?

— Няма търпение.

„Защо ли тази работа ми се струва страшничка?“

— Поласкан съм. Защо?

— Нямам никаква представа. Ти какво правиш в момента? Къде си?

— Пия кафе в един ресторант в Сан Исидро.

— Няма да ти отнеме повече от два часа, Чарли. Да мина ли да те взема? Кой е ресторантът?

— Чакай малко, Хауърд — спря го Кастило и дръпна мобилния от ухото си.

Горчивият опит го бе научил, че микрофоните на мобилните телефони са изключително чувствителни. Натисна няколко копчета, докато открие функцията за заглушаване, а след това, за да се презастрахова, вдигна бедро и пъкна апарата отдолу. Бедрата му бяха единственото, което със сигурност щеше да покрие телефона.

Очевидно Дарби бе стигнал до същото заключение, защото се усмихна с разбиране. Кастило също се усмихна.

— Има един, с когото трябва да се видя на всяка цена — обясни той.

— Надявах се, че е Тони, за да ни съобщи, че са чули нещо.

— И аз — отвърна Чарли. — Има ли някаква друга причина, поради която да е наложително да се върна в посолството?

Дарби поклати глава.

— Аз обаче трябва да се върна. Казах на Джак, че ще отида с него, за да прибере децата от училище. Нали ще се справиш сам до хотела?

— Няма проблем.

Кастило се надигна, извади телефона и натисна ново копче, за да прекъсне функцията „Заглушаване“.

— Чуваш ли ме, Хауърд?

— Каква е тази работа, дяволите да те вземат?

— Намирам се в ресторант „Канзас“ на „Либертадор“.

— Знам къде е. След десет, най-много петнайсет минути, ще бъда при теб. Със същия автомобил съм. Излез да ме чакаш на улицата.

— Защо не минеш на паркинга? Така на ФБР ще им бъде по-лесно.

— Изобщо не е смешно, дяволите да те вземат!

— Просто се майтапех, Хауърд.

— След десет минути да си отпред — нареди Кенеди и прекъсна. Дарби го наблюдаваше любопитно.

— Наша си шега — обясни Кастило. — Още един, когото ФБР не обича много.

Дарби кимна.

— Такива ги има много. Защо не си разменим номерата на мобилните?

— Ако се каниш да разкажеш на Лауъри — или Мастърсън, или посланика — защо съм тук, просто ще си загубиш времето.

— Няма да е тази вечер. Може би утре. Но не и преди да съм те предупредил. А и не се знае какво може да се случи тази вечер.

— Благодаря — каза Кастило и подаде на Дарби мобилния си, за да запише номера.

(ДВЕ)

Черният „Мерцедес Бенц S500“ се появи сред трафика по „Авенида Либертадор“ и Кастило застана на самия край на тротоара, за да го видят. Автомобилът спря и някой отвътре отвори задната врата. Видя седналия Кенеди.

— Качвай се, Чарли — нареди Кенеди.

Колата потегли в мига, в който Кастило хлопна вратата.

— *Gruss Gott* — поздрави Кастило, като се опитваше да докара виенски акцент.

— *Gruss Gott, Herr Gossinger* — отвърна седналият зад волана Фредерик.

„Това не е никакъв виенски акцент. Не е дори чешки. Приятелчето Фредерик, по всяка вероятност е унгарец.

Защо се ровя? Какво ми пука?“

Мерцедесът зави наляво. Минаваха през жилищен квартал, който много приличаше, поне така му се струваше на Кастило, на хубавите квартали на Сан Антонио, само че всички къщи тук бяха скрити зад стени — някои от тях с бодлива тел отгоре — и почти всички с решетки на прозорците.

Кенеди докосна ръката му и му подаде нещо. Приличаше на черна кадифена качулка.

— Какво е това?

— Кадифена качулка — отвърна Кенеди. — Сложи си я.

„Вече знам защо ми се стори страшно. На това му се казва «интуиция».“

— Шегуваш се, нали?

— Ни най-малко. Нали го знаеш шефа ми. Много държи на усамотението и спокойствието.

— Майната ти, Хауърд, майната му и на шефа ти! — изрече бавно и спокойно Чарли. След това повиши глас, за да го чуе Фредерик: — Спри колата!

— За бога, Чарли, няма нищо лично!

— Спри колата, за да не се налага да те наранявам, Хауърд.

— Върни ни в ресторанта — нареди Кенеди на немски, след това се обърна към Кастило: — Знаеш, че тая работа няма никак да му хареса.

— Гледай да му предадеш какво съм казал: „Да си го начукаш, Алекс“. Спри най-сетне проклетата кола.

Кенеди се поколеба за момент, след това нареди на Фредерик да спре до тротоара.

Кастило слезе, тресна вратата и тръгна към „Авенида Либертадор“. Чу „Мерседеса“ да потегля.

Бе изминал три пресечки по „Либертадор“, когато забеляза „Мерседеса“. Беше паркирал до тротоара, а Кенеди бе застанал до вратата. Държеше нещо в лявата си ръка.

„Не вярвам да е толкова тъп, че да извади пистолет и да ме накара насила да се кача, но никога не се знае.“

Когато Чарли приближи, разбра, че Кенеди държи мобилен телефон.

— Обаждане за вас, хер Госингер — подхвърли шеговито Кенеди. В усмивката му се четеше неудобство.

— Ако на Фредерик дори му мине през ум да слезе от колата, ти заминаваш или в реанимацията, или в моргата — предупреди Кастило.

Кенеди подаде телефона на Кастило, отстъпи три крачки назад и разпери ръце, за да покаже, че няма намерение да предприема каквото и да е.

Кастило не откъсваше очи от него, докато вдигаше телефона към ухото си.

— Ало?

— Ако Хауърд те е обидил по някакъв начин, приятелю — започна Алекс Певснер на руски, — моля те да приемеш извиненията ми.

— Хауърд следваше нарежданията ти. И повече не ме наричай приятел — продължи Чарли на руски. — Там, откъдето идвам, приятелите си имат доверие и не ги карат да си нахлузват торби на главите.

— Когато пристигнеш, приятелю, ще разбереш защо проявявам малко повече предпазливост от обикновено. Освен това ще разбереш, че за мен наистина си скъп приятел.

— Защо ми е да ходя където и да било?

— Защото те моля като приятел.

— Няма да ми бъде приятно, ако се наложи да нараня Хауърд.

— Няма да се наложи. Моля те, дай ми няколко часа от времето си.

„За каквото и да става въпрос, за него е важно. Той не моли хората, направо им нарежда, а когато не направят онова, което той си е наумил, ги убива.“

— Добре — съгласи се Кастило след внимателно премерено колебание.

— Благодаря ти, Чарли — отвърна Певснер и прекъсна.

Кастило погледна Кенеди и му подхвърли мобилния.

— Влизай в колата, Хауърд, и нахлупи качулката — нареди Чарли.

Стана му жал за Кенеди, когато забеляза изражението му.

— Майтап, Хауърд, майтап.

(ТРИ)

Пътят минаваше през квартал „Сан Исидро“, покрай разположени един до друг интересни ресторанти срещу жокей клуба „Сан Исидро“. Той имаше представа къде се намира. Дядо му ги бе водил тук с братовчед му Фернандо поне пет-шест пъти още докато бяха в гимназията.

След това бързо излязоха на магистралата — тя беше с по шест платна във всяка посока — и макар всичко това да бе ново за него, Кастило бе сигурен, че това е старата магистрала „Пан Американ“. Аржентинците я разширяваха от години и очевидно най-сетне бяха приключили така наречената *autopista*.

След шест или седем километра, които изминаха с най-малко двайсет километра над допустимата скорост от сто и трийсет — което означаваше, че пътуват с над сто и петдесет километра в час, — стигнаха до разклонение и Фредерик пое наляво. Табелите сочеха, че дясното отклонение е за магистралата към Уругвай, а те се бяха насочили към Пилар.

Стигнаха до пост за пътна такса, ала не спряха, само намалиха, колкото апаратът да отчете преминаването и бариерата да се вдигне, след което Фредерик пак настъпи газта и отново подкара с превишена скорост.

От лявата им страна се виждаше огромна фабрика, правоъгълна сграда на три етажа, поне триста метра дълга, свързана с четири гигантски кръгли бетонни силоза. „LUCSETTI, LA PASTA DE MAMA“ — гласяха деветметровите надписи на силозите.

Кастило се изкиска. Кенеди го погледна.

— Семейството на мама очевидно много обича да похапва макарони — подхвърли Чарли.

Кенеди се усмихна и поясни:

— Тук италианците са повече от испанците.

Магистралата се стесни — само по три ленти в посока, — а ограничението на скоростта все още беше сто и трийсет километра в час, въпреки че Фредерик продължаваше да кара значително по-бързо.

Зад оградата на магистралата се виждаха големи приятни ресторанти и нови салони на „Ауди“, „БМВ“ и други европейски и японски автомобили. Чарли забеляза единствено емблемата на „Форд“ от американските производители и се зачуди разсеяно дали „Мерцедес Бенц“ имат свое представителство.

Като дете бе минавал и по този път, но тогава пътят бе само с две платна и водеше от Буенос Айрес към вилите и именията в провинцията.

Очевидно районът около Пилар се бе превърнал в скъп квартал — все някой трябваше да купува аудитата и беемветата, — но поне от магистралата не се виждаха къщи, само бизнес сгради, които обслужваха хората с пари.

Фредерик излезе от магистралата и минаха покрай липсващия салон на „Мерцедес“, както трябваше да се предполага, елегантна сграда от другата страна на пътя, разположена непосредствено до супермаркет „Джъмбо“.

След това излязоха на двулентов път, който накара Фредерик да намали на сто и десет, после наби рязко спирачки и зави към двуетажна къща с червен покрив, очевидно предназначена за охраната на портата.

Издяланият от дърво надпис гласеше:

КЪНТРИ КЛУБ „БУЕНА ВИСТА“

Четирима охранители препречиха пътя им. Двама прегледаха щателно „Мерцедеса“, преди да вдигнат бариерата на червено и бяло райе. Всички от охраната бяха въоръжени, а в къщата се виждаше стойка с шест пушки. Приличаха на американски „Итака“.

„Ето на това — помисли си Кастило — му се казва охраняван обект.“

Щом влязоха, забелязаха знаците за ограничение на скоростта трийсет километра и бабуни на всеки двеста метра. Този път Фредерик се съобрази с ограничението.

Влязоха навътре и чак когато се отдалечиха достатъчно от портата, забелязаха първите къщи.

Мерцедесът мина по извита алея покрай няколко великолепни къщи, заобиколени от забележително поддържани градини. Тук нямаше решетки по прозорците, както в скъпите къщи на „Сан Исидро“. Минаха покрай игрище за поло — отстрани бяха подредени още от прекрасните къщи — след това покрай още едно, покрай зелени площи, докато най-сетне стигнаха до клуба край игрището за голф. На паркинга се виждаха поне трийсет автомобила.

Пътят се изви покрай други къщи, значително по-големи. Някои — може би дори всички — бяха оградени с жив плет, достатъчно висок, така че се виждаха само вторите етажи на къщите. Кастило забеляза, че плетът умело прикрива огради от ковано желязо.

Фредерик отби и спря пред триметрова порта. Тя се отвори след секунда. Чарли забеляза работник до устройството, което контролираше портата. Човекът имаше пистолет, скрит под дънковото яке. Щом влязоха, Чарли забеляза мъж в количка за голф да обикаля градината. В количката се виждаше чанта със стикове за голф, които не успяваха да прикрият цевта на пушка.

„Това тук май е охранявано имение вътре в охранявания клуб, за разлика от строго охраняваните клубове, където посетителите не искат да се знае каква е сексуалната им ориентация.“

Първо забеляза хеликоптер „Бел Рейнджър“ на ливадата, чак след това обърна внимание на къщата: впечатляваща, типично английска постройка от червени тухли с красиви прозорци. Докато приближаваха, вратата се отвори, показа се висок мъж към края на трийсетте и заслиза по стълбите към калдъръмената алея за коли.

Александър Певснер — известен още като Василий Респин и Алекс Дондиемо и още поне пет имена, международен търговец на оръжие и, както се твърдеше, шеф на поне десет доста съмнителни предприятия, за когото поне тринайсет правителства бяха издали заповеди за задържане — бе в сиви памучни панталони, бяла риза (разкопчана на врата, за да се подава, съвсем по аржентински, копринен шал, захванат със сребърен пръстен), бледосин пуловер и лъснати до блясък кафяви обувки с дебели гумени подметки.

Той скръсти ръце на гърдите, усмихна се, зачака „Мерцедеса“ да спре и Фредерик да се втурне, за да отвори задната врата.

— Здравей, Чарли — провикна се Певснер на руски, когато Кастило слезе. — Благодаря ти, че дойде. Много се радвам да те видя.

— Честно да ти призная, не останах във възторг от първата ти покана, Алекс — отвърна Кастило, също на руски, и подаде на Певснер ръка.

— Вече се извиних. Готов съм да се извиня още веднъж.

— Веднъж е напълно достатъчно, Алекс — реши Кастило и добави: — Хубава къща.

Певснер отдръпна ръка, стисна стегнато раменете на Чарли и го погледна в очите. Очите на Певснер бяха големи, сини и невероятно искрящи. Когато се запознаха, Чарли дори се бе запитал дали Певснер не шмърка разни стимуланти през носа.

— Трябва да ти задам два въпроса, приятелю — започна Певснер. — След малко ще разбереш защо се налага.

— Питай.

— Какво правиш в Аржентина? Защо си тук?

„Това е от онези случаи, когато е най-разумно да кажеш истината, неподправената истина.“

Чарли отговори, без да се колебае.

— Съпругата на заместник-посланика ни е изчезнала при обстоятелства, които говорят за отвличане. Президентът ме изпрати да разбере какво става.

Кастило забеляза, че отговорът му изненада Певснер, но не попита защо.

— Значи идването ти няма нищо общо с мен.

Чарли поклати глава.

— Абсолютно нищо. Нямах представа, че ти — или Хауърд — сте в Аржентина.

Певснер дълго се вглежда в очите на Кастило.

„Алекс, пет пари не давам колко дълго ще ме изследваш, за да ме хванеш в лъжа. Казах ти истината. Ако имам късмет, ще забележиш, че ме е страх от теб, при това немалко.“

Най-сетне Певснер стисна приятелски ръцете на Кастило и го пусна.

— Благодаря ти за откровеността, приятелю — каза той. — Да влезем, да прием по чаша вино, тъкмо ще те запозная със семейството си.

— Твоето семейство ли? — заекна Чарли.

— Да. Моето семейство. Съпругата ми и децата.

„Мама му стара! Значи затова била цялата тази предпазливост. Какво, по дяволите, правят тук?“

След като Кастило се запозна с Александър Певснер във Виена, той докладва на секретаря на Вътрешна сигурност Мат Хол, че Певснер му е разкрил, че липсващият „727“ е откраднат от сомалийски терористи, които възнамерявали да го блъснат в Либърти Бел. Певснер бил казал, че е готов да направи всичко по силите си, за да помогне да го открият, защото по ред причини бил против мюсюлманските терористи, като на първо място бил фактът, че е семеен мъж, който обожава съпругата и трите си деца. Не искал да пострада от мюсюлмански фанатици. След това Певснер му бе показал снимка със семейството си: изключително привлекателна руса жена и три руси деца, сякаш снимани за някоя реклама. Кастило съзнаваше, че аргументите му звучат невероятно, че Хол ще го разпъне на кръст, преди да му повярва.

Не бе подготвен за шока, изписал се по лицето на Хол и по лицата на Джоуел Исаксън и Том Макгайър. Те не само че не повярваха на нито една негова дума, но — което бе значително по-лошо — поставиха под съмнение репутацията му, защото губеше не само своето време, ами и тяхното с налудничави твърдения.

— Чарли, чел съм досието му — каза Исаксън. — Ей толкова дебело е. — Той бе разперил широко ръце. — Той е и убиец, и изнудвач, и трафикант, и търговец на оръжие, да не говорим за подкупите, които е раздавал, абе каквото се сетиш, но никога не е бил предан съпруг и баща.

— Аз му вярвам — бе настоял Кастило.

— За кое по-точно? — бе любопитствал Хол.

— Почти за всичко — бе отвърнал Чарли. — Снимката беше истинска, сигурен съм.

— Наистина ли вярваш, че самолетът е откраднат от сомалийците? Да не би да си се вързал, че ще го забият в Либърти Бел? И то защото един международен главорез ти го е казал — бе заявил Хол по-скоро натъжен, отколкото разгневен.

— Господине, вие сам ми казахте, че един от основните проблеми в разузнаването е, че хората на моето ниво казват на

началниците си онова, което началниците искат да чуят, а не онова, в което са убедени. Аз ви казвам онова, в което съм убеден.

— Не съм ти казал подобно нещо — отсече Хол след дълго мълчание. — Беше президентът.

— Чарли, ти даваш ли си сметка, че този тип е имал чудесна възможност да те очисти? — бе попитал Джоуел Исаксън.

— Да, Джоуел, знам. Беше доволен, че не се налагало да ми направи „индийска бенка“ — малокалибрен куршум в челото — и аз му вярвам и за това.

(ЧЕТИРИ)

Певснер поведе Кастило вътре в къщата, минаха през антре на две нива към хола. С изключение на античния самовар на една маса, мебелите в хола бяха типично английски. На две от стените бяха подредени книги и картини, имаше канапе и два фотьойла също от червена кожа.

От прозорците се виждаше огромен плуven басейн с пластмасов покрив. От водата се виеше пара.

„В добрата стара Англия няма много топли плувни басейни, въпреки това имам чувството, че съм там.“

Жена на средна възраст в униформа на прислужница влезе в хола от странична врата, докато тримата мъже се настаняваха.

— Ще помолиш ли госпожа Певснер, стига да е удобно на нея и на децата, да слязат при нас? — нареди Певснер на руски.

Жената кимна, без да се усмихва. Излезе през вратата, откъдето бяха влезли Певснер, Кенеди и Кастило.

— Хауърд, виж някой в кухнята да ни донесе вино и всичко останало — нареди Певснер на английски.

— Червено, нали, Чарли? — попита Кенеди. — Каберне?

— Да, ако обичаш — отвърна Кастило и пристъпи към самовара, за да го огледа отблизо. Тъкмо бе решил, че е истинска руска антика, когато Певснер заговори на руски:

— Ана, ела да поздравяш Чарли.

Кастило се обърна и видя жената и децата от снимката. Бяха естествено руси, с много бяла кожа. Майката изглеждаше в края на двайсетте, но Чарли прецени, че трябва да е по-възрастна, след като едното момиче беше на тринайсет или четиринайсет. Едното от двете момчета беше на десет, а другото — на около шест. Всички бяха в хавлиени халати.

Госпожа Певснер се усмихна, подаде ръка на Кастило и заговори на руски:

— Много ми е приятно да се запознаем. Съпругът ми е разказвал за вас.

Прислужницата влезе в хола.

— Олга, би ли донесла вино? — поръча госпожа Певснер и жената излезе през вратата, която очевидно водеше към кухнята.

— Хауърд ще донесе вино — обясни Певснер на руски, след това премина на английски: — Поздравете госта ни на английски — подкани той децата. — Чарли, това е Елена. Миличка, запознай се с господин Кастило.

Елена срамежливо направи реверанс, изчерви се и поздрави.

— Приятно ми е, господин Кастило. — Говореше с ясно изразен британски акцент.

— И на мен ми е много приятно да се запознаем, Елена.

Десетгодишното момче се оказа още по-срамежливо. Затова пък шестгодишният нямаше задръжки. Избута брат си, изпружи ръка и се представи:

— Аз съм Сергей и ми е особено приятно да се запозная с вас, господине.

— И на мен ми е приятно.

— Александър! — повиши глас Певснер и побутна напред десетгодишния си син.

Той се сви, ала най-сетне подаде ръка и измрънка нещо неясно.

Певснер грейна от гордост.

— Господин Кастило, моля да ни извините, че сме по халати — обади се Ана Певснер. — Съпругът ми не беше сигурен дали ще дойдете, а децата обичат да поплуват, след като се върнат от училище.

— Не искам да ви прекъсвам — отвърна Чарли.

Шестгодишният се усмихна широко на Кастило.

— Не ми се иска да ги оставям сами в басейна — призна Ана.

— Хауърд ще остане за малко при тях, мила — предложи Певснер.

Кенеди се върна в стаята.

— Хауърд, би ли останал при басейна да наглеждаш децата? Само за няколко минути.

— Разбира се.

„Значи Хауърд няма да присъства на разговора, който ме чака с Певснер и съпругата му. Какво става тук?“

Кенеди последва двете по-големи деца и излезе от стаята. Сергей се приближи до Кастило, стисна ръката му и хукна след тях.

— Невероятни деца, Алекс — похвали ги Кастило.

— Благодаря ти, Чарли — отвърна Певснер тъкмо когато по-млада прислужница — определено аржентинка — влезе с поднос чаши, бутилка вино и огромен хромиран тирбушон. — Най-сетне виното! — обади се Алекс.

— Заповядайте, седнете. — Ана посочи коженото канапе и фотьойлите.

Кастило се отпусна на един от фотьойлите. Ана седна на канапето, а Певснер, след като даде знак на прислужницата да остави подноса на масичката за кафе, се настани до съпругата си и посегна към бутилката и тирбушона.

— Местно вино — обясни той. — От изба близо до Мендоса, в полите на Андите. Ходил ли си в Мендоса, Чарли?

— А-ха. Имаме приятели там.

Певснер наля виното в огромни кристални чаши, подаде първата на жена си, след това на Чарли. После чукна чашата си в чашата на Кастило.

— Добре дошъл в дома ни, Чарли.

— Благодаря.

Чарли отпи и се усмихна при вкуса на хубавото вино.

— Чарли, имам чувството, че любопитството ти ще изригне всеки момент. „Какво, по дяволите, прави Алекс тук?“

— Ти пак ли четеш мислите ми? — попита Кастило.

— Истината е, че се крием на открито, Чарли — призна Певснер. — Александър Певснер, унгарец, чиито имоти бяха заграбени от комунистите, получи всичко, когато дойде свободата, но тъй като се бе наситил на унгарските зими и правителствата на потисници, продаде всичко и се отправи към Новия свят, за да започне нов живот. Инвестира парите си в земи и лозя. Включително и това. — Той докосна с пръст бутилката.

— Много предвидливо — отбеляза Кастило.

— Вече е традиция европейците да бягат от родните си места и да търсят убежище в Аржентина. Тук се подвизава истински херцог от Австро-Унгарската империя — по-точно внукът му, но той е приел титлата и няма нищо против да бъде наричан „Ваша чест“ — в едно малко градче, Машвиц, намира се наблизо. Непрекъснато се шегува, че името ми било като на известен руски негодник.

— Много хитро — реши Кастило.

— Помисли, Чарли. Къде можехме да отидем да живеем? В Русия? Русия няма нищо общо с онова, което е била преди революцията от 1917 година. Престъпленията и корупцията вилнеят и няма никак да се учудя, ако комунизмът — под друго име, разбира се — се завърне. В някоя мюсюлманска страна може би? Там въртя бизнес, разбира се, но можеш ли да си представиш Ана в подобна обстановка, на място, където няма да може да шофира свободно? Да живее в непрекъснат страх, че някой мюсюлмански фанатик ще я разкъса с един откос на картечницата, защото е неверница? Може и да се учудиш, но в Прага, Виена, Будапеща и Букурещ има хора, които ме мразят.

— Наистина не е за вярване — съгласи се Кастило.

— Тук, разбира се, също има корупция. Има и престъпления. Вестниците са пълни с материали за кражби и отвлечения. В резултат изникна онова, което аз наричам култура на кънтри клубовете. Елитът живее по такива места, а когато ходят в Буенос Айрес, обикновено ги придружават бодигардове — наречени „охрана“ — и никой не се учудва.

— Забелязах, че човекът в количката за голф носи пушка — сподели Кастило.

— Имам и свои хора, разбира се, но по-голямата част от охраната ми са аржентинци. Тук има голф игрище... Играеш ли голф, Чарли?

Кастило поклати глава.

— Има и поло. Аз не играя, но Александър и Сергей ходят на уроци, а Ана и Елена се учат да яздят... А и училищата са добри. Хубавите, като „Сейнт Агнес ин дъ Хилс“^[1], са британско наследство.

— Децата ти ходят в училище, наречено „Сейнт Агнес ин дъ Хилс“? — попита с усмивка Кастило.

Певснер също се усмихна.

— Директорът е англикански свещеник. Тъй като в Аржентина и дума не може да става за руска ортодоксална църква, а тя признава чуждите литургии, миналата година Елена беше приета в Англиканската църква.

— Струва ми се, че владееш всичко, Алекс — отбеляза Кастило.
— Браво.

— И аз така си мислех, Чарли, докато не се появи Хауърд тази сутрин и не попита: „Знаеш ли кого срещнах в асансьора на «Фор Сийзънс?»“

— С риск да се повтора, до днес нямах представа, че ти или Хауърд сте в Аржентина. А ако се притесняваш, че ще спомена пред някого за случайната ни среща, недей.

— Спомена нещо за отвличане.

— Съпругата на заместник-посланика е изчезнала при загадъчни обстоятелства, затова се предполага, че е отвличена — обясни Кастило.

— Отвлеченията се често срещано явление тук — потвърди Певснер. — Не е ли имала охрана?

— Кой ще тръгне да отвлича съпругата на дипломат? — попита Ана. — Той има ли пари?

— Много — кимна Чарли.

— Във вестника нямаше нищо — учуди се Певснер и се приведе напред, за да налее вино на Чарли.

— Опитват се да потулят случая. Надяват се, когато похитителите разберат, че е съпруга на дипломат, да я пуснат.

— Едва ли ще го направят — отвърна Певснер. — Ако искаш, мога да звънна тук-там.

— Всяка помощ е добре дошла — съгласи се Кастило. — Засега не са осъществили връзка. Много ми е жал за съпруга. Имат три деца и те непрекъснато питат кога ще се върне мама.

— Господи! — възкликна Ана. — Това е ужасно.

— Наистина — потвърди Кастило.

— Откъде са я отвлекли? — попита Ана. — Нали не е от дома им?

— От паркинга на ресторант „Канзас“ в „Сан Исидро“.

— Двамата с Алекс често ходим там — пребледня Ана. — Нали не са го направили пред децата?

Кастило поклати глава.

— Чакала е съпругът ѝ да дойде след работа. Децата са били вкъщи.

— А президентът защо те е изпратил? — любопитства Певснер.

— За да разбере какво е станало и да му докладвам.

— Като стана въпрос за президента, преди да се хвана за телефона, имало ли е случай да му споменеш, че съм помогнал при връщането на самолета?

— Да.

Част от дневника на президента за този уикенд гласеше:

ПЕТЪК, 17 ЮНИ 2005, 19:55, ПРИСТИГАНЕ В ПРЕЗИДЕНТСКАТА РЕЗИДЕНЦИЯ В СЕВЕРНА КАРОЛИНА.

СЪБОТА, 18 ЮНИ 2005, ДО НЕДЕЛЯ, 19 ЮНИ 2005, 20:25: НЯМА ОФИЦИАЛНИ СЪБИТИЯ, ГОСТИ ИЛИ ПОСЕТИТЕЛИ.

НЕДЕЛЯ, 19 ЮНИ 2005, 20:25: ЗАМИНАВАНЕ ЗА БЕЛИЯ ДОМ.

Това не бе самата истина. Президентът бе убеден, че онова, което върши, когато си е у дома, не засяга никого, освен него самия, и че има пълното право лично да определи кое е официално събитие и кое не е.

Дневниците на секретаря на Вътрешна сигурност, на директора на Централното разузнавателно управление, на директора на Федералното бюро за разследване и главнокомандващия на американското Централно командване за същия период отбелязваха, че е прекарал период от два до пет часа в събота, 18 юни, в резиденцията, наричана „Белия дом в Каролина“ или „Президентската резиденция“, или „Хилтън Хед“.

Всички, с изключение на секретар Хол от Вътрешна сигурност, седяха на меките възглавници на ракивовите кресла и пиеха бира с президента, когато първият хеликоптер, блестящ двумоторен син „Хюи“ на Военновъздушните сили, направи заход над поляната между къщата и Атлантическия океан и кацна.

Джон Пауъл, директор на ЦРУ, и Марк Шмит, директор на ФБР, бяха в строги костюми, а генерал Алън Нейлър, шеф на Централното командване, бе в униформа. Президентът бе облечен в бяла риза с

навити ръкави, разхлабена вратовръзка, панталони в цвят каки и мокасини.

Полковник от Военновъздушните сили в лятна униформа слезе от хеликоптера, обърна се, за да изтегли малък сак, и чак тогава последва агентите от Тайните служби към засенчената от тента тераса на къщата.

Президентът стисна ръката на полковник Джейкъб Д. Торине от Военновъздушните сили и му подаде бутилка бира. След това всички вдигнаха погледи, когато друг „Хюи“ — армейски едномоторен хеликоптер в убито маслинозелено — направи заход и кацна.

Слязоха едър мъж в делови костюм и офицер от армията, майор в лятна униформа. Те последваха друг агент от Тайните служби към верандата.

— По-добре късно, отколкото никога, нали така, Том? — бе поздравът на президента към секретар Хол.

— Господин президент, подранили сме с десет минути — каза Хол.

— Как си, Чарли? — обърна се президентът към майор К. Г. Кастило от *Специалните части* на САЩ и му подаде ръка.

— Добър ден, господин президент — поздрави Кастило.

— Да се захващаме за работата — предложи президентът. — След това вие двамата ще можете да се отървете от униформите.

Обърна се, за да погледне към къщата. Трима мъже вече излизаха на верандата. Единият държеше две малки сини кутии, облечени в кожа. Вторият носеше дигитален фотоапарат „Никон“, а третият — сако.

Президентът спусна навитите ръкави, закопча ги, след това закопча и най-горното копче на ризата си, нагласи вратовръзката и облече сако.

— Панталоните да не се виждат на снимката — обърна се той към фотографа и го попита: — Къде искате да застанем?

— До стената ще бъде добре, господин президент.

— Очаква ви награждаване — започна президентът. — Нали разбрахте, че това създаде известни проблеми?

— Да, господине — отвърнаха почти едновременно Торине и Кастило.

— Ще повторя историята заради директор Шмит и директор Пауъл. За мен няма съмнение, че тези двама офицери заслужават по-високо отличие от Кръст за бойни заслуги. Когато откриха самолета „727“, който никой друг не успя да намери, те го откраднаха и спасиха живота на един господ, знае колко хора, предотвратиха хаоса и паниката и във Филаделфия, и в цялата страна. Освен това, макар и не толкова важно, те изпратиха послание до всички лунатици, които мислят по същия начин, че Съединените щати притежават военна сила и разузнавателни средства, които могат да възпрепятстват един наистина впечатляващ замисъл.

— За съжаление, за да ги наградя с Медал за храброст — първоначалното ми намерение бе да получат Кръст за изключителни бойни заслуги, — трябваше да направя изявление. Тъй като операцията бе тайна, това бе невъзможно. Не е в интерес на нацията. Освен това генерал Нейлър изтъкна, че ако в изявлението си спомена „секретни действия“ и „тайна операция“, ще привлече вниманието на някои от надзорните конгресни комисии и те ще настояват за подробности. Резултатът щеше да е същият, а „Уошингтън Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“ щяха да раздухат случилото се.

— Единствено по тази причина те не получават отличието, което заслужават и което искрено бих искал да им връча. Освен това генерал Нейлър изтъкна, че стореното от тях може да бъде определено като „изключителен професионализъм по време на въздушни действия при изключително опасни условия“. Това ще бъде записано и в досиетата им.

Той погледна директорите на ЦРУ и ФБР.

— Пресата няма да има достъп до снимките, ала когато Чарли и полковник Торине ги погледнат в бъдеще, искам да си спомнят с умиление — ти също, Том — деня, когато са били наградени.

— Подредете се. Генерале, ще започнете ли?

Директорите на ФБР и ЦРУ се надигнаха от столовете си без всякакъв ентузиазъм.

Генерал Нейлър изчака фотографът да подреди присъстващите и зачете:

— „Заповед. Централно командване на Военновъздушните сили, Вашингтон, окръг Колумбия, 18 юни 2005. Предмет: Връчване на

Кръст за бойни заслуги. Кръстът за бойни заслуги, тринайсети подред, се връчва на полковник Джейкб...“

— Така е много по-добре, Чарли — каза президентът и погледна дрехата, с която се бе преоблякъл Кастило — блуза с яка и три копчета отпред, панталони в цвят каки и маратонки. — Сядай и казвай какво да направя за теб.

Президентът забеляза изражението на Кастило.

— Защо ми се струва, че ще съжалявам? — подхвърли той.

Кастило не отговори.

— Хайде, Чарли, кажи какво има — настоя президентът.

Лицето на генерал Нейлър не трепваше.

— Има две неща, господин президент — призна Чарли. — Първо, никога нямаше да открием самолета без помощта на господин Певснер.

— За руския гангстер ли говориш?

— Да, господине.

— Какво искаш да направя, Чарли? — попита саркастично той. — Да изчистя досието му ли? Страхувам се, че не мога да го направя. Ние сме единствената страна в западния свят, която не е издала заповед за задържането му.

— Господине, той разполага с разузнавателни средства, каквито ние не притежаваме. Бих искал да предложа... разумно е правителството да поддържа връзка с него.

— За бога, Кастило — избухна директорът на ФБР Марк Шмит. — Това руско копеле има досие, в сравнение с което Джон Готи прилича на бой-скаут.

— Освен това има разузнавателни източници, каквито ние нямаме — повтори спокойно Кастило. — И които няма нищо против да ни предостави.

— Той е прав, Марк — намеси се президентът. — Как можем да осъществим онова, което предлагаш, Чарли? Той какво иска?

— Искане от ЦРУ да го оставят на мира, господине. Не знам дали е прав, или не, ала откакто са спрели да използват услугите му...

— Я чакай малко — прекъсна го президентът. — „Спрели да използват услугите му“ ли? — Той се обърна към директора на

Централното разузнаване. — Кажете какво става тук, Джон.

Директорът на ЦРУ се размърда притеснен.

— Имаше няколко случая, господин президент — призна той. — Проведохме тайни операции съвместно с Певснер. Използвахме самолета му, за да доставим стоки на определени места...

— Защо не кажете направо „Редовно провеждахме тайни операции“? — прекъсна го Кастило и си спечели гневен поглед от директора.

— Доставяли са оръжия и други стоки, закупени от него — уточни Кастило.

Президентът погледна Кастило, след това премести очи към директора на Централното разузнаване и зачака обяснение.

— Провеждани са няколко подобни операции, господин президент — призна шефът на ЦРУ. — Това беше преди доста време. Отдавна съм наредил всички връзки с него да бъдат прекратени.

— А той е убеден, не знам дали е прав, или греша — обади се отново Кастило, — че тъй като Агенцията е престанала да го използва, се опитва да го арестува — дори по-лошо — с посредничеството на правителствата, срещу които същата тази Агенция го е карала да действа.

— Изобщо не си наясно с този въпрос, Кастило! — сопна се директорът на ЦРУ.

— Вече казах, че той така смята — повтори Чарли.

— Защо? — попита спокойно президентът.

— Защото ако се намира в някакъв затвор в отдалечена част на Конго или е мъртъв — няма да има следи, които да сочат към Агенцията.

Президентът се отпусна на стола си и зарея поглед към Атлантическия океан. Отпи голяма глътка от бутилката бира. След малко се обърна към Чарли и заговори внимателно:

— Искам да съобщиш на господин Певснер, че макар да ми е трудно да повярвам, че подобно нещо е възможно да се случи — звучи като приказки на параноик, — в знак на признателност за безценната му помощ при откриването на липсващия „727“ съм наредил на директора на ЦРУ да разследва въпроса и ако има подобно нещо, то да бъде незабавно прекратено.

— Благодаря ви, господине — кимна Чарли.

— Имаш ли въпроси, Джон? — попита президентът.

— Не, господине — отвърна директорът на Централното разузнаване.

— Предай му, че съм наредил на директора на ФБР да ме информира лично за подробностите около всяко разследване на господин Певснер в Щатите. Но ако не съблюдава нашите закони, ще бъде предаден на правосъдието.

— Да, господине.

— Разбра ли ме, Марк?

— Да, господине — отвърна директорът на ФБР.

Кастило погледна генерал Нейлър, който клатеше шокиран глава.

— И така, Чарли — продължи шеговито президентът, — какво друго мога да направя за теб?

— Ще ми позволите ли отново да стана обикновен войник, господин президент?

Генерал Нейлър изви вежди.

— От видяното досега, Чарли, искрено се съмнявам, че някога си бил обикновен войник. Отговорът е не. Няма да го направя. И дума да не става.

— И как реагира президентът? — попита Алекс Певснер.

— Каза, че ако разбере, че нарушаваш законите на Съединените щати, с удоволствие ще те хвърли в затвора. Нареди на шефа на ЦРУ да прекрати всякакви действия срещу теб.

— Ти вярваш ли на тези думи?

— Каза го пред мен. Високо цени помощта, която ни оказа при намирането на самолета.

Певснер впи блестящите си очи в лицето на Кастило и ги задържа дълго.

— Канех се да кажа, че ще покажа благодарността си към президента, като направя каквото мога, за да разбера какво се е случило със съпругата на дипломата...

— Благодаря ти — прекъсна го Кастило.

— Остави ме да довърша — сръза го остро Певснер. — Само че, ако ти му докладваш, че съм го казал, ще стане ясно, че съм тук, а аз не

искам да се знае. Затова ще проверя и ако науча нещо, няма да споменавам пред никого кой е източникът ти. Става ли?

— Разбрахме се. Благодаря ти, Алекс.

— Ана, защо не донесеш един от моите бански на Чарли? Вие ще поплувате, а аз ще проведа няколко разговора.

— Трябва да се връщам в Буенос Айрес — подсети го Кастило.

— Повече полза ще имаш, ако почакаш да ти кажа каквото съм открил — сопна се отново Певснер, след това добави с по-благ глас: — А на Ана ще ѝ бъде много приятно, ако останеш на вечеря.

— Благодаря.

— Ако има някакво развитие по случая, някой от посолството ще ти позвъни, нали?

— А-ха.

— Тогава върви да поплуваш, по-късно ще пийнем още вино и аз лично ще ти приготвя аржентинска пица.

„Ти лично ще ми приготвиш аржентинска пица ли?“

— Страхотно, Алекс. Благодаря ти.

[1] Sain Agnes in the Hills (англ.) — Света Агнес от хълмовете — Б.пр. ↑

(ПЕТ)

Пещта за пица, глинено кубе, се подгръваше с дърва и бе разположено на десетина метра от басейна, под навес с огромна дървена маса, където семейството можеше да похапва като на пикник.

Аржентинци поддържаха огъня и в камината, и в пещта, когато Кастило последва Ана и децата към навеса, където бяха подредени кристални чаши и ги чакаха шест бутилки вино.

Край пещта имаше дървена маса с покривка, където две аржентинки, следвани от бдителната прислужница руския, месеха тестото за пица, режеха домати и други продукти за пицата.

Кастило усети, че някой го подръпва за ръкава, премести поглед и забеляза усмихнатия Сергей да му предлага чиния с *empanadas*, пържени пелмени с месна плънка.

— *Muchas gracias* — благодари Чарли и си взе една.

— *De nada* — отвърна Сергей.

— Май Сергей те хареса — обади се Певснер.

Кастило дори не бе забелязал кога е дошъл под навеса.

— Поне един член от семейството ти умее да преценява хората.

— Не е честно, Чарли — обиди се Певснер. — Аз умея отлично да преценявам хората, а Ана е още по-добра и от мен.

Кастило се усмихна, но не отговори.

Певснер вдигна чаша вино.

— Ела с мен и аз лично ще приготвя пицата — предложи той.

— Не бих го пропуснал за нищо на света.

— Тайната е температурата на пещта — обясни Певснер, докато пристъпваше към куполообразната пещ. — Има един начин да провериш.

Той приближи до масата, зад която бяха застанали трите прислужници и млад мъж, и взе страница от вестник. Смачка го на топка и застана пред пещта.

Младият мъж се спусна да отвори металната врата с ръжен от ковано желязо. Певснер метна топката вътре и даде знак на мъжа да затвори вратата.

— Едно, две, три, четири, пет, шест — започна да брои Певснер и даде знак вратата отново да бъде отворена.

Вестникът пламтеше весело.

— Ако не се запали до шест секунди, значи не е достатъчно нажежена — заяви напълно сериозно Певснер и махна с ръка вратата отново да бъде затворена.

— Невероятно — отбеляза Кастило.

Певснер му даде знак да се приближи с него до масата.

Прислужницата рускиня донесе тестото за пицата. Остави го между Певснер и аржентинките, застанали зад масата, стиснали прибори за сервиране. Певснер насочи показалец към едната и тя поля тестото с доматиен сос. Отдръпна пръст едва когато прецени, че е сипала достатъчно.

Постъпи по същия начин с червените и зелените чушки, след това с няколко вида колбас, парчета бекон и пиле, а най-отгоре пицата бе поръсена с нещо, което много приличаше на сирене „Пармезан“.

След това пристъпи отново до печта, а прислужницата бе застанала зад него с тава, в която бе пицата. Той даде знак на младия мъж да отвори вратата, кимна на момичето да пъкне пицата в печта, а накрая погледна младежа, за да затвори вратата.

Чарли едва успяваше да сдържи усмивката си.

„До този момент така и не докосна пицата, която обеща лично да направи.“

— Сега ще приготвя друга — обяви Певснер и се върна до масата, където повтори същата процедура още два пъти. Този път готовите, но неопечени пици останаха на масата.

— Обикновено им имам доверие — обясни Певснер. — След като проверя температурата, те ги пекат, вадят, но обичам сам да ги приготвям.

— Ако искаш нещо да бъде свършено както трябва, свърши го сам — заяви Чарли съвсем сериозно.

— Именно — съгласи се Певснер.

„Не е честно да му се подигравам. Какво ми става? Той се държи мило и приятелски, забавно е, малкото момченце Сергей любезно ми предложи *empanada*. Цялото семейство ми допадна. Напомня ми как дядо караше *Abuela* да сипе на двама ни с Фернандо по някоя и друга глътна вино, когато бяхме във фермата в Мидланд, докато той печеше

прасе на огъня. С тази разлика, че дядо вършеше всичко сам, с изключение на коленето на прасето.

Това е семейство. Тогава беше хубаво.

Струва ми се, че на Бети Шнайдер би й допаднало. А не някакъв тип с пушка, настанил се в количка за голф. Ана и трите деца биха й харесали, също и гордият татко, който приготвя пица за всички, без да се изцапа.

Какво ли ще вечерят децата на семейство Мастърсън тази вечер?

Какво ли им е казал нещастникът?

Дали се преструва, че всичко е наред?

Дали се опитва да ги подготви за най-лошото?

Господи, когато разбереш, че някой е бил отвлечен, никога не се замисляш за децата! Какъв противен начин да изкараш някоя и друга пара, като отвлечеш майката на едно дете!

А аз се правя на мил и любезен, докато Алекс следи как се пече пицата.

В Буенос Айрес не мога да направя нищо, така че защо се чувствам толкова зле?“

— За какво се замисли, Чарли?

Кастило се обърна към застаналия до него Хауърд Кенеди.

Беше изчезнал нанякъде, когато Кастило и Ана Певснер влязоха да поплуват, и оттогава не се беше мяркал.

— Питам се какво ли ще вечерят децата на семейство Мастърсън — отвърна Кастило.

— Децата на же...?

Кастило кимна.

— Алекс работи по въпроса — опита се да го успокои Кенеди. — Скоро ще разберем нещо.

— Господи, надявам се. Как се наказва отвлечането тук? Имаш ли представа?

— Не съм сигурен, но за убийство дават средно петнайсет години, което означава, че ги пускат на свобода на седмата, в най-лошия случай на десетата година от присъдата.

Прислужницата рускиня донесе готовата пица и Алекс Певснер остана да наблюдава критично как жената я реже с огромен касапски нож.

Докато вечеряха, Певснер го търсиха три пъти по телефона — след пицата имаше пържоли и картофи, печени във фолио на жар, а Кастило не можеше да диша от преяждане — всеки път той ставаше и се оттегляше в тясна стаичка с прозорец, през който Чарли го наблюдаваше как говори.

Тази стая напомни на Чарли за „телефонната кабина“ отстрани на конферентната зала на генерал Нейлър в щабквартирата в Тампа, където се намираще телефонът за обезопасена връзка.

Първите два пъти Певснер се върна на масата, без да каже и дума, но всеки път, когато приключваше разговора, викаше Чарли настрани.

Отстъпваха на десетина метра от навеса.

— Съжалявам, Чарли, нищо засега. Последно ми се обади човек, който има връзки в ДРУ... нали знаеш кои са ДРУ?

Чарли кимна.

— Ако някой знае какво става, това са ДРУ. Заели са се много упорито с въпроса. Натискат ги отгоре.

— Благодаря ти за усилията — каза Чарли.

— Ще продължа да разпитвам — обеща Певснер. — Източниците ми са на мнение, че не става въпрос за обикновено отвличане. Връзката ми във Федералната полиция и жандармерията каза, че са прибрали на разпит всички, които някога са били заподозрени в отвличане, но така и не са научили нищо. — Замълча за миг, след това попита: — Този тип наистина ли е прибрал петдесет милиона долара, след като е бил прегазен от камион?

— Шейсет — уточни Чарли.

— Възможно е похитителите да не са аржентинци. Има вероятност да са американци.

— Може — съгласи се замислено Чарли.

„Ще го съобщя в имейла си до Хол. Това е единствената смахната идея, за която не се сетихме по време на брейнсторминга.

Защо да пращам имейл? Цяла нощ няма да мигна, ако започна да си пращам имейли с Хол. А и Дарби ме предупреди, че утре ще ме издаде пред посланика. Най-добре да се обадя.“

Той извади мобилния и натисна копче за автоматично набиране, без дори да му мине през ум, че тук, в провинцията, може и да няма

покрытие.

— Дарби.

— Чарли Кастило се обажда. Искам обезопасена връзка с Вашингтон. Можеш ли да уредиш?

— Мога, но проблемът е, че си просто агент на Тайните служби и ще започнат да задават въпроси.

— Давай тогава, кажи на посланика. Какво толкова?

— Добре. Според мен това е най-добрият подход. Ще подготвя нещата в посолството. Ти къде си?

Кастило знаеше, че Певснер се опитва да хване края на разговора.

— Чувал ли си за едно малко градче, наречено Машвиц?

— Да. Няма да те питам какво, по дяволите, търсиш там.

— Не ме питай. Има още нещо, Алекс. Дочух, че похитителите може и да не са аржентинци, че има голяма вероятност да се окажат американци.

— Федералната полиция много деликатно подхвърли тази възможност на ФБР. Ако забележиш, че в информационния център са се разработили, да знаеш, че изпращат на НИК — Националния информационен център по криминалистика — списък с имената на всички американци, които са влизали в Аржентина през последните трийсет дни. Може пък те да попаднат на нещо интересно.

— Все някой я е отвлякъл, Алекс.

— Да, някое гадно копеле.

— И още нещо, Алекс. Лауъри взе документите ми от Тайните служби, за да ми издаде пропуск за посетител, но с теб излязохме от посолството, без да си ги взема.

— Ще се погрижа — обеща Дарби. — Пак ще се чуем.

Той прекъсна разговора.

— Благодаря ти — обади се Певснер.

— За какво?

— За Машвиц.

— Ако преценя, че някой проявява прекалено голям интерес къде съм бил или с кого, да знаеш, че ще спомена твоя австро-унгарски херцог — предупреди Кастило. — Това ще ги накара да се юрнат натам. Ще бъде доста забавно.

Певснер се усмихна.

— Алекс, налага се да се върна в Буенос Айрес.
— Разбирам. Искаш ли да изпратя Хауърд с теб?
— Не е необходимо. Само ще те помоля някой да ме закара до посолството.

Мобилният на Чарли звънна, когато приближаваха Буенос Айрес.

— Ало?

— Господин Кастило?

Чарли веднага позна гласа на Дарби.

— Обажда се Александър Дарби, господин Кастило.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Господин Кастило, посланик Силвио пита дали имате възможност да бъдете в кабинета му в девет и трийсет утре сутринта.

— Ще дойда.

— Благодаря ви, ще се видим утре.

Връзката прекъсна.

„Май не ти отне кой знае колко време, за да разкажеш на посланика за мен, Алекс.

Защо ми се струва, че ми звънна в негово присъствие?

Какво му каза, че съм ти се представил просто така, без да споменеш, че се познаваме от Афганистан, нали?“

Американец, който не се идентифицира по никакъв начин — което убеди Кастило, че е агент на ЦРУ, подчинен на Дарби, — го чакаше до оградата при входа за служители. Пропускът за посетител и документите от Тайните служби бяха у него.

— Последвайте ме, господин Кастило.

(ШЕСТ)

Информационен център
Посолство на САЩ
„Авенида Колумбия“ 4300
Буенос Айрес, Аржентина
22:30, 22 юли 2005

В комуникационния център на посолството също имаше „телефонна кабина“. Когато мъжът, когото Кастило нарече „човека на Дарби“, го поведе към нея, почти всички от осемте или десетте служители го погледнаха с явно любопитство. Единият бе ориенталецът, агентът от ФБР Юнг.

„Същият, който ме наблюдаваше по време на брейнсторминга с повече интерес от останалите. Или ме намира за хубавец и си пада по мен, или има слабост към Тайните служби, или знае нещо за мен. Или пък подозира нещо.

Господи! Да не би ФБР да е изпратило тайно нареждане: «Уведомете ни незабавно, ако се появи човек на име Кастило, и докладвайте за действията му. Той постави директора в крайно неловко положение и много ни се иска да го поставим там, където му е мястото.»“

Кастило затвори вратата на телефонната кабина и седна пред малко бюро, по-скоро полица, монтирана на стената, върху която бе поставен телефонът за обезопасена връзка. Приличаше — въпреки че бе свързан с по-дебели кабели — на съвсем обикновен телефон. Имаше и бележник с пъхнат лист от фолио под първата страница, за да не оставя натискът на химикалката отпечатък върху следващия лист, два подострени молива в чаша и плик за изгаряне на отпадъци, закачен на стената.

Кастило вдигна слушалката.

— Оператор — прозвуча мъжки глас.

„Струва ми се млад. Сигурно е войник.“

— Казвам се Кастило. Искам обезопасена линия.

— Да, господине. Имате разрешение. Дайте ми номера, ако обичате.

„Тук минава десет и половина, което означава, че във Вашингтон е седем и половина. Почти съм сигурен, че Хол не е в кабинета си. Ще накарам телефонистката да го открие.“

Кастило даде номера на телефонната централа на Белия дом.

— Господине, това е Белият дом — прозвуча гласът на оператора.

— Да, знам.

— Господине, нямате разрешение за Белия дом.

— Кой трябва да ми даде това разрешение? — попита Кастило и след частица от секундата добави: — Сержант.

— Или посланикът, или господин Мастърсън, господине. „Прие «сержант», без да реагира. Това може и да се окаже полезно.“

— Не искам да безпокоя господин Мастърсън, сержант, затова позвънете на посланика. Налага се да се обадя.

— Господине, господин Дарби е упълномощен да дава разрешения за обезопасена линия до Белия дом. Той има ли информация за правомощията ви?

— Да, сержант. Говорете с него.

Трийсет секунди по-късно „търговският аташе“ Дарби позволи на оператора да свърже господин Кастило с Белия дом.

— Белият дом.

— Обаждам се от посолството на САЩ в Буенос Айрес — представи се Чарли на оператора. — Бихте ли проверили дали линията е обезопасена?

Проверката отне около петнайсет секунди.

— Линията обезопасена — потвърди телефонистката в Белия дом.

— Обажда се К. Г. Кастило. Трябва да разговарям със секретар Хол. Нямам представа къде се намира в момента.

— Веднага ще го открия. Изчакайте, ако обичате.

— Хол слуша.

— Поверителен разговор, господин секретар, от господин Кастило в Буенос Айрес.

— Свържете ме, ако обичате — нареди Хол.

В президентския апартамент на Белия дом президентът вдигна поглед към съпругата си и съпругата на Мат Хол и взе решение.

— Включи на микрофон, Мат — нареди той. — Не му казвай обаче.

— Чуваш ли ме, Чарли?

— Да, господине.

— Отдавна очаквам обаждането ти.

— Както сигурно знаете, господине, нямаше какво да докладвам.

— От опит мога да ти кажа, Чарли, че това не се знае.

— Така е, господине. Приятелят на Джоуел, Тони Сантини ме посрещна на летището. Много приятен човек, с ум като бръснач. Тони ме заведе до хотела „Хаят“ — сега вече се казва „Фор Сийзънс“, между другото. Каза ми каквото знаеше. Най-важната информация е, че госпожа Мастърсън е била отвлечена от паркинга на ресторант, наречен „Канзас“, в скъпия квартал „Сан Исидро“. Чакала е съпруга си и след като той не се е появил, тя се върнала при автомобила, откъдето била отвлечена.

— Той каза, че досега няма новини от похитителите — това бе в седем и половина днес сутринта и до момента все още никой не е звънял с искане за откуп. Тони каза, че аржентинците не са съобщили на медиите, така че, ако се представех като Госингер, щяха, първо, да се питат как съм разбрал и, второ, нямаше да ми кажат абсолютно нищо. — Затова се представих като агент от Тайните служби, който случайно минава. Очевидно често се правят подобни визити. Тони ме запозна с шефа по сигурността на посолството, приятен човек, но лека категория...

— Защо го казваш, Чарли? — прекъсна го Хол.

— Както Тони Сантини се изрази, по-голямата част от разследванията му се въртели около прелюбодеянията на някой дипломат със съпругата на друг дипломат. Нищо важно.

— Ясно — съгласи се Хол.

— Докато бях в кабинета му, влезе Мастърсън. Наистина приятен човек, безкрайно притеснен. Нали знаете как е бил прегазен...

— И е постигнал споразумение за 50 милиона долара ли? Да, да, знам.

— Аз чух нещо за шейсет милиона. Както и да е, представиха ме като агент на Тайните служби и той ме покани на брейнсторминг с останалите играчи. Представителят на ЦРУ — след малко ще ви разкажа повече за него, — хората от Отдела за борба с наркотиците и двама агенти на ФБР от Монтевидео, които, изглежда, имат известен опит с отвличанията. Единият ме наблюдава доста странно. И тогава, и сега, когато влязох в комуникационния център.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако бях параноик, а аз съм, бих заподозрял, че в сградата на Дж. Едгар Хувър е разпространен бюлетин, който предупреждава всички да си отварят очите за негодника Кастило.

— Ти сериозно ли говориш, Чарли?

— Не мога да го докажа, но по същия начин ме наблюдаваше и шефът на ЦРУ, казва се Дарби — и на него умът му е като бръснач — и вече знам, че е бил наясно кой съм бил. Кой съм.

— Как разбра?

— След брейнсторминга — от което нищо не излезе — ми предложи да ме заведе на ресторант и щом се качих в колата му, веднага призна, че ме е виждал в Зарандж, Афганистан — бил е шеф на ЦРУ там — събрал две и две и решил, че съм човекът, който е върнал самолета „727“.

— Значи ще каже на посланика, така ли? Или на някой друг.

— Не знам доколко мога да му вярвам, но обеща да изчака до утре сутринта. Преди два часа говорих с него и му казах да не крие повече. Трябваше да говоря по обезопасена линия, вместо да си губя времето с имейли. Така че той знае. Докато се връщах в града, Дарби ми се обади отново и ме покани много любезно от името на посланика утре сутринта в девет да заповядам на среща в кабинета му.

— Ами посланикът?

— И Сантини, и Дарби казват, че е изключителен. Както и да е, след приятния обяд в „Канзас“, заради който наистина се чувствам виновен, реших да действам сам и не открих абсолютно нищо, освен за

възможността похитителите да се окажат американци. Когато споделих тази информация с Дарби, той ми обясни, че аржентинците — „много деликатно“, както сам се изрази — били подхвърлили същата възможност. Извън телефонната кабина тук, ФБР — включително Юнг, агентът, който, струва ми се, ме е разкрил — изпращат до НИК имената на всички американци, които са били в страната през последните трийсет дни.

— Ами местните власти?

— От всичко, което успях да разбера, те полагат всички усилия, ала резултатът е същият — пълна нула. Така че извършителят чака да види какво ще стане.

— Това ли е всичко?

— Да, господине. Струва ми се, че съм напълно безполезен тук. Господи, откъде му е хрумнала на президента шантавата идея, че съм Шерлок Холмс? Искане ми се да не ме беше изпращал тук. Наистина ми се иска да помогна, а не успявам да направя нищо.

— Чакай малко, Чарли.

— Шерлок, говори президентът.

— Мили боже! — заекна Кастило.

— Не, само президентът — разсмя се той. — Радвам се, че те изпратих, Шерлок. Не можех дори да се надявам на по-изчерпателен доклад, освен това качествен доклад като този, който току-що направи пред секретар Хол, едва ли щеше да стигне до мен достатъчно бързо.

— Господине, много се извинявам...

— Няма защо да се извиняваш, Чарли. Имам само един въпрос.

— Да, господине.

— Какво става с господин Мастърсън? На него — и децата осигурена ли им е закрила?

— Да, господине. Господин Дарби — двамата с господин Мастърсън са близки приятели — ми каза, че изпратил хора около дома на господин Мастърсън и се надява той да не е усетил, че наблюдават къщата. Освен това наоколо патрулират аржентинските ченгета и агенти от ДРУ.

— Тяхното ФБР ли?

— Да, господине. Нещо много подобно. И господин Сантини, и господин Дарби ми казаха, че ДРУ знаят какво правят.

— Когато утре сутринта се видиш с посланик Силвио, предай му, че съм много загрижен.

— Разбира се, господине.

— Това е всичко засега — реши президентът. — Вършиш точно онова, заради което те изпратих, Чарли, при това се справяш чудесно.

— Благодаря ви, господине.

— Госпожа Хол ти изпраща поздрав. Сигурен съм, че и съпругата ми ти изпраща своите.

— Благодаря, господине.

— Лека нощ, Чарли — завърши президентът.

— Интересно момче — отбеляза президентът.

— И много симпатичен — добави госпожа Джанис Хол. — По гласа му личеше колко е загрижен за горката жена и семейството ѝ.

— Преди да се запознае с него, Джанис все разправяше, че не може да понася мъже, които привличат жените като пеперуди към пламък.

— Върви по дяволите, Мат — възмути се госпожа Хол.

— Добре че го изпратих там — каза президентът и добави: — Както и че настоях да остане при Мат.

— Моля? — попита първата дама.

— Когато върна самолета, първата ми мисъл бе да го взема в Белия дом. След това разбрах, че няма да излезе нищо. Можете ли да си представите на какво напрежение щеше да бъде подложен тук? Всички до един в сградата щяха да се опитват, първо, да го контролират и, второ, да му пречат да се добере до телефона ми или Овалния кабинет. Като остана на работа при Мат, не се стигна до никакви проблеми.

(СЕДЕМ)

Стая 1550
Хотел „Фор Сийзънс“
„Черито“ 1433
Буенос Айрес, Аржентина
06:25, 23 юли 2005

Кастило бе поръчал събуждане за седем — щеше да разполага с два часа, за да се облече, да закуси и да стигне в посолството до девет и половина, — така че щом погледна часовника си, докато се пресягаше за телефона, и видя колко е часът, усети неприятна тръпка. Не можеше да се надява на добри новини.

— *Hola?*

— Кастило? — прозвуча вбесеният глас на Дарби.

— Да?

— Защо не вдигаш мобилния? — нападна го Дарби.

— Какво има?

— Слизай веднага, ще те чака кола.

— Какво е станало?

— Мога само да ти кажа, че новините не са добри — заяви Дарби и затвори.

V.

(ЕДНО)

„Авенида Томас Едисън“
Буенос Айрес, Аржентина
06:40, 23 юли 2005

Малка сива алфа ромео — доколкото Кастило можеше да прецени, бяха същите като фиатите, с изключение на надписите — с аржентински номера, чакаше пред хотел „Фор Сийзънс“, когато Кастило изскочи през въртящата се врата.

Докато Кастило я оглеждаше и се питаше дали е за него, шофьорът отвори вратата.

— *Senor* Кастило?

Кастило zakрачи бързо към колата и се качи. Тя потегли със свистене на гумите още преди Кастило да успее да прехвърли и закопчее предпазния колан.

— Говорите ли испански, господин Кастило? — попита шофьорът с ясно изразен американски акцент.

Чарли се взря внимателно в него. Беше с маслинова кожа и черна коса, на трийсетина и няколко, в строг костюм и поне според Кастило можеше лесно да мине за *porteno*, коренен жител на Буенос Айрес.

— *Si* — отвърна той.

— Поздравете полковник Алфредо Мунц от ДРУ — продължи шофьорът на типичен за *porteno* испански.

Прозорците на алфата бяха силно затъмнени и Кастило не бе забелязал друг на задната седалка. Обърна се и забеляза як рус мъж на около четирийсет. Кастило протегна ръка.

— *Mucho gusto, mi coronel.*

Мунц стисна стегнато ръката му.

— *Mucho gusto* — отвърна той и добави: — *Senor* Дарби ми разказа за вас, сеньор.

„Интересно какво ли ти е казал?“

Колата минаваше покрай френското посолство и надуваше клаксона на къси непрекъснати бибиткания. Шофьорът мина на

червено и едва не бе отнесен от камион фиат, който караше по „Авенида 9 Хулио“. Алфата зави със свистене на гумите по „9 Хулио“, след това пое с пълна газ по магистралата в крайната дясна лента, която бе единствено за аварирани автомобили.

— Какво е станало? — попита Кастило. — Къде отиваме?

— Гадовете са застреляли Мастърсън — обясни шофьорът.

„Какво каза той? Застреляли са я, така ли? Мили Боже!

Само че той така го каза, сякаш говореше за господин Мастърсън.“

— За госпожа Мастърсън ли говорите?

— Не, за Мастърсън.

„Мама му стара.“

— Мислех, че Дарби е сложил хора, които да го пазят.

— Да, сложил е. Мен. Аз прецаках нещата отвсякъде.

Стигнаха до будките, където се плащаше пътна такса. Без да намали, като не спираше да натиска клаксона, шофьорът продължи по дясното платно, въпреки че полицаят, който забеляза да приближават, размаха трескаво ръце. Полицаят отскочи настрани в последната минута и посегна към пистолета си.

— ДРУ! ДРУ! ДРУ! — изкрещя полковник Мунц през отворения прозорец.

„Господи, дано да повярва!“

Изстрел не последва.

„Поне аз не го чух.“

Стигнаха до Т-образно кръстовище на пътя. Минаха на нов червен светофар и шофьорът зави наляво, мушна се между две ремаркета и даде рязко газ.

Кастило забеляза, че са на „Авенида Президенте Кастильо“.

„Улицата не е достатъчно елегантна, за да я кръстят на Кастильо, на Ел Президенте или на Сан Антонио.“

Очевидно това бе пътят към доковете и асфалтът показваше следи от износване от гумите на тежкотоварни камиони. Алфата подскачаше всеки трийсетина секунди.

В колата бе прекалено шумно, за да задава въпроси, а и не бе много разумно да разсейва шофьора, докато кара.

„Авенида Президенте Кастильо“ завиваше наляво и свършваше, факт, на който шофьорът не обърна никакво внимание, и за малко да го

блъсне огромен камион „Скания“ с ремарке, натоварено с два контейнера.

Последва нов ляв завой и Кастило разбра, че са излезли на „Авенида Томас Едисън“. Тук бе още по-неподдържано от „Авенида Президенте Кастильо“. Асфалтът по двулентовия път бе почти напълно изтрит от паветата, върху които някога е бил излят. От лявата им страна се виждаха изоставени складове, а от дясната бяха запуснатите докове, покрай които бяха вързани ръждясали и наполовина потънали лодки и катери.

Най-сетне видя сините и червените светлини.

Федералната полиция бе спряла по средата на улицата, униформените бяха вдигнали високо ръце, за да ги спрат. Кастило забеляза още шест ченгета, които разтоварваха бариери от каросерията на камион.

Шофьорът наби спирачки, намали, ала не спря.

Полковник Мунц се бе подал от задния прозорец, размахваше документите си и крещеше:

— ДРУ! ДРУ! ДРУ!

Полицаяте се отдръпнаха, а двама дори отдадоха чест.

Петдесет метра надолу по улицата бе застанал огромен — и невероятно самонадеян — сержант от федералната полиция, който вдигна арогантно ръка, за да ги спре.

Арогантността му се стопи в мига, в който позна Мунц.

— Насам, *mi coronel* — упъти го той, сочейки към пуст склад с отворени врати, на около трийсетина метра.

Там бяха спрели три полицейски коли, едната на Федералната полиция, втора на Военноморската префектура — силите на реда за пристанището, и трета на Националната жандармерия. Имаше и няколко немаркирани автомобили с включени сини лампи, две линейки, едната от Немската болница, втората на Военноморската префектура.

Петдесетина метра по-нататък, по средата на пътя, бе спрял огромен камион с ремарке, а контейнерът, който очевидно бе пренасял, бе паднал по средата на пътя. Шофьорът на камиона бе съобразил да постави триъгълник на пътя и да пусне аварийни светлини.

Когато шофьорът наби спирачки и алфата спря шумно пред пустия склад, Кастило забеляза такси, паркирано с предницата

навътре. Между таксито и предната част на сградата се бяха събрали седем или осем човека, повечето в униформи с пагони на офицери от старшия полицейски състав.

Мунц изскочи от задната седалка на алфата и закрочи към тях. Кастило и шофьорът слязоха и го последваха. Насъбралите се полицаи се обърнаха към тях. Неколцина от офицерите отдадоха чест.

— Изрично предупредих да не се пипа абсолютно нищо — прогърмя гласът на Мунц. — Надявам се да не сте пипали.

— *Mi coronel* — обади се мъж във флотска униформа с командирски нашивки на ръкава. — Един от моите хора се е озовал пръв на местопроизшествието. Освен че е пребъркал джобовете на жертвата, за да потърси документи, не е пипал нищо друго.

— По-скоро е търсел пари — обади се тихо шофьорът на алфата, така че да го чуе единствено Кастило.

Един от полицаите каза на Мунц нещо, което Кастило не чу.

Полковникът изви учудено вежди.

— Той къде е? — попита Мунц.

Флотският офицер посочи мъж в униформа с цвят каки, застанал притеснено близо до улицата.

— Доведете го — нареди Мунц. Посочи петно на земята.

Нареждането да бъде доведен полицаи от Военноморската префектура бе предадено от човек на човек, докато най-нисшестоящият бързо се отправи към полицаия.

Мунц пристъпи към таксито. Кастило направи крачка след него, тръгна и шофьорът и чак тогава полицаите се размърдаха. Мунц усети какво става. Обърна се и вдигна ръка, за да ги спре, след това посочи Кастило и шофьора, за да ги оставят да огледат с него.

Дясната задна врата бе отворена.

Мунц пхна вътре глава, огледа и се отдръпна. Даде знак на Кастило и шофьора да огледат.

Кастило бе по-близо, затова пристъпи пръв.

Усещаше се мирисът на кръв и се чуваше жуженето на мухи.

Дж. Уинслоу Мастърсън бе отпуснат на вратата, наполовина седнал. И очите, и устата му бяха отворени. Виждаше се входна огнестрелна рана на слепоочието, а съдейки по вече засъхналата кръв, стекла се по врата, имаше още една входна рана под косата зад ухото.

Таксиметровият шофьор лежеше върху волана. Посребрялата му коса отзад на врата бе сплъстена от кръв, а гърбът на якето бе потъмнял от изсъхнала кръв.

Кастило измъкна глава от таксито, срещна погледа на шофьора на алфата и въздъхна:

— Копеле гадно!

Чу се ново свистене на гуми близо до входа на сградата и когато вдигна поглед, видя Алекс Дарби да отваря вратата на служебното беемве.

Неколцина полицаи се опитаха да го спрат.

— Пуснете го! — изрева полковник Мунц с глас, на който би могъл да завиди всеки сержант от школата за обучение. След това тръгна към него.

Кастило чу Дарби да пита:

— Той ли е?

— Страхувам се, че е той — отвърна Мунц.

— Мъртъв ли е?

Мунц кимна.

— Прострелян е два пъти в главата.

— Къде е госпожа Мастърсън? — продължи да пита Дарби.

„Господи, дори не се сетих за нея.“

Мунц посочи линейката на Немската болница.

Дарби се отправи към линейката. Мунц го настигна.

— Алекс, мисля, че е упоена — предупреди го той.

— По дяволите! Кой е позволил? — попита вбесен Дарби.

— Според доклада на първия полицаи, пристигнал на местопроизшествието, тя е била упоена още когато е дошъл.

— Предполагам, е предадена на грижите на лекар? — попита Дарби.

— С нея са трима лекари — успокои го Мунц. — Аз лично позвъних в Немската болница.

Дарби отиде до линейката, широк ван мерседес, отвори вратата и се качи.

Кастило усети, че шофьорът е застанал до него.

— Дарби е в линейката с госпожа Мастърсън — съобщи той. — Чух Мунц да му казва, че е упоена, че е била упоена още когато ченгето от Военноморските сили е пристигнало.

— Мамка му! — възкликна шофьорът. — Две огнестрелни рани в главата.

— Шофьорът е прострелян само веднъж.

— Според мен са две — настоя той.

Дарби слезе от линейката и заедно с Мунц се приближи до таксито.

— Алекс — обади се шофьорът. — Съжалявам.

— Всички съжаляваме, Пол — отвърна Дарби.

Дарби се приближи до таксито, оглежда купето дълго, след това се върна при Мунц, шофьора и Кастило.

— Алекс — започна Мунц. — Трябва да я закарат в болница. Не могат да разберат с какво е наблъскана.

— Казаха ми, че не знаят — отвърна Дарби. — Според мен посланикът ще иска да я види още тук. Тръгнал е насам.

— Разбира се — съгласи се Мунц.

Дарби погледна шофьора.

— Пол?

— Според мен става въпрос за убийство — обясни шофьорът.

— Ти съгласен ли си, Чарли? — попита Дарби.

— Възможно е. Не знам.

Второ служебно беемве спря, а след него още едно. Висок изискан мъж слезе от задната седалка, а друг — от седалката до шофьора.

„Това трябва да е посланикът — реши Кастило. — А другият е бодигардът му.“

— Ето го и посланика — потвърди шофьорът.

Кен Лауъри, шефът по сигурността на посолството, и още трима мъже слязоха от второто беемве. Единият бе едър скандинавски тип с почти обръсната глава. Кастило реши, че е от пехотинците в посолството.

Посланик Силвио и Лауъри минаха през кордона от аржентински полицаи. Никой не понечи да ги спре.

„Сигурно ги познават.“

Останалите спряха пред полицаите.

Силвио тръгна към събралите се до таксито.

— Добро утро — поздрави той. — Казвайте.

— Джак е в таксито, господин посланик — каза Дарби. — Прострелян е два пъти в главата.

Силвио погледна Кастило, но не му каза нищо.

— Ваше превъзходителство — намеси се Мунц, — позволете ми пръв да изразя искреното си съжаление.

— Благодаря, полковник — отвърна Силвио на испански. — Някой знае ли какво се е случило?

Преди да получи отговор, Силвио продължи:

— Ами госпожа Мастърсън?

— Тя е в линейката на Немската болница, ваше превъзходителство — обясни Мунц. — Очевидно е била упоена. От похитителите.

Силвио изви вежди, но не каза нищо. Тръгна към линейката. Мунц, Дарби и Лауъри тръгнаха след него. Чарли също закрачи след тях — „Как иначе ще разбере какво става?“

Когато стигнаха до линейката, Силвио се обърна към Кастило.

— Вие сте господин Кастило, нали? — попита той.

— Да, господине.

Силвио почука на задната врата на линейката, отвори и се качи.

Вътре видя двама мъже и една жена в сини болнични престилки, баджове с имената им.

Госпожа Елизабет Мастърсън се бе отпуснала на стол, облеган на далечната стена в просторната линейка. На лицето ѝ бе поставена кислородна маска, а на едната ръка висеше апарат за кръвно налягане. Лекарката ѝ мереше пулса.

Силвио се приближи до Мастърсън, отпусна се на колене и стисна ръката ѝ.

— Елизабет — заговори тихо той на английски. — Много съжалявам.

Тя го погледна, очевидно обърквана, и извърна очи.

— Очевидно е била дрогирана — обясни лекарката.

— Какво сте ѝ дали? — попита Силвио.

— Не можем да направим много, преди да разберем какво ѝ е дадено. Подозираме, че е бупивакаин, но преди да дадем кръвна проба за изследване в лабораторията, не мога да кажа със сигурност.

— Защо не сте я откарали в болницата? — попита Силвио и без да дочака отговор, нареди: — Тръгвайте веднага, ако обичате.

Обърна се към Лауъри.

— Господин Лауъри, вървете с нея. Направете каквото трябва, за да няма проблеми.

— Добре, господине — отвърна Лауъри.

— Вземете колкото хора прецените.

— Добре, господине.

Силвио тъкмо се канеше да слезе от линейката, когато Мунц изрева:

— Капитан Хименес!

Един от мъжете в цивилно облекло, застанал при офицерите от полицията, дотича начаса.

— Осем човека, две коли — нареди Мунц. — Едната кола да кара пред линейката, втората да я следва. Ще има американци. Осигурете безопасността на сенъора Мастърсън. Докладвайте веднага, щом я настанят в болницата. И не допускате пресата нито до нея, нито до лекарите.

— *Si, mi coronel.* — Капитан Хименес се обърна и затича, крещейки нареждания. Лауъри хукна след него.

— Благодаря ви, полковник — обърна се Силвио към Мунц. — Кажете какво се знае.

— Тъкмо се канехме да разберем, ваше превъзходителство, преди да пристигнете — обясни Мунц. — Елате с мен, наше превъзходителство.

Мунц ги поведе към полицаите от Военноморската префектура.

— Ти ли беше първият, който пристигна на местопроизшествието? — попита Мунц.

— *Si, mi coronel.*

„Това ченге направо ще се напикае. Изпитва ужас от Мунц.“

Посланик Силвио забеляза същото. Усмихна се на полицаия и подаде ръка.

— Добро утро — поздрави той и Кастило забеляза, че акцентът му е като на местен. — Казвам се Силвио. Аз съм посланикът на Съединените щати и се опитвам да разбера какво става.

— *Si, senior.*

— Казвай — настоя Мунц.

— *Mi coronel*, патрулирах по „Пуерто Мадеро“, когато ми се обади да дойда тук.

— Какво ти казаха?

— Да разследвам вероятен грабеж и убийство — обясни полицаят, а след това добави с известно нежелание — и някаква луда.

— Знае ли се кой се е обадил? — попита Мунц и погледна над рамото на Кастило. Кастило се обърна и видя, че военноморският командир, който бе разговарял одева с Мунц, се е приближил.

— Шофьорът на камиона, *mi coronel* — отвърна командирът.

— Той къде е? Доведете го.

Когато двама полицаи от Военноморската префектура започнаха да блъскат шофьора на камиона, едър изнервен мъж в края на четирийсетте, Мунц им даде знак да престанат и се приближи към тях. Посланикът, Кастило, Дарби и шофьорът го последваха. Флотският офицер също направи крачка, но Мунц му нареди с махване на ръка да остане на мястото си. След това Мунц освободи нервно полицаите.

— Бихте ли ни казали какво знаете, сеньор? — попита Мунц.

Мъжът кимна, след това се обърна и насочи пръст към улицата.

— Пътувах по „Едисън“ — започна човекът — към „Хорхе Нюбъри“, когато видях жената. Клатушката се по улицата. Реших, че е пияна.

Той спря и се замисли дали не казва нещо, което не бива.

„Изглежда, не знае кой е Мунц, освен че е важна клечка в полицията, но очевидно се страхува от него.“

— И какво стана?

— Стана ми жал за нея и спрях — обясни той, макар не много убедително, а след това добави: — Беше по средата на улицата и не исках да я прегазя.

Зачака някаква реакция.

— И какво? — подкани го отново Мунц.

— Слязох от камиона и тя буквално ме завлече там вътре — продължи човекът. — Видях таксито, видях какво е станало вътре — и двамата бяха мъртви — извадих телефона и се обадох...

Заблестяха нови сини и червени лампи и се чуха нови сирени. Кастило забеляза, че е направен малък конвой и очевидно чакат знак от линейката. След това лампата на линейката се включи и сирената й зави. Даде на заден и излезе от сградата. Един от полицаите я насочи

към подредените автомобили. Кастило забеляза, че автомобилът на посолството е непосредствено зад линейката в конвоя.

След това конвоят потегли.

Когато звукът на сирените заглъхна в далечината, Мунц отново попита:

— И какво?

— Да, господине — продължи шофьорът на камиона. — Жената падна.

— Какво?

— Тя падна — повтори шофьорът. — Не припадна, просто не можеше да се изправи и не разбираше какво й говоря.

— А вие какво й казахте?

— Че полицията идва, че е най-добре да се дръпне от средата на улицата. Опитах се да я вдигна на ръце, но тя се разпищя, затова зачаках.

— Какво стана, преди да пристигне полицията?

— Нищо — отвърна шофьорът, след това се поправи: — Тя пропълзя от улицата — сигурно искаше да се качи отново в таксито...

— Сигурно ли?

— Беше стигнала до тротоара, когато полицаят дойде — каза човекът. — Той нареди да я оставим където е, влезе, огледа таксито и излезе с портфейла на човека.

— Според теб, колко пари имаше вътре? — прекъсна го Мунц.

— Нямаше пари — отвърна шофьорът. — След това се обади за линейка и повика друг офицер, пое я на ръце и я остави на предната седалка на патрулката. Обясни ми, че човекът на задната седалка бил *norteamericano* дипломат, да не мествя камиона и да чакам да дойдат колегите му.

— Кой дойде пръв? — попита Мунц.

— Не помня — сви рамене човекът.

Мунц остана загледан в него за момент, след това премести поглед към посланика, после към Дарби, Кастило и шофьора, сякаш ги питаше дали имат въпроси. Всички мълчаха.

— Благодаря, сеньор — кимна Мунц. — Щом пристигнат хората от техническия отдел, ще снимат камиона, ще го огледат и ще го преместим, за да не стои в средата на пътя. След това ще ви отведат във Военноморската префектура, за да дадете показания и да ви снемат

отпечатъци. Ще наредя да охраняват камиона, докато ви няма, ще можете да позвъните на работодателя си и на съпругата си, ако желаете. Ще им кажете, че сте свидетел на инцидент, че сте в полицията, за да дадете показания, и нищо повече. Нито дума за таксито. Разбрахте ли ме?

— *Si, senor.*

— Благодаря. — Мунц подаде ръка на човека. След това посланик Силвио му подаде ръка и благодари. И Дарби, и шофьорът, и накрая Кастило се ръкуваха с шофьора.

Последваха Мунц към мястото, където военноморският командир стоеше с един полицай.

Пристигна нов автомобил на посолството. Слязоха двамата агенти от Монтевидео.

„Специален агент Юнг е доста изненадан, че ме вижда тук.“

— Полковник — обади се посланик Силвио. — Това са двамата агенти от ФБР, които изпратиха от Монтевидео. Ако е възможно, бих искал да присъстват на разследването...

— Да минат — изрева Мунц.

Агентите веднага тръгнаха към тях.

Мунц се обърна към командира от флота.

— Откарайте шофьора на камиона в префектурата. Искам от него изявление, вие го снимайте и му вземете отпечатъци. Може да се обади на работодателя и съпругата си, но внимавайте да не спомене нищо повече, освен че е бил свидетел на катастрофа. Отнасяйте се добре с него — първото ми впечатление е, че е добър самарянин, — но го задръжте, докато не ви се обади.

— *Si, senor.*

— Добре — кимна Мунц към полицая от Военноморската префектура. — Кажете ми какво се случи от момента, в който пристигнахте.

Разказът му бе много точно повторение на казаното от шофьора на камиона.

Мунц погледна агентите на ФБР.

— Ще наредя вие двамата да имате пълен достъп до разследването.

— Благодаря — обади се посланик Силвио.

— Има ли нещо друго, ваше превъзходителство? — попита Мунц.

Силвио отговори, но се обърна към Дарби.

— Децата.

— Жена ми е в дома на семейство Мастърсън — отвърна Дарби.

— Ще изпратя и моята съпруга веднага щом се свържа с нея — реши Силвио. След това попита: — Предполагам, сте направили каквото е необходимо за охраната им.

— Да, господине.

— Ваше превъзходителство, ще изпратя най-добрите си хора и те няма да изпускат сенъора Мастърсън и децата от поглед — намеси се Мунц. — Съзнавам, че вече нямате голямо доверие на думите ми.

— Защо го казвате, полковник? — попита любезно посланикът.

— Двамата със сенъор Сиено седяхме в колата му пред дома на Мастърсън от единайсет вечерта, а сенъор Мастърсън ни се изплъзна.

„Значи така се казва. Сиено. Пол Сиено.“

— Така ли възприемате случилото се? Той ви се е изплъзнал?

— Изплъзна се от нас със сенъор Сиено и хората на сенъор Сиено и моите. Осем човека наблюдаваха къщата, ваше превъзходителство.

— А защо мислите, че си е бил поставил за цел да ви се изплъзне?

— Според мен похитителите са се свързали с него, поискали са среща и са го заплашили, че жена му и децата ще пострадат, ако не дойде сам. Затова е отишъл сам. Нямам представа как е успял, но е бил отчаян и е успял да се измъкне, без да го забележим, а след това е хванал такси — най-вероятно от железопътната гара на „Сан Исидро“ — и е тръгнал към мястото на срещата. Ваше превъзходителство забеляза ли, че таксито не е от градските?

— Да, забелязах — потвърди посланик Силвио. — Честно казано, и аз си представях, че е станало нещо подобно.

— Искрено съжалявам и се чувствам безкрайно неловко, ваше превъзходителство, защото не изпълних дълга си — продължи Мунц.

— Двамата със Сиено сте били в колата на Пол цяла нощ — успокой го Силвио. — Едва ли някой може да ви обвини, че сте проявили небрежност.

— Прецаках нещата отвсякъде, господин посланик, това е истината — намеси се Пол Сиено.

— Според мен не е така, Пол — обърна се към него Силвио, след това се завъртя към Алекс Дарби. — Алекс, би ли останал тук, за да научиш всичко, което излезе? А после отиди в болницата.

— Добре, господине.

— Господин Кастило, може ли за момент?

— Да, господине, разбира се.

Силвио хвана Чарли под ръка и го поведе настрани, за да не чуе никой разговора им.

— Налага се да поговорим, господин Кастило — започна посланикът. — Има ли причина да не го направим веднага? Ще се върнете ли с мен в посолството?

— Да, господине, разбира се.

— Имате ли някаква представа какво става тук, господин Кастило? — попита посланик Силвио, щом се качиха в служебното беемве. — Има ли нещо, което трябва да знам?

— Господине, нямам абсолютно никаква представа какво става — призна Кастило, след това заекна. — Освен че сме се накуснали в шибана бъркотия.

— Аз съм дипломат и не би трябвало да използвам такива изрази, но съм напълно съгласен с оценката ви.

— Моля да ме извините, господине. Изплъзна ми се неволно. Той беше добър човек!

— Наистина — съгласи се Силвио. След това се извини, извади мобилен телефон и натисна копче за автоматично набиране.

— Убили са Джак, любов моя — каза той на испански. — В момента не знам нищо повече. Бетси е упоена и я откараха в Немската болница...

— Не. Дрогирана е. Не упоена...

— Щях да те помоля да отидеш в болницата, но докато не я върнат в пълно съзнание, няма смисъл. Съпругата на Алекс Дарби е при децата на Мастърсън...

— Благодаря ти. На всяка цена вземи поне един от хората на Лауъри със себе си и карайте бавно, за да могат да ви следват от

федералната полиция...

— Никой не може да повярва, любов моя. Послушай ме и направи каквото ти казах. Ще ти се обадя пак.

(ДВЕ)

Кабинетът на посланика
Посолството на Съединените щати
„Авенида Колумбия“ 4300
Палермо, Буенос Айрес, Аржентина
08:35, 23 юли 2005

— Предполагам, че ще искате да докладвате на началниците си, господин Кастило — започна посланик Силвио, щом въведе Чарли в кабинета си.

— Да, господине.

— Можете да се обадите оттук.

— Много любезно, господине, но нямам нищо против да...

— Не сме приключили разговора, нали? — прекъсна го Силвио.

— Веднага щом разговарям с държавния секретар, ще наредя да ви свържат.

„Дали го прави, за да изглежда на добряк — струва ми се, че си е такъв, — или за да чуе какво имам да кажа?“

— Много ви благодаря, господине.

— След като казах, каквото имам да казвам, нямам представа как да се свържа с държавния секретар по това време на денонощието — във Вашингтон е колко, пет и половина. Едва ли тя ще иска да чуе новините от мен.

— Господине, аз знам как да подходя — призна Кастило.

Посланикът посочи телефона на бюрото си.

Кастило вдигна слушалката и чу:

— Оператор.

— Казвам се Кастило. Трябва ми безопасна линия с Белия дом. Посланикът е до мен, ако ви трябва разрешение.

Силвио пое слушалката от Чарли.

— Говори посланик Силвио. Господин Кастило има разрешение да се обади в Белия дом и сега, и по всяко време в бъдеще, когато пожелае.

— Благодаря ви — Кастило пое слушалката.

— Белият дом.

— Обаждам се от посолството на САЩ в Буенос Айрес. Моля, проверете дали връзката е безопасна.

Десет секунди по-късно телефонистката на Белия дом потвърди:

— Връзката безопасна.

— Обажда се К. Г. Кастило. Бих искал да говоря с държавния секретар, ако обичате.

Той чака цели трийсет и пет секунди, преди да чуе мъжки глас.

— Това е обезопасената линия на държавния секретар.

— Обажда се К. Г. Кастило. Бих искал да разговарям с държавния секретар.

— Секретарят спи, господин Кастило.

— Сигурно. Свържете ме, ако обичате.

Минаха четирийсет и пет секунди.

— Свържете го — нареди Натали Кохън.

— Обажда се Кастило, госпожо секретар.

— Чарли, ти имаш ли представа колко е часът във Вашингтон?

— Да, госпожо. Посланик Силвио би искал да разговаря с вас.

Преди да подаде слушалката на посланика, чу как държавният секретар прошепна: „Господи!“

След това се отпрати към вратата. Посланикът махна с ръка, за да му даде знак да остане.

— Обажда се посланик Силвио, госпожо секретар — представи се Силвио. — С прискърбие трябва да ви съобщя, че преди час и половина бе открито тялото на заместник-посланик Дж. Уинслоу Мастърсън. Прострелян е два пъти в главата...

— Секретарят иска да разговаря с вас, господин Кастило. — Посланикът му подаде слушалката.

— Да, госпожо.

— Защо се обади ти, Чарли?

— Знам как да стигна до вас, без да ме изтезават най-различни бюрократи.

— Знаеш ли нещо, което посланикът не знае?

— Не, госпожо. Никой не е наясно какво става.

— Предполагам, вече си разказал на Мат Хол.

— Не съм, госпожо, ще му се обадя веднага след като приключа разговора с вас.

— Искаш ли аз да му съобщя?

— Благодаря ви, но няма да е необходимо.

— Ще се наложи да събудя президента, за да му съобщя новината. Най-сетне снощи ми каза, че те е изпратил там и какво си открил, Шерлок.

— Да, госпожо.

— Ще се чуем пак, Чарли.

— Да, госпожо.

По линията се чува няколко прищраквания, след това прозвуча нов глас.

— Белият дом. Приключихте ли с разговора?

— Отново разговаряте с Кастило. Бихте ли ме свързали по обезопасена линия със секретар Хол?

— Изчакайте, ако обичате.

— Обезопасената линия на секретар Хол — чу се нов глас.

— Том?

— Говори специален агент Динслър. С кого разговарям?

— Том Макгайър или Джоуел Исаксън да са там?

— Не.

— Казвам се Кастило. Бихте ли ме свързали със секретар Хол, ако обичате?

— Секретарят спи, господине.

„Нарече ме «господине», което означава, че не ме познава.“

— Събудете го, ако обичате.

— Мога ли да попитам за какво става въпрос, господине?

— Повикайте го на проклетия телефон, веднага!

Отговор не последва, но петнайсет секунди по-късно секретарят на Вътрешна сигурност Матю Хол се обади.

— Чарли, просто трябваше да кажеш на Динслър кой си. Не е нужно да го ругаеш — сопна се ядосано Хол.

— Да, господине. Господине, Мастърсън, *господин Мастърсън*, заместник-посланикът, бе убит.

— Мили боже! — възкликна Хол. — Ами съпругата му?

— Откараха я в Немската болница. Придружават я осем агенти на ДРУ и четирима наши. Копелетата са я дрогирали. Събудила се е — по-точно казано, дошла е в полусъзнание — на задната седалка на едно такси и е открила съпруга си с два куршума в главата.

— Господи, Чарли!

— Да, а той наистина беше добър човек.

— Кога се е случило?

— След полунощ. Изплъзнал се е на охраната — хора на ЦРУ, полковник от ДРУ, истински професионалист, и десетина други — очевидно след това е взел такси, за да се срещне с някого. Вероятно се е канел да плати откуп или да уреди размяната.

— Кажете ми всички подробности. Бавно обаче. Ще трябва да разкаже и на президента, и на Натали.

— Натали вече знае. Посланик Силвио току-що разговаря с нея и тя каза, че ще съобщи на президента.

— Добре, тогава ми разкажи какво знаеш.

— Добре, господине. Няма много освен онова, което вече ви казах. Шофьор на камион е открил госпожа Мастърсън да се лута дрогирана на една улица до пристанището. Била е силно дрогирана. Обадил се е на ченгетата и те открили тялото на Мастърсън, претърсили го, разбрали, че е дипломат, и веднага съобщили на ДРУ. Полковникът от ДРУ, опитен е, знае какво прави, е бил пред къщата на Мастърсън с един от хората на Дарби.

— Човекът на Дарби позвънил на Дарби, Дарби съобщил на посланика, след това и на мен и каза, че изпраца кола да ме вземе. Полковникът от ДРУ, казва се Мунц, беше в автомобила с човека на Дарби. Когато пристигнахме, госпожа Мастърсън бе вече в линейката с кислородна маска; гъмжеше от полиция.

— Дарби, посланикът и шефът по сигурността на посолството Лауъри с някои от хората му се появиха след малко. Щом посланикът се видя с госпожа Мастърсън, я откараха в болница. Полковникът от ДРУ изпрати две коли с осем човека да придружат линейката, а Лауъри и някои от нашите хора тръгнаха с него.

— Как е госпожа Мастърсън?

— Все още не е на себе си, но щом я откараха в болницата...

— Какво, по дяволите, става, Чарли? Кой е организирал всичко това? Защо?

— Никой няма представа, а всеки път, когато ми хрумне нещо, то просто не се връзва.

— Какво, например?

— Нещо с отвличането се е объркало. Защо им е да убиват Мастърсън, след като е отишъл да плати откупа? Защо не са я убили и нея? Застреляли са шофьора на таксито — вероятно защото ги е видял. Защо тогава са я оставили нея жива? Все нещо е видяла. Искане ми се президентът да беше изпратил човек, който знае как да подходи.

— Изпратил е теб — срязане го Хол, след това попита: — Защо мислиш, че Мастърсън се е опитвал да плати откуп? Откъде е взел парите? Нали каза, че похитителите не са се свързали с него?

— Някой се е обадил на Мастърсън снощи. Може би дори преди това. Иначе защо му е да се измъкне от охраната на Агенцията и ДРУ, — които наблюдават къщата?

— Така. После?

— А по отношение на парите за откупа е необходим един-единствен телефонен разговор — казва на финансовия си съветник; двамата са стари приятели — и пет хиляди или милион в брой пристигат по най-бързия начин. По всяка вероятност куриерът е пътувал на същия самолет, на който бях и аз, а от Далас има пряка връзка на „Американ Еърлайнс“. Разполагал е с парите и е бил отчаян.

— Ясно — съгласи се замислен Хол и попита: — Ти къде си?

— С посланик Силвио. В неговия кабинет.

— Той знае ли, че си изпратен от президента?

— Да, господине.

— Какво смяташ да правиш? Знаеш, че той ще зададе този въпрос.

— Отивам в болницата. Може би, когато тя дойде на себе си...

— Как мога да се свържа с теб?

— Сантини, приятелят на Джоуел, ми даде мобилен телефон. Нямам представа дали можете да позвъните, но аз със сигурност мога да се обаждам в Щатите.

— Дай ми номера.

Деветдесет секунди по-късно, докато Кастило държеше мобилния в ръка, той звънна.

— Кастило.

— Очевидно става — чу той гласа на Хол. — Връщам се на обезопасената линия.

Две секунди по-късно, Хол заяви:

— Можех да го кажа и по мобилния. Дръж ме в течение, Чарли. Докладвай ми за всичко, което откриеш.

— Добре, господине.

Хол прекъсна, без да каже и дума повече.

— Белият дом. Приключихте ли?

— Да, прекъсвам — заяви Кастило и остави слушалката.

Усети погледа на Силвио.

— Мислите, че Джак Мастърсън се е опитвал да плати откуп ли?
— попита той.

— Господине, това е една...

По интеркома прозвуча женски глас.

— Господин посланик, външният министър е на втора.

Силвио посегна към телефона.

— Добро утро, Освалдо.

— Освалдо, винаги ми е приятно да се видя с теб. Когато ти е удобно.

— Чудесно. Ще те очаквам.

— Много ти благодаря, Освалдо. Да, истинска трагедия. Ще те чакам.

Силвио затвори, но задържа слушалката.

— Външният министър иска незабавна среща — каза посланикът. — Каза, че е съсипан. Според мен говореше напълно искрено. Двамата с Джак се разбираха отлично.

Кастило кимна, но не каза нищо.

Силвио дръпна пръст от вилката на телефона и натисна едно копче.

— Силвия, много се радвам, че си тук. Би ли дошла при мен веднага, ако обичаш? Благодаря ти.

Затвори и отново погледна Кастило.

— Външният министър по време на срещата ще ме попита как смятам да процедирам с пресата. За да не го обидя, като отхвърля някое от предложенията му, ще пусна изявлението, преди да дойде.

След миг закръглена жена към края на четирийсетте надникна в кабинета на Силвио. Беше с очила с дебели рамки, които изпъкваха на

прошарената ѝ неподдържана коса. Силвио ѝ махна да влезе.

— Добро утро, Силвия — поздрави той.

— При цялото ми уважение, господин посланик, кое му е доброто? Джак беше от най-добрите хора, които познавах. Ами горките деца!

— Силвия, запознай се с господин Кастило. Господин Кастило, това е госпожа Силвия Грунблат, Връзки с обществеността.

Госпожа Грунблат подаде ръка по начин, който подсказваше, че това за нея е необичайно и го смята за пълна загуба на време.

— Какво знаеш до момента, Силвия?

Тя погледна Кастило, сякаш се чудеше дали може да говори пред човек, когото не познава.

— Кен Лауъри ми разказа — заяви тя. — След това ми позвъни, за да ми каже, че е в Немската болница, и преди да дойда в посолството, се отбих там. От него разбрах подробностите.

— Външният министър идва насам. Когато пристигне, искам да му покажа изявлението ни за пресата.

— И какво да се казва в изявлението?

— Още в началото искам да изразим нещо като благодарност към аржентинското правителство, на които сме разчитали още от самото начало на тази трагедия, за положените усилия и за пълното доверие.

Госпожа Грунблат се замисли за около петнайсет секунди.

— Добре. Какво друго?

— Силвия, от теб научих, че когато няма мърдане, трябва да кажем истината.

— А истината каква е?

— Всички знаем, че госпожа Мастърсън изчезна при обстоятелства, които ни карат да мислим, че е била отвлечена, че господин Мастърсън е бил убит, вероятно от похитителите, а тя е оставена в таксито, където е намерено тялото му.

— Добре. Заемам се веднага.

— На него ще му трябват около петнайсет минути, за да стигне до посолството.

— Ще бъде готово, господин посланик.

— Бих искал да погледна написаното от госпожица Грунблат — намеси се Кастило.

Тя му отправи леден поглед.

— Госпожа Грунблат, господин Костело.

— Името ми е Кастило, госпожо Грунблат.

— Искате ли да добавите нещо, господин Кастило? — попита Силвио.

— О, не, господине. Просто искам да знам какво е изявлението ни.

— Мога ли да попитам кой е господин Кастило? — обади се отново тя.

— Работи за президента, Силвия, което означава, че трябва да му казваме всичко, което иска да знае.

— Мога ли да го спомена в изявлението? — попита любопитно тя.

— В никакъв случай — отсече Кастило.

Тя вдигна и двете си ръце, за да покаже, че това няма да излезе от нея при никакви обстоятелства. Чарли ѝ се усмихна.

— Да не би да убивате хората, които надничат през рамото ви, докато работите? — попита той.

— Само ако се опитват да ми надничат в деколтето — отвърна тя. — Толкова ли сте нетърпелив да разберете какво съм намислила?

— Искате ли да му хвърля едно око, преди да отида в болницата — уточни той.

— Дадено — съгласи се тя.

— Ще ви осигуря кола и шофьор, господин Кастило — предложи посланикът.

— Ще повикам такси, господине.

— Приемете колата — настоя посланикът.

— Благодаря ви, господине.

(ТРИ)

— Какво ще кажете? — попита госпожа Грунблат.

— Точно както го иска посланикът — отвърна Чарли. — До кого ще го изпратите?

— Щом шефът го одобри, ще го пратя по имейла първо на „Хералд“ — английския вестник тук, — след това на Агенция АП, след това на „Ню Йорк Таймс“. След това ще им позвъня, за да ги уведомя, че съм го пуснала. След това на всички останали и на местните медии.

— Може ли едно копие до Карл Госингер във „Фор Сийзънс“.

— Кой е той?

— Работи за немския вестник „Тагес Цайтунг“.

„Той на свой ред най-безсрамно ще перифразира внимателно написаното от вас и ще го изпрати като свой материал.“

Тя го погледна любопитно, но не попита нищо повече.

— Смятайте, че съм го изпратила.

Вратата на кабинета ѝ се отвори и влезе едър мускулест млад мъж в цивилно облекло. Вълненото сако не прикриваше особено успешно пистолета, втъкнат под колана. Кастило бе сигурен, че е пехотинец от охраната.

— Господин Кастило?

— Да.

— Господине, колата ви очаква.

— Готов съм — отвърна Чарли. Погледна госпожа Грунблат. — Благодаря.

— Ако откриете нещо, нали няма да ме оставите на тъмно?

— Вие ще сте втората, която ще научи.

Пехотинецът го поведе към служебното беемве в мазето и задържа вратата отворена.

— Нали нямаш нищо против, ако седна отпред? — попита Чарли.

— Не, господине. Както искате, господине.

Кастило заобиколи и отвори вратата до шофьора. На седалката бе оставен кожен несесер.

— Този несесер твой ли е? — попита той.

— Не, господине, за вас е.

— Посланикът мисли, че имам нужда от бръснене ли?

— Това е оръжието ви, господине. Пистолет.

— Наистина ли?

Кастило дръпна ципа на несесера. Вътре бе поставена полуавтоматичен деветмилиметров „Берета“.

„Много мило от страна на Силвио.“

Кастило извади пистолета от несесера и натисна копчето за освобождаване на пълнителя. Той така и не помръдна. Чарли го огледа. Нямаше пълнител.

— Господине, това е деветмилиметров полуавтоматичен пистолет „Берета“ модел 93.

— Да му се не види.

— Да, господине. Ще изстреля откос при натискане на спусъка.

— Този не може.

— Защо, господине?

— Няма... как им се казва? „Куршуми“ ли бяха?

— Господине, те са в пълнителя.

Показа на Кастило как става и чак тогава разбра, че Чарли се забавлява за негова сметка.

— Какво има, сержант? — попита Кастило и посегна към пълнителя.

— Щаб-сержант, господине.

Той пусна пълнителя с огромно нежелание, Кастило го взе и провери дали в цевта няма патрон, а след това върна пълнителя на мястото му.

— Сержант, бяхме дотук, което ще рече, че за последен път ме наричаш „господине“, защото истината е, че съм най-обикновен войник.

— Господине, посланикът не каза...

— Не разбра ли, че ти казах да не ме наричаш „господине“?

— Извинете, гос...

— Едва ли посланикът знае, че съм войник. Всъщност мога да ти давам заповеди, защото съм майор.

— Да, гос... — започна сержантът. — Майоре, казах го автоматично. Непрекъснато се обръщам към цивилните с „господине“.

— Опитай се да не се обръщаш така към мен, става ли?

— Да, господине. Ох, по дяволите.

— Съжалявам, че повдигнах въпроса — разсмя се Кастило. — Да вървим, сержант.

(ЧЕТИРИ)

Стая 677

Немската болница

„Авенида Пуейредон“

Буенос Айрес, Аржентина

09:40, 23 юли 2005

Във фоайето на болницата се бяха събрали поне шестима униформени полицаи и когато Кастило попита къде се намира госпожа Мастърсън, един от тях, сержант, се приближи застрашително.

— Сеньор — започна той.

Приближи се висок мъж с хубави дрехи.

— Сеньор Кастило?

Чарли кимна.

— Последвайте ме, сеньор.

— Пий едно кафе — обърна се Кастило към пехотинеца.

— Посланикът нареди да не ви изпускам от поглед.

— Браво, този път нямаше „господине“ — отбеляза Чарли. —
Кажете на посланика, че съм ти създавал трудности. Не се притеснявай.

Пехотинецът едва се сдържа да не каже „господине“.

— Ще ви чакам тук.

Високият мъж махна на Кастило да се качи в асансьора и кимна на друг добре облечен мъж, който чакаше в кабината. Мъжът натисна копче на шестия етаж.

Имаше табелка, която показваше, че асансьорът е произведен в заводите на „Сименс“.

„Фоайето е безупречно чисто и лъснато. Има и надпис «RAUCHEN VERBOTEN!» в червено и черно! Когато са я кръстили Немска болница, са имали предвид немски ред и дисциплина.“

Когато вратата се отвори, Кастило видя още униформени полицаи и неколцина от добре облечените мъже, от което заключи, че са агенти на ДРУ.

Високият мъж ги поведе по коридора към една врата, отвори и даде знак на Кастило да влезе.

Полковник Мунц беше в стаята, която се оказа нещо като наблюдателен център. На стената имаше цяла редица монитори — всички до един немско производство.

— Реших, че е най-добре да оставя сеньор Дарби и сеньор Лауъри да поговорят с госпожа Мастърсън — каза вместо поздрав Мунц. — Едва ли в момента изпитва някакви симпатии към аржентинците.

Той освободи високия мъж и посочи мониторите. На два от тях се виждаше госпожа Мастърсън. Беше седнала в леглото, облечена в болничен халат. Лауъри беше от едната ѝ страна, а Дарби от другата. Отпуснатата ѝ ръка беше вързана към система. Чу, че Дарби ѝ говори нещо, но така и не успя да разбере.

— Откога е в съзнание? — попита Кастило.

— От около десет минути — отвърна Мунц. — Откриха наркотик в кръвта ѝ. Дадох ѝ нещо, за да неутрализира действието му. Очевидно е подействало.

— Не чувам какво си говорят.

Мунц се приближи до мониторите и увеличи звука.

Дарби я уверяваше, че децата ѝ са добре, че ги охраняват аржентинската полиция и хора на посолството.

Кастило имаше чувството, че Дарби повтаря едно и също, което означаваше, че тя все още е под въздействието на наркотика.

Мобилният на Мунц звънна.

Мунц отговори на испански, но продължи на немски.

Скоро стана ясно, че говори с човек, който никак не се впечатлява, че звъни на полковник Мунц от ДРУ. Обясняваше, че се е случило нещо и не е успял да се прибере, както бил обещал, но очевидно това не бе достатъчно. По всяка вероятност полковникът говореше с госпожа Мунц.

Чарли отново насочи вниманието си към Дарби и предпазливите въпроси, които той задаваше на госпожа Мастърсън.

Тя нямаше много за казване. Откакто била похитена и усетила убождане със спринцовка в бедрото, не помнеше почти нищо, докато не се събудила в таксито до мъртвия си съпруг.

Не успяла да види похитителите; дори нямаше представа колко са. Не можеше да каже къде са я отвели. Не можеше да опише стаята, в която са я държали.

На Кастило тъкмо му мина подозрителна мисъл — „Господи, тя сигурно все още бе под въздействието на бупивакаин“ — когато Мунц му заговори на немски.

— Струва ми се, че говорите немски, хер Кастило.

Чарли се обърна към него.

— Докато разговарях със съпругата си с доста силно изразен хесенски акцент, забелязах отражението ви в огледалото. Усмиввахте се.

„Защо се опитва да излъже? При това Дарби, който е стар близък приятел на семейството?“

— Признавам си, виновен съм — отвърна Кастило на немски. — Майка ми беше германка. От Хесен.

„Трябва на всяка цена да изпратя имейл на «Тагес Цайтунг», за който няма да споменавам пред Мунц.

Освен това трябва да звънна на Певснер.

Защо не му взех телефона; имам само мобилния на Кенеди.

Той или ще ми каже номера, или ще накара Певснер да ми позвъни.

Сигурно просто се страхува. Има защо да я е страх.

Сигурно знае, че Дарби е от ЦРУ и че е в безопасност с него.“

— Ами? — учуди се Мунц. — Откъде в Хесен е майка ви?

„Господи, какво е разбрал? Да не би да ме е свързал с Госингер в «Четири сезона»? И Сантини, и Дарби казаха, че ДРУ са от добрите.“

— От малко градче, наречено Бад Херсфелд.

— Знам го. Семейството на баща ми е от Гисен, а семейството на жена ми — от Касел.

— Как се озовахте тук?

— Роден съм тук. Някой ден може би ще ви разкажа как майка ми и баща ми са пристигнали тук. И родителите на жена ми.

— Добре.

„Тя вече не е под въздействието на наркотика. В момента решава какво да премълчи. Лъже.“

Мунц реши да говори направо.

— Знаете ли нещо за организацията „Гелен“?

Кастило кимна.

Непосредствено след Втората световна война германският щабен офицер Райнхард Гелен, който отговарял за „Източното разузнаване“, се предал на американците и им предал не само данните, с които разполагал, но описал цялата разузнавателна мрежа — която се оказала безценна, защото освен останалите сведения, посочвала внедрените шпиони в Съветската армия и Москва.

В замяна поискал нито един от офицерите му да не бъде съден като нацист, а американците да изтеглят семействата им от Германия на безопасно място — например Южна Америка. Аржентина била съвършено място, а съпрузите им щели да заминат по-късно.

Сделката била сключена.

Когато Кастило чу тази история за пръв път, като кадет в „Уест Пойнт“, остана силно впечатлен. По онова време се питаше кой е взел решението да се разправя с Гелен; сигурно е бил някой високопоставен. Ако навремето се бе разчуло, щял да последва политически взрив.

Още оттогава се опитваше — години наред имаше достъп до секретна информация — да разбере нещо повече. Така и не бе успял. Беше стигнал до заключението, не доказателство, че президентът Хари С. Труман лично е взел решение, вероятно по препоръка на генерал Айзенхауер, който по онова време е бил главнокомандващ в Европа. Непосредствено след смъртта на Рузвелт, Труман се заел със Съветския съюз, който възприемал като огромна заплаха.

— Майка ми е пристигнала тук през 1946 година, а баща ми — през 1950 — продължи Мунц. — Станал един от малкото цивилни инструктори във Военната академия. Почина преди няколко години и бе погребан до Ханс фон Лангсдорф. Името говори ли ви нещо?

— Капитанът на „Граф Шпее“ — отвърна Кастило.

„Защо ми разказва всичко това?“

За да ми подсказе, че е от добрите ли?

Може би Дарби го върти на пръста си и той иска да го знам.

Може би иска да си мисля, че е *miu simpatico* и ще гледам на него като на приятел и ще споделям с него разни тайни.

Само че не мога да си губя времето в разни игрички с него.“

— Когато господин Дарби излезе, ще го помолите ли да ми позвъни? Няма смисъл да чакам.

— Разбира се — кимна Мунц.

(ПЕТ)

Стая 1550
Хотел „Фор Сийзънс“
„Черито“ 1433
Буенос Айрес, Аржентина
10:35, 23 юли 2005

— Ще те заведа на бара да пиеш чаша кафе, докато ме чакаш —
обърна се Кастило към сержанта, когато влязоха във фоайето на
хотела.

— Пак ще ви напомня, че посланикът ме предупреди да не ви
изпускам от поглед.

— Имам нужда от трийсет минути, в които да не си около мен —
отвърна Кастило. — Ако сметнеш за необходимо, сержант, обади се на
посланика и му предай какво съм казал. Ако ли не, чакай в бара и това
ще си остане между нас.

— Бих казал „Добре, господине!“, но вие не ми разрешавате.
Само да не ми избягате. Тогава аз ще опера пешкира.

— Ще слеза след трийсет минути, може би дори по-малко —
увери го Чарли.

Той остави сержанта в бара, подписа празната сметка —
внимателно, за да не види пехотинецът името на Госингер — и се качи
на асансьора, за да отиде до стаята си.

Изявлението от посолството още не бе изпратено. Не бе
пристигнало нищо за хер Госингер и на рецепцията. Запита се дали
госпожа Силвия Грунблат не е пропуснала, или може би нарочно не го
бе изпратила. Кастило знаеше, че в момента това няма значение.
Извади лаптопа и се опита по памет да възстанови изявлението, написа
материал за убития дипломат и го изпрати по имейла на Ото Гьорнер в
„Тагес Цайтунг“. Поколеба се дали да не му се обади, но прецени, че
той едва ли ще прочете статията веднага, затова бе по-добре първо да
позвъни на Певснер.

Алекс Певснер се обади на второто позвъняване.

— *Hola?*

— Ти ли си, Алекс?

— Преди половин час разбрах какво се е случило. Предполагах, че ще се обадиш, знаех, че нямаш номера ми тук, затова помолих Хауърд да ми остави мобилния си телефон. Трябваше да ти кажа номера. Как е госпожа Мастърсън?

— И това ли знаеш? — попита вместо отговор Кастило и продължи, без да дочака обяснение: — Упоили са я с бупивакаин, така че не помни почти нищо.

— Ще се оправи, нали?

— Да, май да.

— Ана се притеснява.

— Ти нещо чул ли си?

— Източникът ми — много близък на един от най-високопоставените в ДРУ, Мунц — ми каза, че това не било отвлечане за откуп.

— А какво е според него?

— Няма представа, полковник Мунц също. Ако чуя нещо, веднага ще ти съобщя. Може ли да ти звъня на мобилния?

— Разбира се.

— Запиши си номера ми тук — нареди Певснер.

— Гьорнер.

— Получи ли материала ми за Мастърсън?

— Добре съм, Карл. Ти как си? Притеснявах се за теб.

— Защо?

— Получих материала. Много е интересен. Засега по Си Ен Ен не са съобщили нищо.

— Всеки момент ще съобщят.

— Силно съм впечатлен от... как казват в Щатите... от размаха, с който действаш.

— Опитвам се да си заработя издръжката.

— Сигурно не ти е останало време да поровиш в онзи скандал за „Петрол срещу храни“, за който ти споменах?

— Наистина не ми остана. Защо питаш?

— Вчера получих материал от кореспондента във Виена. Трябваше да ти звънна, за да ти кажа, но както обикновено нямам представа къде да те открия. Ако си провериш имейла, ще откриеш едно спешно съобщение. Има и едно нервно съобщение на телефонния ти секретар в „Мейфлауър“ във Вашингтон.

— Какъв е този материал?

— Виенската полиция била повикана в апартамент на „Кобенцлгасе“, за да разследват някаква задушлива миризма. Оказало се разложен груп — очевидно човекът е издъхнал преди десет дена, — ливанец, казва се Анри Душон.

Чарли си представи „Кобенцлгасе“, калдъръмената улица в Гринцинг, която води нагоре по хълма към Виенския лес. На върха на хълма се бе запознал с Алекс Певснер.

— Кой е той?

— От всичко, което ми казаха, реших, че е посредник, много важен посредник в сделките „Петрол срещу храни“; говорим за незаконната част.

— Това какво общо има с мен?

— Според моя човек, преди да прережат гърлото на Анри Душон — главата му едва се е държала — са му изтръгнали ноктите и част от зъбите. Бил завързан за стола.

— Господи!

— Не искам някой да ти извади зъбите с клещи, Карлхен, още по-малко да ти пререже гърлото. Просто забрави за аржентинската връзка, за която ти споменах.

— Добре, Ото.

— Ако знаех как да се свържа с теб вчера, щях да те предупредя да не разпитваш нито дискретно, нито никак за „Петрол срещу храни“, за изнасяне на пари в Аржентина или каквато и да е информация, свързана с тези въпроси.

— Не се притеснявай. Няма да ми остане време. Работя над материала с отвличането.

— Сигурно — отвърна Гьорнер.

„Това беше доста открит намек, че знае с какво се занимавам.“

— Една от причините да ти се обадя е, да попитам какво може да накара някой да отвлече съпруга на дипломат.

— Когато дадох статията ти на редактора на чуждестранните новини — ще пуснем материала във всички вестници с твоето име и снимка, — той ме попита: „Мастърсън не е ли футболистът, който пипна седемдесет и пет милиона долара, след като го прегази камион с въглища?“

— Баскетбол, шейсет милиона, камион с бира — уточни Кастило.

— Защо не си го включил в материала, Карлхен? — попита Гьорнер. — Ще видим дали АП, Си Ен Ен и Би Би Си ще споменат нещо. След това или ще ги цитираме, или ще пуснем допълнителен материал.

„Защо, по дяволите, не споменах? Пиших статия, не изявление на посолството.

Защото не съм истински журналист, затова.“

— Трябваше да го включа — отвърна Кастило.

— Та какво каза, шейсет милиона ли? Без съмнение това би подмамило похитителите.

— Един от източниците ми, стабилен е — „Ти го познаваш, Ото. Става въпрос за Алекс Певснер“, — ми съобщи преди малко, че ченгетата от разузнаването — ДРУ, нещо смесено между ЦРУ и ФБР — имат съмнения, че похищението и убийството нямат нищо общо с откупа.

— Ето ти още една причина да не прекаляваш с въпросите, когато си далече от дома. По света има доста неприятни хора, Карлхен. Хората, които искат да привлекат внимание, като отвлекат съпругата на американски дипломат, няма да се поколебаят да ликвидират журналист от някакъв германски вестник, позволил си да задава неподходящи въпроси.

— Ото, вече съм голямо момче.

— Което открай време се вре между шамарите — отвърна Гьорнер. — Има и още нещо, което не си споменал в материала, Карл. Какво ще стане?

— Как така?

— Посланик Джо Блоу заяви, че тялото на Мастърсън ще бъде върнато в САЩ и погребано в националното гробище „Арлингтън“. Нещо такова.

— Не знам, Ото. Щом разбере, веднага ще ти изпратя подробностите.

— Редакторът ти би искал, стига да е възможно, да придружиш тялото до Съединените щати и да отразиш погребението.

— Не съм сигурен, че ще стане.

— Аз пък не съм сигурен, че щеше да отидеш, ако можеше. Но си оставам един стар човек, който се притеснява за кръстника на децата си, затова опитах.

— Ото...

— Чакай малко — спря го Гьорнер. След малко пак заговори: — Току-що дойде от агенция Франс Прес — обясни той. — Те казват седемдесет милиона и бейзболен играч.

— Можеш да ми вярваш, че милионите са шейсет и става дума за баскетбол.

Мобилният на Кастило извънтя.

— Мобилният ми звъни, Ото. Ще те държа в течение.

— Първо ми дай номера на въпросния мобилен, след това кажи на Ото номера на стаята си във „Фор Сийзънс“.

— Моля те, Карлхен, бъди внимателен — повтори Ото.

— Добре. Благодаря ти, Ото.

— *Auf wiedersehen*, Карлхен.

— Много се извинявам — каза Кастило в мобилния. — Говорех по другия телефон.

— Колко време ще ти бъде необходимо, за да стигнеш до обезопасена линия, Чарли — попита секретарят на Вътрешна сигурност.

— Десет-петнайсет минути.

— Колкото по-рано, толкова по-добре — заяви Хол. — Чакам те. Той е направо побеснял.

Връзката прекъсна.

Кастило не се съмняваше, че побеснелият е президентът на Съединените щати.

VI.

(ЕДНО)

Свързочен център
Посолство на САЩ
„Авенида Колумбия“ 4300
Палермо, Буенос Айрес, Аржентина
11:00, 23 юли 2005

Слабият, грижливо облечен мъж зад бюрото се изправи, когато Кастило влезе. Беше в костюм, с колосана бяла риза, ала в стойката, прическата и държанието му имаше нещо, което накара Чарли да реши, че е военен.

— Господин Кастило?

— Да. Трябва ми обезопасена връзка с Белия дом. Имам достъп.

— Господине, посланикът предаде, че иска да ви види веднага щом дойдете.

„По дяволите!

В «Пойнт» не са ни учили как да реагираме в подобни ситуации. Правилата там бяха съвсем простички. Подчиняваш се на последната издадена законна заповед. Последната ми беше да намеря телефон по най-бързия начин. А технически погледнато посланик Силвио няма законно основание да ми нарежда какво да правя.

Дали? Той е посланик и представлява волята и гласа на президента на Щатите в тази страна.

А майор К. Г. Кастило не може да съобщи на посланик Силвио, при това в неговото посолство, че в момента няма време за него, но ще се постараете да го вмести в натоварената си програма при първа възможност.“

— Благодаря — отвърна Кастило и се отправи към кабинета на посланика.

— Искали сте да ме видите, господине — започна Чарли, щом секретарката на Силвио го въведе в кабинета.

— Да. Благодаря ви, че дойдохте толкова бързо. Просто исках да ви съобщя, че персоналът по сигурността е готов за инструкциите ви.

„Тоя какви ги приказва?“

— Не разбирам, господине.

— Вие май нямате представа за какво става въпрос.

— Не, господине, нямам.

— Предположих. Може ли да ви попитам защо сте в посолството?

— Беше ми наредено да се свържа от обезопасен телефон с шефа си... със секретар Хол... колкото е възможно по-бързо.

— Аз пък току-що проведох много интересен разговор с моя шеф. Защо не проведете разговора с вашия шеф, а когато приключите, ще сравним записките си, ако мога така да се изразя.

— Господине, имам неприятното чувство, че съм направил нещо, с което съм ви ядосал.

— Истина е, че съм ядосан, но вие нямате нищо общо, господин Кастило — призна Силвио. — Мога единствено да кажа, че ние с вас сме като откъснати листа, подмятани от бурен вятър.

Чарли не знаеше какво да отговори.

— Защо не се обадите на секретар Хол? След това пак ще поговорим — предложи Силвио.

— Добре, господине.

— Хол слуша.

— Обажда се Чарли, господине.

— Направо на въпроса — заяви секретар Хол. — По нареждане на президента, вие, майор Кастило, имате пълното право, първо, да предприемате каквото прецените, за да защитите семейството на покойния Дж. Уинслоу Мастърсън, докато сте в Аржентина, и, второ, да организирате безопасното им завръщане...

— Мили Боже!

— Остави ме да довърша, Чарли. По нареждане на президента записах всичко, което ми каза.

— Извинете, господине.

— И, второ, да организирате безопасното им завръщане в Съединените щати; освен това, трето, имате пълна власт да

разследвате отвлечането на госпожа Елизабет Мастърсън и убийството на господин Мастърсън. — Той замълча. — Дотук разбра ли всичко?

— Да, господине.

— Американският посланик в Буенос Айрес е уведомен за решението на президента и е инструктиран да ви осигури всичко, което прецените, че ще ви бъде необходимо, за да изпълните задълженията си. Директорите на ЦРУ и ФБР са уведомени за това решение и инструктирани да ви осигурят пълна подкрепа, за да изпълните задълженията си.

— Господи!

— Казах ти, че е побеснял. Отначало блъскаше с юмрук по бюрото и викаше: „Няма да преглътна убийството на американски дипломат.“ И се самонавиваше и разпалваше все повече. Май не съм го виждал толкова ядосан, откакто бяхме под вражески огън във Виетнам.

— Господине, знаете, че не съм квалифициран, за да проведа подобно разследване.

— Очевидно президентът е решил, че си достатъчно квалифициран.

— От всичко, което видях, хората в посолството правят всичко възможно... и продължават в този дух.

— Очевидно президентът не мисли така. Решението му не подлежи на обсъждане, Чарли. Цитирам какво каза.

— Добре, господине.

— За да подпомогне изпълнението на мисията ти, директорът на Централното разузнаване е уведомил представителя на ЦРУ, че ще ти бъде подчинен, на директора на ФБР бе наредено да изпрати екип, който да ти помага в разследването, а на главнокомандващия Централното командване бе наредено да изпрати самолет и охрана, които да върнат тялото на господин Мастърсън и семейството му в Щатите. Доколкото разбрах от генерал Нейлър, самолетът ще излети след час — което означава, че вече е излетял, — а командващият офицер е на твоите заповеди.

— Господине...

— Чарли, ти, изглежда, не разбра, че решението на президента не подлежи на обсъждане.

— Разбирам, господине.

— Единственото, което искам от теб — освен подробни отчети, разбира се, — е да ми кажеш от каква помощ се нуждаеш.

Кастило въздъхна дълбоко.

— С какво ще пристигнат агентите на ФБР? С транспорт на Военновъздушните сили ли?

— Те си имат самолет.

— Има ли възможност да изпратите Джак Бритън и Бети Шнайдер?

— Виж ти. Малко след като започнаха фойерверките, Джоуел ми каза, че според него и двамата се справяли блестящо в школата и помоли директора да ги освободи по-рано, за да постъпят на служба при нас и да поемат преглеждането на разузнавателните сведения, които ни се изпращат. Ти май не знаеше?

— Не, господине, не знаех.

— Директорът беше против, защото това щеше да се превърне в нежелателен прецедент, а той възнамерявал да покани и двамата да останат като инструктори.

— Господине, аз наистина...

— В момента и двамата вече са положили клетви, издадени са им документи и пътуват насам, а много е вероятно да са се приземили. Ако не знаеш, Джоуел може да бъде невероятно убедителен, когато реши.

— Забелязал съм, господине.

— Защо ти трябват?

— Защото и двамата са ченгета, господине, а аз не съм, Бети е жена, а аз не съм, Джак е черен, а аз не съм.

— „Добре дошли в Тайните служби. Не бързайте да си оправяте багажа; върнете се на летището, защото ви очаква самолет на ФБР. Кастило ще ви обясни всичко, когато пристигнете в Аржентина.“

— Ще го направите ли, господине?

— Истината е, Чарли, че не мога да не го направя. Не ми се иска да обяснявам на президента защо не съм ти осигурил нещо, което си поискал от мен.

— Господине, какво ще кажете да изкарате Дик Милър от болницата, за да се заеме с отчетите?

— Чарли, много добре знаеш, че той току-що претърпя нова операция на коляното.

— Господине, той ми каза, че в мига, в който може да става от леглото, ще излезе в болнични.

— А вместо това ти предлагаш да идва на работа с гипсиран крак и да преглежда ежедневните отчети, така ли?

— Според мен ще предпочете да се занимава с това, вместо да лежи в леглото си в „Уолтър Рийд“ или да си стои вкъщи.

— Ще разбере дали е така, но ако ти откажа, после няма да мога да намеря достатъчно оправдания за пред президента. А като знам в какво настроение е в момента, едва ли ще изслуша обясненията ми. „Господине, майор Милър е в «Уолтър Рийд» и се възстановява след операция на коляното.“

— Да, господине.

— Ще ти се обадя, когато разбере по кое време пристигат самолетите.

— Благодаря ви, господине.

— Чарли, нали си чувал израза, че „добрите дела не остават ненаказани“?

— Да, господине.

— Почти съжелявам — отбележи, че използвам „почти“, — че намери онзи проклет „727“.

— Разбирам, господине.

(ДВЕ)

— Докторе, чакайте да видим дали съм ви разбрал правилно. — Секретарят на Вътрешна сигурност разговаряше по телефона със завеждащия ортопедичното отделение в Армейския медицински център „Уолтър Рийд“. — Значи, ако майор Милър държи крака си неподвижен, няма причина да остава в „Уолтър Рийд“ през петнайсетте дни до свалянето на гипса?

— Значи е наясно с всичко това и може да ползва болничния си, така ли?

Хол погледна Джоуел Исаксън, отпуснал се на стол от другата страна на бюрото, докато повтаряше думите на лекаря.

— Препоръчвате му да се прибере у тях и да разчита на грижите на майка си, която познавате открай време.

— Мислите, че трябва да съм наясно, че майор Милър е противен инак също като баща си, когото познавате от по-дълго, отколкото майка му, и го казвате, защото, въпреки съветите ви, той е решил да не излиза в болнични.

Исаксън се усмихна и поклати глава.

— С ваше разрешение, докторе, бих искал да поканя майор Милър да се заеме с някои дребни задачи — чисто административни — в офиса ми. Ако е съгласен, ще го настаня на подходящо място — с обслужване по стаите — и ще му осигуря човек, който да се грижи за него.

— Само да си пази крака ли? Няма проблем, докторе.

— Джоуел, обади му се — нареди секретар Хол. — Ако се обадя аз, той ще го приеме като заповед.

Исаксън кимна и посегна към телефона на Хол. Хол му подаде листче с телефона на „Уолтър Рийд“ и Исаксън го набра.

— Включи говорителя — нареди Хол.

— Дик, обажда се Джоуел Исаксън. Удобно ли е да говорим?

— За какво?

- Да ми кажеш как си, например.
- Чак до задника са ме опаковали в гипс.
- Как си?
- А ти, Джоуел, как щеше да бъдеш, ако са те натъпкали в гипс чак до топките?
- Мислех, че ще те пуснат в болнични, за да се прибереш у вас.
- Опитват се да ме накарат да си взема болнични и да се прибера у нас.
- Ти не искаш ли?
- Кажи ми, Джоуел, ако беше опакован в гипс чак до топките, щеше ли да се съгласиш да минеш курсовете за кореспонденти, които предлагат от командването и колежа към Генералния щаб?
- Нещо не те разбирам.
- Точно това е замислил генерал-майор Милър за любимия си син. Друга подобна възможност нямало да има, затова не бивало да се губи нито секунда.
- И какво смяташ да правиш?
- Гледам повторенията на разни сериали по телевизията. Не успях да убедя нито една от сестрите да ми прави компания в леглото.
- Трябва ни малко помощ в офиса. По за два часа на ден. Интересува ли те?
- Джоуел, кога за последен път те е целувал двуметров чернокож? Кога трябва да се явя?
- Дори не ме попита каква е работата.
- Ще цитирам Кларк Гейбъл в „Отнесени от вихъра“. Гледах го два пъти, докато бях тук. „Честно да ти кажа, мила, пет пари не давам!“
- Да мина ли утре сутринта, за да те взема? Надявам се, все още си добре дошъл в апартамента на Чарли?
- А защо не дойдеш да ме вземеш веднага? И къде е това копеле? Трябваше да ми донесе една бутилка онзи ден, а никакъв го няма.
- В Аржентина е.
- Току-що гледах новините по „Фокс Нюз“. Лошите видели сметката на Джек Пачката. Чарли пък какво общо има с това?
- Ще ти разкажа, когато дойдеш.
- Кога ще стане?

— Чакай малко, Дик — помоли го Исаксън, изключи високоговорителя, покри слушалката с ръка и погледна секретар Хол.

— Върви да го вземеш — нареди Хол.

— Дик, ще съм при теб след около половин час — каза Джоуел.

— Щом не може по-бързо — отвърна Милър и затвори.

(ТРИ)

Кастило излезе от телефонната кабина и се усмихна на шефа на свързочния център.

— Благодаря ви. — Посочи кафе-машината. — Има ли някакъв шанс да получа една чаша?

— Заповядайте, господине — отвърна мъжът и подаде на Чарли порцеланова чаша.

— Войник или пехотинец? — попита Кастило.

— Войник, господине. Сержант 1-ви клас.

— Не ви ли се иска от време на време да сте обикновен войник? — попита Чарли. — Да не се притеснявате за нищо, освен за посещенията на главния инспектор?

— Понякога, господине. Въпреки че тук е доста интересно, а и не е трудно.

— Познавахте ли господин Мастърсън?

— Да, господине. Един от добрите. Какво, по дяволите, става?

— Точно сега никой не знае — отвърна Кастило.

„Включително и аз, или по-точно казано, най-вече аз, а президентът ме назначи да разследвам случая.

Да не говорим, че в най-скоро време ще се превърна в най-мразения човек в цялото посолство и всички от посланика надолу ще се чудят как да ме наплюят.

И ще има защо.

Те направиха всичко по силите си, не просто по задължение, а защото се възхищаваха на Мастърсън, уважават съпругата му, а не постигнаха нищо.

Сигурно си мислят: «Някакъв надут пуяк, който се появи в Буенос Айрес преди два дена, започва да се разпорежда. Един Господ знае какви ги разправя за нас този мръсник, когато пипне телефона, за да докладва във Вашингтон.»“

Отпи глътка кафе, опари си устните и изруга:

— По дяволите!

— Трябваше да ви предупредя, че е горещо — обади се сержантът.

— Грешката е моя — успокои го Кастило.

„Добре поне, че в «Пойнт» ме научиха как да се оправям в подобна ситуация.

Най-хубавото е, че знам какво не трябва да правя.

В никакъв случай не бива да строиш войниците, за да им съобщиш: «Леле, момчета, да знаете само каква тъпа заповед ни спуснаха отгоре.»

Когато получиш заповед, колкото и да е тъпа — а при цялото ми уважение, господин президент, решението ви е изключително тъпо, — или отказваш да изпълняваш, или изпълняваш, без да си отваряш устата.

Тъй като няма как да се откаже на подобна заповед — нали «не подлежи на обсъждане», да не говорим, че съм положил клетва да изпълнявам заповеди, включително и заповедите на президента, — трябва да се изправя пред войниците, пламнал от ентусиазъм, и да се съобразя с въпросната заповед. А след това ще направя всичко по силите си, за да си изпълня задълженията.“

— Може ли да взема чашата? Посланикът ме чака от поне десет минути.

— Разбира се — кимна сержантът.

(ЧЕТИРИ)

— Господине, току-що разговарях със секретар Хол и той ми предаде заповедта на президента.

— Президентът бе много ясен какво иска да се направи; какво вие трябва да направите — уточни посланик Силвио.

— Казвам го единствено пред вас, господине, но не съм подходящ за тази работа.

— Очевидно президентът е на друго мнение — отвърна Силвио.
— А и това няма никакво значение.

— Да, господине, прав сте.

— Повиках в конферентната зала всички, които имат нещо общо със случая. Вече са се събрали.

— Съобщихте ли им, господине?

— Предпочитам да знам какво искате да им кажа, преди да отидем.

— Господине, ако им представим фактите — че президентът ме е упълномощил да изведе госпожа Мастърсън и децата, както и да осигурия превозването на тялото на господин Мастърсън от страната, че вече отговарям за разследването — е най-добре.

— И аз така мисля — кимна Силвио. — Преди президентът да ми се обади, бях взел решение, което нямаше никак да се понрави на екипа на ФБР, който ще изпратят.

— Какво е то, господине?

— Полковник Мунц поиска разрешение да извърши аутопсия на тялото на господин Мастърсън и аз позволих. Беше трудно решение.

— Страхувам се, че не ви разбирам, господине.

— Навлизаме в сивата зона на законите и дипломатията — заяви Силвио. — Имаше убийство и похищение. Това са нарушения на аржентинските закони. Убийството на представител на американското правителство, независимо къде е станало, се наказва със смърт според нашите закони...

Кастило си помисли: „Ако ми трябва ново доказателство, че нямам никаква представа какво правя, вече съм убеден, че съм нагазил

в прекалено дълбоки води.“

— Поне на теория правителството има право да изиска извършителите да бъдат екстрадирани в Съединените щати, за да бъдат предадени на съд. Не съм наясно — нямах време да проверя — как точно се вмести похищението на госпожа Мастърсън, но отвлечането ѝ е в разрез с аржентинските закони.

— Дори не съм мислил по този въпрос — призна Кастило.

— Затова пък аз много мислих — отвърна Силвио. — Нека приемем, че извършителите бъдат задържани, че аржентинците ги арестуват и предадат на аржентински съд. Проблемът е, че ако ги признаят за виновни, максималната присъда с двайсет до двайсет и пет години затвор.

— Тук няма смъртна присъда — потвърди Кастило.

— И само за ваше сведение, господин Кастило, макар много да ми се иска да видя тези хора — как се казва — да посинеят на бесилото, тази работа просто няма да я бъде.

— Да не говорим, че екстрадициите създават проблеми. За съжаление, голяма част от аржентинските държавници и представители на закона са против всичко, което ние *norteamericanos* искаме — може би наследство от Хуан Доминго Перон, — все едно че наблюдаваме рефлекс на Павлов. Почти съм сигурен, че в края на краищата екстрадирането ще бъде одобрено, но в същото време имам известни съмнения.

— Тук става въпрос за нашата смъртна присъда. Докато бях още млад и работех като консул в Париж, имаше един отворителен тип от Филадельфия, който беше натъпкал приятелката си в багажник и я беше оставил там. Когато най-сетне се разкри и го арестуваха, адвокатът му — между другото в момента е сенатор Арлън Спектър — го измъкна под гаранция и той се покри. Открихме го във Франция. Когато се опитахме да го екстрадираме, французите, които също като аржентинците отказват всичко, което американците поискат, започнаха да създават трудности.

— Една от причините за отказа им бе, че ние имаме смъртна присъда, докато те нямат. Имаше и други причини, но това бе основният им аргумент. Трябваша ни двайсет години, за да го екстрадираме от Франция. Стана преди две години. Затова съм почти

сигурен, че смъртната присъда ще бъде изтъкната като причина аржентинците да откажат екстрадиция.

— Чувал съм тази история — кимна Кастило. — Имам приятели в полицията на Филадельфия.

„Включително и бившият сержант Бети Шнайдер, която в момента пътува насам. И която може и да не остане очарована, когато ме види.“

— Двама от тях, господине — продължи Кастило, — станаха агенти на Тайните служби. Помолих да ги изпратят да ми помагат. Едната е жена, така че възнамерявам да я зачисля като лична охрана на госпожа Мастърсън. Другият е изключително находчив детектив, който ще следи как водят разследването. Той е чернокож, което ми се струва, че ще бъде от полза.

— Имате ли вече идеи как да процедирате? — попита Силвио. — Подозирам, че не сте чак толкова безпомощен, колкото се опитвате да се представите.

„Напротив. Повиках сержант Шнайдер, защото исках да е непрекъснато около госпожа Мастърсън или защото не мога да я избия от мислите си? Какво каза Дик Милър? Притежавам жалката склонност да мисля с оная си работа.“

— Като имам предвид всички тези неща — каза Силвио, — струва ми се, че справедливостта — доколкото можем да се надяваме на справедливост при тези обстоятелства — ще бъде постигната, ако оставим тези отрепки да бъдат съдени в аржентински съд.

— Така е, господине. Разбирам.

— Което означава, разбира се, че всички събрани доказателства ще бъдат задържани от аржентинската съдебна система, че екстрадирането на тези хора, ако все пак бъде постигнато, ще бъде напълно безсмислено. Ние просто не разполагаме с каквито и да е доказателства. Освен това самото искане за екстрадиция ще накърни гордостта на аржентинците. Все едно да кажем, че нямаме доверие на съдебната им система.

— Съобщихте ли решението си на президента, господин посланик?

— Разговорът ни, господин Кастило, беше по-скоро монолог — призна Силвио. — Има ли нещо друго, което трябва да обсъдим, преди да отидем в конферентната зала?

— Според мен няма, господине.

(ПЕТ)

Насядалите около конферентната маса замълчаха и станаха, когато Силвио и Кастило влязоха.

Алекс Дарби бе седнал начело на масата. Кенет Лауъри се бе настанил от дясната му страна, а Тони Сантини — от лявата. Двамата агенти на ФБР от Монтевидео бяха един до друг. Имаше още десетина мъже. Кастило не им знаеше имената, но помнеше представителите на Агенцията за борба с наркотиците от брейнсторминга, който Мастърсън бе организиран. Трима бяха в униформи: полковник от Военновъздушните сили, полковник от армията и сержант от пехотата.

Кастило реши, че са аташето по отбраната, командирът на военната мисия и шефът на пехотинците, които охраняваха посолството. Всички до един оглеждаха Кастило с неприкрито любопитство.

— Седнете, господа — каза Силвио и се упъти към челното място на масата. Подпря длани на облегалката на стола.

— За онези, които не го познават, бих искал да представя господин К. Г. Кастило, който е в Аржентина в качеството си на агент на президента. Наскоро президентът ми съобщи, че е назначил господин Кастило, за да разследва нещастията, сполетяло заместник-посланик Дж. Уинслоу Мастърсън и семейството му. Освен това президентът ми съобщи, че държавният секретар, секретарят на отбраната и директорите на Централното разузнавателно управление и Федералното бюро за разследване са уведомени за решението му.

Посланикът погледна Кастило.

— Господин Кастило, заповядайте.

След тези думи той седна отстрани на масата. Чарли огледа събралите се.

„Май не гледат много приятелски. Нито един от тях. Какво пък!“

— Добро утро, господа — започна той. — Приоритетите ни са следните. Първо, защитата на госпожа Мастърсън и децата ѝ. Второ, защитата на персонала на посолството. Трето, да сътрудничим на аржентинските власти при разследването на случилото се. — Във

връзка с последното, след като се консултирах с посланик Силвио, реших, че е най-добре да продължим разследването с убеждението, че аржентинските власти ще открият извършителя на престъпленията, ще арестуват виновниците и ще ги предадат на аржентинския съд.

— Няма ли поне да се опитаме да екстрадираме мръсниците? — попита агентът от ФБР Юнг.

— Това е решението ми след проведения с посланик Силвио разговор. Моля, не ме прекъсвайте, докато не ви дам думата за въпроси — отвърна Кастило.

Събралите се зашумяха, ала никой не надигна глас.

„Това май ми се размина. Да видим какво още ще ми се размине.“

— По отношение на първия приоритет: господин Сантини, който има богат опит в Тайните служби и охраната на президента, ще поеме семейство Мастърсън, докато напуснат страната. Самолет на Военновъздушните сили пътува насам, за да превози тялото на господин Мастърсън и семейството му до Щатите. По отношение на втория приоритет: господин Лауъри ще въведе необходимите мерки за защита на останалия персонал на посолството. Знам, че президентът ще иска отчет, затова до един час, господин Лауъри, очаквам да ми представите груб план на мерките за сигурност, а след като посланик Силвио го одобри, аз ще го изпратя във Вашингтон.

Кастило погледна Лауъри.

— Добре, господине. До един час ще бъде готов.

„Второ попадение.“

— По отношение на третия приоритет: господин Дарби ще поеме връзката с аржентинските власти, ще следи разследването и ще бъде координатор на господин Сантини и господин Лауъри, за да бъдат въведени мерките за сигурност с помощта на аржентинското правителство. — Освен това, ФБР изпраща екип следователи. Те ще докладват на господин Дарби. Господин... Юнг, нали така?

— Да, Юнг — потвърди агентът.

— Вие ще отговаряте за логистичната подкрепа на екипа от ФБР. Осигурете им място, където да работят, да живеят, автомобили и дръжете посланик Силвио, господин Дарби, господин Лауъри, господин Сантини и мен в течение на разследването. — Тайните служби изпращат двама специални агенти. Първо, специален агент Шнайдер ще докладва на господин Сантини и ще отговаря за защитата на

семейство Мастърсън. Специален агент Бритън ще наблюдава хода и на аржентинското, и на нашето разследване — включително и разследването на ФБР, — като ще докладва на посланика и на мен за всичко, което се случва. Тъй като двамата специални агенти ще работят за мен, оказвайте им помощ.

„И как, по дяволите, ще стане тази работа?“

— Накрая, за да съм сигурен, че всичко е ясно, за да съм сигурен, че някой, седнал зад някое бюро във Вашингтон, няма да започне да следи под микроскоп действията ни тук, не желая никакви контакти — по радиостанции, имейл или телефон — с която и да е агенция във Вашингтон, освен ако не получите достъп от мен или от посланика.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че ми забранявате да се свързвам с Бюрото? — попита Юнг.

— Благодаря ви, че така точно предадохте думите ми, агент Юнг, защото очевидно съм ви затруднил с молбата си да не ме прекъсвате — сопна се Кастило. — Забранено ви е да се свързвате с Бюрото — и с когото и да е друг — без одобрението на посланика или без моето, независимо от случая. Ясно ли е?

Последва кратко колебание. След това се чу студено:

— Ясно.

— Има ли други въпроси и коментари?

Въпросите и коментарите бяха значително по-малко, отколкото Чарли очакваше.

„Затова пък се надига масово недоволство срещу изпратения от президента агент Кастило.

Ако се бях опитал да се държа приятелски, щеше да стане още по-зле.“

— Ако нямате други въпроси, господа, бих искал да ви благодаря за отделеното време и внимание. Да се захващаме. Господин Дарби и господин Сантини, бихте ли останали, ако обичате?

— Ще ви трябва ли още нещо, господин Кастило — попита посланик Силвио, след като всички освен Дарби и Сантини, излязоха.

— Да, господине, бихте ли ми отделили още една минута?

— Разбира се.

— Тони, Алекс, забраната за комуникации не се отнася до вас. Работата е там, че не можех да изолирам единствено ФБР. Наистина не ми се иска някой надут пуяк да гадае какво точно се опитваме да направим тук. — Погледна Дарби. — Помниш ли досадниците от Ленгли, които имаха достъп до сателитния телефон в Афганистан, Алекс?

— Всеки път, като си спомня, ме втриса — разсмя се Дарби.

— Джоуел каза, че не си поплюваш — обади се Сантини. — Браво, шампионе, справи се много добре.

— Ще ми се и аз да мислех така.

— И аз мисля, че се справихте блестящо — намеси се посланик Силвио. — Чудех се обаче защо им казахте, че решението да не се прибъгва до екстрадиция е ваше?

— Господине, докато бяхме в Афганистан, когато подозирахме, че нещо може да ни прецака, казахме: „Майната му. Какво ще ми направят, най-много да ме изпратят в Афганистан.“

Силвио се разсмя.

— Има още един израз: „Ако не издържаш на топлина, излез от кухнята.“ Беше много благородно от ваша страна, господин Кастило. Искрено ви благодаря.

— Господине, не е ли по-добре да ме наричате Чарли?

— Разбира се. Благодаря. Името ми е Хуан. Приятелите обикновено ме наричат Джон.

— Истинското ми име е Карлос, господине, и с ваше позволение, ще продължа да ви наричам „господине“ и „господин посланик“.

— Чарли, кои са двамата агенти, които ще изпратят? — полюбопитства Сантини.

— И двамата са бивши ченгета от Филадельфия. Работихме с тях, докато търсехме изчезналия „727“. Жената е сержант от разузнаването, а мъжът е работил години наред под прикритие към Отдела за борба с тероризма. Хол остана впечатлен и от двамата и каза на Джоуел да ги вербува. Джоуел тъкмо ги е освободил от школата, за да постъпят на работа при Хол. Така че и двамата бяха на разположение.

— Те какво ще вършат тук?

„Що се отнася до сержанта, смятам да я гледам влюбено в красивите очи и да наляя колкото е възможно повече каберне совиньон

в прекрасното ѝ гърло.“

— Тъкмо затова ви помолих да останете, господин посланик — обясни Кастило. — Алекс, бях в болницата, докато двамата с Лауъри разговаряхте с нея...

— Мунц ми каза, че си идвал — прекъсна го Дарби.

— Да ти призная, Алекс, имам чувството, че тя не ти каза истината само истината и нищо друго, освен истината.

В очите на Дарби проблесна изненада, след това той се овладя.

— Чарли, тя тъкмо излизаше от въздействието на бупивакаина. Не беше на себе си и не си даваше сметка какво говори.

— Беше достатъчно на себе си, за да се тревожи за децата — натякна Кастило. — Когато обаче се стигна до подробностите около отвлечането, изведнъж забрави всичко. Не става въпрос, че ѝ се губеха отделни моменти, тя не помнеше нищичко.

— Аз не останах с такова впечатление — каза Дарби.

— Сега ще отидем до болницата — стига да имате възможност да отделите от времето си, господин посланик, да дойдете с нас, за да я запознаете с мен и Тони. Тони ще я попита какво се е случило и ще я помоли да ни разкаже каквото си спомня.

Дарби поклати глава.

— Защо ѝ е да лъже? Защо? — недоумяваше той.

— Според мен, господин Каст... Чарли, — има предвид, че похитителите са ѝ наредили какво да ви каже — да ни каже, — тоест колкото е възможно по-малко и са я заплашили — поясни Силвио.

— Точно така, господине — кимна Кастило. — А ние трябва да се доберем до колкото е възможно повече информация.

— След като застреляха Джак — продължи да настоява Дарби, — според мен тя не би имала нищо против да ни разкаже всичко, което знае.

— Освен ако не са заплашили децата ѝ — опита се да обясни Кастило. — След като са застреляли съпруга ѝ, тя е наясно, че няма да се поколебаят да убият и децата. Може би дори семейството ѝ. Баща ѝ и брат ѝ.

— Не преувеличаваш ли, Чарли? — учуди се Дарби.

— Какъв брат? — попита Сантини.

— Работи в ООН — обясни Кастило. — Не знам нищо друго. Алекс спомена, че двамата с Мастърсън не се разбирали.

— Срещал съм се веднъж с него — обади се Силвио. — Беше нещо като координатор между агенциите. Работеше в Париж. Мислех си дали да не се свържем с него, за да съобщи той новината на баща си, защото човекът има сериозен проблем със сърцето.

— Господине — Алекс, знаете ли как се казва?

— Лоримър — отвърна Алекс. — Жан-Пиер или Жан-Пол. Нещо такова. Френско име. Първото име на посланика — бащата на Бетси — е Филип.

— Те французи ли са?

— Може би някога, много отдавна, да са се преселили също като семейството на Джак — предположи Дарби. — Джак с удоволствие разказваше на хората, които мразеха Юга, че имало трима с фамилия Мастърсън — „свободни цветнокожи мъже“, — които били офицери в армията на Конфедерацията. Двама служели във флота, единият бил в армията. Когато се бързикаше с хората, им казваше, че семейство Мастърсън са натрупали богатствата си с търговия на роби.

Силвио се разсмя.

— Той бил ли е богат, Алекс? — поинтересува се Кастило. — Преди камионът да го прегази?

— Не чак толкова богат, но да. И двете семейства са доста — как да го кажа — живеели са охолно. Доколкото знам, производство и търговия със захар и памук.

— Господин посланик — намеси се Чарли, — искаше ми се да предложа да се свържете с Държавния департамент, за да разберете къде се намира братът или поне да помолите да ви дадат телефонен номер. Само в краен случай, ако госпожа Мастърсън не ни каже.

— Ако искаш, веднага ще се заема — предложи Силвио. — Предлагам да вървим в Немската болница, за да ви запозная двамата с Тони с госпожа Мастърсън.

— Благодаря ви, господине. Това ще ни помогне изключително много.

(ШЕСТ)

Немската болница
„Авенида Пуейредон“
Буенос Айрес, Аржентина
13:05, 23 юли 2005

Полковник Алфредо Мунц от ДРУ ги посрещна, щом влязоха във фойето на болницата.

— Ваше превъзходителство, господа — заговори той на испански. — Какво щастливо съвпадение. Тъкмо се канех да звъня на сеньор Кастило, за да го помоля да ми отдели малко време.

„«Щастливо съвпадение» друг път. Мунц изобщо не се изненада, когато ни видя. Чакаше ни, което означава, че е бил предупреден за идването ни.

Как ли е разбрал?

Значи има човек вътре в посолството, който следи какво става по принцип и държи под око посланика. Това е човек, който е чул, че посланикът поръчва колата да е готова, за да дойдем тук, или пък човек, който подслушва уж закодираната честота на радиостанцията в неговия автомобил или автомобила на Дарби, или може би е чул, когато пехотинецът се е обадил на Лауъри, за да му съобщи къде отива посланикът.

Защо изобщо се учудвам? И Дарби, и Сантини ми казаха, че ДРУ са на страната на добрите, а покрай всичко, което се случва, действат на пълни обороти.

Какво ли иска от мен?“

— *Mi coronel*, на ваше разположение съм — отвърна Кастило и се обърна към посланика. — Господине, вие се качете в стаята на госпожа Мастърсън. Знаем къде се намира и ще ви настигна.

Мунц поведе Кастило към един ъгъл на фойето.

— Много бързо успяхте да разочаровате важни особи от Министерството на информацията, господин Госингер — започна Мунц на немски. — Голямо вълнение предизвикахте в нашето скучно ежедневиe.

„Мама му стара. Разбрал е, че съм влязъл в страната под името Госингер.

Така и не отидох в Министерството на информацията, за да се регистрирам като журналист.“

Кастило му се усмихна.

— Защо така, *Herr Oberst*? — отвърна той на немски.

Мунц му подаде един лист. Беше копие от имиграционния формуляр, който Кастило бе попълнил в самолета и бе връчил на служителя от паспортен контрол. Имаше негова снимка, очевидно направена от скрита камера, докато е стоял пред будката за паспортен контрол.

— Толкова им се искаше да обяснят на един виден немски журналист колко загрижено е аржентинското правителство заради случилото се, а вие така и не сте се появили в Министерството на информацията, въпреки че сте обещали, и те решили, че имате нещо общо с издирваните престъпници.

— В интерес на истината, името ми е Госингер — започна Чарли.

— Знам, голям зор видях, докато открия. От немското посолство уточниха, че не само сте виден чуждестранен кореспондент към „Тагес Цайтунг“, но сте пра-правнук на основателя на вестника. Наистина великолепно прикритие! Втора самоличност, която е съвсем истинска.

— Чувствам се като дете, заловено в момента, в който задига сладки. И сега какво?

— Уверих ги, че не само ни помагате, за да разнищим въпроса, а и че не е необходимо да се регистрирате в Министерството на информацията. Проблемът е решен.

— Благодаря ви.

— А това е за вас.

Подаде му малка ламинирана табелка. На нея пишеше „Corps Diplomatique“, беше сложена снимката на Чарли и името му.

— Дипломатическа карнетка, в случай че някой бдителен полицаи започне да разпитва защо носите пистолет.

— Пистолет ли?

— Всъщност имах намерение да ви дам един назаем, но виждам, че под самото ви вече има един.

— Посланикът ми го даде назаем.

— Карл — нали нямаш нищо против да ти казвам Карл?

— *Herr Oberst*, можете да ме наричате както пожелаете.

— В Аржентина има доста опасни хора. Страхувам се, че не става въпрос за безкрайните отвличания. Така и не успях да намеря връзка между хер Мастърсън и обичайните похитители — от всичко, което изрових, той се оказва съвсем „чист“, — но това не означава, че няма никаква връзка. Да не говорим, че тези хора доказаха, че убийството е част от играта. Ще ми бъде безкрайно неприятно, ако решат да ви елиминират.

— Значи според теб не става въпрос за обикновено отвличане, така ли?

— А според теб?

— Тя беше отвличена, следователно става въпрос за отвличане. Само че нещо тук намирисва.

— Точно така. Имаш ли представа какво?

— Никаква.

— Ако имаше, щеше ли да ми кажеш?

Кастило го погледна в очите.

— Щях. Между нас казано, какво си помисли, когато... май правилната дума е „разпитвам“... когато Дарби и Лауъри я разпитваха.

— Не бих описал отговорите ѝ като напълно искрени.

— Тук има нещо, но първото, което ми мина през ума, беше, че са я заплашили — най-вероятно децата — ако каже и дума за тях.

— Защо просто не са я убили?

— Искат нещо от нея. Може би Мастърсън не е занесъл откупа. А сега заплашват децата, ако не си получат парите. Наистина не знам.

— Тони Сантини е изключителен в работата си като агент на Тайните служби.

— Знам. Наистина ли се е наранил, като е паднал от лимузината на президента?

Кастило се замисли за момент, преди да отговори.

— Била е лимузината на вицепрезидента.

— Колко неловко!

— Както и да е — продължи Чарли и смени темата. — Посланикът ще го представи като човек от Тайните служби, зачислен да пази нея и децата, и той ще се възползва, за да измъкне някаква информация.

— А той ще ѝ каже ли, че са те назначили за генералисимус?

— И това ли знаеш, Алфредо?

— Също като теб, Карл, отварям си и ушите, и очите.

— По-скоро си пуснал навсякъде и уши, и очи — поправи го с усмивка Кастило.

— Така е — съгласи се Мунц.

— Екип агенти на ФБР са на път към Аржентина, за да помогнат при разследването. С тях пътуват и двама агенти от Тайните служби, за да ми помагат. Едната е изключително умна жена със завиден опит в разузнаването. Ще я прикрепя към госпожа Мастърсън и се надявам да изкопчи нещо. Другият е невероятно ченге със страхотен нюх към всичко, което става на улицата, работил е дълги години под прикритие, при много трудни условия. Него ще го оставя да пресява всичко, до което се докопат от ФБР. Много ще съм ти задължен, ако споделяш с него каквото научите.

— Разбира се, но проблемът е, че няма почти нищо.

— Освен това са изпратили самолет на Военновъздушните сили, за да върне тялото на Мастърсън, жена му и децата в Щатите.

— Ти с тях ли ще заминеш?

„Господи, дори не бях помислил“.

— Може би. Дори да замина, сигурно ще се върна.

Мунц кимна, след това подаде ръка.

— Радвам се, че си поговорихме, Карл.

— Благодаря ти за всичко, Алфредо.

(СЕДЕМ)

Госпожа Елизабет Мастърсън беше преместена от интензивното отделение, но Кастило лесно намери новата стая. Четирима униформени от Федералната полиция, командвани от сержант, и двама мъже в цивилни дрехи — единият бе Пол Сиено, агентът от ЦРУ — не се отделяха от вратата в самия край на коридора.

Сиено кимна на Кастило, когато Чарли почука на вратата. След секунда посланик Силвио откряна, за да провери кой е, и чак след това отвори.

— Влезте, господин Кастило — покани го той и Чарли влезе. — Бетси е тук, господин Кастило.

Госпожа Мастърсън бе седнала в леглото, облечена в нощница, вероятно донесена от къщи. Видя още две жени. Бе почти сигурен, че това са съпругата на Дарби и съпругата на посланика. Бяха седнали на столове до стената, а Дарби и Сантини се подпираха до тях.

Кастило се приближи до леглото.

— Президентът ме помоли да ви изкажа съболезнованията му, госпожо Мастърсън.

„Колко бързо ми дойде лъжата.

Ако президентът се беше сетил, със сигурност щеше да изкаже съболезнованията си.“

— Много мило от негова страна — отвърна госпожа Мастърсън. Не подаде ръка и бе очевидно, че се усмихва с огромно усилие.

— Приемете и моите съболезнования.

Отговор не последва, освен замръзналата на устните ѝ усмивка. Кастило продължи:

— Заповедта му, госпожо, е да осигуря безопасността на вас и на децата ви, да ви върна в Съединените щати колкото е възможно по-бързо и безпроблемно.

Усмивката остана на лицето ѝ, а тя не отговори.

— Каза ли ви посланик Силвио, че господин Сантини има дългогодишен опит в Тайните служби като охрана на президента?

— Да, каза ми.

— Аржентинските власти са изпратили най-добрите си хора, за да окажат помощ на господин Сантини.

— Посланикът ми каза.

— Надяваме се самолетите, изпратени от президента, да кацнат скоро. Единият ще ви върне със семейството в Съединените щати веднага щом се почувствате по-добре, а с другия ще пристигне екип експерти на ФБР, които да помогнат в разследването, и двама агенти на Тайните служби, които да ви охраняват. Единият от агентите е жена.

Госпожа Мастърсън кимна.

— Госпожо Мастърсън, знам, че моментът е изключително труден...

Госпожа Мастърсън изсумтя.

— ... но се надявам да разберете, че се налага да планираме нещата.

— Какви неща?

— Къде в Щатите искате да отидете?

— „Кислър“ — отвърна тя. — Военновъздушната база „Кислър“ в Билокси е най-близо до родителите на Джак. В Пас Кристиан.

„«Пас Кристиан» значи? Това е френското произношение. Така и така съм на тази вълна... ами брат й, който се предполага, че в момента е във Франция?“

— Има ли някой в Пас Крисчън, с когото да се свържем? Баща ви например?

— Баща ми живее в Метери — Ню Орлийнс. И е болен от сърце. Свекър ми живее в Пас Кристиан. Според мен е най-добре той да съобщи на баща ми. Тъкмо за това говорехме с госпожа Силвио, когато влязохте, господин Кастило. Тя ще позвъни на бащата на Джак или посланикът ще му се обади веднага щом се приберат. Надявам се да успеят да се свържат, преди да е разбрал от Си Ен Ен или Фокс. След това и аз ще му се обадя, разбира се, когато ме изпишат от болницата.

— Казаха ли ви кога ще стане?

— Искат да ме задържат един ден за наблюдение — обясни тя и се обърна към посланика. — Хуан, не можеш ли да направиш нещо? Искам да се прибера при децата.

— Разбирам — кимна Силвио. — Само че те наистина искат да са сигурни, че няма остатъчен ефект от лекарствата. Ако искаш, можем да доведем децата да те видят.

— Не. Не искам да ме виждат в този вид. По-добре да останат с Джулия.

„Джулия трябва да е жената на Дарби.“

— Те на училище ли са в момента? — попита Кастило.

— Баща им току-що беше убит — сопна се тя. — Разбира се, че не са на училище.

— Простете ми — извини се Кастило.

„Значи другата жена е съпругата на Лауъри; жената на Дарби — Джулия, стара приятелка на семейството — е при децата.“

— Има ли някой друг, госпожо, с когото да се свържем?

— Не. Ще съобщя на когото трябва, когато изляза от болницата.

„Това беше доста нервно и бързо. Не трябва ли да съобщи на брат си, въпреки че не се е разбирал със съпруга ѝ?“

— Госпожо Мастърсън, знам колко ви е тежко, и няма да ви притеснявам повече. Ако се нуждаете от нещо, кажете на господин Сантини.

— Благодаря ви.

Кастило кимна на хората в стаята и излезе.

Беше направил пет-шест крачки към асансьора, когато посланик Силвио го настигна. Сантини ситнеше след посланика.

— Напълно съгласен съм с вас, господин Кас... с теб, Чарли — започна направо Силвио. — Тя крие нещо.

— И аз не успях да измъкна нищо от нея — призна Сантини.

— Господин посланик, тя дори не спомена брат си — натякна Кастило. — Ще имате ли нещо против да се свържете с него по телефона?

— И на мен ми се стори странно — съгласи се Силвио. — Ще му позвъня веднага щом се върна в посолството. А ти къде ще бъдеш?

— В посолството, господине. Искам да разбера в колко кацат самолетите.

— Ще се видим там.

(ОСЕМ)

Посолството на Съединените щати
„Авенида Колумбия“ 4200
Палермо, Буенос Айрес, Аржентина
14:50, 23 юли 2005

Прекара мъчителни четирийсет и пет минути на телефона.

Не успя дори да се свърже с европейската централа на Обединените нации. Отначало международната телефонистка в Буенос Айрес не успяваше да се свърже, а после не успя да се разбере с телефонистката в Париж.

Силвио се отказа и звънна в американското посолство в Париж. Политическият аташе, макар и с нежелание — едва след като Силвио се представи, — му даде номера на централата, но каза, че няма нито адреса, нито телефона на Жан-Пол Лоримър.

Французойка с носов говор уведоми Силвио — той говореше безупречен френски, — че гос'ин Лоримър не е в кабинета си, че няма телефон, на който да се свърже с него, че за всички други въпроси трябва да се обръща към директора на отдел „Информация“. Изобщо не се впечатли, когато Силвио й съобщи, че е американският посланик в Аржентина и се опитва да се свърже с Лоримър заради смъртен случай в семейството му.

Единственият адрес и телефон, с който разполагаше Държавният департамент във Вашингтон и мисията на Обединените нации в Ню Йорк, бе служебният на Лоримър.

— Ще видя какво може да направи държавният секретар — заяви накрая Кастило и набра мобилния на Исаксън.

— Не искаш ли обезопасена връзка?

— Няма нищо секретно — отвърна Чарли и веднага добави: — Не исках да прозвучи грубо, господине. Извинете ме.

— Не съм приел отговора ти за груб — отвърна Силвио. — Просто въпросът беше тъп.

— Исаксън.

— Джоуел, Чарли се обажда.

— Май телепатията пак е в действие — каза Исаксън. — Канех се да ти звъня за самолета на ФБР — на който, сигурен съм, че ще се зарадваш, Казанова, е красивата агент Шнайдер — и е „С-17“.

— Нали не си й пуснал някоя шега по мой адрес, Джоуел?

— Не съм, въпреки че изкушението беше невероятно. Тя е истинска наслада за очите и се почувствах длъжен да я предупредя какво представляваш.

— Дай ми повече информация за самолетите.

— Двата с Джек Бритън са на „Гълфстрийм 5“, който излетя в единнасет и пет местно време. Пътуват с четиристотин и шейсет възела, разстоянието до вас е около пет хиляди и двеста мили, така че сметни сам кога ще пристигнат.

Без да иска разрешение, Кастило грабна химикалка от бюрото на Силвио. Посланикът веднага му предложи бележник с жълти листа.

— Номерът им е „Еър Форс 0477“. Ще кацнат на летище „Хорхе Нюбъри“, което, предполагам, е близо до Буенос Айрес. В самолета се намират и шестима доста кисели агенти на ФБР, вбесени не само защото трябва да докладват пред теб — защото си от Тайните служби, а не дори охрана на президента, — ами защото двама от техните бяха изритани, за да пътуват Шнайдер и Бритън.

— „Хорхе Нюбъри“ е до Буенос Айрес.

— Другият самолет, „С-17“ — номер „Еър Форс 0381“ — е излетял от военновъздушна база Чарлстън, Южна Каролина час по-рано, но ще кацне в Хълбърт — по всяка вероятност вече е кацнал, — за да вземе дванайсет командоси, готови за бой, и десет гвардейци с лейтенанта им специално за погребението. Добре че са били във Флорида за погребението на някакъв пенсиониран генерал.

— Господи.

— Нали се сецаш кой е издал тази заповед — добави Исаксън. — Както и да е, „С-17“ ще кацне на летище „Езейза“...

— Това е международното летище.

— Май този огромен самолет няма как да кацне на малкото летище. Да не говорим, че след това ще им отнеме цяла вечност да изминат четири хиляди и двеста морски мили при скорост четиристотин и петдесет възела.

Кастило записа цифрите.

— Добре. Ясно. Искам да те помоля за нещо.

— Казвай.

— Братът на вдовицата, Жан-Пол Лоримър, работи за ООН в Париж. Посланикът се опитва четирийсет и пет минути да се свърже с него, но не успя. Познаваш ли някого в Париж, който може да помогне?

— Веднага ще се заема.

— Обади се в посолството там и остави номера и адреса му на секретарката на посланика.

— Дадено. Нещо друго, шефе?

— Сложих Тони Сантини за шеф на охраната на Мастърсън. Действието на наркотика отмина, но ще я задържат в болницата до утре. Не знам кога ще иска да тръгне, но иска да пътува за военновъздушна база „Кислър“ в Мисисипи, откъдето е той.

— Там ли иска да го погребете?

— Очевидно.

— Знам, че президентът мислеше за „Арлингтън“...

— Май тя ще настоява да е при семейството си в Мисисипи, Джоуел.

— Това ще се окаже проблем. Знам още, че президентът иска аутопсията да е в „Уолтър Рийд“^[1].

— Аржентинците вече правят аутопсията. Те ще съдят копелетата, стига да ги хванем, в аржентински съд.

— Кой го реши?

— Аз — отвърна Чарли. Срецна погледа на Силвио и добави: — Посланикът се съгласи.

— Ще има буря на високо ниво, Чарли.

— Много е съмнително, че ще успеем да издействаме екстрадиция за извършителите. Освен това престъплението е станало тук. И вече е свършен факт. Посланикът вече съобщи на външния министър.

— Струва ми се, че шефът ще иска да обсъди този въпрос с теб, Чарли. Или по-вероятно неговият шеф.

— И аз си помислих, че ще стане така.

— Ще се чуем пак, Чарли. Пази си гърба.

Кастило затвори и сметна в колко приблизително ще пристигнат самолетите.

— И двата ще пристигнат между единайсет и полунощ довечера — съобщи той на посланик Силвио. — „Гълфстрийм“ каца на „Хорхе Нюбъри“, а „С-17“ на „Езейза“. Пратили са и гвардейци от Трети пехотен полк — „Старата гвардия“, и командоси.

— Ако искаш да посрещнеш агентите си и екипа от ФБР, мога да накарам аташето по отбраната да посрещне самолета.

— Благодаря ви.

— Той ще уреди транспорта и къде да се настанят. Най-добре е военният персонал да се настани при пехотинците. Нали си казал на агент Юнг да се погрижи за хората от ФБР? Твоите къде ще отседнат?

— Аз ще се погрижа за тях. Ще ми трябва превоз. Мога ли да наема коли за тях?

— Можеш, но автомобилите са малки и ненадеждни. Освен това нямат радиостанции. Ще помоля Кен Лауъри да се заеме с този въпрос. Колко автомобилила ще ти трябват?

— Ако е възможно да задържа колата, която ми дадохте, още една. А шофьор не ми трябва.

— Не се знае — отвърна посланикът. — Ще кажа на Кен да ти осигури още една кола с шофьор. За довечера ли?

— За утре сутринта.

— Какво ще правиш сега?

— Не ви разбрах, господине.

— Какви са плановете ти за следващите четирийсет и пет минути до час?

— Нямам планове, господине. Мислех да огледам къщата на семейство Мастърсън.

— Закусвал ли си?

— Не съм, господине.

— И аз не съм, а вече минава три. Точно зад ъгъла има един ресторант — „Рио Алба“ — където правят най-хубавите пържоли на света. Да отидем да похапнем, докато чакаме приятелят ти от Тайните служби да позвъни.

— Чудесна идея, господине.

[1] Уолтър Рийд — армейски медицински център във Вашингтон, Окръг Колумбия. — Б.ред. ↑

VII.

(ЕДНО)

Хотел „Фор Сийзънс“
„Черито“ 1433
Буенос Айрес, Аржентина
21:05, 23 юли 2005

Пехотинецът — за когото Кастило бе научил, че е щаб-сержант Роджър Маркъм, на двацет години, от Демойн, Айова, на седемнайсет едва завършил „Парис Айлънд“, влязъл в Багдад заедно с пехотинците, а след това назначен към батальона охранители на посолства, — спря беемвето „545i“ пред „Фор Сийзънс“ и отвори вратата.

Кастило го стисна за ръката.

— Роджър, ако още веднъж се опиташ да ми отвориш вратата, кълна се, че ще съжаляваш.

Маркъм го погледна недоумяващо.

— Минава девет — отбеляза Кастило. — Самолетът ще кацне около единайсет и половина, което означава, че трябва да тръгнем около единайсет. Какви са ти плановете за следващите два часа?

— Ще чакам.

— Къде?

— Тук.

— Можеш ли да оставиш колата тук?

— С дипломатически номера е. Мога да я оставя навсякъде.

— Върви да я паркираш, Роджър. Ето там. — Кастило посочи входа на подземния гараж на хотела. — След това се качи в стаята ми и ще подремнем.

— Както кажете, гос...

— Пак ли започваш? — попита Кастило. — Какво ви правят в „Парис Айлънд“, да не би да ви карат да правите по петдесет лицеви опори всеки път, когато забравите да кажете „господине“?

— По петдесет, понякога по сто. Извинете.

— Няма проблем, но поне опитай.

Маркъм кимна.

— Върви да паркираш — нареди Кастило и слезе.

Докато минаваше през фоайето, се сети, че не бе резервирал стаи за Бети Шнайдер и Джак Бритън.

Оказа се, че не е толкова лесно да намери места.

Хотелът бе почти пълен, както му каза заместник-управителят. След десет минути пред компютъра беше решено хер Госингер да се премести от апартамент 1550 в апартамент 1500. Новият беше много по-грамаден, отколкото на Кастило му трябваше, и значително по-скъп.

Замисли се дали да не остави Бети в 1500, но после се отказа.

„Сигурно ще реши, че луксозното настаняване е част от подлия ми замисъл да я тръшна в леглото.

Ако знаех, че ще стане, щях да ангажирам целия проклет етаж.“

След като се изнесе от 1550, там бе преместен някой друг, което пък на свой ред освободи 1510 и 1518, приятни единични стаи с изгледи към „Авенида 9 Хулио“ и пристанището. И в двете имаше спални. Кастило попита заместник-управителя коя е по-далече от 1500 и разбра, че е 1518.

— Настанете сенъора Шнайдер в 1518, ако обичате.

— Искате ли да оставим бутилка шампанско и цветя — може би рози — за младата дама, сенъор Госингер?

— Не е много уместно, благодаря ви.

„Ако зависи от младата дама, връзката ни ще си остане професионална и платонична.“

Нямаше много за местене от апартамент 1550 в 1500, а и две пикола и сержант Маркъм му помогнаха, но докато приключат, стана девет и половина.

— Смятам да изпия една — призна Кастило и извади бира от барчето, — а след това геройски ще подремна. — Подаде бутилка на Маркъм и добави: — Предлагам и ти да направиш същото.

— Аз май не трябва да пия — отвърна Маркъм.

— Повярвай ми, Роджър, длъжен си да изпиеш една бира.

Сержант Маркъм се опъна на канапето в хола, а Кастило се отпусна на огромната спалня. Първият образ, който се появи в главата му, похотлив и страстен, бе на специален агент Шнайдер.

Най-сетне успя да пропъди образа ѝ, като си представи Джак Пачката Мастърсън в таксито.

„Господи, та това беше тази сутрин!“

Когато мобилният му звънна, той сънуваше. В съня му сержант Шнайдер беше много по-любвеобилна, отколкото наяве.

Погледна часовника си. Беше спал петнайсет минути.

— Кастило.

— Надявам се да съм те събудил или поне да съм прекъснал нещо неприлично — заяви познатият глас на майор Х. Ричард Милър.

„Добре че не знаеш, копеле грозно! Откъде докопа този номер?“

— Как е коляното?

— Как може да е според теб? След като всички гадове и братята им ровиха в него цял един месец с какви ли не остри инструменти за мъчение?

— Какво става, Дик?

— Не успяваме да открием онзи тип Лоримър в Париж, а Господ ми е свидетел, че опитахме всичко. Да знаеш, мой човек, че сме ти навъртели бомбастична телефонна сметка.

— Защо ми се струва, че не се обаждаш от леглото на болката, което ти бяха определили в „Уолтър Рийд“?

— Честно да ти кажа, с радост приех любезното ти предложение да споделя скромната ти квартира — заяви Милър. — В момента кротко си лежа на канапето ти в „Мейфлауър“. Утре сутринта ще ме закарат в офиса ти в комплекс „Небраска“, където ще полегна на другото ти канапе.

— Ами Лоримър?

— Най-накрая открихме един адрес на „Рю Мосю“ 7 и телефонен номер. Никой не отговаря на телефона. Исаксън се обади на някакъв тип от Тайните служби, дето работел в Париж. Човекът отишъл на място. Портиерът казал, че няма никаква представа къде се намира Лоримър, но той често заминавал по за една-две седмици. Колата му била в гаража. Исаксън каза, че щял да помоли секретар Хол

да говори със секретар Кохън да нареди от ООН да разберат къде е. Освен това Исаксън нареди да ти звънна и да ти кажа всичко.

— Благодаря, Дик. Ти достатъчно добре ли си, за да започнеш работа?

— Добре съм. Доколкото разбирам, любовта на живота ти още не е пристигнала.

— Майната ти. Ако говориш за Бети Шнайдер, ще кацне около единайсет и половина местно време.

— Два часа ли е разликата?

— Тук е почти десет.

— Един приятелски съвет, въпреки че съм почти сигурен, че ще го пренебрегнеш. Опитай се за разнообразие да мислиш с горната глава, преди да натвориш някоя тъпотия с тази жена.

— Мили боже! — избухна Кастило. — Тя вече не е ченге и не мога да ѝ се пусна. Работи в Тайните служби и ми е подчинена. Все още се приемам за офицер и джентълмен. Така че майната ти, Дик!

Последва кратко мълчание, след това Милър заговори отново:

— Чарли, приятелю, нямаш представа колко ме зарадва избухването ти. Ще ти звънна пак.

Той затвори.

Кастило седна в леглото и запали лампата.

„Представа нямам откъде дойде това избухване, но си струваше. Не мога да тръгна да свалям специален агент Шнайдер. Дори не бива да мечтая за нея.

Тъпа работа. Тя отдавна ми даде да разбере, че изобщо не я интересувам.

Радвам се, че Дик повдигна въпроса.

Аз съм способен да скапя нещата и сигурно щях да го направя.

Ама какво, по дяволите, ми става?“

С едно-единствено движение той остави мобилния на нощното шкафче и се отпусна на леглото.

След малко отново се изправи, взе телефона и натисна копчето за автоматично набиране на Хауърд Кенеди.

Кенеди се обади след третото позвъняване.

— Ало?

— Събудих ли те, Хауърд?

— Не, не си.

— В хотела ли си?

— Защо?

— Мислех да пийнем по едно. В бара има джаз квартет.

— Много си мил, но вися под дъжда на „Езейза“ и вардя наземния персонал, на които нямам абсолютно никакво доверие, докато товарят безобразно скъпите — и много нервни — коне на самолета. Ще се възползвам от поканата ти някой друг път.

— И ти ли ще пътуваш с конете, докъдето отиват?

— Ами, да.

— Нали ще се върнеш скоро?

Мълчанието на Кенеди показва, че няма намерение да отговори на въпроса.

— Жалко — продължи Чарли. — Тази вечер пристигат твои стари приятели.

Проточи се ново мълчание и Кастило реши, че Кенеди няма намерение да му отговаря повече, но Хауърд най-сетне се обади.

— Следователският екип от Куонтико ли имаш предвид?

— Не знам откъде са, но са излетели от Вашингтон.

— Знаеш ли им имената?

Този път Кастило се поколеба, преди да отговори.

„Защо да не му дам имената? Какво толкова?“

— Мога да ги науча веднага, след като слязат от „Гълфстрийма“.

— Това кога ще стане?

— Около единайсет и половина. Казах на един друг от бившите ти съратници да посрещне самолета и да им осигури квартира.

— Как се казва?

— Юнг. Работи в Монтевидео...

— Китаец, нали? Досаден дребен палячо? Кръгло лице, един и седемдесет и пет, около осемдесет килограма?

— Да, познаваш ли го?

— Много добре при това. Какво ти каза, че прави в Монтевидео?

— Нищо не ми е казал. Имам чувството, че е от бившите ти колеги, които се занимават с пране на пари. Посланикът е помолил посланика в Монтевидео да разбере дали някои от агентите имат опит с отвличания, затова са изпратили Юнг и още един тук.

— Как се казва?

— Не си спомням. Но мога да проверя.

— Къде кацат? Тук ли?

— На „Хорхе Нюбъри“. Има и товарен самолет, който ще кацне на „Езейза“ приблизително по същото време.

— Току-що видях един с униформа на полковник от Военновъздушните сили, заобиколен от аржентински клечки от Военновъздушните сили. Чудех се какво става.

— Трябва да върна семейството и тялото час по-скоро.

— За какво искаше да си говорим, Чарли, докато слушаме джаз квартета?

— Искаше ми се да те питам дали случайно не си чувал за някой си Жан-Пол Лоримър.

В отговор Кенеди повтори по букви името на Лоримър.

— Точно така.

— Никога не съм чувал, но ако ми изпратиш онези имена, с удоволствие ще се поразроя.

— Дадено. Как да ти ги пратя?

— С есемес. Как иначе?

— Мислех, че заминаваш.

— Ще замина, след като получа имената.

— Разбрахме се.

— И още нещо, Чарли. Каквото и да прави Дейвид Уилям Юнг Младши в Монтевидео, почти със сигурност няма нищо общо с пране на пари и счетоводство.

— Искаш да кажеш, че търси теб ли?

— Това също, разбира се. Исках да кажа друго. Той е голяма клечка. Такива като него не ги похабяват, като ги пращат да ровят за мръсни пари.

— Говориш така, сякаш го познаваш добре.

— Вече ти казах, че го познавам. Едно време работехме заедно.

— Кажи ми още нещо.

— Нали вече ти казах. Чакам имената, Чарли.

Кенеди затвори.

(ДВЕ)

Международно летище „Хорхе Нюбъри“
Буенос Айрес, Аржентина
23:05, 23 юли 2005

Сержант Роджър Маркъм тъкмо зави с беемвето на посолството по „Авенида 9 Хулио“, близо до хотел „Фор Сийзънс“, когато радиостанцията изпраща.

— Юнг за Кастило.

Кастило се огледа, за да открие микрофона, когато Маркъм му го подаде. Той го пое от сержанта и натисна копчето.

— Да.

— Господине, самолетът ще бъде прибран в частен хангар отстрани.

— Ясно. Благодаря.

— Господине, ще се приземят след четирийсет и пет минути.

— Ясно. Благодаря. Вече сме тръгнали.

— Край.

„Не само че ми каза къде ще бъде самолетът, нещо, което не е длъжен да направи, ами ме нарече «господине». Може пък да е приел, че аз съм главният и е най-добре да се разбираме, но, от друга страна, не бива да забравям възможността всички във ФБР да са получили сведение, че Кастило се познава с Кенеди, и той да си е въобразил, че ще станем приятели. А пък аз може да се изпусна и да кажа нещо, което да го насочи по следите на Хауърд Кенеди.

Кенеди какво имаше предвид, когато каза: «Каквото и да прави Дейвид Уилям Юнг Младши в Монтевидео, почти със сигурност няма нищо общо с пране на пари и счетоводство.»“

— Спокойно можеш да намалиш, Роджър. Ще кацнат след четирийсет и пет минути.

— Прекалено бързо ли шофирам, господине?

— Искаше ми се да спрем някъде да прием по едно кафе — предложи Кастило. — Да се върнем ли в хотела?

- Край реката до летището има най-различни ресторанти.
- Избери някой.
- Да, гос... Добре.
- Не се възгордявай, Роджър, но ми се струва, че има надежда да се справиш.

Валеше като из ведро, когато пристигнаха при пистите за граждански самолети на „Хорхе Нюбъри“. Кастило дори се усъмни, че „Гълфстриймът“ ще успее да кацне.

Пистата беше само една, вървеше успоредно на Рио де ла Плата и едва ли беше много забавно да се опитваш да приземиш самолет в бръснещия вятър и стихийния дъжд.

Пред един от хангарите забеляза беемве с дипломатически номер, два минибуса мерцедес бенц — „Трафик“, и двата с лепенки „CD“ на предните прозорци, и пежо с аржентински номера.

Когато сержант Маркъм паркира до бусовете, Кастило забеляза, че в единия е запалена лампата на купето и забеляза специален агент Юнг, стиснал вестник, да ги наблюдава. В буса седеше и майор от Военновъздушните сили.

„Ако остана тук, Юнг ще трябва да се пречупи и да дойде, като по този начин ще ме признае за Краля на парада. Но сигурно ще е мокър до кости и ще изцапа седалките. Освен това ще мога да го огледам по-добре в буса, отколкото тук. Иска ми се да видя изражението на очите му.“

Кастило се обърна към Маркъм.

— Предполагам нямаш чадър. — Сержантът веднага измъкна чадър, сякаш бе магьосник. Кастило се засмя доволно. — Благодаря ти, Роджър.

Когато Кастило приближи буса и вратата се отвори със свистене, двама мъже изскочиха от пежото, разтворили вестници над главите си, и хукнаха към него.

— Какво ще кажеш, Юнг? Дали ще успеят да кацнат?

— Сеньор Кастило? — заговори единият от мъжете. Когато Чарли се обърна, той му подаде предавател. Беше включен на честота, която по всяка вероятност ловеше разговорите на диспечерската кула на „Хорхе Нюбъри“.

Той го приближи до ухото си. Чу съскането и пращенето, но след миг звукът се изчисти.

— „Хорхе Нюбъри“, говори американски „Еър Форс 0477“. Виждам пистата ви — обяви весел и уверен американски глас.

Кастило върна преподавателя на аржентинеца.

— Благодаря ви. — След това се обърна към Юнг. — Точно навреме.

Избра си място така, че да вижда всичко през предното стъкло.

Отначало не успя да различи нищо, ала след няколко секунди забеляза първо навигационните светлини, а после блесна ослепителен лъч от бордния прожектор.

Блестящият бял „Гълфстрийм С-37А“ на американските Военновъздушни сили се сниши и докосна пистата веднага след обозначителната линия. Надписът „СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ“ изпъкваше дръзко отстрани на корпуса. Буквите бяха осветени, така че всеки да ги забележи, което подсказва на Кастило, че самолетът принадлежи на 89-та президентска въздушна група от военновъздушната база „Андрюс“ в Мериленд. Единствено техните самолети бяха толкова качествено боядисани.

Кастило усети как гърлото му се стяга. Все едно че националното знаме се развяваше в далечна чужда страна. Както бе в случая.

— Боже, красива птичка! — възкликна тихо майорът от Военновъздушните сили.

— Точно това си мислех и аз, майоре — усмихна се Кастило и подаде ръка на майора. — Казвам се Кастило.

— Да, господине, знам. Аз съм Джосман.

— Вие ли ще се погрижите за екипажа?

— Администрацията на посолството ще настани всички в хотел „Лас Пампас“ — отговори вместо майора Кастило. — Предполагам, че са се обадили преди това. Нали няма проблем?

„Хитър гадняр си ти, нали, Юнг?“

— Очевидно е взел разрешение от посланика — отвърна Кастило. — Ти доволен ли си от настаняването?

— Да, господине.

— Юнг, ще ми трябва списък на хората от ФБР — заяви Кастило. — Включи своето име и на другия агент от Монтевидео. Само имената

и с какво се занимават, ако не са специални агенти. Така и така ще правите този списък, защо не направите и още един с имената на хората на ФБР в Уругвай?

— Ще бъде готов утре сутринта.

— Не можеш ли да го направиш сега? Ще дам едно копие на тези господа, за да го предадат на полковник Мунц. — Той се поколеба, след това попита на испански: — Нали работиш с *El Coronel* Мунц?

Мъжът кимна.

— Благодаря ви, сеньор Кастило — отвърна той. — Тъкмо се канех да помоля за същото. Ако разполагам с имената, няма да има никакъв проблем с имиграционните власти.

— Виждаш ли, Юнг — усмихна се широко Кастило с надеждата задоволството му да жегне Юнг. — Захващай се.

— Веднага, господине.

„Не е свикнал да му нареждат. Също като Хауърд Кенеди, друг, нищо че е вече бивш надут пуяк от ФБР. Какво, по дяволите, прави в Уругвай?“

— Ето го — обади се майор Джосман от Военновъздушните сили и посочи към пистата.

Кастило вдигна поглед и забеляза, че „Гълфстриймът“ рулира по пистата.

— Само един чадър ли имаме? — попита той.

— Аз съм донесъл няколко — отвърна Джосман.

„Гълфстриймът“ спря пред частния хангар и светлините вътре блеснаха. Отвътре излезе група от националната жандармерия, повечето с автомати, строиха се в редица и застанаха мирно, без да обръщат внимание на дъжда. Офицерът отдаде чест.

Майор Джосман взе два чадъра, отвори единия вътре в буса, след това се опита безуспешно да го промуши през вратата. Накрая се отказа, сви го, излезе гологлав под дъжда и чак тогава го отвори.

— Майоре — нареди Кастило, — всички са тук. Могат да се справят с багажа по-късно.

Майорът кимна и тръгна към спрелия „Гълфстрийм“, докато моторите тихо виеха.

Вратата се отвори и се появи набит мъж. Майорът му подаде втория чадър. Посочи буса и непознатият кимна, отвори чадъра и пое към буса.

Специален агент Елизабет Шнайдер беше следващата.

Сърцето на майор Кастило трепна.

Специален агент Шнайдер се огледа, забеляза буса, видя седналия вътре Кастило, усмихна се и му махна.

Сърцето на майор Кастило трепна отново. Този път по-силно.

Джосман задържа чадъра над главата на специален агент Шнайдер и я придружи до автомобила. Стигнаха до вратата тъкмо когато набитият мъж влизаше.

— Казвам се... — понечи да се представи той, но в следващия момент забеляза агент Юнг. — А, здрасти, Дейв.

Юнг вдигна глава от жълтия бележник.

— Здравсти, Пол — отвърна той. — Господин Кастило, това е специален агент Пол Холцман.

— Знам, че трябва да докладвам на вас, господине — каза Холцман. — Аз съм старши агент.

Не протегна ръка за поздрав.

— Дайте чадъра си на майора, ако обичате — помоли Кастило. — И седнете. Ще кажа, каквото имам да казвам, когато всички се качат.

Кастило бе твърдо решил да поздрави сдържано специален агент Шнайдер.

Тя провали плановете му с усмивка, настани се до него и небрежно отпусна ръка на рамото му, преди да седне.

— Здравсти, Чарли — прошепна тя толкова близо до ухото му, че той усети дъха ѝ.

Мента. Сигурно са им раздали дъвки заради налягането, тъй като самолетът се бе спуснал прекалено бързо.

Така че планът му да поздрави специален агент Шнайдер с „Радвам се да те видя отново, Шнайдер“, бе заменен с „Господи, много се радвам да те видя.“

Освен това усети парфюма на специален агент Шнайдер и в същия момент осъзна, че специален агент Юнг не е пропуснал да забележи какво става.

Бяха необходими няколко минути, докато всички изчакат чадъра, за да слязат от „Гълфстрийма“ и да се качат в буса, включително и екипажът. Специален агент Джак Бритън пристигна пети. В първия момент Кастило не го позна. Последния път, когато се бяха видели,

Бритън бе с проскубана рошава брада, облечен в арабска роба, а в косата му бяха вплетени мъниста.

Сега бе късо подстриган, с костюм с хубава кройка. Прилича, каза си Кастило, на Колин Пауъл.

Бритън стисна здраво ръката му.

— Не знам какъв е протоколът — сигурно трябва да се обръщам към тебе с „господине“ — но много се радвам да те видя.

— Чарли става, Джак. И аз се радвам да те видя. Готов ли си да се захващаме за работа?

— Ако може първо да отскоча до едното място, защото тоалетната в самолета се скапа някъде над Бразилия. И ми се ще да похапна нещо.

— Предполагам, че в хангара има тоалетна. Държиш ли да отидеш, защото няма да се бавим? След това имаме десетина минути път до хотела.

Бритън погледна плющящия дъжд и реши.

— Ще почакам.

Докато траеше разговорът им, Кастило усещаше бедрото на агент Шнайдер притиснато до своето сигурно защото седалките в буса бяха правени за дребосъци.

Най-сетне всички се качиха.

Кастило се изправи и се обърна така, че да го виждат всички.

— Моля за внимание — започна той и когато всички погледи се насочиха към него, той продължи: — Казвам се Кастило. Предполагам, известно ви е, че отговарям за разследването от американска страна на убийството на господин Мастърсън и похищението на госпожа Мастърсън. Освен това отговарям за безопасността на семейство Мастърсън, докато са в Аржентина. — Самото разследване се води от аржентинските власти, под пълния контрол на ДРУ. Предполагам, всички знаете какво е ДРУ.

Усети леко подръпване, свали поглед и първото, което забеляза, бе, че очите на агент Шнайдер са станали по-дълбоки и прекрасни, отколкото ги помнеше. Тя поклати леко глава, колкото да покаже, че няма представа какво е това ДРУ.

— На вас двамата с агент Бритън ще ви обясня допълнително, агент Шнайдер — реши той и продължи. — Беше решено и

разследването, и съдебният процес да бъдат извършени от аржентинските власти.

— И кой го е решил? — попита специален агент Холцман.

— Аз го реших и посланик Силвио се съгласи — отвърна Кастило. — Ще ви обясня какво още сме решили с посланика. Забраняват се всякакви връзки с федералната агенция във Вашингтон или където и да е другаде без одобрението на посланик Силвио или моето. Искам да сме наясно по този въпрос още отсега. Някакви въпроси?

Един от агентите в дъното на буса се обади:

— Искате да кажете, че не мога да позвъня на жена си, за да ѝ кажа, че съм пристигнал и съм добре, така ли?

— Можете да звъните на когото искате, но без да споменавате каквото и да е за положението тук. Ясно ли е?

Последва шепот.

— Тази вечер няма да предприемаме нищо. Специален агент Юнг ще ви закара в хотела ви, ще ви нахрани и така нататък. Утре сутринта ще ви информирам, а вие, агент Холцман, решавате къде да се срещнете с аржентинските власти. Те се съгласиха да ви съобщават всичко, което открият, но искам да ви напомня, че разследването си е тяхно и ще работят по начин, по който те намерят за добре. Ние сме тук, за да помагаме, нищо повече. — Що се отнася до госпожа Мастърсън, по ред причини, включително и защото е била упоена от похитителите и е все още в болница, освен ако няма някоя основателна причина да я разпитва ФБР, разговорите с нея ще се провеждат от специален агент Сантини от Тайните служби и специален агент Шнайдер. Ако я разпитва човек от ФБР, ще става в присъствието на един от тях двамата или на господин Алекс Дарби.

— Кой е той? — попита Холцман.

— Търговски аташе на посолството. Посланикът му има пълно доверие, госпожа Мастърсън също, аз също.

— Какво, по дяволите, ще правим ние? След като дори не можем...

— Тук сте, агент Холцман — прекъсна го Кастило — поради същата причина, поради която съм изпратен и аз. По нареждане на президента.

— Мога ли да задам един въпрос, господине? — обади се пилотът подполковник, вероятно капитан на самолета.

„Интересно, колко ли време ще му трябва на Юнг, за да събщи на подполковника, че надутият тип, който раздава заповеди, е нищо и никакъв армейски майор?“

— Да, господине, разбира се.

— Докога ще ви бъде необходим „С-37“?

— Ще мога да ви дам отговор, на сутринта подполковник, след като получа заповедите си. Друг отговор в момента не мога да ви дам.

— Добре. Какви са мерките за сигурност?

— Отрядът с кафяви униформи навън — онези с автоматите — ще охранява „Гълфстрийма“, подполковник. Те са от Националната жандармерия.

— Смятате ли, че това е достатъчно?

Кастило усети погледите на хората от ДРУ.

— Смятайте, че проблеми няма да има, подполковник.

— Добре. Благодаря ви, господине.

— Няма какво друго да ви кажа. Ще дам на агент Юнг номера на мобилния си телефон, за да се свърже с мен, ако има нещо, но много ви моля, не ме търсете, ако не е важно. На крак съм тази сутрин от шест и половина и ми се иска да си легна.

— Сигурно — подхвърли тихо агент Юнг с многозначителна усмивка.

„Копеле мръсно!“

— Готов ли е списъкът с имената, агент Юнг? — попита Кастило и му се усмихна топло.

(ТРИ)

Започна да вали още по-силно и Кастило си каза, че ако „Гълфстриймът“ бе пристигнал десет минути по-късно, нямаше да може да кацне.

„Къде другаде, освен на «Езейза» можеше да се кацне? И колко гориво му е оставало? Полетът от «Андрюс» е доста дълъг.“

Сержант Роджър Маркъм се намокри целият, докато стигне от беемвето до буса, а и след това докато открие багажа на Бети и Джак в другия бус и го прехвърли в колата.

Докато Бети тичаше към автомобила, вятърът изтръгна чадъра от ръката ѝ, а Кастило се чудеше как изобщо е успяла да го задържи. Беше цялата мокра, когато Кастило и Бритън хукнаха от буса към беемвето. Бритън седна отпред.

„Не съм го избутал. Този път капризният пръст на съдбата ме тласна на задната седалка.

Я престани! Един офицер и джентълмен не се сваля с подчинените си.

За бога, запомни го!“

Майор Кастило се усмихна на специален агент Шнайдер. Тя цялата трепереше.

— Студено ли ти е, Шнайдер? — попита той.

— Замръзвам — призна тя. — Тук да не би да е зима?

— Точно така. Трябваше да ви предупредят. Ето, вземи самото ми.

„Първото задължение на офицера е да се погрижи за хората си.

А тя е от моите хора. Не го забравяй!“

— Благодаря — отвърна тя.

От летището до „Фор Сийзънс“ пътят бе десет минути. По средата на пътя дъждът отслабна. Когато спряха пред хотела, бе спряло да вали.

Портиерът се появи веднага и се погрижи за багажа.

— Роджър, ти гладен ли си? — попита Кастило.

— Не, гос... Не, не съм.

— Прибирай се и си вземи горещ душ. Утре в седем и половина да си тук.

Сержант Маркъм кимна и се качи обратно в автомобила.

— Много мило — призна Джак Бритън, докато оглеждаше хотела.

— Не искам да хване пневмония — отвърна Кастило и кимна към отдалечаващото се беемве.

— Кой е той? — попита специален агент Шнайдер.

— Пехотинец от охраната на посолството.

— Забелязах подстрижката — призна тя.

— Значи няма с какво да отидем на ресторант...

— Може ли да влизаме? — помоли специален агент Шнайдер. — Тук е студено.

— Извинявай. — Той веднага отвори вратата. Забеляза, че от подгъва на полата ѝ по лъскавия мраморен под капе вода.

Тя се отпрати към рецепцията и веднага ѝ подадоха ключа.

— Да се разберем за вечерята — обади се Кастило.

— Полунощ е. Има ли нещо отворено по това време? — прекъсна го Джак Бритън.

— Това е Аржентина. Тук сядат да вечерят в десет — обясни Кастило. — А и в хотела има ресторант.

— Не ми се облича специално, за да отидем в ресторанта — недоволстваше специален агент Шнайдер и майор Кастило веднага си я представи под горещия душ. — Само че умирам от глад.

— Ами обслужване по стаите? — попита Бритън.

— Става. Искате ли?

— Има ли достатъчно място в стаите, за да седнем и тримата да хапнем? — попита специален агент Шнайдер. — Не ми се иска да ям седнала на леглото.

— Моята е достатъчно голяма — отвърна Кастило.

— Значи става — сви рамене Бритън. — Искаш ли да ни поръчаш вечеря, докато вземем по един душ? Никой от нас не знае испански.

— Какво ви се яде?

— Все едно какво, стига да е топло и придружено с двоен „Джак Даниълс“.

Специален агент Шнайдер се разсмя и влезе в асансьора.

— Направи ги два — отвърна тя и подаде сакото на Кастило.

Майор Кастило забеляза, че без якето мократа рокля прилепва към тялото ѝ като втора кожа. Извърна очи.

— Аз съм в 1500 — каза той, докато слизаха от асансьора. — В края на коридора. Ще поръчам вечеря.

Асансьорът го накара да си спомни за Хауърд Кенеди.

„По дяволите, не му пуснах имената.“ Бръкна в джоба на сакото за листа, който бе написал Юнг. Беше целият мокър, но се четеше.

Внимателно остави мокрия лист на стъклената масичка за кафе в хола, след това влезе в спалнята и се съблече.

Четири години в „Уест Пойнт“, час 202 — „Лична хигиена“, или как да вземеш душ за нула време — си казаха думата. Пет минути по-късно се бе изкъпал и преоблякъл в нов панталон и риза.

Първо позвъни на обслужване по стайте и поръча вечеря плюс бутилка „Джак Даниълс“, а след като размисли, поръча и бутилка „Феймъс Граус“ и две бутилки каберне совиньон „Сенетин“. На обяда с посланик Силвио двамата пиха същото вино и както посланикът каза, то бе наистина превъзходно.

След това се обади на пиколото и му каза, че костюмът му е мокър и на всяка цена трябва да е сух и изгладен до шест и половина сутринта. Пиколото отвърна, че няма проблем, което накара Кастило да реши, че услугата сигурно ще струва поне колкото самия костюм, купен от „Брукс Брадърс“, когато имаше намаление от трийсет процента.

Най-сетне се отпусна на канапето и набра номера на Кенеди.

Едва се чуваха. Кенеди се оплака, че толкова противен дъжд не е виждал през целия си живот. Очевидно бурята се бе преместила на двайсет и пет километра и в момента вилнееше над международното летище „Министро Пистарини де Езейза“ и пречеше на яснотата на връзката.

Бе стигнал до последното име от списъка агенти на ФБР — наложи се да му ги казва по букви, понякога дори повтаряше — когато на вратата се звънна.

Когато отвори, специален агент Шнайдер, жена, която бе изпратена от пиколото и мъж облечен като барман, с количка, натоварена с уиски, вино и чаши, чакаха в коридора.

Специален агент Шнайдер беше с дънки и пуловер. Косата ѝ бе още влажна.

Той ги покани да влязат.

— Сипи си нещо за пиене — предложи ѝ той. — Храната ще пристигне всеки момент.

Подписа сметката за напитките, след това даде знак на жената да влезе в спалнята и посочи прогизналия костюм.

В същото време диктуваше на Хауърд Кенеди името на Даниел Т. Уестърли по букви поне за трети или четвърти път и едва откъсваше очи от изпънатия пуловер и дънки на специален агент Шнайдер. Тя не беше гримирана, не си бе сложила дори червило и Кастило реши, че и така изглежда чудесно.

Най-сетне Кенеди успя да запише името на Уестърли.

— Уестърли, Ясно. Той се занимава с отпечатъци. Невероятно добър е. Едно време сне качествен отпечатък от използван презерватив.

— Няма други, Хауърд, този беше последният.

— До един са от най-добрите следователи.

— Трябва ли да обърна специално внимание на някой от тях?

— Не. Интересува ме основно Юнг. Внимавай с него, Чарли.

— Добре. А ти нали ще разпитаеш за господин Лоримър? Веднага щом пристигнеш закъдето си тръгнал.

— Като гледам как вали, Чарли, май никога няма да стигна.

„Това бяха цели две — не, четири — изречения, и не прекъсна.“

— Хауърд, много те харесвам. Ще накарам дъжда да спре.

— Какво?

— Имай ми доверие, Хауърд, след десет минути, най-много петнайсет, ще спре да вали. Вече издадох заповед. Пожелавам ти приятен полет и не забравяй да ми се обадиш.

Той прекъсна и остави мобилния.

— Това пък какво беше? — попита специален агент Шнайдер.

— Не че не се радвам да те видя, но ми се струва, че на жените им отнема повече време да се изкъпят и облекат от мъжете.

— Значи няма да ми кажеш, така ли? — отвърна Бети. — А Джак разговаря с жена си.

— Не ти трябва да знаеш — отвърна Кастило.

Тя вдигна чашата бърбън.

— Ти няма ли да пиеш?

— Ще си сипя чаша вино.

— Значи си решил да се държиш прилично, а?

— Да, госпожо.

— Тази, в кавички стая, прилича на извадена от някой филм — огледа се тя. — И моята не е някоя дупка. А банята е мраморна. Което ме кара да любопитствам как ще платим.

— Ти чакай да видиш гледката — отвърна той, пристъпи до прозореца и откри бутона, с който се дръпваха завесите.

— Много е красиво! — възкликна тя и застана до него. — Пак не ми отговори.

— Когато се върнем във Вашингтон, Агнес — госпожа Форбисън, която оправя тези неща в комплекса „Небраска“ — ще ти покаже как да попълниш формуляр за пътни извън страната. Когато получиш чека, ми го прати.

— Значи имаш намерение да платиш разликата между отпуснатите от Тайните служби пари и цената на това удоволствие, така ли?

— Исках двамата с Джак да сте отделно от ФБР — обясни Кастило. — Това е единственият отговор, който ми хрумва, след като не ме оставяш да помисля.

Отново се звънна.

Този път беше Джак Бритън и двама сервитьори с две колички, отрупани с храна, покрита от куполообразни капаци от неръждаема стомана. Бритън си бе сложил спортно сако, панталони, риза и вратовръзка.

— Нали не искаше да се обличаш специално — подхвърли Кастило.

— Промених си мнението, когато видях стаята. Ти винаги ли си живееш така добре?

— Винаги, когато е възможно. Сипи си нещо за пиене, Джак. Щом сервират, ще ви разкажа какво става.

— Питам от любопитство. Колко струва на вечер?

— Наистина нямам представа — отвърна Кастило.

— Защо ли не се учудвам — обади се Бети и в гласа ѝ се прокрадна сарказъм.

— Нямам представа как е при Тайните служби — отвърна Кастило. — Едва ли хората от охраната на президента ги настаняват по разни мотели на десет преки от президента, за да спестят пари. Ще разбере, щом толкова ви интересува. Нямам намерение да харча собствени пари за нещо, за което съм получил заповеди. Правителството не е в списъка на любимите ми организации, които имат нужда от благотворителност.

Бритън кимна.

— Искан ви двамата да сте отделно от ФБР — каза отново Кастило.

— И ти не си им особено симпатичен — призна Бритън. — Разбрах го по време на полета.

Кастило намери извинение да не продължава този разговор, когато забеляза, че един от сервитьорите отваря бутилка вино.

— Аз ще го отворя — съобщи той на испански. — Ние сами ще си сервираме.

Докато им разкаже какво се бе случило и защо е изпратен в Аржентина и какво се очаква от тях, бяха погълнали обилната вечеря.

Докато си говореха, Кастило реши, че моралната му дилема е решена. Специален агент Шнайдер беше ченге, при това много умно, и в момента ги чакаше работа, така че нямаше време за романтични увлечения и фантазии. Нямаше съмнение, че ако се опита да я сваля, тя ще го отблъсне. Може би щеше да го направи мило и любезно, защото бе свестен човек, но въпреки това щеше да го отблъсне.

Освен това бе два след полунощ.

— Да си лягаме — предложи той. — Ще излезем рано сутринта. Искате ли да закусите тук — може да се сетим за нещо, което сме пропуснали, — или предпочитате да се срещнем долу в ресторанта, да кажем в седем без петнайсет?

— Ако нямаш нищо против — обади се специален агент Шнайдер, — нека да е тук. Много ми се иска да видя гледката на дневна светлина.

— Добре, ще ви чакам в седем без петнайсет — повтори Бритън. — Едвам си стоя на краката.

Той стана и тръгна към вратата. Специален агент Шнайдер го последва. И двамата махнаха за лека нощ, без да кажат и дума.

Три минути след като си тръгнаха, Кастило бе в леглото.

И тогава — нямаше представа колко по-късно — на вратата се позвъни.

„По дяволите! Сигурно сервитьорът иска да прибере проклетата посуда!“

Без сам да знае защо, той грабна „Беретата“ от нощното шкафче и я скри зад гърба си, когато изфуча от спалнята през хола и отвори рязко вратата.

В коридора бе застанала специален агент Шнайдер.

— Изглежда, съм си изпуснала кърпичката някъде тук — заяви тя.

Той не отговори.

— Може ли да вляза?

Чарли отстъпи.

— Мислех, че е сервитьорът — отвърна той.

— И се канеше да го застреляш ли? — попита специален агент Шнайдер.

Той вдигна безпомощно ръце. В едната стискаше „Беретата“.

Тя прекрачи до масата и сипа вино в една от чашите.

— Според мен идеята не е много добра — заяви той.

Тя се приближи до него, подаде му чашата и се усмихна.

— Ето го легендарния Чарли Кастило, по долни гащи, с пистолет в едната ръка и чаша вино в другата. — Тя поклати глава, върна се до масата и сипа втора чаша вино.

Беше още с гръб към него, когато каза:

— Мислих за теб по време на целия полет. И преди съм мислила за теб, но сега, в самолета, не спрях.

Кастило я наблюдаваше как отпива огромна глътка каберне.

— Едно от нещата, за които мислих — продължи тихо тя, — бе как ще се справя със свалката, която ще започне с мен мъжът, известен в Тайните служби с кодово име дон Жуан.

— Не бих посмял да започна да те свалям — отвърна насмешливо Кастило. — Не само че брат ти ще ми потроши краката...

— Ще ме оставиш ли да довърша, Чарли? — прекъсна го рязко тя.

— Извинявай.

— Трябваше много да внимавам, за да не те обидя — което никак не бих искала да направя — нито пък да те ядосам, защото мъжкото ти его може да се скапе, след това да направиш някоя простотия, заради която да ме разкарат от Тайните служби. Само че засега работата в Тайните служби ми допада и когато приех да постъпя, изгорих всички мостове с полицейското управление във Филадельфия.

— Господи, не бих...

— По дяволите, Чарли, няма ли да ме оставиш да довърша?

Тя се въртна гневно към него. Той кимна и Бети отново му обърна гръб.

Отпи нова глътка каберне, поклати глава и продължи:

— А така стана, че ти не започна да ме сваляш, и първоначалната ми реакция беше „Слава богу!“, а след това осъзнах, че се държах като зрял отговорен човек, който никога не би тръгнал да сваля своя подчинена. — Затова си казах, още по-добре. Той няма намерение да те сваля, така че всичко е наред. Спокойно. — След това, когато си тръгнах от стаята ти, те оставих седнал на масата и ми се стори най-самотният човек на този свят. После си легнах и стигнах до истината.

— И каква е тя? — попита тихо той.

— Че единственото ми желание бе да се върна при теб.

Тя извърна глава към него.

Той нито помръдна, нито каза нещо.

— Което бе доста глупаво от моя страна — реши тя. — Извинявай.

Обърна се и тръгна с бърза крачка към вратата. Той я стисна за ръката. Тя се опита да се отскубне, ала не успя.

— Какво? — попита Бети.

— Не си ми излизала от ума за повече от трийсет последователни минути, откакто се видяхме за последен път във Филадельфия.

Тя се обърна към него и го погледна в очите.

— Господи, Чарли!

— Господи! — възкликна президентски агент Кастило към специален агент Шнайдер.

Тъкмо се бе отпуснал по гръб, дишаше тежко и бе покрил очите си с ръка.

— О, да — въздъхна Бети. След миг се намести така, че да отпусне глава на гърдите му.

Той я прегърна и нежно погали гръба ѝ с върховете на пръстите си.

— Какво ще стане сега? — попита Чарли. — Брат ти ще дойде, за да ми счупи краката ли?

— Няма да му е особено трудно да ни открие — заяви Бети. — Оставихме пътечка от дрехи.

Той се разсмя.

— За какво мислиш, Чарли? „Открай време знаех, че тя е лесна работа.“

— Много по-лошо. Мисля — не, не исках да кажа това — знам със сигурност, че съм влюбен в теб.

— Не си длъжен да ми казваш подобни неща.

— „Ще познаеш истината и тя ще те освободи.“ — цитира Кастило. — Мисля, че го е казал Джон Ленън.

Тя щипна зърното му.

— Това е от Библията — разсмя се тя.

— И какво?

— И какво какво?

— Не ми отговаряш. С други думи, ще отвърнеш ли на чувствата ми? Поне малко? Или никак?

Тя вдигна глава и го погледна.

— Господи, нима не забелязваш? — попита тя. — Искаш да го чуеш, така ли?

Той кимна.

— Добре. Обичам те. Май го разбрах още когато влязох в „Борба с тероризма“ и видях онзи тип, който в бар „Уоруик“ беше решил, че съм шантава, и сърцето ми се разлудува.

— Господи!

(ЧЕТИРИ)

„Буенос Айрес Хералд“
„Азопардо“ 455
Буенос Айрес, Аржентина
03:27, 24 юли 2005

Точно в този час, въпреки че никой от двамата не се интересуваше особено колко точно е часът или денят, тъкмо когато Чарли привлече Бети върху себе си, малък бял ван фиат потегли от товарната рампа на редакцията на вестник „Буенос Айрес Хералд“ в центъра на Буенос Айрес.

Стигна до сградата на Товари „Аустрал“ на летище „Хорхе Нюбъри“, където шофьорът предаде приблизително шестстотин броя от „Хералд“, още толкова топли от печатницата, че мастилото не бе напълно изсъхнало.

Вестниците бяха разделени на шестнайсет пакета, всеки предназначен за определен адрес. Повечето пакети съдържаха по петдесет броя, но някои от тях бяха с по-малко — три от тях бяха само с по пет броя.

Хората от „Аустрал“ ги прибраха в три огромни сини пластмасови контейнера, а след това натовариха контейнерите в багажното. Всички пратки щяха да се озоват на борда на полет „622“. Контейнерите бяха последни, което означаваше, че ще бъдат свалени първи. Полет „622“ тръгваше от „Хорхе Нюбъри“ в 07:05 и кацаше в Монтевидео двамайт и пет минути по-късно. Сините пластмасови контейнери щяха да бъдат разтоварени първи и предадени на представителя на „Хералд“, който да уреди по-нататъшното им изпращане.

Двеста броя щеше да натовари в колата си. Те бяха предвидени за Монтевидео (150 броя) и за Караско, предградие, през което минаваше на път към центъра.

Останалите отнасяше на автобусния терминал на летището и там ги разпределяха в зависимост от адреса. Пакетът за дестинация 9

щеше да бъде качен на първия автобус за „Сан Карлос“, Малдонадо и за „Пунта дел Есте“, баровския крайбрежен курорт на Атлантическия океан. Пакетите за дестинация 8 щяха да се озоват в Триента и Трес, Мело и Хагуарао. Автобусът по маршрут 5 щеше да достави вестниците в Канелонес, Флорида, а след това да продължи към Такуарембо, където да остави последния пакет. В него имаше само три броя от Хералд.

Управителят на автостанция Такуарембо — беше му платено за целта — щеше да позвъни на управителя на далечно имение, за да му съобщи, че „Хералд“ е пристигнал. Понякога не доставяха вестника — какво ли не се случваше — и звънеше на управителя на имението, за да го уведоми, че вестникът е дошъл или че не е пристигнал, за да спести на човека безкрайното пътуване по неасфалтирания път.

Всичко това, разбира се, отнемаше време, така че вестникът се озоваваше в „Шангри-Ла“ чак в три следобед и минаваше почти половин час преди *El Parton*, който си почиваше заедно с Хуанита, шестнайсетгодишната прислужница, да го разгърне.

Жан-Пол Лоримър седеше в леглото си, четеше заглавията на първа страница обзет от ужас, когато прошепна:

— *Merde!*

Заглавието на първа страница гласеше: „АМЕРИКАНСКИ ДИПЛОМАТ УБИТ НА ПРИСТАНИЩЕТО“, а отдолу бе снимката на покойния Дж. Уинслоу Мастърсън.

Лоримър, разбира се, се стресна и притесни отначало. Все пак Джак му бе зет и на нещастната Бетси сигурно ѝ бе много трудно.

Само че за Жан-Пол Лоримър нямаше никаква причина, съдейки по материала в „Хералд“, да си мисли, че цялата тази работа е свързана по някакъв начин с него.

Джак и семейството му сами се бяха набутали между шамарите, така че това се очакваше да стане от години, още откакто му връчиха безобразните милиони, след като го прегази камионът.

А пък Аржентина бе най-подходящото място, където подобно нещо да се случи. Отвлеченията бяха заменили училищата, в които се преподаваше английски, и се бяха превърнали в доходоносен занаят.

Той нямаше — просто не можеше — да позволи случилото се с Джак да попречи на плановете му. Всичко това означаваше, че в най-

скоро време някой щеше да открие, че Жан-Пол Лоримър е изчезнал от Париж — ако вече не се бе случило.

Ако позвънеште на Бетси, за да изкаже съболезнованията си, дори да не ѝ кажете откъде се обаждате, това щеше да означава, че макар да е изчезнал още от тринайсети юли — с други думи, преди десет дена — на двайсет и трети е бил все още жив.

Дори не се замисли, че телефоните лесно се проследяват и щяха да го открият за нула време.

А и съболезнованията щяха да са много лицемерни.

„Никога не съм харесвал този арогантен копелдак и никак не ми е жал, че е приключил земния си път с два куршума в главата.“

Тази работа имаше и хубава страна.

Цялото внимание на пресата щеше да бъде насочено към убийството на Джек Пачката Мастърсън, който въпреки университетската си диплома не беше имал достатъчно мозък в главата, за да се разкара от пътя на камиона с бира, така че изчезването на брата на съпругата му от Франция щеше да мине между капките.

Той подхвърли „Хералд“ на пода до леглото и се обърна към Мария дел Хуанита.

— Миличка, облечи нещо и кажи на сенъора Санчес, че ще пия кафе в библиотеката.

VIII.

(ЕДНО)

Президентски апартамент
Хотел „Фор Сийзънс“
„Черито“ 1433
Буенос Айрес, Аржентина
06:47, 24 юли 2005

Майор К. Г. Кастило отвори цяла минута след като специален агент Джак Бритън почука на вратата на апартамент 1500 — чукчето задействаше звънец.

Кастило бе по плюшен бял халат до земята, с избродирана емблемата на „Фор Сийзънс“. Не беше обръснат, нито сресан, а косата му дори не беше мокра.

Бритън си помисли: „Дошъл съм, преди още да си е взел душ“. След това каза:

— И Шнайдер още не е станала. Или пък е под душа. Не отвори, когато почуках на вратата ѝ. Затова пък шофьорът ти е на линия. Свързаха го с мен по грешка. Казах му, че ще ти предам, че вече те чака.

— Влизай, Джак — покани го Кастило. — Малко закъсняваме. Дори не са изнесли посудата от снощи.

Кастило се приближи до телефона на стъклената масичка в хола, набра някакъв номер и на испански помоли портиера да каже на шофьора му да се качи, след като купи „Ла Насион“, „Кларен“ и „Хералд“; помоли го да провери дали костюмът му е готов, а след това да изпрати две големи кафеварки и чаши.

Бритън слушаше и наблюдаваше внимателно, като се опитваше да разбере за какво става въпрос.

В следващия момент интересът му се разпали до краен предел.

Вратата на спалнята се отвори и специален агент Шнайдер излезе със същите дрехи, с които беше снощи — дънките и пуловера.

— Добро утро, Джак — поздрави тя съвсем естествено. Гласът ѝ беше спокоен, ала не успя да овладее изчервяването.

— Ако ще поръчваш закуска — заяви тя, — за мен да е огромна. След това излезе от президентския апартамент и подхвърли през рамо:

— Няма да се бавя.

Вратата се затвори и Бритън и Кастило се спогледаха.

— Според мен, Джак — започна Кастило, — това е един от случаите, когато мълчанието е злато.

Бритън кимна.

— Съжалявам, но се налага да го кажа. От начина, по който я погледна току-що, ми стана ясно, че тя не е само за забавление, че става въпрос за нещо много по-сериозно. Браво. Знам, че тя е луда по теб.

— Ти пък откъде разбра?

— Докато бяхме в Шпионската школа, за каквото и да се заговорехме, накрая стигдохме до теб. А сигурното доказателство беше снощи, докато вечеряхме. И двамата избягнахте да се погледнете, също като опарени. А сега, най-неочаквано ми се появявате като Адам и Ева в райската градина малко преди Ева да се заиграе със змията. Тя е добра жена. Имаш късмет.

Чарли не знаеше какво да каже, затова се хвана за думите на Джак.

— Така ли му казвате — „Шпионска школа“?

— Да. В интерес на истината, не беше чак толкова зле. — Той се ухили. — Бети се оказа голяма сладурана по време на тренировките. Държеше си устата затворена и не трепна, докато ѝ обяснявах как да „натиснем“ спусъка с нежно погалване и да не се оставя откатът да я отхвърли назад. След време свикна, но знам, че не ѝ е никак приятно някой да я подценява и командва. — Както и да е, бяхме на тренировъчния плац, двама недостойни кандидати и инструкторът. Аз съм застанал зад нея. Тя получава заповед „Открий огън“ и „Глокът“ ѝ зазвучава като „Узи“.

— „Това беше непрекъснат огън, кандидат Шнайдер. Искам изстрелите един по един.“

— „Нали така направих, господине — отвърща Шнайдер с нежен момичешки глас. — Всеки път се прицелвах, господине.“

— „В такъв случай — добавя инструкторът — сама ще видиш, че не си уцелила нищо с този огън. Приближете седма мишена.“

— Приближават мишена седем и се оказва, че тя е уцелила четиринайсет пъти лицето, нарисувано на мишената. — На инструктора не му стана приятно, че са го заблудили, и се заяде. „Струва ми се, кандидат Шнайдер, че имате опит. Ако се опитвате да ме направите на глупак, просто не се получи.“

Кастило се разсмя.

На вратата се звънна. Една от камериерките носеше костюма на Кастило.

— Менюто на обслужване по стаите е в чекмеджето на бюрото — посочи Кастило. — Когато Роджър се качи, виж какво иска и поръчай за всички. Аз отивам да се облека.

(ДВЕ)

Специален агент Шнайдер бе седнала срещу майор Кастило, така че той да не може непрекъснато да посяга и тайно да стиска ръката ѝ, нито да докосва коляното ѝ под масата, но това не ѝ пречеше да потрива крак в прасеца му.

Бяха почти приключили със закуската, когато на вратата отново се звънна.

Роджър Маркъм се втурна към вратата, а Кастило се зачуди кой ли може да е, когато се чу познат глас:

— Американец си, нали? Сигурно пехотинец?

— Да, господине — отвърна Маркъм.

— Връщай се вътре и изхвърли майор Кастило и онази, с която е в леглото, и му кажи, че полковник Джейк Торине от Военновъздушните сили на САЩ настоява да му отдели момент от безценното си време.

Кастило се надигна от стола си през смях. В същия момент забеляза изражението на специален агент Шнайдер, което ясно показваше, че не намира нищо смешно.

Полковник Торине, висок слаб мъж в спортно сако и панталони, нахлу в хола и видя насядалите около масата.

— Олеле! — възкликна той. — Извинявай, Чарли. Не знаех, че има хора.

— Добро утро, господине — поздрави Чарли. — Трябваше да се свържа с вас още снощи.

— Нищо подобно. Беше тъкмо обратното. Аз трябваше да ти докладвам, когато пристигнах снощи. Това са заповедите ми, получени лично от генерал Алън Нейлър. Само че беше късно, валеше като из ведро и аз прецених, че мога да почакам до сутринта. Аташето по отбраната ми каза къде мога да те открия.

— Супер! — започна Чарли.

Торине го накара да млъкне, като вдигна длан, и продължи:

— Пристигам тук и се оказа, че никой в хотела не е чувал за теб. Стоя си във фойето и се чудя защо ли аташето ме е пратил в грешен

хотел, след това решавам, че има два „Фор Сийзън“ и съм попаднал в който не трябва, затова се връщам на рецепцията и питам онзи тип къде е другият.

Кастило се разсмя.

— В този момент си спомних втората ви самоличност, хер Госингер, и най-накрая се добрах до вас.

Кастило разбра по изражението на Бети, Джек Бритън и Роджър Маркъм, че нямат представа какво става.

— Приятели, понякога използвам името Госингер, когато работя — обясни той. — Под това име съм регистриран тук.

Бритън, който бе работил години наред под прикритие, използвайки името Али Абид ар-Разик, кимна с разбиране. На Роджър Маркъм му личеше, че е силно впечатлен.

„Боже, това е истински шпионин с втора самоличност!“

— Полковник — каза Кастило, — помниш ли ченгетата от Филадельфия, които съобщиха на разузнаването, че собственикът на „727“ бил продал друг самолет на Коста Рика?

— Разбира се.

— Ето ги — посочи ги Чарли.

— Не — възкликна Бритън. — Тя съобрази всичко. Бети върза нещата. Аз нямам нищо общо с цялата работа.

— Бети Шнайдер и Джек Бритън, вече от Тайните служби — продължи Кастило. — Това е полковник Джейк Торине, който върна „727“ от Коста Рика.

Подадоха си ръце.

— Не, още не съм закусвал и да, благодаря, ще похапна с вас — заяви Торине.

— Не знам дали е още топла закуската — отвърна Кастило и вдигна капака, под който бяха все още димящите бъркани яйца.

— Достатъчно топли са — реши Торине и седна.

Пресипа яйца в чинията си.

— Какво става, Чарли? — попита Торине.

Кастило му подаде „Буенос Айрес Хералд“.

— Днешен е. Почти всичко е точно. Ще ти кажа кое не е.

Торине взе вестника и зачете.

Клатеше глава, докато поглъщаше последната хапка. След това върна вестника на Кастило.

— Има и уводна статия — обясни Кастило. — Кръстили са я „СРАМ ЗА НАЦИЈАТА“.

— Трябва ли да се срамуват? — попита Торине.

— Смутени, да — отвърна Чарли. — Съпругата на дипломат е отвлечена, а след това някой гръмва дипломата. Подобно нещо не би трябвало да се случва в цивилизована държава. Не сме в Конго. „Срам“ обаче е малко силна дума. Истината е, че те се задействаха на пълни обороти от мига, в който се случи.

— Според нас похитителите на госпожа Мастърсън са се свързали с него, уредили са си среща, той се е измъкнал от къщата и е отишъл на уговореното място. Там са го застреляли.

— Къщата не е ли била под наблюдение? — попита Торине, неспособен да повярва.

— Имало е и ченгета, и агенти от ДРУ — нали знаеш какво е ДРУ?

Торине кимна.

— Значи освен ченгетата и агентите на ДРУ отпред е стояла кола с двама други агенти, но въпреки това в два сутринта Мастърсън е успял да се изплъзне от агента на ЦРУ Пол Сиено и на полковник Алфредо Мунц, самия шеф на ДРУ.

— Мислиш, че Мастърсън е отишъл да плати откупа и нещо се е объркало, така ли?

— Просто не знам. Знам само, че Алекс Дарби, шефът за ЦРУ тук, който е свестен човек, познаваме се от Афганистан; прикритието му е търговски аташе, та той казва, че Сиено е най-добрият от хората му, а Мунц положи всички усилия, за да е сигурен, че подобно нещо няма да се случи. А то все пак се случи. Да не забравя да ти кажа, че Мастърсън беше най-добрият приятел на Дарби.

— Господи, какво става тук?

— Много ми се ще да знаех — отвърна Кастило. — И още нещо, полковник. Тези мръсници са стиснали госпожа Мастърсън за гушата — или са я заплашили да убият децата ѝ, или нещо друго — но тя не е на себе си от страх.

— Това е ясно.

— Обградена е от охраната на посолството плюс хора на ЦРУ, на Тайните служби и на ДРУ и човек си казва, че би трябвало да се чувства спокойна, поне дотолкова, че да опише похитителите — обясняваше Кастило. — Ако все пак ѝ повярваме, а никой не ѝ вярва, излиза, че не е видяла нищо. Тъкмо затова повиках Бети — „една от причините“ — за да се опита да се сближи с нея и да измъкне нещо.

Очевидно мислите на специален агент Шнайдер също бяха стигнали до „една от причините“. Кастило усети крака ѝ по прасеца си и когато я погледна, по устните ѝ играеше усмивка, а в очите ѝ блестяха весели пламъчета.

— Въпросът, който ме мъчи, още откакто разбрах какво е станало, е дали не е дело на терористи — призна Торине.

— Ако ставаше въпрос за убийството на Мастърсън, да. Само че ако бяха терористи, само след час щяха да се похвалят какво са направили. Освен това едва ли биха пропуснали възможността да убият госпожа Мастърсън.

Торине кимна одобрително.

— И сега какво? — попита той.

— Ще я изкараме с децата от Аржентина веднага щом е възможно. Нали знаеш военновъздушната база „Кислър“?

— Разбира се. Защо?

— Госпожа Мастърсън иска да го погребат в Мисисипи. Той е от там. От крайбрежието.

— Генерал Нейлър ми каза, че президентът иска господин Мастърсън да бъде погребан в „Арлингтън“.

— Тя е тази, която решава, нали?

— Очевидно. Според теб кога ще бъде готова за заминаване?

— Мисля — *мисля*, без да съм убеден, — че тази сутрин ще я изпишат от болницата. Ако можеше да стане, както на мен ми се иска, щях да я откарам направо на летището. Само че едва ли ще стане. Може би късно довечера, което означава, че ще пристигнем в „Кислър“ на сутринта. Възможно е да стане и утре по някое време.

— Аташето по отбраната ми каза, че аржентинците искали да сложат ковчега в катедрала „Метрополитана“ за поклонение — обясни Торине. — Това пък защо?

— Не знаех — призна Кастило. — И нямах представа, че има подобно предложение.

— Това е националната им катедрала — намеси се сержант Роджър Маркъм. — Недалече е от Каза Росада, което е нещо като Белия дом. С тази разлика, че тук е розов. Говоря за Каза Росада. Катедралата прилича на Партенона. Сигурно е изглеждал така, преди да падне. Мисля, че е от мрамор.

— Добре че са пехотинците, за да ни спасят — обади се Кастило. — Разказвай, Роджър.

— Ами това е най-великата им църква. Сан Мартин — генералът, дето му казват *Великият Освободител*, нали сте чували? Бил е приятел на Томас Джеферсън. „Авенида Либертадор“ е кръстена на него, както ние си имаме площад „Вашингтон“, все едно да го наречем площад „Бащата на страната ни“.

— Много интересно — кимна полковник Торине, едва сдържайки усмивката си.

— Пазят гробницата вътре, както ние пазим Незнайния войн, по двайсет и четири часа, седем дни в седмицата. Щом искат да положат господин Мастърсън вътре, да знаете, че е голяма чест.

— Прав си, Роджър. Разбирам защо искат да го направят, но не ми е ясно как ще го приеме госпожа Мастърсън, да не говорим, че моите заповеди са да изведе нея и децата час по-скоро от страната.

Погледна Торине.

— Сега отиваме в болницата, за да я запознаем с Бети и Джак. Вече ви казах, че е уплашена. Може да е от полза, ако дойдеш, стига да искаш. Ще я питаш кога иска да пътувате, просто така ще ѝ олекне.

— Разбира се, Чарли — съгласи се Торине. — Няма нужда да ме молиш за каквото и да е. На генерал Нейлър не му беше особено приятно, но ясно изтъкна, че ти водиш операцията.

— Звъни мобилен — обади се Бети.

Кастило опипа дрехите си и си спомни, че неговият е останал в спалнята. Скочи и отиде да го вземе. Оказа се, че не е толкова лесно, защото мобилният се оказа в джоба на боксерките, с които беше, когато Бети се върна, за да потърси изгубената си кърпичка, и бе подритнат по невнимание, когато Джак Бритън звънна тази сутрин.

Когато се наведе, за да го вземе, той попадна на сутиена и бикините на Бети.

„Значи, когато е излязла оттук, е била без бельо под дънките и пуловера!“

Неканени образи нахлуха в главата му.

„Какво, по дяволите, ти става? Обади се, глупако!“

Докато извади телефона от джоба на боксерките, той бе спрял.

На екрана бе изписан номер. Той натисна копчето за пропуснати обаждания, след това набра.

— Силвия Грунблат.

„Връзки с обществеността на посолството. Тя пък какво иска?“

— К. Г. Кастило, госпожо Грунблат. Опитвахте се да се свържете с мен.

— Къде си, по дяволите?

„Не че ти влиза в работата, но...“

— Във „Фор Сийзънс“.

— Според тях, не е регистриран никакъв Кастило. Какво става?

— Откъде намерихте номера на мобилния?

— Посланик Силвио ми го даде.

— Какво мога да направя за вас, госпожо Грунблат?

— Вече сме на нов етап. Пресата те е погнала. Някой тук има прекалено голяма уста.

— Как така?

— Някакъв тип от „Ню Йорк Таймс“ иска да разбере кой е президентският агент, изпратен тук. Същите въпроси задават Си Ен Ен, АП и „Ла Насион“. Какво да им кажа?

— Че нямате никаква представа за какво става дума.

— Няма да ми повярват и няма да им стане никак приятно.

— Посланик Силвио ми каза, че сте изключителна в отношенията си с медиите. Все ще измислите нещо.

— Вече чувам какво ми казват — оплака се тя. — „Да не би да се опитваш да ми кажеш, Силвия, че източникът ми лъже?“

— На което ще отговорите: „Не мога да отговарям за сведения, получени от неназовани източници. Мога да кажа единствено онова, което на мен ми е казано.“

— На което те ще отговорят: „Стига простотии, Силвия“ или нещо подобно.

— Силвия, много съжалявам, но чудесните ти отношения с пресата ще претърпят дребна оперативна намеса.

— Точно от това се страхувах — въздъхна тя. — Посланикът каза да постъпя, както ти прецениш.

— Не искам нито името ми, нито снимката ми, нито думите „президентски агент“ във вестниците или по телевизията.

— Добре, разбрах. Искам да те предупредя, че ще ровят, за да разберат кой си. Тъй като няма — с едно изключение — нищо ново по случая, ти — президентският агент — си новината на деня.

— Какво е изключението?

— Ако посланикът убеди госпожа Мастърсън да се съгласи — още не я е питал, — аржентинците искат да сложат Великия кръст на Освободителя върху ковчега на Джак, който ще бъде положен в катедрала „Метрополитана“. Ако тя се съгласи — а тя може и да не откаже; ако аз бях на нейно място, щях да пратя аржентинците по дяволите, — това ще бъде невероятно зрелище. Пресата — особено телевизията — обожава зрелища и така интересът към теб ще позамре.

— Тъкмо тръгнах към Немската болница — обясни Кастило.

— Познаваш ли някой от ДРУ, който може да те вкара през задния вход? Иначе се пригответи звездата ти да грейне.

— Те откъде знаят как изглеждам?

— Изтеклата информация за президентския агент се знае от всички агенции. Което ме навежда на мисълта, че някой е спуснал и описание.

— Имаш ли някаква представа кой си е дал целия този труд?

— Ако можех да се обзаложа, щях да трупна цяла пачка върху пазителите на реда с евтините костюмчета...

„Точно така — помисли си Кастило — а пък аз съм готов да се обзаложа, че името на мръсника е Юнг.“

— Не мога да ти кажа нищо по-точно. Ако се добера до името, да ти го кажа ли?

— Много държа да го науча.

— Надявах се да е така.

— Защо?

— Защото въображението ми изневери, след като си представих как кастрирам гадта мръсна, а пък съм сигурна, че ти ще измислиш нещо доста по-екзотично и болезнено.

— Няма проблем.

— Ще се чуем, господин Х.

— Благодаря, Силвия.

Кастило пъхна мобилния в джоба на панталоните си и в същия момент той звънна отново.

„Сега пък какво се сети тази жена?“

— Кажи, Силвия?

— Всъщност обаждат се Хуан Силвио.

— Добро утро, господине.

— Преди да подхвана темата, предполагам, че госпожа Грунблат вече се е свързала с теб.

— Да, господине. Току-що прекъснахме разговора.

— Сигурно ти е казала, че е изтекла информация?

— Да, господине.

— Много съжалявам. Искат ми се да разбере кой го е направил.

— И на мен ми се иска.

— Силвия каза ли ти, че аржентинското правителство иска да почете господин Мастърсън, като го положат в катедралата и посмъртно го наградят с Великия кръст на Освободителя?

— Да, господине.

— Нямам право да се съглася или да откажа, без преди това да съм се посъветвал с теб и с госпожа Мастърсън. Мисля, че двамата трябва да поговорим, преди да повдигна въпроса пред нея.

— Господине, тъкмо се канех да тръгна към болницата. Искан да запозная госпожа Мастърсън със специален агент Шнайдер. Тя е жената, която помолих да изпратят. Освен това при мен е и полковник Торине, който е докарал „С-17“. Мислех, че той ще успее да убеди госпожа Мастърсън да сподели с него намеренията си за пътуването. Което повдига още един въпрос, господине. Полковник Торине ме уведоми, че президентът иска да погребат господин Мастърсън в „Арлингтън“, а...

— Което означава, че се налага да поговорим час по-скоро, при това не по телефона.

— На ваше разположение съм, господине.

— След като и двамата ще ходим в болницата, защо да не се видим там. Все ще намерим къде да поговорим.

— Определете времето и мястото, господине.

— В болницата, след трийсет-трийсет и пет минути. Ще успееш ли?

— Ще се видим там, господине.

— Благодаря ти.

Кастило затвори, погледна мобилния и натисна копче за автоматично набиране.

— *Si?*

— Алфредо?

— *Si.*

— Алфредо, обажда се Карл. Трябва да те помоля за услуга.

— Стига да мога, Карл.

— Тръгвам към Немската болница. Някой от американското посолство не само че е решил, че тук е изпратен агент от Белия дом, ами е пуснал на пресата слуха, че аз съм този агент.

— За хер Госингер ли говориш?

— По-скоро за Кастило. Както и да е, доколкото разбрах, болницата е превзета от пресата...

— В такъв случай, приятелю, съветвам те да не се мяркаш в болницата.

— Трябва да се видя с госпожа Мастърсън, а имам среща и с посланика там.

Последва кратко колебание.

— Нали си във „Фор Сийзънс“?

— Да.

— Имаш ли автомобил на посолството?

— Имам.

— Държа една кола в подземния гараж.

— И колата на посолството е там.

— Чудесно. Върви в гаража и се качи в колата си. Моят човек ще ти се представи. Последвай го до болницата. Ще уредя да те вкарат през служебния вход.

— Много ти благодаря.

— Когато приключиш с госпожа Мастърсън — предполагам, си чул за катедралата и награждаването?

— Не съм сигурен, че госпожа Мастърсън ще се съгласи. Това е една от причините да искам да се видя с нея.

— А ще ми кажеш ли какви са другите?

— Искам да я запозная с колежката, която повиках от Вашингтон, и да се разберем за пътуването. Ако ще си там, искам да те запозная и с другия агент от Тайните служби.

— Значи след малко ще се видим.

— Ти в болницата ли си?

— Реших, че вашата охрана ще иска да разбере какви са намеренията ни за осигуряване на безопасността на хората в катедралата.

— И аз бих искал да разбера. Освен това искам да огледам мястото.

— Значи ще се видим там.

„Това какво трябваше да означава? «Как ли пък не?» Или може би: «Не съм много сигурен.»“

— Благодаря ти, Алфредо.

(ТРИ)

Немска болница
„Авенида Пуейредон“
Буенос Айрес, Аржентина
09:30, 24 юли 2005

Беемвето на посолството бе претърпано. Полковник Торине се качи отпред, защото краката му бяха прекалено дълги. Специален агент Шнайдер седна по средата отзад, притисната между Кастило и Бритън.

Дясното бедро на специален агент Шнайдер се отриваше в бедрото на Кастило, но той усещаше по-осезаемо нещо твърдо и остро да притиска долната част на ребрата му. Издържа на неудобството и прецени, че ако каже: „Шнайдер, «Глокът» ти ме притиска в ребрата“, не само ще накара останалите да избухнат в смях, но ще накара Бети да се отдръпне и така нямаше да усеща бедрото й.

Колата на ДРУ — пежо с двама яки агенти — пое по различен път, след като потеглиха от „Фор Сийзънс“, и зави по „Авенида Пуейредон“ две пресечки преди Немската болница. Докато я следваха, Кастило забеляза, че и улицата, и тротоарът около болницата са задръстени от ванове на различни телевизионни канали със сателитни чинии на покривите, заобиколени от журналисти с микрофони и оператори с камери.

Колата на ДРУ ги отведе в подземния паркинг на болницата, минаха през врата, която се отвори, щом приближиха, и се затвори в момента, в който влязоха.

Войници от националната жандармерия, които охраняваха асансьора, ги пропуснаха с очевидно нежелание, едва след като агентите на ДРУ гарантираха за тях.

Коридорът пред стаята на госпожа Мастърсън бе пълен с униформени и цивилни охранители — и аржентинци, и американци, — а покрай стените бяха оставени цветни венци и пана. Два от тях — по един от двете страни на вратата — бяха огромни.

— Господин Сантини вътре ли е? — обърна се Кастило към един от американците. Не знаеше името му, но го помнеше от брейнсторминга.

— Да, господине.

— Бихте ли му казали, че съм тук, ако обичате?

Мъжът влезе в стаята и Кастило се приведе към огромния венец, за да прочете картичката.

„Интересно, проверил ли е някой дали тези цветя няма да гръмнат?

Разбира се, че са проверили. Мунц не би допуснал да се озоват в сградата, още по-малко на етажа, без някой да ги провери.“

Картичката беше впечатляваща. На нея се виждаше златният герб на Република Аржентина, а отдолу бе написано името на президента.

Картичката бе надписана на ръка.

Най-искрени съболезнования за загубата ви. Моля се за бързото ви възстановяване.

Тъкмо когато Сантини излезе, Чарли оглеждаше картичката на втория венец. На нея бе златният печат на външния министър, който също изказваше съболезнования и обещаваше, че ще се моли.

„Има ли някакво послание във факта, че са оставени пред вратата, вместо вътре?“

— Добро утро — поздрави Сантини и чак тогава забеляза полковник Торине, Джак Бритън и Бети Шнайдер.

— Това е полковник Торине, който докара „С-17“ — представи го Кастило. — А това са специален агент Бритън и специален агент Шнайдер.

Сантини се усмихна на Бети Шнайдер.

— Наистина ли сте забили четиринайсет куршума в лицето на лошия? — попита той.

— Тринайсет — отвърна Бети. — Един беше влязъл в ухото.

— Джоуел Исаксън ви е голям почитател — призна Сантини. — Сам ми го каза. Когато тази работа приключи, ще ви поискаме за охраната на президента.

„Когато тази работа приключи, Тони, специален агент Шнайдер ще се откаже от целия този цирк и ще живее с мен в къща с рози отпред.

Може и в някоя ферма в Мидланд.

Интересно, яздила ли е някога?“

Сантини стисна ръцете на Бритън и Торине, след това огледа коридора и ги подкани.

— Елате. Дадоха ми стая. Посланикът те чака.

Кастило се запита дали стаята е проверена и изви вежда към Сантини. След като изрече само с устни „Проверена?“, Сантини мигна бавно един-единствен път и кимна едва забележимо.

— Вие сигурно сте госпожица Шнайдер — подаде ръка усмихнатият посланик Силвио.

— Да, господине.

— Много се радвам, че сте тук. На госпожа Мастърсън сигурно ще ѝ стане приятно да види женско лице сред морето от мъже.

— Да се надяваме, господине — отвърна Бети.

— Най-добре всички да чуете следното — започна Силвио. — Разкъсвам се между задълженията и отговорностите на дипломат и личните си чувства. Аржентинците упорито настояват да положат ковчега на господин Мастърсън в катедрала „Метрополитана“ и да му присъдят медал — Великият кръст на Освободителя. Официално съм искрено поласкан. Лично — не, защото познавах Джек достатъчно добре и знаех, че ще избухне: „Медал ли? Защо? Задето съм се оставил да ме застрелят ли?“ Искан ми се да не им беше хрумвала подобна идея. Освен това нямам желание да излагам госпожа Мастърсън и децата на опасност.

— Полковник Мунц ме увери, господине — обади се Сантини, — че охраната на катедралата ще бъде като за президента, ако не и по-добра. Освен това го попитах кога за последен път някой се е опитвал да застреля президента, и тогава осъзнах, че след като икономиката на страната е толкова изпаднала, сигурно заплахата е голяма. Накратко казано, господине, не намерих слабо място в плановете на Мунц. Освен това аз ще бъда с нея, ще ни придружава и специален агент Шнайдер и още куп други хора.

— А правителството ще бъде — това е напълно разбираемо — силно притеснено, ако им кажа направо: „Благодаря ви много, но няма да стане“ — заяви Силвио и погледна Кастило. — Чарли?

— Господине, не трябва ли тя да реши? — попита Кастило. — Ако не иска да отиде в катедралата, можем да кажем самата истина, че е съсипана от скръб. Аржентинците ще го разберат.

— Искаш да кажеш, да ги оставим да положат ковчега, а госпожа Мастърсън да не присъства на посмъртното награждаване?

— Да, господине.

— Идеята не е за изпускане.

— Господине, иска ми се да изведа семейство Мастърсън от страната час по-скоро. Кога ще има възможност тя да тръгне?

— Когато поиска — отвърна Сантини. — Тази сутрин ѝ направиха ново изследване. Чиста е.

— Аржентинците кога искат да започнат целия цирк? — попита Кастило.

— Искат още днес следобед да преместят тялото в катедралата — обясни Силвио. — След това от шест до десет довечера ще бъде отворено за поклонение и от осем до десет утре сутринта. Ще поставят гвардейци и аз помолих пехотинците да са готови също да застанат на пост. Церемонията е предвидена за десет, ще започне с меса, отслужена от папския нунций. Добре че Джек е бил католик.

— А не баптист от Юга — отбеляза Сантини. — Не исках да бъда груб.

— Ако Джек беше баптист, евреин или мормон — отвърна посланикът, — тогава сигурно щеше да има проблем.

— Как е охраната на къщата ѝ? — попита Кастило.

— Минах призори — обясни Сантини. — Според мен всичко бе наред.

— Ако тя тръгне от болницата след, да кажем, час, колко време ще бъде необходимо, за да ѝ се осигури надеждна охрана до дома ѝ.

— Мунц каза, че му трябвали трийсет минути. Хората му са в готовност.

— Охраната надеждна ли е? — попита посланик Силвио.

— Напълно, господине — сподели Сантини. — Ще тръгнат на три лъча. Във всеки водещият автомобил ще бъде осигурен от Националната жандармерия, последван от кола на федералната

полиция, последван от две бронирани коли на посолството с черни стъкла, последвани от друг автомобил на федералната полиция, линейка и накрая кола на жандармерията. Ще пътуват до дома ѝ в „Сан Исидро“ по три различни маршрута. В колите на посолството ще има охрана. Госпожа Мастърсън ще бъде в една от тях.

— В коя? — попита Кастило.

— Ще реша, преди да тръгнем от болницата — обясни Сантини.

Кастило тъкмо си бе помислил: „Трите лъча са хитра маневра; добре че Сантини знае как стават тези работи“, когато посланикът попита:

— Добре ли ти се струва, Чарли?

В същия момент той осъзна нещо. „Мили боже, Сантини може и да е върхът, но отговорността си остава моя.“

— Според мен всичко е наред, господине — кимна Кастило.

— Да вървим да разберем какво мисли госпожа Мастърсън по въпроса — предложи посланик Силвио. — Както Чарли каза, тя решава.

„Не — помисли си Кастило — Не решава тя. Аз решавам. Не само че отговарям за безопасността ѝ, ами имам властта да нарежда: «Не си въобразявайте, че ще я изложим отново на риск. Пет пари не давам дали аржентинците ще недоволстват или не.»“

Ролетките в стаята на госпожа Мастърсън бяха спуснати. Флуоресцентната светлина блестеше ослепително.

Тя бе седнала на един фотьойл, облечена в халат. Пепелникът на малката масичка до нея бе пълен с угарки. Повечето бяха дълги, сякаш бе дръпнала няколко пъти и бе угасила цигарата.

— Добро утро, Бетси — поздрави посланик Силвио, взе пълния пепелник и го подаде на човек от охраната, без да нарежда да се донесе нов. — Как си?

— Как мислите, че съм, господин посланик? — попита саркастично тя.

— Нали ми казваше Хуан, Бетси — продължи Силвио. — Помниш ли господин Кастило? Запознахте се вчера.

— Добро утро — поздрави Кастило.

Тя кимна едва забележимо с глава и направи опит да се усмихне.

„Вчера имаше болнав вид. Днес е изпълнена с горчивина. И е много предпазлива. Сигурно предпочита да не бях идвал. Какво, по дяволите, крие?“

— Госпожо Мастърсън — започна Кастило, — това е специален агент Шнайдер от Тайните служби. Ако не възразявате, тя ще остане с вас и децата.

— Здравейте. — Госпожа Мастърсън вдигна глава с искрена усмивка. Подаде ръка.

— Много съжалявам за съпруга ви, госпожо Мастърсън — каза агент Шнайдер.

— Благодаря ви. Ще се обидите ли, ако... Как да ви наричам?

— Бети, госпожо.

— Ще се обидиш ли, Бети, ако ти кажа, че не приличаш на агент от Тайните служби?

— Ни най-малко.

Бетси Мастърсън се обърна към Силвио.

— Чух един от лекарите да казва на сестрата — сигурно са решили, че не говоря испански — нещо за церемония в катедрала „Метрополитана“. Каква е тази церемония?

— Тъкмо затова съм тук, Бетси — отвърна Силвио. — Аржентинското правителство иска да положи ковчега на Джак в катедралата — да го почетат с гвардейци, както му е редът — да оставят хората да отидат на поклонение тази вечер и утре сутринта, след това папският нунций да отслужи меса и да наградят Джак с Великия кръст на Освободителя. Или президентът, или външният министър — по всяка вероятност президентът — да връчи кръста. Това е голяма чест.

— Джак не харесваше нито единия, нито другия — отвърна тя, ала след това бързо добави: — Не биваше да го казвам.

— Можеш да кажеш каквото поискаш — успокой я Силвио.

— Трябва ли да участвам в цялата тази работа?

— Достатъчно е само да присъстваш, но ти сама ще решиш, Бетси. Двамата с господин Кастило сме единомислещи, че ти трябва да вземеш решението. Целият дипломатически корпус ще бъде там.

— Или, както Джак казваше, режисирано представление, така ли? — попита тя, макар да бе убедена в думите си.

— Джак имаше много приятели в дипломатическия корпус — напомни ѝ Силвио.

— Когато ставаше въпрос за интересите на Щатите, Джак бе в състояние да убеди и дявола, че му е пръв приятел.

— Така е — съгласи се с усмивка Силвио.

— Джак би искал да участвам в нещо подобно, така че съм съгласна.

— Още веднъж ще повторя, Бетси, ти решаваш.

— Не бих казала — отвърна тя. — Баща ми няма да ме разбере, ако откажа. За него задълженията винаги са били на първо място. Открай време казваше — според мен не се шегуваше, — че дипломатът трябва да бъде като свещеник йезуит, който се отказва от личния си живот и удобства заради нещо значително по-важно. Всички знаем, че Джак напълно се съобразяваше с това. Което ми напомня за семейството ми. Някой уведоми ли ги какво се е случило?

— Разговарях с посланик Лоримър малко след като се видяхме вчера — обясни Силвио. — Не дадох подробности за похищението ви, просто... съобщих му какво се е случило с Джак.

— Какво точно му каза?

— Че Джак е бил убит от неизвестни лица — отвърна посланикът. — Знам, че има проблеми със сърцето...

— Много добре си постъпил. Благодаря ти.

— Той искаше да ти се обади, но му казах... това бе дипломатическа заблуда; и досега съм убеден, че си струваше, — че си на успокоителни и е най-добре да изчака да се почувстваш по-добре и да му се обадиш сама.

— Точно така, Хуан, постъпил си правилно. Още веднъж ти благодаря. Сега вече съм добре. Кога ще ме изпишат?

— Час след като решите, госпожо Мастърсън — отвърна Кастило. — Ще ни отнеме час да уредим автомобил.

Тя го погледна без капка благодарност.

„Струва ми се, че не съм направил нищо, за да я подразня — освен че съм натрапник в дипломатическата общност — което означава, че се страхува от мен.

Какво, по дяволите, става тук?

И защо все става така, че брат ѝ — Жан-Пол Лоримър — посланик в ООН, не бе споменат нито веднъж? Тя нито помоли някой

да го уведоми, нито й мина през ума, че и той е част от семейството.“

— Вече реших — отвърна сопнато тя. — Искам да се махна и да отида при децата си.

— Добре, госпожо Лоримър, ще кажа на господин Сантини да уреди необходимото.

— Добре.

— Госпожо Мастърсън — продължи Кастило, — полковник Торине, пилотът на „С-17 — Глоубмастър III“, изпратен от президента — чака отвън. Той ще ви уведоми какви са планове за отпътуването с децата в Щатите. А вие ще можете да му кажете какво желаете.

Тя го погледна и кимна, след това се обърна към Бети Шнайдер.

— Децата ми ще бъдат ли в безопасност по време на церемонията в катедралата?

— Шефът на ДРУ, госпожо Мастърсън... — започна Кастило.

— Ако нямате нищо против, господин Кастило, попитах нея.

— Извинете.

Бети погледна Чарли, той кимна и тя чак тогава се обърна към госпожа Мастърсън.

— Господин Сантини и господин Кастило могат по-добре от мен да отговорят на този въпрос, госпожо Мастърсън.

— Въпреки това искам да чуя вашето мнение.

Бети кимна и след кратко колебание обясни:

— Тайните служби се справят изключително добре с охраната на отделни лица, госпожо Мастърсън, но това не означава, че са свършени. Президентът Рейгън бе прострелян. Една луда простреля два пъти президента Форд.

— Нека се изразя по следния начин. Ако това бяха вашите деца, щяхте ли да ги заведете в катедралата?

— За мое щастие, не ми се налага да правя подобен избор. Не бих и помислила да ви давам съвет как да постъпите.

— Благодаря ти. Благодаря за откровеността — отвърна госпожа Мастърсън и погледна Кастило. — С децата ще присъстваме на церемонията в катедралата. Искам да си спомнят този ден и как е бил почетен баща им. А Джак — и баща ми — ще разберат, че го правя по задължение.

Кастило кимна.

„Нито дума за брата.“

— Бихте ли повикали полковника, господин Кастило — нареди госпожа Мастърсън. — Искам да споделя плановете с децата си.

Кастило кимна и излезе от стаята.

Полковник Алфредо Мунц бе застанал в коридора заедно с полковник Торине, Джак Бритън и Тони Сантини.

— Реши да присъства на церемонията заедно с децата — обяви Кастило. — И иска да се прибере.

— Трябват ми трийсет минути — заяви Сантини.

— Казах й един час — успокой го Кастило. — Което означава, че имаме време да огледаме къщата, преди да се прибере.

— Всичко е наред, Чарли — отвърна спокойно Сантини.

— Иска ми се да огледам лично — обърна се към него Мунц. — Промених някои неща.

„Така поне няма да вляза в черния списък на Сантини, който сигурно се пита за какъв се мисля, та си позволявам да проверявам качеството на работата му.“

— Тони, по този начин се презастраховам, но ми се иска да проверя лично всичко в къщата и в катедралата — обясни Кастило.

— Както решиш, Чарли.

— Ще осигуриш ли на агент Шнайдер мобилен телефон? Искам номерът й да е включен в списъка за автоматично набиране на моя и моят на нейния.

Сантини бръкна в джоба си и извади мобилен.

— Вече дадох по един на Джак и на полковник Торине — обясни той. — Ако ми дадеш твоя, ще запиша номерата им.

Кастило му подаде своя и погледна Бритън.

— Предполагам, вече си се запознал с полковник Мунц.

— Да, господине. Той предложи, когато прецените, че не съм ви необходим повече тук, да ме изпрати в щабквартирата си и да ми покаже докъде са стигнали с разследването.

Кастило се обърна към Мунц.

— Много ти благодаря, Алфредо. Има ли начин и ние да получим копие от доклада по разследването?

— Разбира се. Може да отнеме малко време, докато някой го преведе.

— Ти ми дай доклада, аз сам ще си го преведа.

Мунц кимна.

— Полковник, защo не влезеш и не обясниш на госпожа Мастърсън какви са плановете около връщането в Щатите?

— Кога искаш да излетим, Чарли?

— Ако питаш мен, най-доброто решение е от катедралата да тръгнете направо към „Езейза“ — призна Кастило. — Не съм я питал, — нито пък посланика, но пробвай.

— Няма ли да влезеш с мен? — попита Торине.

— Струва ми се, че тя предпочита да ме няма — отвърна Кастило. — Щом Тони ми върне мобилния, ще дойда. Трябва да ти осигуря превоз.

(ЧЕТИРИ)

„Доктор Хосе Арибена“ 25
„Сан Исидро“
Провинция Буенос Айрес, Аржентина
10:35, 24 юли 2005

Майор К. Г. Кастило бе застанал в средата на улицата пред къщата на семейство Мастърсън в скъпия квартал „Сан Исидро“. Извади мобилния телефон, натисна едно от копчетата за автоматично набиране и специален агент Шнайдер отговори след второто позвъняване.

— Шнайдер.

— Здравей, сладурче.

— Слушам ви, господин Кастило.

— Обичам те.

— И аз така разбрах.

— А обратното?

— Така ми се струва, ако съм преценила правилно ситуацията.

Къде казахте, че сте, господине?

— Застанал съм на улицата пред къщата на семейство Мастърсън.

— Доволен ли сте от мерките за сигурност?

— Иска ми се да има поне два танка и два двайсетмилиметрови „Гатлинга“, но като цяло може да се каже, че съм доволен. След като си толкова делова, ще ти кажа какво очаквам.

— Добре, господине.

— Целият район — може би десет пресечки от всяка страна на къщата, ще бъде ограден. Полицаяте искат документ за самоличност и питат всеки къде отива. След това претърсват автомобилите. Следва втори кордон, охраняван от Националната жандармерия. Тук вече са на власт военните, не полицията. Вържени са с автомати. Следва същата процедура, този път претърсването е по-обстойно. Това е скъп квартал и на жителите им се налага да излизат и влизат в къщите си.

— Ами къщата, господине?

— Още не съм свършил, специален агент Шнайдер.

— Извинете, господине.

— Пресечката, на която се намира къщата на Мастърсън — тя е по средата, — е блокирана с бариери, автомобили и не знам как се казват онези ленти с шиповете, дето дупчат гумите, ако някоя кола откаже да спре.

— Разбрах, господине.

— Тук има още от хората на Националната жандармерия, агенти на ДРУ и наши хора. Къщата се намира зад тухлена стена, върху която има бодлива тел. Стената огражда цялата градина. Отзад има сервизен път — за доставки, за изнасяне на боклука и разни други. Той също е блокиран.

— Къщата е на три етажа, тухла, всички прозорци, с изключение на два на тавана, са с решетки, а задната врата е метална. Портите на оградата — две отпред, една за превозни средства, една за хора и две отзад — са от ковано желязо, доста напудрени, но тежки и сигурни. Портата за автомобили отпред е от плъзгащите се. Другата отзад се отваря ръчно. Заклучва се с огромен катинар, ключовете са в кухнята. Портите за хора се отварят от кухнята или от входната врата на къщата. И градината, и дворът отзад са осветени с прожектори, които се задействат от сензори за движение, но има възможност да бъдат оставени включени. — Двама от нашите и двама от хората на ДРУ ще са вътре в самата къща. Има две телефонни линии плюс телефона, който е свързан с алармата. А и всички имат мобилни. Няма друго, освен танковете, които вече споменах.

— Според мен, за по-голяма сигурност и дума не може да става, господине.

— Ти кога ще тръгнеш от болницата?

— След не повече от две минути.

— Ако ми кажеш, че ме обичаш, ще ти кажа къде отивам.

— В момента ми е много трудно, господине.

— Ако някой ни слуша, защо просто не кажеш „Виенски шницел“ и аз ще разбера.

Тя се изкиска и каза:

— Виенски шницел.

— И аз тебе, любов моя.

— Къде ще бъдете, господине?

— Ние с Мунц и Джак отиваме в катедралата. След това отиваме в централата на ДРУ. Ще ти позвъня пак. Не, след като закарате госпожа Мастърсън у тях, ти ми позвъни.

— Добре, господине.

— И бъди готова да кажеш „Виенски шницел“.

— Както наредите, господине.

— Виенски шницел, сладурче.

(ПЕТ)

Катедрала „Метрополитана“
„Плаза де Майо“
Буенос Айрес, Аржентина
11:30, 24 юли 2005

К. Г. Кастило се обади на второто позвъняване на мобилния.

— Кастило.

— Шнайдер се обажда, господине.

— Шнайдер с „Виенския шницел“ ли?

— Да, господине. Обаждам се, за да ви съобщя, че съм в къщата в „Сан Исидро“.

— Проблеми?

— Не, господине. Всичко мина като по часовник.

— Току-що обиколих катедралата в компанията на сержант Роджър Маркъм. Той направо съсипа полковник Мунц. Оказа се, че знае повече за катедралата от него.

Бети се изкиска.

— Той е сладко хлапе.

— Та тук проблеми няма да има. Намира села една крачка от Каза Росада. Ченгетата тук имат богат опит и неведнъж им се е случвало да се разправят с развилнели се тълпи, така че бариерите са им подръка. Мунц предложи да осигури хеликоптер, който да прекара семейството от стадиона в „Сан Исидро“. Ще има къде да се приземи дори след като поставят бариерите. Отказах му.

— Може ли да попитам защо, господине?

— По две причини — и между другото, можеш да питаш за всичко, което ти хрумне, Виенски шницел. Първо — мислех, че го знаеш — че аз съм един от най-добрите — да не кажа най-добрият — пилоти на хеликоптери в света и нямам никакво доверие на разни перковци, освен ако не съм летял с тях.

— Господи, Чарли!

— Доколкото разбирам, никой не слуша разговора ни в момента.

— Не, в кухнята съм, за да си направя чаша кафе.

— В такъв случай може ли да престанем с глупостите с Виенския шницел и да ми кажеш направо: „Обичам те, Чарли“?

— Нали казахте, че причините са две, господине?

— Ще ти кажа другата само ако ми кажеш, че ме обичаш.

Бети се поколеба за момент, след това се изкиска.

— Виенски шницел, става ли?

— Горе-долу. Добре, Мунц предложи „Френч Алует III SA 316 A“. Стара машина. Това ме притесни, защото нямам представа как е бил поддържан тук. В модел „B“ бяха сменили опашката и основните ротори и се оказа, че не са достатъчно мощни, а това все пак е модел „A“.

— Значи разбирате от хеликоптери.

— Следователно, специален агент Виенски шницел, след като премислих внимателно плюсовете и минусите, реших, че е по-разумно „Алуета“ да наблюдава, вместо да превозва.

— Ти май наистина се върза с тези глупости с Виенския шницел. И какво ще бъде това наблюдение?

— Първо, не са никакви глупости и, второ, можеш с чиста съвест да кажеш, че съм влюбен в един Виенски шницел. А наблюдение, агент Виенски шницел, се нарича, когато летателен апарат се сниши над градска зона, за да наблюдава покривите и да не позволи на лошите да се накачулят със снайпери, базуки и разни други смъртоносни оръжия по въпросните покриви.

— И полковник Мунц ще осигури такова наблюдение?

— Да. По този начин хеликоптерът ще бъде на разположение, ако се появи спешен случай.

— Това възможно ли е?

— Едва ли. Катедралата ми се стори подсигурена не по-зле от къщата. Семейството ще пристигне с автомобил, ще влезе в катедралата през странична врата, ще се появи за кратко до ковчега, след това ще седнат в една от нишите. Те са две, близо до олтара. По всяка вероятност президентът, а външният министър със сигурност, плюс разни други видни личности, включително посланик Силвио, ще бъдат в другата от лявата страна с лице към олтара, а семейството, двамата от ДРУ и вие, специален агент Виенски шницел...

— Стига е този Виенски шницел, Чарли.

— Вие ще бъдете в дясната. В уречения час — десет — министър-председателят или президентът ще се приближи до ковчегата, ще коленичи за момент върху *prie-dieu*...

— Какво?

— Онова, върху което се коленичи. На френски означава да се помолиш на господ. Кое то означава, че не си католичка.

— Лютеранка съм.

— Чудесно. И аз.

— Защо ми се струва, че ако бях казала католичка, ти щеше да кажеш същото.

— Щях, при това с чиста съвест. Майка ми беше *Evangelische*, което е почти същото като лютеранка, и до дванайсет години дори ходех в евангелистко училище. След това се преместих да живея в Тексас, където тексаското ми семейство са до един римокатолици. Аз съм грешник, откъдето ме погледнеш. Може ли вече да продължа?

— Ти си напълно луд.

— Затова ти ме обичаш, Виенски шницел, нали? Специален агент Виенски шницел?

— Господи?

— Та, както казвах, който е на церемонията и се изправи от *prie-dieu*, някой от персонала ще му подаде Кръста на Освободителя и той ще го забодне на знамето върху ковчегата. След това ще се върне в нишата. Започва месата. Следва причастие за семейството. Щом папският нунций се прехвърли в другата ниша, ще има причастие и за президента, след което семейството излиза от тяхната ниша, връща се при охранявания кортеж и се отправя към летището. Няма да има моторизиран ескорт, нито светлини и сирени, но ще бъдат осигурени по три автомобила отпред и отзад. — На летището, семейство Мастърсън ще се качат незабавно на „Глоубмастър III“. Междувременно месата ще продължи за видните личности и дипломатическия корпус — тоест за първите четири реда в църквата. Щом тя приключи, ковчегът ще бъде изнесен през странична врата и натоварен в автомобил на посолството и откаран на Езейза. Щом го качат на „Глоубмастър“, самолетът излита за „Кислър“.

— Ще ми трябват други дрехи — каза Бети. — Нещо за катедралата. Как ще си взема нещата от хотела?

— Довечера ще бъдеш в хотела — отвърна Кастило.

— Няма ли да съм тук?

— Искам те с блеснали очи в катедралата и на полета утре. — „И тази вечер. С блеснали очи, навирена опашка и гола.“ — В къщата на семейство Мастърсън само ще дремеш на някой фотьойл. — „Докато аз ще се мятам в леглото разочарован и нещастен, съвсем сам.“

— Сигурно.

— Ще ти позвъня, след като отида до ДРУ с Джак и Мунц. След това имам среща с посланика, първо, за да му кажа какви са плановете ми за напускане на страната, и второ, да каже някоя и друга добра дума за мен пред госпожа Мастърсън. Имам чувството, че каквото и да ѝ предложа, тя ще го отхвърли.

— Повече от очевидно е, че не те харесва — призна Бети.

— Ще ти се обадя по-късно, съкровище.

— Чарли?

— Да?

— Виенски шницел.

(ШЕСТ)

Американски клуб в Буенос Айрес
„Виамонте“ 1133
Буенос Айрес, Аржентина
14:30, 24 юли 2005

Централата на ДРУ по нищо не приличаше на ФБР във Вашингтон, нито пък на комплекса на ЦРУ в Ленгли, Вирджиния. Намираше се в невзрачна административна сграда на пресечка от „Авенида 9 Хулио“ и на две пресечки от операта. Докато следваха пежото на полковник Мунц покрай операта, сержант Роджър Маркъм им съобщи, че операта е строена по време, когато Аржентина е благоденствала, и идеята на архитекта е била да я направи по-голяма и елегантна от оперите във Виена, Париж и Рим.

Отвън по нищо не личеше за какво се използва сградата, а за да се влезе в ДРУ, се минаваше през товарна рампа за камиони и чак тогава колата се озова в товарен асансьор, охраняван от служител, прехвърлил „Узи“ през врата.

За специален агент Дейвид Уилям Юнг Младши и Пол Холцман от ФБР бе отделен малък остъклен офис, където можеха да преглеждат докладите на ДРУ и да следят разследването, провеждано от останалите сили на реда. Те нито се изненадаха, нито се зарадваха, когато видяха Кастило и Маркъм.

„След като докладите са написани на испански, значи и двамата знаят езика.“

Полковник Мунц обяви, че трябва „да завърти няколко телефона“, затова Кастило и Маркъм седнаха до Юнг и Холцман и се зачетеха в докладите.

Около час по-късно в офиса влезе Дарби, а малко след него се върна Мунц.

— Идвам от посолството — обяви Дарби. — Отпред има две демонстрации, едната организирана в знак на съпричастност, а другата заради цените на млякото в Патагония или нещо подобно. Има и трета

група, която, изглежда, одобрява случилото се с Джак. Двайсетина полицаи от градската конна полиция прекратиха целия цирк пред новинарски камери от цял свят. Нямаше размахани саби, но иначе програмата по разпръсване на демонстрациите беше пълна. Силвия Грунблат е в предистерично състояние.

Замълча и погледна Кастило.

— Обади се някакъв от твоя офис. Милър. Разправя, че или мобилният ти не работи, или говориш прекалено много. Предаде да се обадиш на шефа си по обезопасена линия в четири вашингтонско време. Пет тукашно.

— Ясно.

— И посланикът иска да разбере какво става. За да избегне цирка пред посолството, предлага да обядвате в Американския клуб. Резервирах ви частна зала. Надява се и ти да отидеш, Алфредо.

— Разбира се — съгласи се Алфредо.

— А ние? — попита Холцман.

След миг колебание Кастило отвърна:

— Разбира се.

Американският клуб беше на единайсетия етаж на административна сграда срещу операта. Първото, на което попадна погледът на Чарли, след като слезе от асансьора, бе огромното американско знаме, развявано на един от бойните кораби в Нормандия на деня „Д“ през 1944 година. Беше поставено в рамка и закачено на стената.

Кастило малко се изненада, когато Роджър Маркъм — настоя младежът да обядва с тях — не им разказа исторически факти за действията на съюзниците в деня „Д“ и Втората световна война.

Имаше приятен дъбов бар с чудесна колекция от алкохол.

— За мен едно малко — обади се Дарби и се насочи към бара. — Може и голямо. Заслужил съм си го.

„Също и аз — помисли си Кастило. — Но май е по-добре да не пия.“

К. Г. Кастило и сержант Маркъм бяха единствените въздържатели и Кастило предположи, че Маркъм следва неговия благороден пример.

Срещата премина добре.

Посланик Силвио разреши въпроса дали госпожа Мастърсън ще иска да отпътува за САЩ непосредствено след церемонията в катедрала „Метрополитана“, като ѝ позвъни и подхвърли, че според него това била най-добрата идея, и настоя за одобрението ѝ.

Докато чакаха асансьора, на Кастило му хрумна неприятна мисъл.

„Всичко върви добре. Прекалено добре. Какво, по дяволите, пропускам? Каква ще бъде следващата крачка?“

(СЕДЕМ)

Посолството на Съединените щати
„Авенида Колумбия“ 4300
Палермо, Буенос Айрес, Аржентина
17:05, 24 юли 2005

— Казвам се К. Г. Кастило. Трябва да разговарям със секретар Хол по обезопасена линия, ако обичате.

— Очаквахме обаждането ви, господин Кастило. Изчакайте, ако обичате.

— Господин Кастило е на обезопасена линия, госпожо секретар.

— Господин Кастило е на обезопасена линия, господин секретар.

— Секретар Кохън, секретар Хол и господин Кастило ви очакват на обезопасената линия, господин президент.

„Мама му стара!“

— Добър ден, Чарли — заговори президентът. — Как върви при теб?

— Добър ден, господин президент. Господине, обаждам се от кабинета на посланик Силвио. Бих искал да ви съобщя, че той може...

— Включил си на микрофон, нали, Чарли?

— Да, господине.

— Добър ден, господин посланик — поздравя президентът. — Шефът ви и шефът на Чарли също ще участват в разговора. Нали нямате нищо против?

— Разбира се, че нямам, господин президент. Добър ден, госпожо секретар, господин секретар.

— Казвай, Чарли — настоя президентът.

— Добре, господине. По всяка вероятност госпожа Мастърсън и децата ще излетят по-късно днес следобед, местно време, най-късно утре.

— Тя съгласи ли се да присъства на връчването на отличието в катедралата?

— Да, господине.

— Тя, по-точно те, ще са в пълна безопасност, нали, Чарли?

— Да, господине. Според мен са в безопасност. Двамата с посланика току-що се връщаме от среща с шефа на ДРУ и той ни увери, че аржентинското правителство е взело всички необходими мерки, за да гарантира безопасността им.

— Нашите хора — ти — нали сте проверили всичко?

— Да, господине.

— Така ли е, господин посланик?

— Да, господине. Съгласен съм с господин Кастило.

— Как върви разследването?

— Господине, запознахме се и със специален агент Холцман, агента, който ръководи екипа от ФБР и...

— Добре, Чарли, май това е всичко — каза президентът. — Ако всичко върви както трябва, ще се видим утре вечер в Мисисипи. Двамата с Натали ще отидем. Ти, Мат?

— Ако кажете, ще дойда, господине — отвърна Хол.

„За пръв път от началото на разговора си отваря устата.“

— Според мен трябва, Мат — реши президентът.

— Значи ще дойда, господине.

— А вас, господин посланик, предполагам, че ще ви видя също.

— Господине, бих искал да чуя мнението на секретар Кохън.

— За кое? — попита нетърпеливо президентът.

— Господине, Мастърсън беше заместник-посланик. Ако дойда, а и двамата със съпругата ми много бихме искали да дойдем, цялата отговорност на мисията остава на плещите на господин Дарби, търговския ни аташе...

— Хуан — намеси се държавният секретар Кохън, — знам какво е отношението ти към починалия, но е най-добре да останеш в Буенос Айрес. Не искаме да изглежда така, сякаш сме те повикали за инструктаж.

„Най-накрая и тя си отвори устата.“

— Добре, госпожо — отвърна посланикът.

— Както прецениш, Натали — съгласи се президентът. — Някой друг има ли да каже още нещо? — Последва кратко мълчание и президентът сложи край на разговора. — Благодаря ти, Чарли. Благодаря и на двамата.

(ОСЕМ)

— Шнайдер.

— Дон Жуан търси агент Виенски шницел.

— Изобщо не е смешно, Чарли.

— Защо ми се струва, че никой не подслушва този разговор?

— В момента съм в тоалетната.

— Да ти се обадя ли след две минути?

— Не. Какво си намислил?

— Двамата с Роджър успяхме да избягаме от посолството — обясни Кастило. — Там е истински цирк. Както и да е. В момента сме на „Авенида Либертадор“. Роджър ще ме остави в „Канзас“, ще дойде да те вземе и ще те докара в ресторанта.

— Защо?

— Първо, искам да видиш мястото, второ, искам да съм с теб, да пийнем по едно, да не говорим, че не е много разумно гаджето ти да идва да те прибира от работа.

— Ти гадже ли си ми?

— Честно да ти кажа, останах с такова впечатление.

— Добре. Сигурен ли си, че не искаш да остана тук през нощта?

Роджър може да ме откара до хотела...

— Със сигурност не искам да прекараш нощта там.

„Искам да полудувам с теб, докато си без дрешки.“

— А сега за задачата ми — смени темата Бети. — Може и да успея да измъкна нещо от нея.

— Как успя?

— Много е мила, поговорихме си, след това ме помоли да ѝ направя една услуга, а аз, разбира се, се съгласих и тя поиска да открия най-добрата охранителна фирма в Мисисипи — решила е, че покрай всичките казина по крайбрежието не може да няма добри фирми — или пък в Ню Орлийнс. Каза, че искала най-добрата, която съществува.

— И аз бих искал, ако съм на нейно място. Ти какво ѝ каза?

— Че ще се поразровя.

— Ще говоря с Джоуел Исаксън, да видим той какво ще каже.

- Благодаря ти.
- Ще се видим след малко, сладурче. Тъкмо ще поговорим.
- Роджър кога ще дойде?
- След не повече от двайсет минути.
- Добре, ще бъда готова.

(ДЕВЕТ)

Ресторант „Канзас“
„Авенида Либертадор“
„Сан Исидро“
Провинция Буенос Айрес, Аржентина
18:10, 24 юли 2005

Чашата каберне „Сенетин“ пред Чарли бе почти празна и той започваше да се притеснява — „За бога, Бети трябваше да е вече тук“, — когато мобилният му звънна.

— Кастило.

— *Wo bist du, Karl?*

„Мунц, при това ми говори така, сякаш сме първи приятели.“

— Ако трябва да си призная, в момента съм на бара в „Канзас“ и чакам момичето си.

— В бара ли каза? Седиш на бара?

— Да, но не искам компа...

— Слушай ме много внимателно, Карл. На секундата се махни от бара и седни в някое сепаре. Наведи ниско глава.

„Той говори напълно сериозно. Какво, по дяволите, става?“, запита се Чарли, след това отново премина на немски.

— *Was ist los?*

— Прави каквото ти казвам, за бога! Опитвам се да те опазя жив! Ще ти пратя кола след две минути.

Полковникът прекъсна.

„Мама му стара!“

Кастило се смъкна предпазливо от стола пред бара, махна на бармана, че се мести в сепаре, и отиде да седне.

Много предпазливо измъкна „Беретата“ и освободи предпазителя. Никой не го бе видял.

След минута чу воя на сирени и чак след миг осъзна, че не е само една.

Цяла минута по-късно чу писък на гуми отвън и първите двама представители на Националната жандармерия влетяха в ресторанта, стиснали „Узита“. Следваха ги цивилни агенти, също стиснали „Узита“.

„Хитро. Ако бяха влезли първо те, а не униформените, като знам какво ми наговори Мунц, щях да ги застрелям и да му мисля по-късно.“

Един от мъжете, със сигурност агент на ДРУ, хукна навътре, забеляза го и се отправи с бърза крачка към него.

— Елате с нас, господин Кастило.

— Какво, по дяволите, става?

— Ще ме последвате ли, господин Кастило? — повтори мъжът.
— Полковник Мунц ще ви обясни всичко, когато пристигнем.

Пътуваха съвсем кратко. Стори му се дълго заради тесните улици и високата скорост.

Първо видя пуснатите светлини на полицейските коли, след това линейките и накрая колата на посолството.

Сякаш някой се бе нахвърлил върху прозорците с бейзбол на бухалка. „Мили боже, някой е направил тази кола на решето“. Автомобилът на посолството бе хлътнал на заден в едно кафене отстрани на кръговото в югоизточния край на Жокей клуба на „Сан Исидро“. Масите и столовете бяха пръснати навсякъде, по масите седяха хора, други, прегазени или застреляни, лежаха на земята.

Кастило изскочи от колата, без да я чака да спре.

Мунц бе застанал до автомобила на посолството.

— Карл, много съжалявам! — започна той.

Кастило се втурна към колата. Мунц се опита да го спре. Чарли му се изплъзна. Трима други се опитаха да го спрат.

Мунц нареди на мъжете да го пуснат.

Десният страничен прозорец го нямаше.

Сержант Роджър Маркъм лежеше на предните две седалки. Главата му сякаш бе избухнала.

Кастило не успя да види задната седалка, затова отвори вратата.

„Къде, по дяволите, е Бети?“

Кожената тапицерия беше оплескана с кръв.

Кастило изтича обратно при полковник Мунц.

— Тя къде е?

— Изпратих я с линейка на стадиона — обясни Мунц. — Ще я прекарат с хеликоптер до Немската болница.

— Колко е зле? — попита Кастило.

— Простреляна е на няколко места. Един от куршумите е попаднал в лицето.

— Какво, по дяволите, се е случило?

— Според първия ни сценарий, доколкото разбрахме от очевидци — започна стегнато и професионално Мунц, — автомобилът е навлязъл в кръговото. Тогава е спрял. Кой знае защо, шофьорът...

— Казваше се Роджър. Беше на дваайсет години — прошепна Кастило.

— *Роджър* спуснал прозореца. След това очевидно е видял какво става...

— А какво е ставало?

— Автомат „Мадсън“ — уточни Мунц. — Все още е на прозореца. Роджър не е успял да го затвори навреме, но стъклото е притиснало автомата... — Той посочи.

Кастило обърна глава. Дулото на „Мадсън“ беше притиснато от страната на шофьора.

— Те нали се вдигат автоматично? — попита Кастило.

— Да, тогава е дал заден и се е опитал да избяга. Затова колата се е озовала тук.

„Мили боже!“

— Извършителят е държал пръста си на спусъка, докато е могъл — продължи Мунц. — След това е избягал.

— Заловихте ли го?

Мунц поклати глава, след това замахна с ръка. Един от хората му се приближи с веществен доказателство. Мунц го взе и го подаде на Кастило.

Вътре бе прибран полуавтоматичен „Глок“, вътрешността на плика бе омазана в полепналата по ръкохватката на пистолета кръв.

— Твоят агент е стреляла веднъж — обясни Мунц.

— Тя не е моят проклет агент. — Той опипа пистолета през плика. — Тя е... моята... голямата ми любов.

— Знаем, Карл — отвърна Мунц. — Личи по очите ти.

Чу се бумтене на хеликоптер, Кастило вдигна поглед и видя „Алует III SA 316 A“, същия със слабите главни и опашни ротори, да се опитва да набере височина.

— Ще дойда в болницата с теб, Карл — заяви полковник Мунц.

IX.

(ЕДНО)

Магистрала „Дел Сол“
Северен изход
„Сан Исидро“
Провинция Буенос Айрес, Аржентина
18:50, 24 юли 2005

Полковник Алфредо Мунц се втурна напред, докосна шофьора на джипа „Гранд Чероки“ по рамото и му нареди да намали, да спре сирената и светлините.

Кастило го погледна отначало изненадан, след това обзет от гняв, накрая ужасен, когато се сети каква може да бъде причината, за да не бързат.

„Мили боже, да не би някой да му е съобщил, че е мъртва, и аз да не съм разбрал?“

Мунц разбра какви мисли му минават през главата.

— Ако двамата с теб се озовем в болнични легла до *Fraulein* Шнайдер, след като се забием в някой бензиновоз, няма да ѝ помогнем по никакъв начин, нали, Карл?

Кастило не отговори.

— В болницата ще проверят жизнените ѝ показатели, ще определят кръвната група...

— Кръвната ѝ група е на документите — прекъсна го Кастило.

— Ако са били в чантата, вече я изпратих в лабораторията. Не че ще открият чужди отпечатъци, но не искам да пропусна нищо.

Мунц зачака Чарли да осмисли думите му, след това продължи:

— Дори в болницата да разполагат с данни за кръвната ѝ група, ще искат да направят свое изследване, освен ако състоянието ѝ не е критично. Преливане на кръв от неподходяща група може да е фатално.

— Положението ѝ не е ли критично? Господи, Алфредо, задната седалка беше като залята с кръв.

— Според мен поне, не всичката беше нейна — отвърна Мунц.
— А ти знаеш колко силно кървят раните по главата.

„Знам, разбира се, нали съм войник. Значи започни незабавно да мислиш като войник, Чарли!

Всичко това, без съмнение, се случи по моя вина, но стореното-сторено.

Прецени щетите и реши какви действия да предприемеш!“

Кастило се постара да овладее гласа си.

— Не ми каза къде е уцелена.

Мунц докосна с пръст дясната буза, малко над устата.

— Има рани и по тялото, по бедрата и отстрани. Само това успях да видя.

— Три рани от... С какви куршуми са стреляли?

— Не знам. Имаше пръснати деветмилиметрови гилзи.

— Може да извадим късмет и да не е от „Мадсън“ четирийсет и пети калибър.

— Според мен не е бил „АСР“ четирийсет и пети — отвърна Мунц, без да каже и дума, когато разбра, че Кастило познава бразилския модел. — Може дори да извадим още по-голям късмет.

— Как така?

— Не видях изходна рана на лицето. Което означава, че куршумите може и да са отскочили.

— Какво?

— Отскачащи куршуми.

— Да не би да искаш да кажеш рикоширали?

— Именно. Чудесните стъкла на бронираното беемве, предназначено да държи куршумите навън, може, за съжаление, в този случай, да са ги задържали вътре.

— Господи, това дори не ми мина през ума.

— Ще разберем, когато отидем в болницата.

„Има и още нещо, което не ми е минавало през ума!“

Извади мобилния и натисна едно от копчетата за автоматично набиране.

Алекс Дарби се обади на второто позвъняване.

— Дарби.

— Кастило се обажда. Имало е засада. Моята кола, на кръговото на Санта Фе в „Сан Исидро“. Сержант Маркъм е мъртъв, Бети

Шнайдер я откарват с хеликоптер към Немската болница.

— Ти добре ли си, Чарли?

— Не знам дали може да се каже „добре“, но не бях в колата.

Наливах се с вино в един бар.

— Къде си сега?

— В автомобила на полковник Мунц, на Северния изход от магистралата, на път към болницата.

— Значи аржентинците знаят.

— Те ми съобщиха... на мен, човека, който би трябвало да е в течение на всичко.

— Чарли, не можеш да се виниш, че не си бил в колата.

— А според теб те кого са се опитвали да очистят? Мен или жената от Тайните служби и шофьора пехотинец?

— До десет минути ще изпратя хора в болницата. Не мърдай оттам, докато не пристигнат.

— Ако имаш свободни хора, по-добре ги прати в дома на Мастърсън. В никакъв случай да не съобщават на госпожа Мастърсън какво се е случило.

— Чарли, и по радиото, и по телевизията, и в пресата ще съобщят какво се е случило.

— Тогава не й позволявайте да гледа телевизия и да слуша радио. Искам да го чуе от посланика. Щом приключим разговора, ще му позвъня.

— Добре, Чарли. Има ли нещо друго?

— Намери Тони Сантини й го помоли да даде на Джак Бритън нещо по-яко от „Глок“, след това му осигурете автомобил и го пратете в болницата.

— Дадено.

— Ще се чуем пак, Алекс — заяви Кастило, прекъсна връзката и натисна копчето за автоматично набиране на посланик Силвио. След това побърза да прекъсне и се обърна към Мунц.

— Алфредо. Тялото на сержант Маркъм. Какво ще стане с него?

— Когато моите хора завършат огледа, ще го откарат за аутопсия в Немската болница.

— Аутопсията необходима ли е? Знаем от какво е загинал. „Поне един изстрел в главата, причинил необратима мозъчна травма.“

— Куршумите от тялото му ще ни бъдат необходими като доказателство, когато заловим престъпниците и ги изправим пред съда — заяви спокойно Мунц.

— Да, сигурно — отвърна Кастило и отново натисна копчето за автоматично набиране, за да се обади на посланик Силвио.

— Това ли е, Чарли? — попита Силвио. — Ще отида в „Сан Исидро“, ще попитам госпожа Мастърсън как да постъпи с церемонията утре, и ще ти се обадя да ти кажа.

— Има още нещо, господине. Бих искал...

— Позволи ми да те прекъсна — започна посланикът. — Извинявай. Как искаш да съобщим във Вашингтон? Сам ли ще се обадиш? Очевидно трябва да позвъня в Държавния департамент. Искаш ли да се видим в посолството, след като разговарям с госпожа Мастърсън?

— Ще позвъня във Вашингтон веднага щом мога, и ще докладвам какво се е случило...

— Нали от посолството?

— От този телефон.

— От необезопасена линия ли?

— Ако държат да говорим по обезопасена, ще им съобщя, че ще бъда в посолството веднага щом успея. Това ще стане, след като науча какво е състоянието на Бети Шнайдер.

— Разбирам как се чувстваш — отвърна Силвио. — Според мен те ще искат разговор по обезопасена линия колкото е възможно по-скоро.

— Ще дойда колкото е възможно по-скоро — реши Кастило.

Силвио се поколеба.

— Каза, че има още нещо.

— Две неща, след като се замислих. Ще ви бъде безкрайно благодарен, ако изпратите един или повече пехотинци на кръговото Санта Фе, за да останат при тялото на сержант Маркъм. Ако вече са го отнесли, когато пристигнат, кажи им да отидат в Немската болница. Пехотинците се гордеят, че никога не изоставят хората си, а Роджър беше пехотинец.

— Веднага ще се погрижа — съгласи се Силвио.

— Изпратете ковчег и знаме в Немската болница. Роджър ще бъде на „Глоубмастъра“, когато самолетът излети.

— Смятай, че е сторено.

— Много ви благодаря, господине.

— Съобщи ми какво е състоянието на госпожица Шнайдер веднага щом научиш, нали?

— Да, господине, ще ви позвъня.

— Доскоро, Чарли.

— Дочуване, господине.

Кастило прекъсна и набра дълъг номер, който помнеше наизуст.

— Вътрешна сигурност. С кого да ви свържа?

— Пет, ако обичате.

— Кабинетът на секретар Хол. Госпожа Кенсингтън.

— Обажда се Чарли, госпожо Кей.

— Кажи как си?

— Кофти. Шефът там ли е?

— За малко го изпусна, Чарли.

— Господи, трябва незабавно да говоря с него.

— Моля?

— Ами Дик Милър?

— Тук е. Какво става, Чарли?

— Свържи ни и остани да чуеш разговора. Ако можеш да го запишеш, после ще го пуснеш на шефа.

— Дай ми трийсет секунди — помоли госпожа Кенсингтън.

Двайсет и една секунди по-късно госпожа Кенсингтън заяви:

— Запис на разговор, проведен в пет и десет вашингтонско време, 24 юли 2005, между К. Г. Кастило, Х. Р. Милър и Мери-Елън Кенсингтън, служители във Вътрешна сигурност. Записът се прави с предварителното съгласие на трите страни.

Майор Х. Ричард Милър Младши се обади:

— Какво става, Чарли?

— Помниш ли, че ме предупреди да не правя нищо глупаво с Бети Шнайдер?

— Да. Защо?

— Надминах очакванията ти. В момента съм в автомобил на ДРУ в покрайнините на Буенос Айрес, на път към Немската болница, в която е откарана Бети с рани от куршуми в главата и тялото.

— Мили боже! — възкликна майор Милър.

— Господи! — ахна госпожа Кенсингтън.

— Какво, по дяволите, се е случило? — попита Милър.

— За да спестя на специален агент Шнайдер неудобството, което може да изпита, ако шефът ѝ отиде да я вземе от работа — хората могат да решат, че има връзка с шефа си, а това е недопустимо — шефът ѝ се отби в един бар и изпрати кола и шофьор, за да вземат специален агент Шнайдер. — Когато сержант Роджър Маркъм от пехотата на САЩ е навлизал в кръговото Санта Фе в „Сан Исидро“, на път към бара, където отговорникът за цялото разследване пиеше вино, колата е била спряна от неизвестни лица. Копелетата успели да вмъкнат „Мадсън“ през прозореца на Роджър и почти са изпразнили пълнителя. — Роджър е загинал от няколко попадения в главата, която почти се е пръснала, а куршумите са рикоширали в бронираните стъкла вътре в колата. Поне три са попаднали в Бети.

— Мили боже! — възкликна отново Милър.

— Това вече го каза, Дик — напомни му заядливо Кастило. — Когато госпожа Кей докладва на шефа — нали ще му съобщите, госпожо Кей, посланик Силвио ще докладва по обезопасена връзка веднага след като уведоми госпожа Мастърсън за случилото се и разбере дали все още е съгласна да участва в утрешната церемония. Аз също ще докладвам в подробности веднага след като разбере какво е състоянието на Бети.

— Разбира се — отвърна госпожа Кенсингтън. — Чарли, много съжалявам...

— Дик — прекъсна я Кастило. — Свържи се с полицейския комисар във Филадельфия. Как се казваше?

— Келог — подсказа му Милър.

— Още по-добре с онзи от антитероризма, дето беше в Десета специална група. Фриц някой си.

— Главен инспектор Ф. В. „Фриц“ Крамер — каза спокойно Милър.

— Същият. Обади му се. Разкажи му какво става. Кажи му, че не знаеш нищо повече, освен че е била ранена — не му казвай, че е простреляна, просто кажи ранена — и ще я върнем във Филадельфия час по-скоро. Попитай го дали иска да съобщи на семейството й. Кажи му, че щом научиш нещо повече, веднага ще го уведомиш.

— Веднага.

— След това се свържи с Джоуел Исаксън и го попитай какво да правим с Роджър Маркъм...

— Не е ли пехотинецът, дето беше купил ферма? — прекъсна го Милър.

— Да. Посланикът ще се обади в Държавния департамент, но не знам дали ще уведомят пехотата или близките, а не искам някой да преебе работата... извинете за израза, госпожо Кей.

— Ще го преживея, Чарли — отвърна госпожа Мери-Елън Кенсингтън. — Ами ти? Ти добре ли си? Здрав ли си?

— Седя до човека, който ръководи ДРУ. В Аржентина няма безопасно място от това.

— Нали ще позвъниш, когато разбереш нещо повече за Бети? — попита госпожа Кенсингтън.

— Да. Трябва да затварям. Почти пристигнахме до болницата.

— Пази си гърба, приятел — предупреди го майор Х. Ричард Милър.

Кастило прекъсна и пъкна телефона в джоба си, а след това погледна Мунц.

— Може ли да предложи, Карл, преди да влезем в болницата, да извадиш пълнителя от пистолета?

— Господи, съвсем забравих. Ти как се сети?

— Видях пистолета, докато бяхме на кръговото — обясни Мунц.

„Докато съм гледал през прозореца на беembeто.“

Кастило извади „Беретата“, измъкна пълнителя, извади патрона от цевта и върна пълнителя на място.

(ДВЕ)

Немска болница
„Авенида Пуейредон“
Буенос Айрес, Аржентина
19:20, 24 юли 2005

Кастило пристигна в интензивното на болницата тъкмо когато вкарваха специален агент Шнайдер в едно от отделенията. Около носилката имаше толкова много лекари и сестри, че Кастило почти не успя да я види.

Един от лекарите буташе нещо като закачалка на колелца. От нея висяха три пластмасови торбички с тръби, които минаваха под сините чаршафи. В една от тях имаше човешка кръв.

Чарли само можеше да гадае какво има в другите две.

Бети бе омотана в бледосини чаршафи. Бяха чисти, колосани, ала попили кръв под корема и отстрани. Главата ѝ бе омотана в бинтове, също попили кръв. Очите ѝ бяха отворени, но реакция не се забелязваше, докато персоналът тласкаше количката към асансьорите. Той измести една от сестрите, за да я погледне отблизо.

— Не виждам реакция — обади се той.

— Не говори английски — обясни един от мъжете в зелена хирургическа престилка.

Чарли повтори въпроса на испански.

— В момента е под упойка — отвърна мъжът.

Стигнаха до асансьора. Натиснаха едно от копчетата и след миг вратата се отвори.

— Сега ще откараме пациентката в операционната — продължи хирургът. — Вие не можете да дойдете с нас.

Чарли се канеше да заяви: „Майната им на забраните!“, но в същия момент Мунц го стисна за рамото.

— Шефът на хирургическия екип ще обясни какво става, Карл — спря го тихо Мунц. — Просто не можеш да влезеш с нея в операционната.

Завеждащият хирургичното приличаше на Дядо Коледа без брада. Огромното му шкембе бе напънало копчетата на бялата найлонова престилка. На малка табелка бе написано името му: „Д-р Хосе П. Ромин“.

На едната стена в кабинета му имаше табло за разглеждане на рентгенови снимки, на което бяха подредени толкова много, че някои се припокриваха.

— Съжалявам, мой английски недобър — извини се доктор Ромин, докато стискаше ръката на Кастило.

— Господин Кастило говори немски — намеси се Мунц на немски.

— Значи ще бъде лесно. — Ромин също премина на немски. — Завърших в Германия. Първо във „Филипс“, после в Марбург, накрая в Хайделберг.

— Познавам тези школи — отвърна Кастило.

„Немските доктори — а съм сигурен, че й бяха осигурени най-добрите — не успяха да оправят майка ми. Дано да се справиш по-добре с Бети, хер доктор Дядо Коледа.

Моля те, Господи, нека да успее!“

— Интересува ни диагнозата ви, хер доктор — започна Мунц.

— Разбира се. — Лекарят се обърна към снимките и взе показалка. — Както виждате, раната в крака е причинила мускулно разкъсване, а ще има и нови поражения, докато се извади куршумът, но можеше да е много по-зле.

„Естествено, онези копелдаци можеха да я гръмнат с двайсетмилиметров.

Господи, ако са искали да очистят мен, а очевидно имат достъп до оръжия, защо просто не са използвали граната? Щом са накарали Роджър да свали прозореца, просто е трябвало да я хвърлят в колата. Можем веднага да забравим разказите за геройски постъпки, но когато някоя граната тупне, малцина са онези, които ще успеят да я метнат обратно.“

Кастило си представи как Роджър Маркъм отчаяно търси граната на пода и я открива миг преди да избухне. Парчета от гранатата ще

разкъсат и тапицерията, и метала без особено усилие. И със сигурност ще отскочат от чудесното бронирано стъкло.

Сложната лекция на доктор Ромин за раната в крака на Бети бе илюстрирана с повече от десет рентгенови снимки и отне поне три минути.

Същото стана и с втората част, посветена на куршума под корема, още една сериозна рана, но можело да бъде и по-зле. Рентгеновите снимки показваха, че възпроизводителните ѝ органи не са увредени, освен симпатикова травма...

„Каквото и да означава това.“

... хирургът щял да отстрани куршума и да отговори на всички неясноти по снимката.

— Раната в лицето ще причини най-големи трудности — обясни доктор Ромин и се обърна към снимките на черепа на пациентката и насочи вниманието на слушателите си към областта на долната челюст.

— Както виждате, куршумът е дълбоко заседнал в костта. — Той посочи с показалката три от снимките, представящи мандибулата от различни ъгли. — Това е фрактура и може да се очаква сцепване. Изваждането на куршума ще се окаже трудна работа. Ние не сме специализирани в лицево-челюстна хирургия, затова се опитах да открия добър специалист, но той е на ски в Барилока и през следващите няколко дни няма да бъде на разположение.

„Дано копелето гадно си счупи и двата крака.“

Кастило попита:

— Да не би да се опитвате да ни кажете, че ще оставите куршума в челюстта, докато онзи се върне от Барилока?

— Казва се доктор Кус. А, не. Куршумът трябва да бъде изваден незабавно. Само че възстановителната хирургия — челюстта ѝ ще трябва да бъде стегната неподвижно — е изключително важна и трябва да бъде поверена в ръцете на най-добрия.

„Господи, в момента гледам черепа на Бети.“

Кастило усети как му се завива свят, след това му прилоша.

„Ти какво, да не би да смяташ да припадаш? Или може би да повърнеш на лъскавия под на Дядо Коледа? Не, по дяволите, ще успее да се овладее!“

Той се стегна и се подпря на таблото за снимки.

— Докторе, кога можем да я преместим?

— Моля?

— Кога можем да я прехвърлим в Съединените щати?

— А, разбрах какво имате предвид. — Той се замисли над въпроса и продължи: — Това ще зависи до голяма степен дали ще осигурите кислород, кръв... — в случай че получи неочакван кръвоизлив — по време на полета. Освен това трябва да има с какво да я храните. Само течности. Както вече ви казах, челюстта ѝ, ще бъде неподвижна в продължение на поне две седмици. Ще трябва да я придружават и лекар, и сестра. Това е в случай, че решите да я местите днес, утре или на следващия ден. Ако искате да почакате седемдесет и два часа или деветдесет и шест часа — три-четири дни — докато се почувства малко по-добре, пътуването ще бъде значително по-лесно. Разбира се, и тогава трябва да бъде придружена от медицински персонал.

— Колко време ще бъде в операционната?

— Според мен... — започна доктор Ромин, след това мълча замислен поне двацет секунди. — Два часа, може би дори малко повече. Трябва да вървя да се измия. Пациентката със сигурност вече е подготвена.

— Вие ли ще оперирате?

— Разбира се. Полковник Мунц ми обясни положението. За мен ще бъде чест.

Доктор Ромин излезе от кабинета, без да каже нищо повече. Измъкна се толкова бързо, че Чарли не бе сигурен, че е чул думите му на благодарност.

— Добре ли си, Карл? — попита Мунц.

Кастило кимна.

— Одеве ми се стори преbledнял.

— Добре съм. Благодаря ти за всичко.

— Да вървим да пием по чаша кафе — предложи Мунц. — И да помислим къде да похапнем нещо.

— Алфредо, не съм гладен.

— Ако хората не се хранят, кръвната им захар спада, особено след като са били подложени на стрес, и припадат — уведоми го Мунц.

Кастило го погледна за момент и разбра, че е прав, затова кимна от благодарност.

— Добре — примири се Кастило и се отправи към вратата. — Да вървим.

— Седни, Карл — нареди Мунц. — Ще накарам да ни донесат нещо.

— Алфредо, наистина ли мислиш, че онези мръсници ще се опитат да ме очистят в кафенето на болницата?

— Тъкмо това е проблемът. След като нямаме никаква представа кои са престъпниците, почти е невъзможно да разберем какви са плановете и възможностите им.

Мунц натисна копче за автоматично набиране на мобилния и нареди някой да слезе до кафенето и да донесе сандвичи, кафе и някакъв сладкиш.

Кастило се настани на стола на доктор Дядо Коледа и загледа куршума, заседнал в челюстта на Бети.

Джак Бритън пристигна тъкмо когато донесоха сандвичите. Носеше автомат „Мадсън“, прехвърлен през рамо.

— Тя е в операционната — каза направо Кастило, без да го чака да попита. Посочи рентгеновите снимки, след това оръжието. — Три рани от същото оръжие.

— Същото? — попита Бритън, неспособен да повярва.

— Да, същото. Ти откъде го взе?

— От Дарби — отвърна Бритън. — Той ме попита дали ще се справя с него и аз излъгах. Никога не съм виждал подобно нещо. Значи са стреляли по Бети с такова чудо.

— Да, с деветмилиметровия модел. Сержант Маркъм е мъртъв.

— Чух — отвърна Бритън. — Какво, по дяволите, става, Чарли?

— Нямам никаква представа — призна Чарли и протегна ръка, за да вземе, автомата. — Дай ми го. Ще ти покажа как работи.

Бритън го подаде на Кастило. Той извади пълнителя и провери дали в цевта има патрон.

— Внимавай, Джак. Може да ти се наложи да го използваш — предупреди Кастило.

— Слушам те най-внимателно — отвърна Бритън.

— Това е „Мадсън“ S53 — започна Кастило. — Калибър деветмилиметров „Парабелум“. Дъгов пълнител с трийсет патрона.

Има режим за автоматична и единична стрелба. Нали си стрелял с автоматично оръжие?

— Да, но не с това.

— Много хора харесват „Мадсън“ — обясни Кастило. — Стреля от отворена цевна кутия, с други думи, за да изстреляш куршум, дърпаш затвора от горе и назад. Ако пълнителят е зареден, затворът ще отвори цевната кутия, вкарвайки го в действие, и така произвежда изстрел. После затворът се връща в задна позиция. Произвежда 650 изстрела в минута. Пълнителят е с 30 патрона, двуредов.

Върна оръжието на Бритън.

— Спусни предпазителя.

Джак го послуша.

— Сега можеш да върнеш предпазителя. — Остана да го наблюдава, докато пълнителят щракна на място.

— Готово — обади се Бритън.

— Браво — похвали го Кастило. — Сега го остави внимателно. В момента няма да ти трябва, а аз искам да си изям сандвича. Ти гладен ли си, Джак?

— Не, благодаря.

— Сигурен ли си? Сандвичите ми изглеждат добре. — Кастило посегна да си вземе.

Кастило тъкмо дояждаше огромно парче невероятно вкусен *apfelstrudel* — „Защо ли се изненадвам? Нали сме в Немската болница“, — когато на вратата се почука. Едър мъж в цивилни дрехи влезе и подадена полковник Мунц малък пластмасов плик.

— Полковник, едни американци търсят сенъор Кастило.

Мунц не отговори веднага. Стискаше плика. Кастило видя, че в него са прибрани две гилзи.

— Има и други, нали? Няма да ни свършат работа в съда.

— Общо са двайсет и четири, полковник. Все още търсим. Възможно е някои от свидетелите да са си взели за сувенир.

Мунц отвори плика и извади гилзата, огледа я внимателно и я подаде на Кастило.

— Израелски — каза той. Същите като онези на „Авенида Томас Едисън“ в таксито.

Кастило взе гилзата и я подаде на Бритън.

— Вече имаме убедително доказателство, че през 1999 година израелците са произвеждали муниции.

Мунц му се усмихна.

— Не се усмихвай — отсече Кастило. — Не мога да измисля за какво друго доказателство могат да ни послужат. — Погледна Бритън. — Само от любопитство искам да видя с какво е зареден „Мадсън“ на посолството.

Бритън извади пълнителя, измъкна един патрон и огледа основата му.

— Израелски, 1992 година.

— Убедително доказателство, че лошите разполагат с по-нови муниции от добрите — отвърна Кастило. — Не че има значение, но започвам да се питам дали ще имаме шанс да отвърнем на огъня.

— Искаш ли ги? — кимна Мунц.

— Да, благодаря — отвърна Кастило и взе пластмасовия плик, взе гилзата от Бритън, пусна я вътре, затвори плика и го пусна в джоба си.

— Американци ли каза, че ме чакат? — обърна се той към подчинения на Мунц.

— *Si, senior.*

Кастило даде знак да ги въведат.

Бяха двама — един цивилен — Кастило го помнеше от брейнсторминга, но така и не бе запомнил името му — и пехотинец. Мъжът в средата на двайсетте бе с маслинова кожа и Кастило реши, че е от агентите на Агенцията за борба с наркотиците. Носеше пушка „М-16“.

Пехотинецът бе в зелена униформа, на колана му висеше кобур с „Берета“ и имаше чин ефрейтор.

— Аз съм Кастило. Мен ли търсите?

— Солес, господин Кастило. Агенция за борба с наркотиците. Казаха ми да се явя при вас и да чакам заповедите ви.

— Говорите ли испански, господин Солес? — попита Чарли на испански.

— Говорех го, преди да науча английски — отвърна Солес на испански.

Кастило забеляза акцента му.

— От Тексас сте, нали? Откъде? — продължи да пита той на испански.

— От Сан Антонио, сеньор.

— И аз.

— Да, господине, знам.

— Откъде?

— Баща ми е Антонио Солес, господине. Вие го познавате.

Антонио Солес бе един от помощниците във фермата на дядо му, който работеше и в офиса, и из фермата и бе сред мъжете, които носеха ковчега на погребението на дон Хуан Фернандо Кастило. Чарли веднага си представи едрия мургав мъж, застанал над отворения гроб, сълзите, рукнали по бузите му.

— Познавам го, разбира се. Той как е?

— Все още се грижи за дон Фернандо — отвърна с усмивка Солес.

Чарли не го разбра в първия момент. След това се усмихна.

— Откога дебелият ми грозен братовчед се нарича „дон Фернандо“?

— Хората започнаха да се обръщат към него по този начин, след като дон Фернандо почина. Все още не му харесва. Но пък на доня Алисия ѝ допада.

— Ти си Рикардо, нали? Последното, което чух за теб, е, че си в колеж.

— *Si, senor.* Завърших през 2001 и постъпих направо в Агенцията за борба с наркотиците.

— Не е нужно да се обръщаш към мен с „господине“. Недей.

Солес кимна.

— Защо не каза нищо по време на брейнсторминга? — попита Кастило.

Солес сви рамене.

— Не бях сигурен дали ме помниш.

— Трябваше да те позная. Извинявай.

Солес отново сви рамене.

— Няма нищо. Имаше си други неща на главата. И двамата сме далече от Сан Антонио.

— Много се радвам да те видя, Рикардо — отвърна Кастило. — Разбра ли какво се е случило?

Солес кимна.

— В момента е в операционната — обясни той. — Ще остане там поне още два часа. От мига, в който слезе от асансьора, докато се върна, искам или ти, или специален агент Бритън — нали се познавате? — да сте до нея.

— Познаваме се.

— След като говорите за мен, не може ли да минете на английски, Чарли? — попита Бритън.

— Извинявай. — Чарли веднага превключи на английски. — Специален агент Солес не само че е от Тексас, ами семейството му са приятели с моето от поколения.

— Баща ми е главен инженер на фирмата на Кастило — заяви гордо Солес. — Освен петролния бизнес.

Бритън го погледна и кимна.

— Добре — продължи Кастило. — От мига, в който специален агент Шнайдер излезе от операционната, докато успее да я изкарам от това място, искам един от вас двамата да е плътно до нея, за предпочитане и двамата.

— Дадено — отвърна Бритън и Солес кимна.

— С вас, разбира се, ще има и хора от ДРУ — намеси се Мунц.

Бритън и Солес отново кимнаха.

Кастило се обърна към ефрейтора и за пръв път го погледна внимателно. Бе към метър и шейсет и пет и едва ли тежеше повече от шейсет килограма. Приличаше на седемнайсетгодишно момче.

„Защо си мислех, че пехотинците на служба в посолствата са поне един и деветдесет, стокилограмови мъже? Този дребосък откъде се появи?

А, да. Нали имаше нещо такова, че във всяка военна организация трябва да има и администратори?

Момчето са го пратили като шофьор.“

— Ти си шофьорът, нали ефрейтор?

Ефрейторът се изпъна.

— Не съм, господине. Шофьорът остана в колата. Бях инструктиран да ви съобща, че в момента не разполагат с брониран автомобил, затова да предприемете съответните мерки, докато ви намерят.

— Добре.

— Аз съм ефрейтор Лестър Брамдл, господине. Аз съм вашият бодигард.

В първия момент се възцари тишина, след това Джак Бритън не успя да сдържи пристъп на задушаваша кашлица. Полковник Мунц бе почервенял целият, а специален агент Солес от Агенцията за борба с наркотиците изведнъж откри много интересни неща по рентгеновите снимки.

Майор К. Г. Кастило — след като покри устата си с ръка, за да не се види как е прехапал устни в опит да потисне избликналия смях, защото и най-незначителният звук щеше да отприщи истеричен кикот — най-сетне прецени, че може да има доверие на гласа си.

— Много се радвам, че ще бъдеш до мен, ефрейтор — отвърна той. — Знам, че на пехотинците може да се има пълно доверие.

— *Semper fi*^[1] господине — отвърна убедено ефрейтор Лестър Брамдл.

Полковник Мунц се обърна от апарата за четене на снимки и тъй като все още не смееше да заговори, кимна към вратата, за да подскаже на Кастило, че иска да поговори с него насаме.

— Бихте ли ме извинили за момент, момчета — обади се Чарли и се отправи към коридора с Мунц.

Мунц стисна ръката му.

— Карл, след като вече разчиташ на защитата на американските пехотинци, имаш ли нещо против да те оставя?

— Недей да подценяваш пехотинците, Алфредо. Струва си да са на твоя страна.

— Всички ли са като това момче?

— Не се случва често да имат съмнения по отношение на себе си — отвърна Чарли.

— И ти трябва да си такъв, Карл — отвърна сериозно Мунц. — В тоя занаят съм от доста време и съм срещал малцина, които имат твоя талант.

— Това е невероятен комплимент, Алфредо.

— Това е самата истина. Слушай ме, Карл. Не бива да се притесняваш от онова, което се случи вътре...

„Има предвид, че за малко не припаднах.“

— Би трябвало нещо да не е наред с мъжа, който оглежда куршума, попаднал в главата на любимата му, ако остане безразличен

и спокоен.

Кастило го погледна, но не отговори.

Мунц стисна ръката му.

— И обърни внимание, бодигардът те предупреди, че нямаш бронирана кола — ухили се Мунц. — Предполагам, ще бъдеш във вашето посолство.

„Защо не? Доктор Дядо Коледа каза, че Бети ще бъде в операционната два часа. И без това трябва да говоря с Вашингтон по безопасна линия.“

Кастило кимна.

— Приех го напълно сериозно.

— Ще те придружава кола на ДРУ — отвърна Мунц и протегна ръка. — Сбогом, Карл.

„Това пък «сбогом» какво трябва да означава?“

— Благодаря ти за всичко, Алфредо.

— Ще се моля за момичето ти, Карл. — Мунц докосна рамото на Кастило, след това закрачи бързо по коридора към асансьорите.

Чарли се върна в кабинета, съобщи на Бритън и Солес, че отива в посолството, и помоли да му позвънят веднага щом научат нещо, а след това, неотлъчно следван от ефрейтор Брадли, тръгна към подземния гараж и се качи в небронираната кола на посолството.

По пътя мобилният му извън и той отговори със свито сърце. Беше посланик Силвио, който му съобщи, че госпожа Мастърсън е съгласна да участва в церемонията в катедрала „Метрополитана“.

— На път към посолството съм, господине. Трябва да позвъня във Вашингтон. Искате ли да ви изчакам, докато дойдете и вие?

— Да, Чарли, ако обичаш, изчакай. Ще бъда при теб след половин час.

[1] *Semper fidelis* (лат.) — Завинаги верни — девизът на морските пехотинци на САЩ — Б.пр. ↑

(ТРИ)

Посолството на Съединените щати
„Авенида Колумбия“ 4300
Буенос Айрес, Аржентина
20:40, 24 юли 2005

— Белият дом.

— Обажда се К. Г. Кастило. Искам да разговарям по обезопасена...

— Очаквахме обаждането ви, господине. Изчакайте, ако обичате.

— Кабинетът на секретар Хол. Разговаряте с госпожа Кенсингтън.

— Господин Кастило търси секретар Хол, госпожо Кенсингтън. Връзката е обезопасена.

Госпожа Кенсингтън натисна копчето на интеркома.

— За вас, шефе. Чарли е, на обезопасена линия.

След това набра друг номер на вътрешен телефон, също с обезопасена линия.

Чарли я слушаше как обяснява:

— Секретар Хол и господин Кастило чакат на обезопасена линия за конферентен разговор с директор Монтвейл.

„По дяволите!“

Чарлс Монтвейл, бивш заместник-секретар на щата, бивш министър на финансите и бивш посланик в Европейския съюз, наскоро бе назначен за директор на Националното разузнаване на САЩ. Пресата побърза до го нарече *Царя на разузнаването*.

— Чарлс Монтвейл.

„Още веднъж, по дяволите! Май говори със стиснати зъби.“

— Добре ли си, Чарли? — попита веднага секретар Хол.

— Благодаря, Мат, чудесно. Ами ти? — отвърна директор Монтвейл без да крие, че се забавлява.

— Кастило, чуваш ли ме? — попита Хол. В гласа му прозвуча нетърпение и раздражение.

— Да, господине.

— Добре ли си, Чарли?

— Да, господине, добре съм.

— Ами момичето?

— В момента е в операционната на Немската болница. Ранена е с три куршума...

— Правилно ли разбрах, че третият участник в разговора е господин Кастило? — прекъсна разговора директор Монтвейл. По гласа му все още личеше, че се забавлява.

— Да, господине — отвърна Чарли.

— Аз съм Чарлс Монтвейл, майоре. Знаете ли кой съм? — Сега вече гласът му звучеше напълно сериозно.

— Да, господине.

— Президентът ме помоли да участвам в разговора, майоре. Разбрахте ли?

— Да, господине.

— Разговорът се записва. Можете да продължите.

— Чакай малко, Чарли — изсъска Мат Хол. — Господин Монтвейл, нека изясним някои неща, преди да кажем каквото и да е друго.

— Да не би да има проблем?

— Страхувам се, че проблемите са няколко. Не ми е приятно, че разговорите ми се записват. Не сте споменали този факт, когато сте съобщили на изпълнителната ми асистентка, че ще слушате разговора.

— Всъщност моята изпълнителна асистентка е разговаряла с вашата изпълнителна асистентка — обясни Монтвейл. — А записът на разговорите ми — особено разговори от такова естество — е стандартна процедура.

— За мен не е стандартна процедура. Искам уверението ви, че записът е спрял, а записаното до момента изтрито и че никой друг няма да узнае темата на разговора ни.

— Възнамерявам да запазя записа, в случай че президентът поиска да му докладвам.

— Значи няма да спрете записа.

— Не разбирам защо толкова се палите, секретар Хол.

— Това да ли беше, или не, господин Монтвейл?

— Джо-Ан, спри записа — нареди Монтвейл след малко.

— И да изтрие всичко, записано до момента — настоя Хол.

— Би ли изтрила записаното до момента, Джо-Ан?

— Благодаря.

— Нали казахте, че проблемите са няколко, секретар Хол?

— Майор Кастило работи за мен. Аз ще му наредя кога да продължи с доклада си и кога да спре. Разбрахме ли се?

— Позволете да изтъкна, господин секретар, че всички работим за президента. Присъствам на този разговор по нареждане на президента.

— Майор Кастило — продължи Хол. — Вие нали сте наясно, че заповедите, на които трябва да се подчинявате, ще бъдат издадени или от мен, или от президента? Единствено от мен и от президента?

— Да, господине.

— В такъв случай разговаряй с президента — изтъкна Монтвейл.

— И двамата ще го направим, господин Монтвейл — заяви Хол и тъй като Монтвейл не отговори, той продължи: — Слушам те, Чарли.

— Господине, посланик Силвио е с мен. В момента сме в кабинета му в посолството. Разговорът е включен на микрофон.

— Добър вечер, господин посланик — поздрави Хол. — Разбрахте ли вече какво се е случило?

— Да, господин секретар, разбрах — потвърди Силвио.

— Познавате ли националния директор на разузнаването, господин Монтвейл?

— Да, господине. Познавам посланика. Добър вечер, господине.

— Как си, Силвио?

— Много добре, господине. Благодаря ви.

— Опитах се да ти се обадя по-рано, когато президентът ми съобщи за събитията. Нямахте те.

— Кога е било това, господине?

— Преди четирийсет и пет минути, може би преди час. Много ми е интересно защо не беше на работното си място.

— По същото време съм бил с госпожа Мастърсън, господине.

— Не ви ли съобщиха, че съм звънял?

— Оставих инструкции да не ме безпокоят, докато съм с нея, господин Монтвейл.

— Дори да се обаждам аз ли?

— Независимо кой. Имах намерение да ви позвъня, господине, след като господин Кастило приключеше разговора си със секретар Хол.

— Много странен начин за подреждане на приоритетите. Разкажи ми за госпожа Мастърсън. Президентът е силно притеснен.

— Да, господине.

— Господин Монтвейл — намеси се Хол. — Позволете да предложа да се разберете с посланик Силвио, след като майор Кастило приключи с доклада си.

— Ти май не разбираш, Хол, че действам по заповед на президента.

— По тона ти, Чарлс, а аз го познавам твърде добре, смее да твърдя, че двама от хората, на които разчитам, са се хванали за гушите — намеси се президентът на Съединените щати. — Господа, нали нямате нищо против и аз да се включа в разговора?

— Разбира се, че нямаме, господин президент — отвърна незабавно Монтвейл.

— Добър вечер, господине — поздрави Хол.

— Чуваш ли ме, Чарли? — попита президентът.

— Да, господине — отвърна Кастило. — Тук е посланик Силвио, господине.

— Какво изпуснах? Не ми се иска да повтаряте, но нямаше начин да накарам проклетия... видният си гост да си тръгне по-бързо.

— Тъкмо започвахме, господин президент.

— Започни със състоянието на агента — нареди президентът.

— Добре, господине. Специален агент Шнайдер в момента е в операционната. Получила е три рани от деветмилиметров автомат „Мадсън“...

На Кастило му трябваша може би пет минути, за да докладва какво се бе случило и какво възнамеряваше да предприеме. Президентът го прекъсна три пъти. Веднъж, за да попита къде са били аржентинските полицаи, когато автомобилът на посолството е бил нападнат, втория път, за да разбере какво е качеството на медицинското обслужване, което получава агент Шнайдер, а третия път, за да

напомни, че семействата на Шнайдер и сержант Роджър Маркъм трябва да бъдат уведомени.

— Това е всичко, господине — завърши Кастило.

Последва ново десетсекундно мълчание, а след това президентът заговори отново:

— Не казахте почти нищо, посланик Силвио. Означава ли това, че двамата с Чарли сте единодушни по всички въпроси?

— Да, господине — потвърди простичко Силвио. — Мислим почти еднакво.

— А щеше ли да ми кажеш, ако не беше така?

— Да, господине, щях — отвърна Силвио.

Последва ново дълго мълчание, а след това президентът каза:

— Вие чували ли сте за хората, които отишли при президент Линкълн, за да му кажат, че генерал Грант е пиян? На Линкълн му било писнало от пререканията на хората около него, а той не бил от най-гърпеливите. Този път обаче успял да се овладее. Президент Линкълн казал: „Разберете какво пие генерал Грант, а аз ще се погрижа и останалите ми генерали да започнат да пият от същото.“

Президентът замълча.

— И така, господин посланик, да сменим темата. Питам се дали можете да ми изпратите по майор Кастило една бутилка от онова, което пиете вие двамата? Ще я изпия заедно със секретар Хол и директор Монтвейл.

— За мен ще бъде истинско удоволствие, господин президент — отвърна развеселен Силвио.

— Питам само от любопитство — продължи президентът. — Какво ще бъде?

— Майор Кастило, господине, също като мен харесва местно каберне „Сентенир“ от Мендоса.

— Ще чакам с нетърпение — отвърна президентът. — Май две бутилки ще са по-добре от една. Нека бъде кашон.

— Разбира се, господине.

— И още нещо — не спираше президентът. — Чарли, ти пазиш ли си гърба?

— Да, господине.

— Всъщност исках да попитам кой ти помага да си пазиш гърба.

— Господине, докато разговаряме, бодигардът ми пехотинец охранява вратата към кабинета на посланика.

— Прави каквото ти казва, Чарли. Там при вас застреляха прекалено много хора.

— Добре, господине.

— Ако останалите няма какво друго да кажат, това е всичко.

Никой не се обади.

— Добре. Ще се видим утре по някое време, Чарли. А, да, Чарлс, няма да е зле и ти да дойдеш до Мисисипи с нас.

— Разбира се, господин президент — съгласи се директорът на разузнаването Монтвейл.

(ЧЕТИРИ)

Когато Кастило излезе от кабинета на посланик Силвио, ефрейтор Лестър Брадли от пехотата на САЩ веднага изпъна гръб.

— Двама офицери от Военновъздушните сили искат да ви видят, господине. Помолих ги да изчакат отвън.

— Благодаря ти, ефрейтор — отвърна Кастило и излезе при полковник Джейк Торине и пилота на „Гълфстрийма“, — дори не помнеше някой да го е представил. Двамата бяха седнали на столове, облежани до стената. И двамата бяха в цивилно облекло, със спортни сака и панталони.

— Тъкмо се канех да ти позвъня — Кастило стисна ръката на Торине.

— Чухме какво се е случило — започна направо Торине. — Как се справя агентът от Тайните служби? Бети, нали?

— Бети е улучена на три места. В момента е в операционната.

— Мило момиче — заяви Торине. — Ще се оправи ли?

— Мили боже, надявам се — възкликна Кастило. — Отивам в Немската болница.

— Някакви промени за утре?

— Не. Госпожа Мастърсън е решила да участва в цирка. Джейк, спомням си, че в „Гълфстрийма“ имаше възможност за превоз на ранени.

Торине сви рамене, за да покаже, че не знае, след това се обърна към колегата си.

— Уолтър?

— Да, „С-37“ има конфигурация за спешни случаи.

— Има ли го на вашия самолет, полковник? — попита Чарли.

— Да.

— Ще ми разкажете ли?

— Може ли да попитам защо?

— Да не би това да е секретна информация, Уолтър? — попита саркастично Торине.

— Да, господине, в интерес на истината е секретна. Конфигурацията на цялата Осемдесет и девета президентска авиогрупа е секретна...

— Мили боже! — избухна Торине. — И ти се притесняваш, че Кастило няма нужното ниво на достъп до секретна информация... или... да не би аз да съм причината?

В първия момент Чарли си помисли, че пилотът ще каже точно това. След това го огледа по-внимателно и си помисли: „Този страхлив мърляч, изглежда, е решил в момента, че полковник от флота, изпратен по заповед на президента като пилот на «Глоубмастър», сигурно има съответното ниво на достъп до секретна информация, и тъй като е старши, ако му нареди да даде сведения за конфигурацията, отговорността ще падне на неговите рамене.“

— Има три седалки от лявата страна на кабината, които могат да бъдат поставени в хоризонтално положение — започна мърлячът. — Има матраци и чаршафи — и гумени, и обикновени — до кухнята. В стената до чаршафите има медицинска апаратура. Апарат за кръвно, такива неща. Кислородни маски, които се захранват от централното подаване за самолета.

— Какво си намислил, Чарли? — попита Торине.

Кастило не отговори направо.

— Полковник, ти нали дойде направо от Вашингтон? — попита той. — Следователно можеш да извършиш директен полет от „Хорхе Нюбъри“ за Филадельфия.

— Вие да не би да сте пилот, майор Кастило?

„А-ха! Някой му е пуснал мухата. Струва ми се, че знам кой е този някой. Вече знае, че пред него стои един нищо и никакъв майор. Затова не иска да говори за тайните на «Гълфстрийм».“

— Да, пилот съм — потвърди Кастило.

— Имате ли опит в полети на дълги разстояния?

— Знам със сигурност, че бе на дясната седалка на „727“ от Коста Рика до „Макдил“ и се оправя безпроблемно с радиостанцията и всичко останало — отвърна Торине и се усмихна на Чарли. — Защо са всички тези въпроси, Уолтър?

— Господине, ще е значително по-лесно, ако майорът е запознат с проблемите, свързани с полет на реактивен самолет на такова разстояние.

— А ти можеш ли да си представиш една по-малка птичка да полети отгук до Филадельфия нонстоп? Кажи, Уолтър. Мили боже! — избухна Торине.

— На теория — да. Няма ли да е по-разумно да помислим за презареждане, в случай че разходът на гориво се окаже по-голям от предвиждания?

— При най-лошия сценарий на прекомерен разход, полковник, ще успеете ли да стигнете до Маями?

— Много вероятно. Гаранции обаче никога няма.

— Ами до „Макдил“? — попита Кастило. — За презареждане?

— Много вероятно — отвърна подполковникът, след като се замисли за момент.

— Благодаря ви — кимна Кастило.

— Говорех хипотетично, защото в „Макдил“ държат да бъдат уведомени предварително... дванайсет часа май, ще трябва да проверя — за транзитни самолети.

— Аз не говорех хипотетично, полковник — сопна се Кастило. — Ще направим следното. В момента посланик Силвио урежда американски лекар...

Замълча и погледна Торине.

— ... който за късмет, първо, е негов сънародник кубинец, живеещ в Маями и, второ, в момента е на семинар в университета Белграно. С него ще пътува една, може би дори две сестри.

Торине кимна с разбиране и Кастило премести поглед към подполковника.

— Ще вземете на борда специален агент Шнайдер, лекаря и сестрите отгук и ще ги откарате във Филадельфия веднага щом може. Утре, може би вдругиден — щом имат възможност да тръгнат.

— По чие разпореждане, майоре?

— По мое — отвърна спокойно Кастило.

— Страхувам се, че не мога да го направя, майоре. Заповедите ми са да докарам екипа на ФБР и да ги върна във Вашингтон.

— Слушайте ме много внимателно, подполковник Нюли — намеси се с леден глас полковник Торине. — Аз ви казвам, че майор Кастило има властта да ви нареди каквото пожелае. Или приемете този факт и се съобразявайте без повече пререкания с нарежданията му, или ще вдигна телефона и на мига ще докладвам на генерал Макфадън от

Централното командване и ще го информирам, за да ви освободи, тъй като възпрепятстват президентска мисия, лично ще предам командването на „Гълфстрийма“ на втория пилот и ще назнача един от моите хора за втори пилот, а вас ще върна в Андрюс с първия граждански полет.

Генерал Албърт Макфадън от американските Военновъздушни сили бе заместник-командващ на Централното командване.

Подполковник Уолтър Нюли пребледня. Преглътна и се подчини с тих глас.

— Добре, господине.

— Това означава ли, че вече сте наясно, че сте под командването на майор Кастило?

— Да, господине — отвърна все така тихо подполковник Нюли.

— Моля? Не чух ясно. Би трябвало да отговаряте като офицер от Военновъздушните сили, не като някоя мижитурка, настанила се в пилотската кабина на „Еър Чад“.

— Да, господине — отвърна подполковник Нюли, този път по-високо.

— Изчакайте ме в коридора, подполковник — нареди Торине с нормален глас.

— Добре, господине — отвърна ясно подполковник Нюли.

Торине изчака вратата да се затвори и се обърна към Кастило.

— Чарли — започна той и в същия момент забеляза, че ефрейтор Лестър Брадли от пехотата бе чул всичко.

— Синко — погледна го Торине. — Ти нали не чу разговора?

— За какъв разговор става въпрос, господине? — попита ефрейтор Брадли.

— Единственото, което харесвам повече от пехотинците, са пехотинците, които знаят кога трябва да оглушеят — обясни Торине.

— Позволете да говоря, господине.

— Позволявам.

— По време на обучението ни в Куонтико не ни предупредиха, че ще чуем неща, които трябва незабавно да забравим.

— Благодаря ти — кимна Торине. — Сега, синко, моля те да отидеш за малко в коридора, за да не се налага да забравяш и онова, което ще обсъждаме с майор Кастило.

— Добре, господине — кимна ефрейтор Бродли и излезе в коридора.

Когато вратата се затвори, Торине каза:

— Нямам представа откъде дойдоха простотиите на Нюли, но имам чувството, че не се съобразяваше единствено с правилата.

— Той знаеше, че съм майор. Никога не съм му казвал, че съм майор. Следователно някой му е казал. Дори мисля, че знам кой е.

Торине го погледна любопитно.

— Има един агент на ФБР от посолството в Монтевидео. Казва се Юнг. Според мен той се е разприказвал.

— Май нещо не разбирам.

— Хауърд Кенеди ми каза, че е от надутите...

— Кенеди тук ли е? — попита силно изненадан Торине.

— Беше тук. Та той каза, че едно време е работил с този и каквато и работа да има в Монтевидео — уж се занимава с прането на пари, — не било това.

— Аз ще се опитам да разбера какво ми казваш, а ти продължавай, Чарли.

— Предполагам, че ФБР все още проявява интерес към Чарли Кастило. Както ченгетата се изразяват, „Открий, но не унищожавай.“ Кенеди все още много се притеснява от така наречените си „бивши колеги“, а той съвсем не е глупак. От ФБР мислят, че мога да ги отведа до Певснер и Кенеди.

— Чарли, бях там с теб, когато президентът нареди на директорите на ЦРУ и ФБР да оставят на мира Певснер. Това означава да не закачат и хората, с които работи.

— Тъкмо затова ти разказвам, Джейк. Някой е казал на „Ню Йорк Таймс“ — и на други, — че тук е изпратен президентски агент, да не говорим, че някой е казал на подполковник Нюли, че съм майор. И по всяка вероятност притежавам таланта да забърквам неприятности. „Не го изпускайте този гадняр от поглед, защото ще ви стовари куп бели на главите!“ Аз ли ставам параноик, или ФБР просто подминават небрежно онова, което ние с теб приемаме като пряка заповед от президента?

Полковник Торине се замисли за момент, след това подхвърли:

— Нали знаеш какво казват, Чарли?

— Какво казват?

— Само защото ти си параноик, не означава, че малките зелени човечета няма да те кастрират с мачете.

— По дяволите — разсмя се Кастило.

— Какво смяташ да правиш? — попита Торине.

— Нещо ми подсказва да не предприемам нищо в момента. Може би защото малко се притеснявам от цялото доверие, което ми имат, а и не ми се иска да закова копелето, преди да съм сигурен, че е гадното копеле. Освен това искам да разбера какво се опитваше да каже Хауърд Кенеди, когато заяви, че Юнг не преглежда данъчни декларации в Монтевидео.

— Какво друго може да прави там?

— Нямам никаква представа, но знам със сигурност, че в мига, в който от ФБР разберат, че съм разбрал, той ще прекрати дейността си и аз никога няма да разбера.

Торине сви рамене.

— Ти решаваеш, Чарли. Както прецениш. Какво да правя с Нюли?

— Накарай го да приготви самолета. Да стои там, докато лекарят мине на оглед и каже какво ще му бъде необходимо.

— Дадено — отвърна Торине. — Чарли, на „Езейза“ имам човек, който може да управлява „Гълфстрийм“. Взех го за всеки случай, така че щом кажеш, той ще заеме пилотското място.

— Не е нужно да го правим. Ако разкараш Нюли, с кариерата му е свършено. Той се опитваше да постъпи правилно, а ти го разпъна.

— Както кажеш. Какво ще правиш сега?

— Връщам се в болницата, за да чакам да изкарат Бети от операционната.

— Искаш ли компания? След като доразпъна Нюли. Да знаеш, че след това няма да посмее да надигне глас.

— Благодаря, Джейк, недей.

X.

(ЕДНО)

Немска болница
„Авенида Пуейредон“
Буенос Айрес, Аржентина
21:35, 24 юли 2005

Във фоайето на болницата бяха застанали двама мъже и Кастило предположи, че са агенти от ДРУ, когато двамата с ефрейтор Бродли пристигнаха. Разбра, че е прав, когато единият се приближи и събщи на Кастило, че „вашият агент“ е в стая 677.

Бе същата стая, в която преди бяха настанили госпожа Мастърсън. Кастило се запита дали става въпрос за съвпадение, или изобретателният полковник Мунц се е разбрал с ръководството на болницата да им осигурят наистина обезопасена стая, отделена специално за пациенти, от които ДРУ се интересува.

Когато се качи на шестия етаж, Кастило завари Джак Бритън седнал пред вратата на съваем метален стол, сложил автомата на скута си.

— Бети е все още в операционната, Чарли — събщи му Бритън. — Солес е убедил някой да му позволи да чака пред операционната. Очевидно ще я настанят тук, вместо в интензивното. Докараха някаква апаратура, а в края на коридора са се инсталирали някакви типове с „Узи“.

Чарли се огледа.

— Уредих Бети да се върне с „Гълфстрийма“, който ви докара, във Филадельфия, веднага щом е в състояние да пътува. Искам да пътуваш с нея.

Бритън кимна.

— Накарах Дик Милър да позвъни на главен инспектор Крамер, за да му събщи какво става. Когато разберем нещо ново, ще му позвъним, за да го уведомим. Ако съм заминал преди това, ще трябва ти да се обадиш.

Бритън кимна отново.

Кастило надникна в стаята и видя, че е напълно подготвена за човек, който ще излезе от операцията.

— Дано да има тоалетна вътре — обади се Кастило. — Трябва да отида да пусна една вода.

По изражението на ефрейтор Лестър Брадли разбра, че и той има спешна нужда да отиде до тоалетната. Бе повече от очевидно, че не търпи отлагане.

— Ефрейтор, има две неща, които един войник не бива да забравя — започна строго Чарли. — Първото е да изпразва пикочния си мехур при всяка възможност, защото не се знае кога ще бъде следващия път.

— Да, господине.

— Второто е ЧНО.

— Чинът носи облаги, точно така, господине.

— Кое то в случая означава, че аз влизам пръв.

— Добре, господине.

— Майтапя се. Върви, Брадли — подкани го Кастило. — Аз мога да почакам.

— Не, господине, вървете вие.

— Наредих нещо, ефрейтор! Това може да се окаже единствената ти възможност. Не я изпускай!

— Слушам, господине.

Бритън се изкиска.

— Симпатично хлапе — отбеляза той, след като Брадли влезе в стаята.

— Да. И сержант Роджър Маркъм си го биваше — отвърна Кастило и продължи с горчивина: — „Секретарят на флота ви съобщава с прискърбие, че синът ви, щаб-сержант Роджър Маркъм, бе убит по време на изпълнение на военния си дълг. Бил е шофьор на агент от Тайните служби и я е карал в един бар, за да се срещне с гаджето си.“

— Нека първо ти кажа нещо за Маркъм — започна Бритън.

— Какво за Маркъм?

— Един сержант дойде да те търси — онзи, дето отговаря за смените на пехотинците на пост.

— Знам кой е.

— Докара ковчег за тялото на Маркъм и знаме. В момента са го прибрали в моргата, тук, в болницата, и ще го откарат на „Езейза“ рано утре сутринта. Помоли да ти кажа, ако не те види лично, че Маркъм ще бъде ескортиран от морски пехотинци — двама са на пост пред камерата с тялото — и ще бъде върнат с военен самолет, а не в багажното на „Делта“ или „Американ“.

— Ти ме познаваш, Джак. „Чарли Кастило винаги се грижи за хората си. Не че много го бива, не че някои не ги гръмват, но какво толкова, той не им е мислил злото.“

— Стига глупости, Чарли. Сега ще ти кажа още нещо. Ти не си виновен за случилото се с Маркъм и Бети.

— Джак, знаеш много добре, че трябваше да бъда в колата.

— Стига глупости. Ако беше в колата, щеше да се случи едно от следните неща: или да си в камера в моргата до Маркъм, или в болнично легло също като Бети.

— Може би щях да уцеля някой от мръсниците.

— Хайде още глупости. Знаеш много добре, че говориш глупости. Приеми фактите, Чарли.

— А какви са фактите?

— Не знам как е в Тайните служби, но подозирам, че нещата не са много по-различни, отколкото при ченгетата.

— Нещо не те разбирам, Джак.

— При ченгетата, когато се случи нещо подобно — когато застрелят партньора ти или стане издънка, — не те пускат да припариш до разследването. Ти си емоционално свързан със случая. Страхувам се, че ако продължаваш в този дух и повтаряш пред всеки „Вината е моя“, някой важен ще те чуе и ще те отстранят. А това няма никак да ми хареса.

— Защо не?

— Защото единственият начин един новоизлюпен агент от Тайните служби да бъде допуснат да открие гадовете, които изпозастреляха Мастърсън, Маркъм и едва не видяха сметката на Бети, е ако ти го допуснеш. А на мен много ми се иска да пипнем тези изроди, Чарли.

В първия момент Чарли не успя да каже и дума. След това се овладя.

— Докато тази задача е поверена на мен, Джак, докато имам право на глас, ти ще бъдеш част от разследването.

— Ще продължиш, ако се стегнеш. Първо, не е нужно никой да знае за вас с Бети. Ще успееш ли да накараш полковника от Военновъздушните сили да си държи езика зад зъбите?

— Да.

— Добре. В хотелската ти стая бяхме само четиримата, а Маркъм е мъртъв, така че ако пилотът си държи устата затворена, а ние с теб не се издадем, никой няма да разбере за вас с Бети.

— Не мога да се преструвам, Джак.

— Нали си голяма работа. Ще се преструваш.

Ефрейтор Брадли се върна в коридора.

Кастило докосна рамото на Бритън и влезе в стая 677.

Когато се върна от тоалетната, в стаята се бе изправил едър, добре облечен мъж, с гъсти, грижливо оформени мустаци, скръстил ръце.

Кастило се стресна, но бързо се овладя.

„Ако този тип нямаше работа тук, Бритън не би го оставил.

А каква работа може да има, освен ако на лекарите не са им раздали пистолети?

Следователно е някой от ДРУ. При това високопоставен.“

— Господине? — обърна се към него Кастило.

— Сеньор Кастило?

— *Si*.

— Аз съм полковник Алехандро Джелини от ДРУ, господин Кастило.

Кастило прекоси стаята и подаде ръка.

— *Mucho gusto, mi coronel* — поздрави Кастило.

— Току-що се видях с посланик Силвио, сеньор. Предадох му от името на президента искрените ни съболезнования за случилото се с агента от Тайните служби и сержанта пехотинец.

— Много любезно от страна на президента, *mi coronel* — отвърна Кастило.

— Посланик Силвио ми каза, че вие отговаряте за безопасността на сеньора Мастърсън и децата ѝ, всъщност за всичко.

— Точно така — кимна Чарли.

— Дойдох, за да ви уверя лично, че всички средства, с които разполага ДРУ, ще бъдат използвани за осигуряване безопасността на сенъора Мастърсън и децата й, и, разбира се, на жената агент и вас, докато сте в Аржентина. Давам ви личната си гаранция, че подобно нещо повече няма да се случи.

— *Mi coronel*, много любезно, но искам да ви уведомя, че полковник Мунц прави всичко по силите си.

— Аз съм новият директор на ДРУ, сенъор, на мястото на полковник Мунц.

— Моля?

— Полковник Мунц бе освободен от длъжност, сенъор. Специална комисия ще разследва неуспешното изпълнение на задълженията му.

„Мама му стара!

Мунц е знаел, че ще се случи нещо подобно. Значи затова беше онова «Сбогом, Чарли», когато си тръгваше.

Тези мръсници са си търсили изкупителна жертва — трябвало е да стоварят вината върху някого; върху когото и да е, стига да не е някой бюрократ — и сега ще разкажат играта на Алфредо.

Мама му стара, гадна работа!“

— *Mi coronel*, ако комисията призовава свидетели, бих искал да се явя в негова защита.

— Моля да ме извините, сенъор Кастило, това е вътрешен въпрос на Аржентина.

„Май е най-добре да взема да млъкна. Все изтърсвам каквото не трябва.

Мама му стара!“

— Простете, полковник, но отстраняването на полковник Мунц е свързано със случилото се с американци, а аз като американски офицер бях натоварен да отговарям за безопасността им и най-добре мога да преценя дали полковник Мунц е изпълнявал качествено и отговорно задълженията си.

— Повтарям, господин Кастило, но това е вътрешен въпрос на Аржентина.

— Това е тъпо и гадно, *mi colonel*, можете да ме цитирате.

— Съжалявам, че приемате въпроса по този начин, сенъор — отвърна полковник Джелини. — Ако имате въпроси, хората ми ще се

свържат с вас. Пожелавам ви приятна вечер, сеньор.

Той протегна ръка. Кастило остана загледан в него за момент, след това му обърна гръб.

„Това не беше много разумно, Чарли.

Майната му!“

Той чу затварянето на вратата, извади мобилния и натисна едно от копчетата за автоматично набиране. Посланик Силвио отговори на второто позвъняване.

— Силвио.

— Кастило се обажда, господине. Заместникът на полковник Мунц дойде да ми се представи.

— И при мен беше. Питам се дали е разумно да ти го изпращам.

— Не бих казал. Постъпили са гадно с Мунц.

Джак Мастърсън казваше, че му е трябвало много време, докато разбере аржентинците, ала най-накрая е успял. Каквото и да стане, то е грешка на някой друг. В този случай въпросният някой се оказва Мунц.

— Можем ли да направим нещо за Мунц?

— Мислех си да напишем писмо, в което изразяваме благодарността си към огромната помощ на Мунц, и да го пратим до вестниците. Само че това едва ли ще даде някакъв резултат.

— Защо да не даде? Мунц остава на улицата. А Господ е свидетел, че той направи всичко по силите си.

— По всяка вероятност няма да отпечатат писмото, а ако все пак го отпечатат, ще излезе, че *norteamericanos* се месят във вътрешните въпроси на Аржентина. След това ще започнат да ровят чия е вината за цялата работа, ще започнат да натякват, че не е трябвало да изпращаме Джак тук, след като сме били наясно колко е богат и вероятността да стане жертва на похитители е била огромна.

— Според мен случилото се няма нищо общо с отвличането — отвърна Кастило.

— Бедата е там, че нямаме представа с какво има общо — засече го посланикът. — Колко си недипломатичен, Чарли!

— Не толкова, колкото ми се иска да бъда — отвърна той. — Казах му, че съм готов да се явя като свидетел в защита на Мунц, а след като той два пъти повтори, че това е вътрешен въпрос, заявих, че цялата работа е тъпа и гадна. Той много добре знае, че е така. Казах му, ако желае, да ме цитира.

— Боже, как само ми се иска поне понякога да не съм ограничен от задълженията на дипломат — въздъхна Силвио. — Ти, разбира се, можеш да ме цитираш, но искам да ти кажа, че едва ли бих могъл да кажа нещо по-точно.

Чарли се разсмя.

— Благодаря ви, господине.

— Предполагам, ще чакаш младата дама да излезе от операционната.

— Да, господине.

— Нали ще ми съобщиш веднага щом разбереш нещо? — попита Силвио. — Току-що изпратих кола да вземе доктор Мелинър и да го откара на „Хорхе Нюбъри“, за да се запознае с пилота и да провери оборудването на „Гълфстрийма“.

— Благодаря ви.

(ДВЕ)

След като приключи разговора с посланика, на Кастило му остана време колкото да забележи, че батерията на мобилния телефон е паднала, а след това, щом чу, че вратата на стаята се отваря, го пъкна в джоба си. Две доста яки медицински сестри в сини униформи на хирургично отделение, вкараха носилка.

Тласнаха я вътре много по-грубо, отколкото на Чарли му се искаше, и прехвърлиха тялото на леглото, а след това го свързаха с какви ли не жици и тръби. Едва след това по-яката от двете се настани на стол до стената — изглежда, нямаше намерение да ходи където и да е — и Чарли се приближи, за да погледне Бети.

Цялото й тяло, с изключение на лицето и едната ръка, бе увито в бледосини чаршафи, а по-голямата част от лицето бе бинтовано. Кожата й му се стори сивкава и отпусната.

Отново му прилоша.

Вратата се отвори и доктор Дядо Коледа се вмъкна вътре. Хирургическата му маска висеше на врата, а престилката бе изпръскана с кръв.

Усмихна се на Чарли и протегна и двете си ръце, вирнал палци.

След това забеляза лицето на Чарли.

— Стани от този стол — обърна се той към сестрата и накара Чарли да седне. — Наведете глава между коленете си — продължи да нарежда той и натисна Кастило.

Чарли нямаше представа колко време е останал в тази поза, ала след известно време усети някой да поднася амоняк под носа му.

Той го отблъсна и се изправи.

— Обикновено — заяви сухо доктор Дядо Коледа, немският му акцент бе ясно изразен — ми се налага да прилагам тази процедура за съпрузи, които настояват да присъстват на чудото на раждането. Добре ли сте?

Чарли усети ръцете на доктор Дядо Коледа по лицето си, след това усети, че хирургът отваря очите му, очевидно за да ги провери. След това отговори сам на въпроса си.

— Нищо ви няма.

— Благодаря ви — въздъхна Чарли. — Как мина операцията?

— Процедурите, в множествено число — поправи го лекарят. — Раната на крака се оказа значително по-безпроблемна, отколкото се притеснявах отначало. Има мускулни поражения и известно време ще й бъде трудно да ходи. — Същото важи и за раната под корема. В момента няма никакви поражения върху репродуктивните органи...

„Какво трябва да означава това «в момента»?“

— Там също ще има болки известно време — особено когато пациентката се движи, но за момента не виждам причини да не се възстанови напълно.

„Благодаря ти, Господи!“

— Проблематична е травмата на челюстта. Първоначалната травма и травмата, нанесена по време на отстраняването на куршума, който се оказа доста дълбоко заседнал, причиниха фрактура. Обездвижих челюстта й, което означава, че известно време ще може да приема само течности. Щом доктор Кус се върне...

— Това онзи със ските ли е?

— Да. Много ми се иска да прегледа пациентката.

— Докторе, уредих самолет да я върне в Съединените щати веднага щом е в състояние. Ще ми кажете ли кога може да замине?

Хирургът не отвърна направо.

— Има чудесен хирург по челюстно-лицева хирургия в университетската болница на Пенсилвания. Казва се Райгър. Уилям Райгър.

— Какъв хирург?

— Челюстно-лицева хирургия — повтори той. — За подобна травма са необходими трима специалисти — по челюстно-лицева хирургия, пластичен хирург и ортодонт.

— Ще ми кажете ли още веднъж името на лекаря?

Хирургът каза по букви и името на хирурга, и специалността му и Чарли записа.

— Тя може да пътува по някое време утре, при условие че е придружена от лекар и сестра. Ще приготвя рентгеновите й снимки, доклад с процедурите, на които е била подложена, и използваните лекарства, за да го вземете.

— Благодаря ви.

— Сигурно искате да знаете кога ще се събуди.

— Да.

— Ще мине известно време, преди да се събуди напълно, и тогава ще започнат да ѝ дават предписаните болкоуспокояващи. Предполагам, няма да ме послушате и да се приберете вкъщи, да се наспите и да се върнете утре сутринта. Тази вечер едва ли ще ви познае.

— Ще остана.

— Малко по-късно ще намина да видя как е — отвърна доктор Дядо Коледа и излезе от стаята.

Кастило тръгна след него.

Ефрейтор Лестър Брамбли от американската морска пехота бе взел отнякъде втори сгъваем стол и се бе настанил до Джак Бритън.

— Бети ще се оправи — уведоми ги Кастило. — Колкото по-бързо я върнем във Филадельфия, толкова по-добре. Доктор... абе забравих му името...

Той посочи хирурга, застанал пред асансьора.

— Та той ми даде името на добър лекар във Филадельфия, в университетската болница. Райгър. Да сте чували за него?

Бритън поклати глава.

— Трябва да се свържа с него по телефона, но батерията ми е паднала — обясни Кастило. — Погледна ефрейтор Брамбли. — Брамбли, ще отидеш ли да ми купиш едно зарядно? Това е „Моторола“, струва ми се. — Провери и подаде телефона на Брамбли. — Погледни го. Гледай да е зарядно, което става за този модел.

— Съжалявам, господине, но никак не ми се иска да ви оставям.

— Нищо няма да ми стане за няколко минути — отвърна Кастило и бръкна в джоба си, за да извади пари. — Не само че агентите на ДРУ пресяват всички, които идват на етаж, ами и специален агент Бритън ще бъде с мен.

Ефрейтор Брамбли го гледаше с нескрито съмнение, а след това понечи да каже нещо.

„Мили боже, събрал е кураж да ме попита защо не изпращам Бритън за зарядно!“

— Брамбли, ти имаш един нищо и никакъв пистолет. Специален агент Бритън има „Мадсън“ и в Тайните служби му се носи славата, че е един от най-добрите стрелци с този модел.

— Слушам, господине — отвърна с нежелание ефрейтор Брадли, огледа мобилния телефон и го върна на Кастило.

— Ще се върна колкото е възможно по-скоро, господине — заяви Брадли и хукна към асансьорите.

— Значи в Тайните служби му се носела славата, че е един от най-добрите стрелци с този модел. Друг път — изсмя се Бритън.

— Доколкото ми е известно, ти си най-добрият стрелец с „Мадсън“ в Тайните служби, така че гледай да не ме опровергаваш — усмихна му се Кастило и се върна в стая 677.

Яката сестра се беше настанила удобно на съгъваемия метален стол до прозореца. Беше качила крака на огромния кош за боклук и четеше списание с краля на Испания на корицата. Нещо като кухненски таймер тиктакаше на перваза на прозореца.

„Предполагам, че щом звънне, ще провери как е Бети.“

Кастило се приближи до леглото и погледна Бети. След няколко минути нежно постави пръсти на китката ѝ точно над иглата, бодната в горната част на ръката ѝ, за да влива някаква течност във вените ѝ.

Чарли бе все още вътре, когато ефрейтор Брадли влезе безшумно в стаята и се извини шепнешком, че се е забавил толкова време.

След това започна да търси контакт, за да включи зарядното. Откри един до нощното шкафче, включи зарядното и го свърза с мобилния на Кастило.

— Готово, господине — обяви той.

— Браво на теб — Кастило веднага посегна към мобилния.

Кабелът не беше достатъчно дълъг, за да говори изправен.

Настани се по-близо до нощното шкафче и набра дълъг номер, който знаеше наизуст.

От другата страна не се обади веднага и той реши, че в Сан Антонио е седем — време за вечеря — и децата вдигат толкова много шум или че новият шеф на Каза Лопес гледа „О’Райли“ по канал „Фокс“ и не иска никой да го безпокои. Накрая нетърпелив глас изсъска:

— Какво?

— Дон Фернандо?

— Si.

— Обажда се дон Карлос.

Кастило чу тежката отчаяна въздишка на Фернандо Лопес. След това Фернандо заговори:

— Чудех се кога ще благоволиш да се обадиш, гринго. Дават ви по всички телевизии.

— Моля?

— „Нашият специален пратеник в Буенос Айрес предава на живо. Аржентинците се редят търпеливо на дълги опашки пред националната катедрала, за да отдадат последна почит на Дж. Уинслоу Мастърсън...“

— Господи!

— И тъй като ти си шефът на целия цирк там, държа да ти кажа, че цял ден висим пред телевизора, само и само да зърнем чичо гринго.

Кастило чу два женски гласа. Единият предупреди:

— Не говори така пред децата, за бога!

Чарли позна гласа на Мария, съпругата на Фернандо. Вторият извика:

— Фернандо! — Жената звучеше раздразнена и тъжна. Кастило позна и този глас. Беше баба му — също и баба на Фернандо — доня Алисия Кастило.

— Докато излизаш от стаята, за да не чуе *Abuela* разговора, помисли внимателно над следното: споменава ли се името ми, или определението „президентски агент“, пуснали ли са снимката ми по телевизията?

Чарли чу оправданието на Фернандо.

— Нищо не чувам. Ще говоря от библиотеката.

След малко Фернандо се бе преместил.

— Казвай.

— Ти отговори на проклетия въпрос.

— Не.

— Как тогава разбра, дяволите да те вземат, че съм шефът?

Фернандо се поколеба, колкото Кастило сам да се сети за отговора.

— Ще му пръсна главата на онзи бърив негодник.

— Спокойно, гринго — опита се да го успокои Фернандо.

— Майната ти.

— Когато приключиш с нервните изблици, ми кажи.

— За бога, та той е федерален агент! Не би трябвало да дрънка за щяло и не щяло!

— Първо, агент е на Агенцията за борба с наркотиците.

— Пет пари не давам.

— Отначало Рикардо искаше да стане пилот. Също като героите на фамилията, Хорхе Кастило и сина му Карлос. Само че не успя да мине през цедката на медицинската комисия и реши да стане обикновен офицер от армията, също като мен. След като и там медицинската комисия не го одобри, той реши, че има и по-добър начин да служи на родината си, като постъпи в Агенцията за борба с наркотиците. На тях им трябваше колежанин, който да говори испански.

— Ти май доста знаеш за негодника.

— Естествено, че знам.

— Това пък какво трябва да означава?

— Ти май не знаеш, а? — попита Фернандо, неспособен да повярва.

— Какво трябва да знам, за бога?

— Ако проявяваше елементарен интерес към семейството си, Карлос, може би щеше да знаеш.

„Фернандо ми казва Карлос само когато е вбесен.“

— Хайде казвай.

— *Abuela* е кръстница на Рикардо.

— Нямах представа.

— Естествено, че нямаше. Когато майката на Рикардо почина, той беше на тринайсет... Ти на колко беше, когато майка ти почина?

— На дванайсет.

— Познай от три пъти, гринго, коя мила стара дама си спомни и прие напълно сериозно задълженията на кръстница и отгледа Рикардо Солес?

— Не знаех — призна тихо Кастило. — А и той не каза нищо.

— Та стана така, че *Abuela* се обади на Рикардо — да те светна, гринго, че има едно изобретение, наречено телефон, което хората използват, за да кажат: „Здрасти, как си?“, а не само когато са го закъсали или искат нещо — и той отвърна: „Здравей, доня Алисия, познай кой е шеф на разследването на убийството на Джак Пачката и защитава семейството му?“ Може да не го е казал точно по този начин,

но е било в този смисъл. Та нашата *Abuela*, на която устата ѝ не спира, ме повика и ми каза: „Слушай, Фернандо, ти знаещ ли кой е шеф...“

— Добре де, добре. Съжалявам. Не знаех.

— И така, цялото семейство се настани пред телевизора с надеждата да види — как те наричаше Ото? — „блудния син“ в действие.

Кастило не отговори.

— Кажу ми, гринго, какво си я забъркал този път? С какво може да ти помогне семейството?

— Прав си — съгласи се Кастило.

— Да не би това да означава, че си голям негодник или че си в беда?

— И двете.

— В какво си се забъркал, гринго? — попита Фернандо. В гласа му прозвуча загриженост.

— В момента седя на пода в Немската болница. В леглото до мен е Бети Шнайдер...

— Какво? Тя пък какво търси в Аржентина?

— Току-що я изкараха от операционната, където извадиха три деветмилиметрови куршума от автомат „Мадсън“ от нея...

— *Madre de Dios!*

— Един от крака, един от челюстта и един от мястото, което лекарят евфемистично нарече „под корема“.

— Ще се оправи ли?

— Ще се оправи.

— Слава богу!

— Вината е моя. Когато агент Шнайдер е била ранена, е пътувала с моята кола от мястото, където е била на пост — къщата на семейство Мастърсън — към един бар, наречен „Канзас“, където гаджето ѝ я чакаше. По всяка вероятност мръсниците, които са очисти́ли Мастърсън, са нападнали въпросния автомобил с надеждата да попаднат на мен, но не се получило. Наврели дулото на автомата през прозореца и изпразнили пълнителя. Гръмнали шофьора, изключително мило момче на двайсет години, морски пехотинец, щаб-сержант Роджър Маркъм, като са му пръснали главата и междувременно са улучили Бети три пъти.

— Значи не са успели да ликвидират гаджето? — попита Фернандо. — Кой е той, по дяволите?

Кастило не отговори. След секунда Фернандо разбра.

— Не може да бъде! Кога се случи?

— Снощи. Малко след като пристигна.

— Ами! — възкликна Фернандо. — Значи си бил доста зает. — Замълча за момент, след това продължи: — С какво да помогна? Я преди това ми кажи ти как си. Кой ти пази гърба?

— Имам бодигард пехотинец — отвърна Кастило. — И Рикардо, и Джак Бритън — нали го помниш?

— Черното ченге под прикритие от Филадельфия ли?

— Да. Рикардо и Джак пазят Бети. Утре, най-късно вдругиден, ще я кача на самолет за Филадельфия. Ще се наложи да ѝ се направи нова операция на лицето и челюстта. Дадох ми името на най-добрия лекар. Работи в университетската болница на Пенсилвания.

— Гринго, не я качвай на граждански полет. Ако утре сутринта взема „Лиъра“...

— Сетих се за „Лиъра“. Ще ти се наложи да зареждаш поне два пъти.

— И какво от това?

— „Гълфстрийм“ на Военновъздушните сили ще стигне до Филадельфия само с едно презареждане. Освен това има болнична конфигурация. Ако искаш, изпрати „Лиъра“ във военновъздушна база „Кислър“ в Мисисипи.

— Защо пък там?

— Защото там ще откарам тялото на Мастърсън, жена му и децата. После ще ми трябва бърз превоз.

— Добре.

— Излитаме от Буенос Айрес най-късно утре на обяд, местно време. Ще пътуваме с „Глоубмастър“, което означава, че пътят ще е около десет часа. Разликата е два часа, така че ще кацнем някъде към осем, осем и половина утре вечер.

— Ще те чакам.

— Казах да изпратиш „Лиъра“.

— А аз отговорих, че ще те чакам. Има ли нещо друго, гринго?

— Нали не ми казваш така, когато децата слушат?

Фернандо се изсмя.

— Ще се моля за момичето ти, гринго.

— И *Abuela* да каже една молитва. Тя сигурно има повече влияние от теб.

— Пази си гърба.

Кастило стана от пода, изправи се до леглото и остана загледан в специален агент Шнайдер. След това опря гръб на стената, плъзна се надолу и набра друг номер.

Специален агент Том Макгайър от американските *Тайни служби* отговори на второто позвъняване.

— Четири-нула-седем-седем.

— Ти ли си, Чарли?

— Да.

— Как е Шнайдер?

— Току-що излезе от операционната. Ще се оправи. Само че е лошо ранена. Щом разрешат да пътува — или утре, или на следващия ден, — ще я изпратя във Филаделфия. На „Гълфстрийм“ на Военновъздушните сили. Това е едно от нещата, заради които са обаждам.

— Преди да ми разкажеш всичко, кажи ти как си.

— Добре.

— Какво да направя за теб?

— Можеш ли да уредиш някой да посрещне самолета? Хирургът, който я оперира...

— Чарли. Тя е от Тайните служби. Ние се грижим за нашите хора. — Той замълча, след това попита предпазливо: — Нали не я връщаш сама?

— Джак Бритън ще бъде с нея. Има и лекар, и сестра. Хирургът, който я оперира, има цяла папка с рентгенови снимки, предписани лекарства и разни такива. Ще я дам на Джак. Искам да съм сигурен, че няма да има проблем...

— На летището ще има хора. Ще направят необходимото. Накарай пилота да прати съобщение веднага щом влезе на американска територия. Става ли?

— Дадох ми името на един лекар от университетската болница на Пенсилвания и ми казаха, че бил много добър.

— Как се казва? Ще го проверя.
— Уилям Райгър.
— Шнайдер от какво има нужда?
— Деветмилиметров куршум беше заседнал в челюстта. Има и още два в тялото. Проблемът обаче е челюстта. Запиши си.
— Готов съм.
— Специалист по лицево-челюстна хирургия.
— Записах. Нещо друго?
— Пластичен хирург и ортодонт — добави Кастило.
— Ще ги има.
— Благодаря.
— Какво стана, Чарли? Разбрахме само, че е била простреляна, а шофьорът е бил убит.

— Устроили са засада на колата ми... — В главата му прозвуча предупреждението на Джак Бритън: „Страхувам се, че ако продължаваш в този дух и повтаряш пред всеки «вината е моя», някой важен ще те чуе и ще те отстранят.“ Кастило замълча.

— И какво? — настоя Макгайър.

Кастило разказа само най-основното.

— Спрели на едно кръгово близо до дома на Мастърсън. Някой накарал шофьора да свали прозореца, пъхнал автомат „Мадсън“ и изпразнил пълнителя. Шофьорът, щаб-сержант от морската пехота, казваше се Маркъм, е улучен с два куршума в главата, докато се е опитал да даде на заден. Лекарят смята, че Шнайдер е била улучена от рикошети в бронирани стъкла.

„Казах ли го достатъчно професионално и безпристрастно? Дали Макгайър ще се усети?“

— Казваш, че се е случило в автомобила ти. Да не би да се опитваш да ми кажеш, че ти си бил целта?

— Не знам, Том.

— Едва ли става въпрос за „Дай сега да очистим един американец.“ Не е това. Очевидно тези хора са професионалисти. Защо да рискуват всичко, само и само да ликвидират един агент на Тайните служби? Освен ако, първо, не са очаквали ти да си в колата и, второ, да са знаели, че не си просто агент на Тайните служби, а президентски агент. В такъв случай попадаш в същата категория като Мастърсън — достатъчно важен човек, който да бъде убит, независимо от причината.

— Тогава пак да се върнем на въпроса защо са убили Мастърсън. Защо не са убили госпожа Мастърсън, когато са имали шанс да го сторят?

Макгайър не отговори веднага, след това подхвърли подигравателно:

— Ако те интересува мнението на един застаряващ, оплешивяващ, но въпреки това врял и кипял агент от Тайните служби, държа да ти кажа, че има нещо гнило в Дания. Много ми се иска да разбера какво е то.

— И на мен, Том.

— Какво друго мога да направя за теб?

— Две неща. Накарай Дик Милър да вземе пистолета ми 45 калибър — скрит е зад книгите над леглото — и да го сложи и него, и малко летни дрехи за няколко дни в Мисисипи в един сак и да ми го прати.

— Дадено, Чарли, ще свърша тази работа. Двамата с Джоуел заминаваме с шефа на „Еър Форс Едно“.

— Благодаря.

— Нещо друго?

— Помолих братовчедата Фернандо да докара самолета си в „Кислър“. Не съм сигурен, че ще го приемат там. Можеш ли да уредиш нещо?

— Няма проблем. Ако все пак изникне нещо, ще му позвъня и ще му кажа къде може да кацне.

— Още веднъж ти благодаря.

— Чарли, ще приемеш ли съвет от един стар ирландец?

— Слушам внимателно.

— Хрумна ми, че си имаме работа с луд или луди — не е задължително да са тамошни, може да са американци, — които се прехранват, като изтрепват важни хора. Мастърсън беше дипломат, а преди това нямаше човек, който да не знае кой е Джек Пачката. Може би затова са отвлекли съпругата му и не са я убили. Просто са търсили начин да се доберат до него.

Кастило изръмжа.

— Може би затова са се опитали да те убият. Президентският агент има същите права като дипломат. Може би дори се нарежда по-високо. Този факт тайна ли е там?

— Някой е изпял през „Ню Йорк Таймс“, че е изпратен президентски агент. Знаят и журналисти от пресата. Доколкото знам, името ми все още не е излязло.

— Това може и да обяснява засадата. Знаеш ли кой е приказливецът?

— Имам подозрения.

— А име ще ми кажеш ли?

— Не съм сигурен, Том.

— Когато се опитват да те очистят, Чарли, благородството може да се окаже смъртоносно.

— Има един агент от ФБР, който май ме е изпортил.

— Как така те е изпортил?

— Ти мислиш ли — въпреки че президентът лично нареди на директора да остави на мира Певснер, — че те все още се съобразяват със заповедта да не го закачат?

— Би било много глупаво от тяхна страна, но няма да се изненадам, ако не са се подчинили. Много им се иска да спипат Кенеди.

— Въпросният агент се казва Юнг. Изпратен е в посолството в Монтевидео и уж проследява прането на пари.

— Уж?

— Срегнах случайно Хауърд Кенеди...

— Той там ли е? — прекъсна го Макгайър. Дори не прикри изненадата си.

— Беше тук.

— Какво правеше?

— Каза, че бил дошъл, за да натовари пратка с произведения на изкуството за ислямския център „Крал Фейсал“, и връщал товар понита за Арабския свят.

— Странно, но тази работа ми се струва напълно законна.

— Според мен нямаше друго. Както и да е, той си замина и според мен нито той, нито Певснер имат нещо общо с цялата тази работа. Певснер иска да стане невидим, а Кенеди иска същото, което иска и Певснер, така че убийството на американски дипломат не е най-подходящият начин да останат невидими.

— Когато става въпрос за Певснер, човек никога не може да бъде сигурен.

— Както и да е, Кенеди каза, че познавал въпросния Юнг, и каза, че бил голяма клечка и едва ли работата му в Монтевидео била свързана с проследяването на пране на пари.

— Много интересно. Ще видя какво мога да изровя за него.

— Още веднъж ти благодаря, Том.

— Тъкмо се канех да ти дам съвет.

— Казвай.

— Имаш ли нещо против да позвъня на Тони Сантини и да му кажа да не те изпуска от поглед, докато си там?

— Тони е със семейство Мастърсън. Според мен трябва да остане при тях. Освен това си имам морски пехотинец за бодигард и той не ме изпуска от поглед.

— Както кажеш, Чарли. Колкото повече мисля по този въпрос, толкова повече ми се струва, че някой се опитва да ти види сметката, така че бъди много внимателен.

— Добре.

— И още нещо — сети се Макгайър. — Напълно неофициално.

— Слушам те.

— Нападателяте — на Шнайдер, ако се окаже, че не си бил ти мишената — изпращат послание.

— Какво послание?

— Още не съм го измислил. Само че то може да се окаже: „Имаме начин да стигнем до вас, стига да решим, независимо от охраната, осигурена от Тайните служби.“

— Не знам, Том.

— Казах ти, че е напълно неофициално, но това не значи, че не е вярно.

— Тогава възниква още един въпрос, Том. Какво ще правим, за да осигурим безопасността на семейство Мастърсън в Мисисипи?

— Чарли, президентът ще бъде там. Тайните служби ще плъзнат из базата „Кислър“. Президентската охрана е наясно, че той е побеснял заради убийството на Мастърсън.

— Президентът няма да остане в Мисисипи.

— Така е. Ще поговоря с Джоуел да видим той какво има да казва. Друго има ли?

— Не се сещам.

— Добре, ще се видим там.

Кастило се обади на посланик Силвио и му каза, че Бети е излязла от операционната, но е все още в безсъзнание, а лекарят е разрешил да пътува на следващия или по-следващия ден.

След това се изправи отново и погледна Бети. Тя все още не бе дошла в съзнание.

Кастило се обърна към яката сестра.

— Колко още време ще бъде в това състояние? — попита той.

— Поне още час, сеньор.

— Ако се събуди, преди да се върна, кажете й, че ще дойда — нареди той.

— Добре.

Кастило извади зарядното от контакта, видя, че батерията е достатъчно заредена, докато се върне до „Фор Сийзънс“, и я пъкна в джоба си. След това излезе от стаята.

Ефрейтор Лестър Брадли от морската пехота, застанал до Джек Бритън, скочи веднага, щом видя Кастило.

Кастило погледна Бритън.

— Все още е в безсъзнание. Сестрата каза, че ще се събуди след около час. Дватама с ефрейтор Брадли отиваме да събера багажа. След това ще преместя и твоите, и нейните неща в моята стая и ще уредя сметката. Като заминем утре, ще има кой да ви смени със Солес...

— Ясно — прекъсна го Бритън.

— Докато се оправям в хотела, Брадли ще отиде да събере достатъчно дрехи за една седмица, плюс парадната униформа, ще се върне в хотела, за да ме вземе, и ще дойдем пак тук.

— Господине? — обади се Брадли.

— Какво?

— Наредено ми е да не ви оставям. И защо ми е парадната униформа?

— Защото, ефрейтор Брадли, на теб се полага тъжната задача да откараш щаб-сержант Маркъм у дома и да го погребеш.

— Не ми е казано нищо по този въпрос, господине.

— Защото никой не знае още.

— Господине, не мога да тръгна без пряка заповед.

— Току-що получи заповедта — отвърна Кастило. — Ако ще си по-спокоен, обади се на началника си и му съобщи какво съм наредил.
— Добре, господине — отвърна със съмнение Брадли.

Един от агентите на ДРУ в коридора последва Кастило и Брадли до асансьора и щом се отвори вратата в подземиято, други двама мъже, очевидно агенти на ДРУ, ги поеха.

Кастило се запита как са разбрали, че идват, защото не бе забелязал първият агент да има дори мобилен.

„Колко съм тъп. Сигурно някой от другите агенти се е обадил и е казал, че слизаме.

След като ти отне толкова дълго време, за да се сетиш, значи си уморен и не мислиш достатъчно бързо.“

— Господине, аз съм майор Керина от ДРУ и имам честта да осигуря безопасността ви...

— Говоря испански, майоре — прекъсна го Чарли.

Човекът не скри облекчението си.

— Отивате ли някъде, господине?

— Първо до „Фор Сийзънс“. Докато съм там, бодигардът ми ще отиде до казармата на пехотинците, за да си събере багажа.

Майор Керина погледна с огромно съмнение ефрейтор Брадли, но не каза и дума.

— След това — продължи Кастило — ще се върне във „Фор Сийзънс“, за да ме вземе, и ще се върнем тук. — Той се обърна към Брадли. — Къде се намира квартирата ти, ефрейтор?

— До „Либертадор“... — започна Брадли.

— Знам къде е — прекъсна го Керина. — На двацет, може би на трийсет минути път с кола от „Фор Сийзънс“. Времето от значение ли е?

— Иска ми се да се върна тук колкото е възможно по-бързо.

— Позволете да направя едно предложение, господине. Защо не изпратим ефрейтора с един от нашите автомобили? Така ще спестим време, а за вас ще осигурим две от нашите коли.

„Аз мога да пътувам с ДРУ, а Брадли да отиде със служебната кола.

Само че в такъв случай, ако онези гадове искат — как го каза Том Макгайър? — «да изпратят послание», като ме очистят, тогава на съвестта ми ще тежат двама мъртви пехотинци. Господи, това е последното, което ми трябва.“

— Майор Керина бе така любезен да предложи един от техните автомобили да те откара до казармата. — Той забеляза как Бродли посърна. — Ефрейтор, тръгваш с един от техните автомобили и те ще те върнат направо в болницата. Не подлежи на обсъждане.

— Слушам, господине — унило отвърна Бродли.

(ТРИ)

Президентски апартамент
Хотел „Фор Сийзънс“
„Черито“ 1433
Буенос Айрес, Аржентина
22:40, 24 юли 2005

— Сипете си нещо за пиене, майоре — обърна се Кастило към Кинтера, когато влязоха в хола. — Няма да се бавя.

— Много благодаря, господине, но ще откажа. Дежурен съм.

— И аз — отвърна Кастило. — Само че всяко правило си има изключение, а според мен това е случай за изключения.

Той се приближи до бара и си сипа „Феймъс Граус“. Отпи, след това вдигна чашата, за да подкани майора.

— Както казахте, господине, винаги има изключения — примири се Керина.

— Сипете си, няма да се бавя — отвърна Кастило, понесе чашата си към спалнята и затвори вратата.

Зад нощното шкафче откри контакт, за да включи зарядното. Забеляза, че този път няма да се наложи да седи на земята. Остави мобилния на леглото и започна да си прибира нещата.

Не му отне дълго и тъкмо се канеше да затвори чантата, когато се сети за сметката, която взе от рецепцията. Нямахме смисъл да я разнася със себе си, не можеше да я изхвърли, защото ефикасният счетоводен отдел на „Тагес Цайтунг“, където работеха все тевтонци, изискваше копие от сметките му, за да ги сравни с извлеченията по кредитната му карта „Американ Експрес“.

Бръкна в джоба, откри сметката и понечи да я прибере в чантата на лаптопа, когато някаква предупредителна светлина замига в главата му.

„Какво, по дяволите, не беше наред?“

Погледна внимателно сметката. „Фор Сийзънс“ определено не правеха подаръци. Само че тук нямаше нищо нередно...

„Освен че сметката бе издадена на името на Карл Госингер.

Нищо нередно няма, освен че Госингер е влязъл в страната, което означава, че Кастило не е стъпвал тук, а Кастило щеше да си тръгне на следващия ден. Щеше да се започне с въпросите какво търси немски гражданин на «Глоубмастър» на американските Военновъздушни сили и защо придружава тялото на Мастърсън и вдовицата му.

Мамка му!

Пак се прецака, инспектор Клузо!

Но пък аржентинците на «Езейза» едва ли ще тръгнат да оглеждат под лупа паспорта на К. Г. Кастило, за да проверят дали е влязъл легално в страната, особено след като същият този Кастило ще бъде заобиколен от агенти на ДРУ.

Така че просто ще им дам американския паспорт и ще се надявам да не го огледат прекалено щателно, а за проблемите на Госингер ще се притеснявам допълнително.“

Остави сметката от „Фор Сийзънс“ в куфарчето си и провери дали паспортът на Госингер е скрит при останалите документи.

След това седна на леглото и натисна едно от копчетата за автоматично набиране.

Прозвуча дълбок мъжки глас:

— *Hola?*

— Казвам се Кастило — представи се той на испански. — Бихте ли ме свързали със сеньор Певснер?

— Един момент, сеньор.

Кастило огледа стаята и забеляза нещо, което не бе видял досега. На нощното шкафче бе оставен някакъв пакет. Беше опакован и отгоре лежеше роза.

„Това пък какво е, дяволите да го вземат?“

— Чарли, надявах се да позвъниш — започна Александър Певснер на руски.

— Така ли? Защо?

— За да ми кажеш, че си добре. Чух какво се е случило с шофьора ти и агента.

— Ако си чул от някой близък на полковник Мунц, Алекс, най-добре си намери нов източник. Мунц е уволнен.

— И това ми е известно. Съжалявам за хората ти, Чарли.

— Алекс, искам да пипна мръсника, който го стори.

— Разбирам.

— Въпросът е личен, Алекс.

Последва кратко колебание, преди Певснер да отговори.

— Не очаквам друго от един офицер. Или ти говореше буквално?

— Съвсем буквално, Алекс.

— Много съжалявам, приятелю.

— Говорих с Хауърд тъкмо преди да замине.

— Не е споменал.

— Помолих го да открие нещо за Жан-Пол Лоримър, дипломат от Обединените нации в Париж. Следващия път, когато говориш с него, би ли му предал, че много ми се иска да разбере нещо повече за въпросния човек?

— Ще накарам Хауърд да ти се обади. Къде ще бъдеш?

— Тук до към утре по обяд. Тогава заминавам със семейство Мастърсън. И тялото.

— Едва ли ще се чуя с него преди това. Във Вашингтон ли ще бъдеш?

— Първо в Мисисипи, след това във Вашингтон. Кажи му да ми позвъни или на мобилния, или в хотела.

— На всяка цена. И аз ще видя какво мога да разбира за въпросния Лоримър. Жан-Пол Лоримър, нали така?

— Да. Ще съм ти много задължен.

— Не ми се иска да го казвам на човек като теб, но нали си взел мерки за безопасността си?

— Придружават ме два автомобила с агенти от ДРУ — включително един майор, — имам си и бодигард, морски пехотинец, който сигурно още не е дорасъл, за да гласува.

Певснер се разсмя, след това добави сериозно:

— Има опасни хора — очевидно професионалисти — които са замесени в онова, което става напоследък. Сигурно сам си се досетил.

— Така е. Сигурно нямаш представа за какво точно става въпрос?

— Нямам. Няма и хората, с които разговарях, а би трябвало да имат поне бегла представа. Наистина не знаят.

— Нали ще продължиш да разпитваш?

— Разбира се. Ана ще се моли за теб — и за твоята... приятелка.

— Благодаря ти.

— Приятелите се грижат за приятелите си, друже. Ще се чуем, Чарли. Да се пазиш.

— Довиждане, Алекс.

Певснер мина на немски.

— Никакво довиждане. *Auf wiedersehen.*

Кастило прекъсна и погледна мобилния си.

„Си Ен Ен и «Ню Йорк Таймс» научиха, че К. Г. Кастило, президентският не чак толкова секретен агент е близък приятел с Александър Певснер, небезизвестния руски търговец на оръжие. Източникът на тази информация остава неизвестен агент на ФБР, чиито сведения в миналото винаги са били надеждни.

Мамка му!“

Той пхна мобилния в джоба.

„Какво, по дяволите, има в този пакет?“

Заобиколи леглото, премести розата и отвори пакета.

Вътре бяха прибрани изпраният сутиен и бикини на специален агент Елизабет Шнайдер, които камериерката очевидно бе открила на пода.

— Господи! — въздъхна Кастило.

С известно усилие — тъй като очите му се насълзиха — Кастило прибра бельото в чантата на лаптопа точно под отделението, където се прибираше дръжката.

Преглътна, пое си дълбоко въздух, взе чантата и куфара и се върна в хола.

— Добре, майоре. Готов съм. Да вървим.

(ЧЕТИРИ)

Стая 677

Немската болница

„Авенида Пуейредон“

Буенос Айрес, Аржентина

23:40, 24 юли 2005

Ефрейтор Лестър Брадли от американската морска пехота не скри облекчението си, когато Кастило слезе от асансьора.

— Готов ли ти е багажът, ефрейтор? — попита Кастило.

— Да, господине — отвърна Брадли. — Господине, началникът ме помоли да ви предам благодарностите си, ако случайно утре се разминете.

— Благодарности за какво?

— Че ме изпращате с щаб-сержант Маркъм.

Кастило кимна, но не отговори. Обърна се към Джек Бритън.

— Персоналът в хотела ще премести нещата ти и нещата на Бети в моята стая, Джек. Сметката е оправена. Том Макгайър помоли да ти предам да му изпратиш данните за полета, щом „Гълфстриймът“ влезе в американско въздушно пространство, и в колко часа ще кацнете във Филадельфия. Тайните служби ще посрещнат самолета.

Бритън кимна.

— На кого да ги изпратя?

„По дяволите!“, помисли си Кастило.

— Май съм пропуснал да попитам. Прати ги до контролната кула във Филадельфия с копие за секретаря на Вътрешна сигурност, на вниманието на секретар Хол. Така ще привлечеш вниманието им. Сигурно ще презаредите във военновъздушната база „Макдил“. Там има хора от Тайните служби. Открий ги и им кажи.

— Ясно.

Кастило кимна, след това бавно отвори вратата на стая 677.

Вътре не бе много светло, само на нощното шкафче бе запалена малка лампа, а сестрата я бе покрила със синя кърпа.

— Тя събуди ли се? — попита тихо Кастило.

— Започна да се буди — отвърна сестрата.

Кастило се приближи до леглото и погледна Бети. Лицето ѝ бе сиво.

Сестрата го подръпна за ръкава и той се обърна към нея.

Тя стискаше евтин пластмасов стол. Чарли бе чувал — не бе сигурен дали е истина — че ги правят от рециклирани кутии от мляко и бутилки кока-кола.

— Не можете да стоите прав, докато я чакате да се събуди, сеньор — обясни сестрата. — Седнете и се опитайте да поспите.

„Как, по дяволите, ще успея да заспя?“

— *Muchas gracias.*

Той седна на сгъваемия стол, качи си краката на белия пластмасов и когато бе почти сигурен, че сестрата не гледа, протегна ръка и я отпусна на рамото на Бети.

Кастило отвори очи.

Джак Бритън бе застанал до него с чаша кафе в ръка. Кастило пое чашата.

— Колко е часът? — попита той.

— Девет без петнайсет — отвърна Бритън. — Време е да си смениш ризата, да се обръснеш и да вървиш в катедралата.

— Мили боже! Трябваше да бъда в „Сан Исидро“. Защо, по дяволите, не ме събуди?

— В „Сан Исидро“, Чарли, щеше само да се пречкаш — отвърна Бритън. — Говорих със Сантини. Той ми каза да те оставя да поспиш.

Кастило скочи и блъсна пластмасовия стол.

— В банята има електрическа самообръсначка и чиста риза — обясни Джак, преди да излезе от стаята.

Кастило погледна Бети.

Очите ѝ бяха отворени, тя бе бледа, но сивият оттенък вече го нямаше.

— Здравей, сладурче.

Бети изръмжа нещо, което сигурно означаваше „Здрасти“.

— Как си?

Тя изви очи, след това докосна превръзките на лицето си, изръмжа отново и той чак след малко разбра, че тя се опитва да му каже, че не може да говори.

— Миличка, ще се справиш.

Бети посочи стола и отново изръмжа. Когато усети, че той не разбира, тя повтори ръмженето.

— Хъркам ли? — попита той.

Тя кимна.

— Обичам те — отвърна Чарли.

Бети кимна.

Той се наведе и много нежно я целуна по устните.

Последва ново ръмжене, този път по-лесно за превод:

— Виенски шницел.

— Уцелили са те на три места — обясни Кастило. — Но ще се справиш. Или утре, или вдругиден заминаваш за Филадельфия на „Гълфстрийма“. Джак ще бъде с теб.

Тя кимна, след това отново изръмжа.

— Роджър?

— Той загина, миличка. Не е усетил нищо.

По бузите ѝ потекоха сълзи и попиха в превръзките. Бети посочи себе си, след това показа, че е стреляла, и изръмжа пак:

— Уцелих ли мръсниците?

Той поклати глава.

— По дяволите — прозвуча следващото ръмжене.

— Налага се да замина със семейство Мастърсън — обясни Чарли.

Тя кимна.

— Никак не ми се иска да те оставям.

Тя кимна отново, след това направи някакъв знак, а след малко той разбра, че се опитва да му покаже бръснене.

„Казва ми да вървя да се обръсна.“

Кимна и влезе в банята. Тъкмо се канеше да затвори вратата, когато Бети издаде някакъв звук и той бързо се обърна към нея.

Тя поклати глава и посочи очите си.

Той кимна, защото не бе сигурен как ще прозвучи гласът му. През всичкото време, докато се бръснеше, тя го наблюдаваше в огледалото.

Когато приключи, си смени ризата, приближи се до леглото и прокара пръсти по челото ѝ.

Тя сви ръка в юмрук с протегнат палец.

— О, Господи! — въздъхна тихо той.

Бети посочи вратата.

Той я целуна отново, след това се обърна и бързо излезе.

XI.

(ЕДНО)

Катедрала „Метрополитана“
„Плаца де Майо“
Буенос Айрес, Аржентина
09:40, 25 юли 2005

Когато конвоят от три коли, придружаващ Кастило и ефрейтор Лестър Брадли — най-отпред автомобил на ДРУ, беемвето на посолството, следвано от още една кола на ДРУ — приближи задната част на катедралата, Кастило видя, че наоколо има кордон от Националната жандармерия в кафявите им униформи, всички до един въоръжени с автомати.

Когато двамата с Брадли слязоха от беемвето и тръгнаха към страничния вход, ги спряха и едва след като майор Керина арогантно размаха документите си, майорът от жандармерията ги пусна да минат.

В коридора пред вратата бяха застанали униформени ченгета от федералната полиция и мъже в цивилно облекло, за които Кастило реши, че са агенти на ДРУ. Те охраняваха вратата към мястото, където седяха семейство Мастърсън.

Следван неотлъчно от Брадли, той влезе. Погледът му попадна на ковчега на Мастърсън, покрит с американското знаме. В двата края се бяха изправили войници, по един аржентинец и един американец, подпрели пушки на пода.

Отпред бяха насядали хора, очевидно видни аржентинци. На първия ред бяха оставени четири свободни места, което означаваше, че президентът, външният министър и съпругите им — или други двама от правителството — все още не са пристигнали.

Полковник Алехандро Джелини от ДРУ бе застанал от едната страна на нишата, заедно с едър мустакат мъж, за когото Кастило предположи, че също е от ДРУ. Джелини срещна погледа на Кастило, ала нито кимна, нито показа, че го познава.

Чарли отново погледна неподвижно застаналите в двата края на ковчега войници. Аржентинците бяха в парадни униформи, които

изглеждаха така, сякаш бяха останали от първата половина на деветнайсети век. Бяха с черни копринени шапки и въоръжени с „Маузер“, хромирания модел 98. Американците също бяха в парадни униформи с бели кобури. Стискаха хромирани пушки М–14 с хромирани щикове. Американската армия бе спряла да използва М–14 по време на войната във Виетнам. Затова пък М–16, с които ги бяха сменили, нямаха старото гвардейско очарование.

Кастило си помисли с неприязън, че каквато и да е била службата им, преди да ги разпределят в Трета пехота — ако можеше да съди по отличията, блеснали по туниките им, бяха станали свидетели на изстрели, изстреляни в моменти на гняв, — в момента не бяха нищо повече от актьори.

Обърна се и за пръв път видя старши лейтенант в колосана гвардейска униформа, застанал стегнато, почти като на парад, в един ъгъл на нишата.

„Тази барета прилича на изпомачканите барети на испанската гвардия. Какво я е направил? Да не би да я е киснал във восък?“

Нито е зелена, нито е с цвета на кожата като на рейнджърите. Всеки, който мине основното обучение, носи каквото има подръка, и то заради онази тъпа идея на Генералния щаб, че щом сложиш барета на главата на войника, той веднага се превръща във воин.“

Лейтенантът погледна Кастило, ала нито кимна, нито му се усмихна.

„Всички медали, дето блестят на гърдите му, показват, че е бил някъде си. Да не забравя значката на експерт на пехотата, която показва, че никога не е участвал в битка. Ами — защо ли не съм изненадан? — има си човекът и пръстен, за да не сбърка никой, че е възпитаник на Военната академия на Съединените щати «Уест Пойнт».

И нещо още по-важно — той отговаря за охраната, — защо, по дяволите, още не ме е попитал кой съм? Или ако вече знае, защо не поздрави с едно «Добро утро, господине»?“

Кастило се приближи до него.

— Добро утро, лейтенант.

— Добро утро, господине.

— С колко муниципии разполагат хората ви?

Въпросът изненада лейтенанта.

— Всъщност с никакви, господине.

— Защо?

— Ние участваме само в церемонии.

— Нали сте наясно, че човекът в ковчега е бил убит?

— Да, господине.

— И че снощи лошите — по всяка вероятност същите — убиха щаб-сержант от морската пехота и раниха тежко агент на Тайните служби?

— Да, господине.

— При тези обстоятелства, лейтенант, не смятате ли за необходимо да раздадете муниции на хората си, за да могат при нужда да се защитят?

Лейтенантът не отговори.

— И да могат да допринесат за защитата на госпожа Мастърсън и децата ѝ, ако се случи нещо непредвидено?

Лейтенантът се изчерви, но не отговори.

— И нека да отговоря на неизречения ти въпрос, лейтенант — „Кой, по дяволите, е този цивилен, който си позволява да поставя под въпрос професионализма ми?“ — аз съм майор К. Г. Кастило от Американската армия, натоварен с безопасността на операцията.

— Разрешете да говоря, господине.

— Разрешавам.

— Господине, получих нарежданията си от аташето по отбраната.

— Е, и?

— Господине, само предполагам, че ако той искаше да заредим с бойни патрони, щеше да ни раздаде бойни патрони.

— Лейтенант, бил съм бой-скаут. Затова, още преди тактическият ми офицер в онази школа на река Хъдсън да ни каже, че завършваме успешно, ни уведоми, че втората божа заповед за всеки офицер — след „Грижи се за хората си“ — е да бъде подготвен за неочакваното. Тъй като ти очевидно си спал, когато са ви казвали същото това нещо, запиши си, за да не забравяш.

— Слушам, господине.

Кастило чу вратата на нишата да се отваря и се обърна.

Влязоха посланик Силвио и Алекс Дарби.

„Господи! — помисли си неочаквано той. — Това пък откъде дойде? Защо му се нахвърлих на нещастника?“

Не че той не го заслужаваше.

Само че ти си ядосан на целия свят и не беше нужно да си го изкарваш на първия, който ти попадна. Не беше никак умно.“

— Добро утро, господине — поздрави Чарли. — Здравей, Алекс.

— Семейство Мастърсън ще са тук след три минути — обясни посланикът. — Току-що ни позвъни господин Сантини.

— Добре, господине.

— Иска ми се — продължи Силвио, — ако ти нямаш нищо против, да останеш, когато семейство Мастърсън тръгнат за „Езейза“, и след това да придружиш ковчега.

— Както кажете, господине, нямам нищо против.

— Тони пита дали ще бъдеш със семейство Мастърсън — обади се Дарби.

— Тони е по-опитен от мен — отвърна Кастило. — Не искам да му се пречкам.

— Тогава аз ще бъда със семейството — реши Дарби. — Двамата с жена ми.

— Добре. Аз ще остана с посланика.

— Добре — съгласи се посланикът. — Да вървим да си намерим местата, Алекс.

Щом тръгнаха, Кастило прецени, че е най-добре да бъде отвън, когато семейство Мастърсън пристигнат, и бързо излезе от нишата. Ефрейтор Лестър Брадли го последва.

Двамата застанаха сами на тясната улица пред църквата.

„Къде, по дяволите, са жандармеристите?“

В следващия миг ги видя. Бяха в двата края на улицата. Някои стояха край блокадите, където уличката влизаше на „Плаца де Майо“. В другия край един жандарм ръкомахаше като регулировчик, а след малко пежо седан влезе на заден ход в улицата. Последва го беемве на посолството, след това ГМС „Юкон ХЛ“.

— Предполагам, влизат на заден, за да могат да излязат по-бързо — реши Лестър.

— И аз така си помислих, ефрейтор Брадли.

— Позволете да говоря, господине.

— Слушам те.

— Направихте на кайма лейтенанта, нали, господине? — възхити се Брадли.

— Предполага се, че не си го чул, ефрейтор.

— Какво да съм чул, господине?

Кастило му се усмихна и поклати глава.

Брадли посочи улицата.

Тони Сантини и други двама американци, които Чарли познаваше по физиономии, но не помнеше имената им, крачеха бързо към тях.

— Как е Шнайдер — започна Сантини.

— Будна е, но я боли. Остана много разочарована, че не е уцелила някой от онези мръсници. Бритън и агент от Агенцията за борба с наркотиците, Рикардо Солес, останаха при нея.

— Провери ли вътре? — попита Сантини и кимна към катедралата.

Два „Юкона“ на посолството даваха на заден по улицата към мястото, където бяха застанали Чарли и Тони. От единия слязоха шестима американци, трима въоръжени с пушки М-16, двама с „Узи“ и един с „Мадсън“. Сантини повика мъжа с „Узито“ и погледна Кастило.

— Вътре провери ли? — повтори той.

Кастило кимна.

— Аржентинският ВИП е тук, но нито президентът, нито външният министър са дошли.

— Сигурно ще са последни — отвърна Сантини.

— Посланикът, Дарби и съпругите са вътре — продължи Кастило. — Дарби и съпругата му искат да пътуват с теб до „Езейза“, за да придружат ковчега.

— Ами ти?

— Мисля, че и аз.

Сантини кимна.

— По сценарий конвоят на семейство Мастърсън тръгва. Пътуваме към „Езейза“ по „Авенида 9 Хулио“ и магистралата. Щом улицата се разчисти, автомобилът на посланика, „Юконите“ на посолството — три броя, един за ковчега, два като почетна стража — и един автобус аржентински войници ще влязат в улицата заедно с автомобилите на ДРУ, които ще ни следват по пътя. Щом месата свърши, почетната гвардия качва ковчега в „Юконите“ и конвоят потегля по същия път към „Езейза“. Съгласен ли си?

— Разбира се.

— Къде ти е колата?

— Зад ъгъла — посочи Кастило. — С още два автомобила на ДРУ.

— Бих ти предложил да тръгнеш с посланика, но на хората от ДРУ никак няма да им хареса, ако не участват в парада. Но както ти решиш.

— Аз бих казал майната им, но те като нищо може да настояват и да създадат проблеми.

— Така е. Значи твоят автомобил и техните се нареждат след нашите. — Сантини посочи задната част на катедралата. — Когато ДРУ и първата кола на посолството излезе от улицата, автомобилът на посланика се нарежда в колоната, след него минава „Юконът“ с ковчега, идваш ти и придружителите ти от ДРУ, след това останалите. Става ли?

— Тони, ти знаеш какво правиш. Ще се съобразим с всичко, което решиш.

Сантини кимна, след това се обърна към мъжа с „Узито“.

— Нали чу?

— Да, господине.

— Уреди нещата.

— Добре, господине.

Сантини надигна глас, за да го чуят всички, които бяха подалече.

— Ще проверя какво става вътре. Ако преценя, че всичко е наред, въвеждаме семейство Мастърсън.

— Искаш ли да вляза с теб? — попита Кастило.

— Както искаш, Чарли.

— Ще следвам семейство Мастърсън — реши той.

Сантини кимна и влезе в катедралата. Деветдесет секунди покъсно излезе.

— Хайде, да влизат! — нареди той, приближи се бързо към най-близкия „Юкон“ и отвори задната врата.

Много слабо момиче на около тринайсет слезе първо. Сантини ѝ се усмихна, след това я насочи към вратата на катедралата. Последва я десетинагодишно момче, а накрая слезе госпожа Мастърсън. Погледна Кастило и се обърна към автомобила.

— Просто прескочи седалката, Джим — нареди тя и шестгодишно момче се появи на отворената врата.

Госпожа Мастърсън го прегърна през раменете и го поведе към катедралата.

Докато минаваше покрай Кастило, каза:

— Не мога да изразя с думи колко много съжалявам за Бети и пехотинеца.

Кастило не ѝ отговори.

„Единствената разлика между децата на семейство Мастърсън и децата на Певснер е цветът на кожата им. Същият пол, същата възраст, същите интелигентни очи.

Не, грешка. Има една много съществена разлика. Някакъв гад застреля таткото на децата от семейство Мастърсън.“

Кастило последва госпожа Мастърсън и шестгодишното момче в катедралата.

Президентът на Република Аржентина — Кастило веднага го позна — вече бе седнал на първия ред до друг мъж, вероятно външния министър, и две жени, които сигурно бяха съпругите им. Полковник Джелини се бе изправил зад президента.

Органът, от който досега се носеше тиха музика, изведнъж проехтя и хората започнаха да стават.

След трийсет секунди изнесоха кръст, следван от дълга процесия духовници, които се подредиха около покрития със знаме ковчег на Дж. Уинслоу Мастърсън.

(ДВЕ)

Имение „Шангри-Ла“
Провинция Такуарембо
Република Уругвай
10:45, 25 юли 2005

Жан-Пол Бертран се бе излегнал в копринен халат пред телевизор „Сони“ с плосък екран още от девет сутринта, за да гледа прощалната церемония в чест на Дж. Уинслоу Мастърсън, която предаваха от Аржентина. Първо се включи аржентинският Девети канал, след това и Би Би Си, и Си Ен Ен и Дойче Веле започнаха да излъчват директно.

Жан-Пол Лоримър имаше уругвайски печат в ливанския си паспорт, че е влязъл в страната на 4 юли, и още един документ от следващия ден, с който получаваше законно разрешение да живее тук.

Четвърти юли, разбира се, бе девет дни преди Жан-Пол Лоримър да изчезне от апартамента си в Париж. Който и да се опитваше да открие Лоримър, щеше да разпитва по границите за датата, когато са го видели за последен път в Париж.

Той, разбира се, можеше да посочи която пожелае дата за паспорта си — печатът и сертификатът за постоянно пребиваване му бяха стрували десет хиляди американски долара в брой, — но си бе избрал датата четвърти юли, защото това бе американският, а сега вече и негов личен Ден на независимостта.

В мига, в който Жан-Пол Бертран прибра документите в сейфа си в „Шангри-Ла“, Жан-Пол Лоримър престана да съществува, а Жан-Пол Бертран, след известно изчакване, разбира се, поне от осемнайсет месеца, може би дори две години, в които щеше да бъде изключително дискретен, щеше да продължи живота си.

Бертран малко се изненада от вниманието, което предизвика убийството на Джак Мастърсън по цял свят. Дори не бе и помислял, че Би Би Си или Дойче Веле ще проявят интерес към убийството на сравнително незначителен американски дипломат. Джак бе заместник-

посланик, не посланик, а Буенос Айрес не бе от най-известните столици в света, макар, честно казано, да не можеше да отрече, че ресторантите там не отстъпват на тези в Париж.

Не се учуди на вниманието, което отделиха аржентинската и американската телевизии. Джак бе застрелян в Аржентина, което обясняваше интереса на аржентинците. Откакто Жан-Пол идваше в Уругвай и откакто пуснаха сателитна телевизия, той наблюдаваше с някаква смес от весело любопитство и отвращение как аржентинската телевизия излъчва все повече и повече тъпи игри и простотии от американската, което казваше достатъчно.

Отразяването на убийството — и днешните събития — по американската телевизия се наблягаше повече на славата на Джак като баскетболист, на когото са платили шейсет милиона долара, задето се е оставил да го прегазии камион с бира, отколкото на работата му като дипломат. Дори си бяха направили труд да открият шофьора на камиона и да го изправят пред камерата, за да разберат какво мисли за убийството на човек, който е бил роден за баскетболна звезда.

Интервюираха и съотборниците му от „Нотр Дам“ и „Бостън Селтикс“, за да кажат какво, според тях, се бе случило на Джак Пачката и по какъв начин ще се отрази на баскетбола и на нацията като цяло. Жан-Пол открай време се забавляваше и гледаше с неприязън баскетболния отбор, който открай време плащаше луди пари на разни шантави племена от Руанда и Бурунди заради уменията им да вкарват надутото парче кожа в огънат метален прът.

От думите на бивши съотборници на Джак, Жан-Пол реши, че повечето нямат дори бегла представа къде се намира Аржентина, нито пък какви ги е вършил там Джак преди кончината си. Един от тях, очевидно чул, че Джак е „Шеф на мисия“, бе решил, че Джак е станал мисионер, който разнося славата на християнството сред дивите племена из Аржентина, и изрази искреното си задоволство, че Джак е открил Създателя, преди да го срещне лично.

Освен това Жан-Пол се изненада от дългите опашки аржентинци, които се виеха пред катедрала „Метрополитана“, за да отдадат последна почит пред ковчега на Джак. Питаше се дали това е чисто и просто любопитство, или има нещо общо с погребението на Папа Йоан Павел II — което бе също отразено по телевизиите, — или

всичко е нагласено от аржентинското правителство. Подозираше, че истината е комбинация от тези три фактора.

Надяваше се да види Бети и децата — все пак тя му беше сестра, а те — племенници и само Господ знаеше кога ще ги види отново. Изобщо не ги показаха. От хеликоптер бяха успели да снимат конвоя, докато пътуваше по магистралата към летище „Езейза“. Уж в него пътувало семейство Мастърсън, но бе много възможно да е журналистическа измислица, а и в трите огромни джипа не се виждаше абсолютно нищо.

Зърна ги бегло на пистата, очевидно снимани с камера някъде отдалече, докато се качваха на огромен самолет на американските Военновъздушни сили, но десетките тежко въоръжени американски войници ги вкараха така припряно, че не можа да ги огледа.

На Жан-Пол Бертран сцената се стори възмутителна, ала не се изненада. Това бе поредната проява на американска арогантност. Дипломатичният подход — използваше израза правилно — бе да изпратят американски граждански самолет да прибере тялото на Джак и семейството му, а не грамаден военен самолет в защитни цветове, който със сигурност е кацал из Ирак и Афганистан или на някое друго място, където американците се налагат, без да се съобразяват с волята на Обединените нации. Ако наистина се е налагало да се „осигури безопасността им“, което е истинска обида за аржентинците, поне да го бяха сторили по-дискретно. Цивилна охрана със скрити под дрехите оръжия щеше да е напълно подходяща, за разлика от тежко въоръжените войници.

Жан-Пол се поправи. „Това не са войници. Като ги гледам тези смешни шапки, боднати накриво от едната страна, също като на австралийците, това са специални части на Военновъздушните сили. Как им казаха? Не бяха ли командоси?“

Не че аржентинците знаят какви са.

В момента виждат тежко въоръжени *norteamericanos* и военен самолет на САЩ, който е кацнал в страната им, сякаш я притежава.

Тези американци, никога ли няма да им дойде умът в главите?

Много малко вероятно.

Виждам съм подобни прояви на наглост безброй пъти досега.

Разликата сега е, че не се срамувам от арогантността на сънародниците си американци, защото вече съм Жан-Пол Бертран,

ливански гражданин, който има право да пребивава колкото пожелае в Уругвай.“

През следващите няколко минути не се случи нищо интересно. Показваха повторно кадри от катедралата, как конвоят пътува към летището, кратките кадри на сестра му и децата, докато ги тъпчат в самолета, затова Жан-Пол стана, за да отиде до тоалетната, ала в същия момент показаха втори конвой.

Въпросният конвой, обяви със задгробен глас репортерът, пренасял останките на Дж. Уинслоу Мастърсън, посмъртно награден с аржентинския Велик кръст на Освободителя.

Жан-Пол седна отново и зачака конвоят да стигне до летището. Пропуснаха го безпрепятствено през строго охранявана порта на пистата, където чакаше огромният самолет.

Войниците — той отново се поправи — въоръжените с автомати командоси — бяха обградили самолета, сякаш се канеха да го бранят от иракски терористи, които щяха всеки момент да се опитат да го превземат.

Появиха се още войници. Тези поне бяха истински войници, облечени в униформи. Някои се подредиха край задната рампа на самолета и шестима приближиха до задната част на един от автомобилите и отвориха вратата, за да извадят обвития с американско знаме ковчег.

Щом го изтеглиха, го повдигнаха на раменете си и със стегнати бавни крачки го понесоха към самолета.

Командосите отдадоха чест.

От автомобилите излязоха още хора. Жан-Пол нямаше представа кои са. Качиха се в самолета. След около минута излязоха двама мъже и две жени. Следваха ги осем или десет човека — включително и двама морски пехотинци — в униформи. Отправиха се към „Юконите“. Останалите войници и командосите се качиха по рампата и хлътнаха в самолета.

Четиримата, които слязоха, останаха да гледат как рампата се затваря, след това се качиха в колите.

Огромният самолет започна да рулира.

Жан-Пол Бертран гледа, докато самолетът стигна края на пистата и се отдели от земята.

След това отиде в тоалетната.

(ТРИ)

Международно летище „Министър Пиастрини де Езейза“
Буенос Айрес, Аржентина
11:10, 25 юли 5005

Полковник Джейкъб Торине от американските Военновъздушни сили в авиаторски гащеризон бе застанал на пистата до отворената рампа на „Глоубмастър III“, когато пристигна първият конвой.

Отдаде чест, когато госпожа Мастърсън и децата ѝ, заобиколени от охраната, доближиха рампата.

— Казвам се Торине, госпожо Мастърсън. Аз съм вашият пилот. Последвайте ме, ако обичате.

Тя му се усмихна, ала не каза нищо.

Той ги поведе към огромната товарна част на самолета, покрай завързания ковчег на щаб-сержант Роджър Маркъм. Морският пехотинец сержант, застанал край главата на ковчега, издаде тиха команда и заедно с втория при краката отдадоха чест.

Торине поведе семейство Мастърсън по стъпалата към салона зад пилотската кабина. Тук имаше места за втори екипаж — две редици, общо осем, които се превръщаха в легла, ако се махнеше облегалката за ръка по средата.

Торине настави семейство Мастърсън на първия ред, откъдето децата можеха да виждат кабината на пилота, показва им къде са тоалетните и им предложи кафе или кока-кола. Никой не пожела.

— Ще се върна след малко — обясни той. — Веднага щом всички се качат.

Госпожа Мастърсън кимна, усмихна се насила, ала не каза нищо.

Торине се върна при рампата, където го чакаше сивокос старши сержант ВВС.

— Как върви? — попита Торине.

— Имаме бонус — отвърна той. — Доставили са ни вино с обяда и вечерята.

— Което, ти, разбира се, си отказал с огромна благодарност, защото знаеш, че алкохолът на борда на американските Военновъздушни сили е строго забранен.

Старши сержантът се разсмя.

— Хубава храна — отвърна той. — Пиле и макарони за обяд, филе миньон и варена съомга за вечеря. При това ни излезе евтино.

— Слушалките?

Старши сержанта му подаде безжични слушалки.

— Благодаря — отвърна Торине.

Старши сержантът посочи терминала. Втори конвой от „Юкони“ и охранителни автомобили приближаваше „Глоубмастъра“.

К. Г. Кастило слезе от беемвето на посолството и тръгна към рампата. Морски ефрейтор се приближи до багажника и извади багаж, след това последва Кастило към рампата.

— Остави багажа вътре, ефрейтор, след това сядай — нареди Кастило и се обърна към Торине. — Добро утро, господине.

— Как е тя, Чарли?

— Обездвижили са ѝ челюстта — обясни Кастило. — Беше будна и в сравнително добро състояние, когато я оставих.

Торине поклати съчувствено глава.

— Преди пет минути разговарях с подполковник Нюли. Увери ме, че на „Гълфстрийм“ има всичко необходимо за прекарването на болен, и трийсет минути след като му съобщим, ще бъде готов за излитане.

— Благодаря.

— Старши сержант Дотерман, това е майор Кастило.

Дотерман козирува.

— Полковникът ми е разказвал много за вас, господине.

Подаде му безжични слушалки.

— Интеркомът е горе — обясни той и посочи едно копче. — Долу е радиостанцията на пилота.

Кастило огледа слушалките и си ги сложи.

— Гласово активиране — уточни Дотерман.

Кастило духна в малкия микрофон, след това кимна, за да покаже, че разбира и че устройството работи.

Обвитият в американско знаме ковчег на Дж. Уинслоу Мастърсън, качен на раменете на гвардейците, бавно приближаваше

рампата.

— Най-добре да се кача пръв, Чарли — каза Торине. — Дотерман ще ми каже, когато всички са на борда.

— Слушам, господине — отвърнаха почти едновременно Кастило и Дотерман.

Почетната гвардия бавно пристъпваше към рампата с ковчега.

Дотерман ги последва вътре, за да провери дали ковчегът е поставен където трябва и завързан. Кастило остана да гледа и забеляза, че го поставят пред ковчега на щаб-сержант Маркъм. Реши, че сигурно ще свалят първо Мастърсън.

— Как е специален агент Шнайдер? — попита посланик Силвио и гласът му стресна Кастило.

Когато се обърна, той видя госпожа Силвио, Алекс Дарби и още една жена, вероятно госпожа Дарби, застанали край рампата.

— Беше будна, когато тръгнах от болницата. Обездвижили са челюстта ѝ.

Посланикът представи госпожа Дарби, след това каза:

— Ако нямаш нищо против, съпругата ми и госпожа Дарби ще отидат в болницата, за да не е сама.

— Чудесна идея. Благодаря ви — отвърна Кастило и внезапно му хрумна нещо. — Къде е Сантини?

Дарби посочи.

Тони Сантини, стиснал пушка М-16 като ловец, бе застанал на стъпенката на жълт пожарен автомобил.

Когато видя, че Кастило гледа към него, му махна с ръка.

— Алекс — заговори Чарли, след като помахна на Тони, — благодари му и му кажи, че ще му се обадя.

— Ще кажем на семейство Мастърсън довиждане и тръгваме — каза посланик Силвио.

Кастило кимна.

Щом влязоха, лейтенантът от гвардията тръгна надолу по рампата към Кастило и отдаде чест.

— Добро утро, лейтенант — поздрави Кастило. — Това беше добре. И в катедралата, и тук.

— Благодаря ви, господине — отвърна лейтенантът, след това подаде на Чарли панделка със златен медал.

— Великият кръст на Освободителя на господин Мастърсън. Позволих си да го сваля от знамето, господине.

— Браво, лейтенант. Благодаря. Нямаше ли кутия?

— Поне аз не видях, господине.

Кастило се огледа, за да е сигурен, че никой не ги наблюдава, след това пъкна медала в джоба на панталона си.

— Ще се погрижа госпожа Мастърсън да го получи. Благодаря.

— Господине! — Сержантът козирува отново и слезе от рампата.

Кастило остана загледан след него. „Разликата между мен и този шантав млад офицер е, че когато излязох, вече бях възпитаник — както генерал Нейлър се изразява «под вредното влияние» — на генерал Брус Дж. Макнаб, бях успял да попия част от презрението му към лъскавите униформи в армията и да повярвам, че най-важното е да си свършиш работата и да опазиш хората си, а ако някое правило вземе да ти се пречка, просто го пращаш по дяволите.“

Посланик Силвио, Алекс Дарби и съпругите им излязоха навън.

Дарби подаде мълчаливо ръка, а след като и съпругите сториха същото, понечи да им помогне да слязат. Посланик Силвио също протегна ръка.

— Нали пак ще се видим? — попита той.

— Да, господине, сигурен съм, че ще се видим — отвърна Кастило и си спомни нещо. — Вече няма да ми е необходим, господине — каза той.

Извади деветмилиметровия „Берета“, извади патрона от цевта и го подаде на посланика, който с едно движение го втъкна под колана си.

— *Muchas gracias, mi amigo* — въздъхна посланикът. — И нямам предвид само пистолета.

След това докосна Кастило по рамото и слезе бързо по рампата. Незабавно след това командосите дотичаха и се качиха. Щом и последният влезе вътре, моторите забучаха и рампата започна да се вдига.

Кастило видя старши сержант Дотерман на пулта за управление на рампата и в следващия момент чу гласа му в слушалките.

— Всички са на борда, полковник, затварям вратата.

— Ясно — прозвуча гласът на Торине. — Стартирам номер три.

Пет секунди по-късно Дотерман докладва:

— Всичко е затворено, полковник.

— Ясно. Стартирам номер две.

Кастило погледна Дотерман.

Дотерман му се усмихна и го подкани да влезе пръв. Кастило отвърна на усмивката.

„Сега трябва да дам на госпожа Мастърсън медала на съпруга ѝ. Майната ѝ. Точно сега нямам желание да я виждам.“

Кастило се отпусна на най-близката седалка до един от командосите и стегна колана. След това нагласи слушалките на вълните на радиостанцията.

— „Езейза“, американски „Еър Форс нула три осем едно“ — прозвуча гласът на Торине. — Готов за рулиране.

Десет секунди по-късно „Глоубмастър III“ потегли.

Още набираха височина, когато Кастило разкопча колана и се отправи напред. Спря, извади Великия кръст на Освободителя, сгъна копринената панделка и се приближи към госпожа Елизабет Мастърсън.

— Госпожо Мастърсън — започна той и протегна ръка. — Офицерът от гвардията е свалил медала от знамето и ме помоли да ви го предам.

Тя го взе, остана загледана в отличието, след това тихо каза:

— Благодаря ви.

Пусна медала в чантата си.

Когато вдигна глава отново, Кастило бе тръгнал назад.

— Господин Кастило — повика го тя.

Той спря. Когато разбра, че той няма намерение да се върне при нея, жената разкопча колана и тръгна към него.

— Искрах да ви благодаря за всичко, което направихте — започна тя. — И да ви кажа, че искрено съжалявам за госпожица Шнайдер и за щаб-сержанта.

Кастило не отговори. Погледът му премина през нея, докато си повтаряше да не се поддава на огорчението. Когато я погледна отново, сцената на надупченото от куршуми беемве отново изплува в главата му.

— Името му беше Роджър Маркъм. Щаб-сержант Роджър Маркъм, госпожо Мастърсън. Беше на двайсет години. По моя преценка бе изключително приятен млад човек, който щеше да е все още жив, а специален агент Шнайдер нямаше да е в болница с три огнестрелни рани — и обездвижена челюст, — ако вие бяхте казали истината за хората, които ви отвлякоха.

— Как смееете да ми говорите по този начин?

— Заповедите ми са да защитавам вас и децата ви, госпожо Мастърсън. Направих всичко по силите си — и ще продължа да го правя, — докато не ме освободят от тази отговорност. Само че нищо не ме задължава да се преструвам любезно, че казахте истината на следователите, които се занимаваха с убийството на съпруга ви. И двамата много добре знаем, че излъгахте.

Срещна погледа ѝ за миг, след това кимна и тръгна към товарната част на самолета.

Двайсет минути по-късно, старши сержант Дотерман се приближи до седналия на пода на товарното Кастило — опитът, придобит на „Глоубмастър“, го бе научил, че на пода е много по-удобно, отколкото на опакованите в найлон седалки — и му даде знак да си сложи слушалките.

След това Дотерман се приближи и включи интеркома.

— Кастило, чуваш ли ме? — прозвуча гласът на Торине.

— Да, господине.

— Би ли дошъл отпред?

— Слушам, господине.

„Май съм вбесил Джейк Торине.

Не стига че управлява самолет и си има какви ли не грижи, ами трябва да търпи една ядосана жена, на която не ѝ е приятно да я наричат лъжкиня и е побързала да се оплаче на по-висшестоящ офицер.

Не исках да го ядосвам. Той все пак е от добрите.

Съжалявам ли, че ѝ казах истината?

Ни най-малко, дяволите да я вземат!“

Чарли се изправи и тръгна към пилотската кабина. Нямаше как да избегне госпожа Мастърсън, ала тя не показа с нищо, че го е видяла.

Застана между седалките на пилота и втория пилот и тъй като Торине, изглежда, не го бе забелязал, той се наведе и го докосна по рамото.

Торине се обърна към него с усмивка.

— Дотерман ми каза, че си бил седнал на пода отзад — започна Торине. — Ако искаш да полегнеш, Чарли, защото съм сигурен, че си изморен, вдигни разделителната облегалка за ръце на седалките. Дори ще ти дам одеяло и възглавница.

„Нито е ядосан, нито смутен, което означава, че вдовицата Мастърсън не се е оплакала от мен.

Може би изчаква да съобщи на президента какъв студенокръвен мръсник съм.

Пет пари не давам какво ще прави.“

— Благодаря, господине, не ми се спи.

— Защо не седнеш от дясната страна, за да видиш как истинските пилоти маневрират над амазонската джунгла?

— Над амазонската джунгла ли сме?

— Не знам къде сме — отвърна Торине. — Кимна към втория пилот. — Разчитам на него, а от опит знам, че той е в състояние да се изгуби и в килер. Бил, я стани, за да видим дали армейският авиатор ще открие къде се намираме.

Вторият пилот се усмихна и разкопча колана.

Кастило зае мястото му, закопча коланите и вторият пилот му посочи екран, на който личеше местонахождението им. Подробна електронна карта показваше, че са на триста и двацет километра от Буенос Айрес, няколко километра северно от Росарио. На екрана бяха изписани височината, скоростта, курсът, разстоянието и времето до крайната цел. Кастило бе запознат с уреда. „Лиър“ на братовчед му имаше модификация на същата система. Данните се предаваха от сателит, минаваха през наземен компютър и изчисляваха всичко с голяма точност.

„Интересно, дали Том е успял да издейства на Фернандо разрешение за кацане на «Кислър»?“

— Тази играчка те лишава от цялото удоволствие да летиш — отбеляза полковник Торине. — Беше много по-забавно, когато можеше да надникнеш навън, за да се убедиш, че пистата е все още под теб.

(ЧЕТИРИ)

Военновъздушна база „Кислър“
Билокси, Мисисипи
20:35, 25 юли 2005

Докато Торине правеше заход над пистата на Кислър, за да кацне плавно с огромния „Глоубмастър“, Кастило видя „Боинг 747“, наричан от Военновъздушните сили „VC-25A“, който се преименуваше на „Еър Форс Едно“, когато президентът бе на него, паркиран в самия край на паралелна писта. Охраняваха го не само войници, но и шест „Хъмвита“ с 50-калиброви автомати.

— „Три-нула-едно“ кацна в и трийсет и пет минути — обяви Торине по микрофона. — Чакам инструкции за рулиране.

— „Еър Форс три-нула-едно“, говори наземен контрол на „Кислър“. Изчакайте на място след спиране. Ще следвате автомобила, който ще ви изпратим. Ще ви посрещне кола, която да откара майор К. Кастило до определената дестинация. Край.

— „Кислър“ — отвърна Торине. — „Три-нула-едно“ изчаква пристигането на навигационен автомобил. Майор Кастило ще бъде поет от втора кола до определената дестинация.

— Точно така, „Три-нула-едно“.

Вторият пилот докосна Торине по рамото и посочи през прозореца. Син пикап на Военновъздушните сили с надпис „Последвайте ме“ и GMC „Юкон“ бяха паркирани един до друг до рампа към пистата.

— Дотерман, чу ли? — попита Торине.

— На страничната врата съм, полковник.

Торине се обърна към Кастило.

— Защо ми се струва, че дестинацията ти е онзи „G747“?

— „Кислър“ — заговори вторият пилот в микрофона. — „Три-нула-едно“ е спрял на пистата.

— Виждаме ви, „Три-нула-едно“ — отвърна диспечерът.

— Полковник — обяви Дотерман, — приближават джип и „Последвай ме“. Джипът ме вижда. Ще спре отстрани.

— Сигурно е „Юкон“, Дотерман — отвърна Торине.

— Каква е разликата?

— Не знам — призна Торине.

— От незнайното нещо слизат хора — докладваше старши сержант Дотерман.

Когато полковник Торине понечи да разкопчае колана, за да се изправи, Кастило се надигна от аварийната седалка, сгъна я, за да я прибере на място, и застана до вратата на пилотската кабина. Усети, че госпожа Мастърсън го наблюдава. Срещна погледа ѝ за миг, ала след това извърна очи.

Трийсет секунди по-късно слаб подполковник от морската пехота в синя униформа се появи на стълбите.

Погледна Кастило, след това се отправи към госпожа Мастърсън.

— Госпожо Мастърсън, аз съм подполковник Макелрой, адютант на президента. Самолетът ще рулира до един от хангарите. Посланик и госпожа Лоримър ще се качат на борда...

— Аз съм специален агент Уилки от Тайните служби — заговори набит мъж до ухото на Кастило. — Вие ли сте господин Кастило?

Кастило се подразни от прекъсването. Госпожа Мастърсън отново бе отправила поглед към него и му обръщаше повече внимание, отколкото на адютанта.

„Освен това не беше разгневена. Не се опитваше да ми подсказе, че сега ще си намеря майстора.

По-скоро се опитваше да изпроси помощ или да ми каже, че иска да поговорим.

Може би дори и двете.

Какво става?

Този пък глупак откъде се взе?“

Кастило едва се овладя да не изблъска агента на Тайните служби от пътя си.

— Аз съм Кастило.

— Последвайте ме, господине. Президентът иска да поговори с вас.

Кастило кимна.

Специален агент Уилки тръгна по стълбите. Чарли го последва, ала преди това погледна за последен път госпожа Мастърсън. Очите им отново се срещнаха.

„Тя е отчаяна и уплашена.

Не иска да тръгвам.“

Госпожа Мастърсън стана, изблъска подполковник Макелрой и се провикна:

— Господин Кастило?

— Да, госпожо?

— Може ли за момент?

— Да, госпожо, разбира се.

Тя мина покрай Макелрой и застана на входа за пилотската кабина. Застана толкова близо до Чарли, че той се отдръпна и се сблъска с Торине.

— Какво мога да направя за вас, госпожо? — попита той. — Да не би нещо да не е наред?

Тя вдигна очи към него. Той видя как се наливат със сълзи.

— Страхувах се да кажа каквото и да е, докато бяхме в Буенос Айрес — призна тя. — Трябваше да опазя децата си.

Той кимна.

Елизабет Мастърсън си пое дълбоко дъх.

— Сега вече не сме в Аржентина. У дома сме. — Тя замълча, след това продължи бавно и предпазливо, сякаш бе репетирала онова, което възнамеряваше да каже. — Хората, които ме отвлякоха, искаха да им кажа къде е брат ми. Казаха, че ако не им съобщя, ще убият децата ми, едно по едно. След това ме заплашиха, че ще убият и децата, и родителите ми, ако кажа и дума. След това убиха Джак... — Гласът ѝ пресекна. Тя преглътна и продължи: — Убиха съпруга ми, за да ми покажат, че намеренията им са сериозни.

— А вие не знаете къде е брат ви, така ли? — попита тихо Кастило.

Тя поклати глава.

Кастило сложи ръка върху нейната.

— Слушайте ме внимателно, госпожо Мастърсън. Имате думата ми, че никой няма да нарани децата ви. Нито пък родителите ви. Нито пък вас...

— Просто не знаех какво да направя. Затова не...

— Господин Кастило, президентът чака! — обяви нетърпеливо специален агент Уилки от Тайните служби.

— Значи ще му се наложи да почака — сопна се Кастило и отново погледна към госпожа Мастърсън.

Тя клатеше глава и се усмихваше през сълзи.

Той я погледна въпросително.

— Знаех, че ще трябва да кажа на някого — продължи тя. — Струва ми се, бях права, като се спрях на вас.

— Не разби...

— Според вас колко са хората, които биха накарали президента да чака?

— Това просто показва, че действам импулсивно — отвърна Кастило.

— Не, господин Кастило. Вие сте точно такъв, какъвто ви описва господин Дарби.

Той изви вежди. Тя поясни:

— Непоклатим мъжага, точно човекът, който би искал да е в твоя ъгъл, когато те хванат натясно.

— Ако вярвате на тези думи, госпожо, бъдете спокойна, във вашия ъгъл съм.

— Господин Кастило, за бога, президентът ви чака! — подвикна специален агент Уилки.

— Ще се върна веднага щом мога — обеща Кастило.

Тя се надигна и го целуна по бузата.

— Благодаря ви.

След тези думи се върна на мястото си. Кастило вдигна поглед към полковник Торине.

— Нали чу всичко?

Торине кимна отсечено.

— Ще дойдеш ли с мен? Може да се наложи да разчитам на свидетел.

— Разбира се — отвърна Торине и извика: — Бил, слизам. Самолетът е твой.

— Слушам, господине.

Когато специален агент Уилки видя, че Торине тръгва след Кастило, той се обърна изненадан.

— Президентът не каза нищо за втори човек, господин Кастило.

— Значи ще се изненада, когато види полковник Торине, нали?

Щом застанаха на пистата до „Глоубмастъра“, специален агент Уилки заговори в микрофона на ревера.

— Господин Кастило настоява да доведе и пилота.

— Не просто пилота, приятелю — поправи го грубо Торине. — Полковник Джейк Торине от Военновъздушните сили на САЩ.

— Казва се Торине — обясни в микрофона специален агент Уилки.

Трийсет секунди по-късно специален агент Уилки получи нареждане.

— Качете се в „Юкона“, господа, ще ви заведе при президента.

Трийсет секунди след като се качиха на задната седалка, Торине докосна рамото на Кастило и посочи през прозореца.

Кастило погледна навън и видя войници, въоръжени с пушки „Кар-16“, обградили „Глоубмастъра“.

— Не знаех, че поверяват пушки на военновъздушните сили — отбеляза Кастило.

Торине се подсмихна.

— Тези не са от военновъздушните, глупчо. Войници са, почти съм сигурен, че са от Специалните части или „Делта форс“. Поне един от тях е „Грей фокс“. Това е сержант Орсън, нали?

Кастило погледна. Единият беше висок рус взводен сержант, който се казваше Орсън. За пръв път Кастило бе видял снайперист от „Грей Фокс“ в Коста Рика, където Орсън много професионално бе ликвидирал двама от терористите, откраднали самолет „727“.

— Дяволите да го вземат, наистина е Орсън.

„Какво, по дяволите, ставаше тук?“

„Юконът“ спря пред стълбите, които отвеждаха на огромен „Боинг“, и Кастило и Торине слязоха. Огромен брой хора пазеха, включително две жени, очевидно агенти от Тайните служби.

Едната заговори в микрофона на ревера си, след това се обърна към Кастило и Торине.

— Можете да се качите, господа — покани ги тя. — Президентът ви очаква.

XII.

(ЕДНО)

На борда на „Еър Форс Едно“
Военновъздушна база „Кислър“
Билокси, Мисисипи
20:50, 25 юли 2005

Въпреки че и преди бе виждал самолета на президента, Кастило никога не се бе качвал.

Първото, което забеляза, когато влезе, бе, че интериорът с нищо не прилича на другите „Боинг 747“, които бе виждал. Вместо редиците седалки, той видя президентския печат на кремава стена — дълга поне петнайсет метра — от лявата страна чак до самия ѝ край.

Второто, което забеляза, бе агент на Тайните служби, застанал в коридора отляво. Кастило бе чувал, че апартаментът на президента е на носа на самолета, и реши: „Този тук пази президента“, когато чу гласа на втори агент. Този му беше познат.

— По коридора чак до вратата — посочи Джоуел Исаксън. След това добави: — Радвам се да те видя, Чарли.

Кастило разтърси ръката на Исаксън, без да каже и дума.

Вратата бе в края на коридора. Когато Кастило приближи, се появи нов агент от Тайните служби и отвори.

Той влезе и се озова в сравнително просторна конферентна зала. Имаше голяма маса с осем кожени стола. Всичките бяха снабдени с колани.

Около масата бяха насядали държавният секретар, доктор Натали Кохън, секретарят на Вътрешна сигурност, почитаемият Матю Хол; директорът на Националното разузнаване, посланик Чарлс Монтвейл; и генерал Алън Нейлър, главнокомандващ Централното командване. Президентът на САЩ се бе отпуснал на кожено канапе до вътрешната стена и говореше по телефона.

Когато видя Кастило, той се усмихна, даде му знак да влезе и да се настани до масата. Когато забеляза полковник Торине, махна и на него да влезе и да седне.

Държавният секретар и секретарят на Вътрешна сигурност се усмихнаха на Чарли. Генерал Нейлър му кимна, а директорът на Националното разузнаване го погледна със смесица от любопитство и неодобрение.

Президентът продължи да говори по телефона.

— Миличка, Чарли Кастило току-що влезе. Ще ти позвъня по-късно.

Президентът остави слушалката на стената и приближи до Кастило. Чарли понечи да се изправи, ала президентът махна с ръка и не му позволи, след това стисна дланта му.

— Радвам се да те видя, Чарли — започна той, след това се обърна към Торине. — И вас също, полковник. Малко се учудих, че вие сте на „Глоубмастъра“, но след това се сетих, че няма защо да се чудя. Вие двамата с Чарли сте нещо като екип, нали така?

— Да, господине, може и така да се каже.

— Навън още ли е горещо? — попита президентът, мина на челното място на масата и седна.

— Горещо и влажно, господине — отвърна Чарли.

— Разумните хора не идват в Мисисипи наскоро — заяви небрежно президентът — нито пък в Минесота посред зима. Разумните хора отиват в Северна Каролина, за да останат там целогодишно.

Всички се разсмяха по задължение.

— В момента има две неща — стана сериозен президентът. — Първо, тъй като не мога да остана за погребението колкото ми се иска, ще направим фотоцеремония, когато госпожа Мастърсън придружава свалянето на ковчега от самолета. Ще има и оркестър. В момента го уреждат. Доколкото разбрах, разполагаме с около петнайсет минути. Това е достатъчно време, за да задействаме второто.

Той бръкна под масата и извади износено кожено куфарче. Отвори го, извади два комплекта документи и ги подаде на генерал Нейлър.

— Прочетете ги, генерале.

— Веднага, господине.

Нейлър ги извади, погледна ги за момент, след това зачете.

— „Строго секретно по заповед на президента.“

— „Белият дом, Вашингтон, окръг Колумбия, 25 юли 2005.“

— „Президентът постановява:“

— „Бе установено, че убийството на Дж. Уинслоу Мастърсън, заместник-посланик на САЩ в посолството в Буенос Айрес, Аржентина; похищението на съпругата на господин Мастърсън, госпожа Елизабет Лоримър Мастърсън; убийството на щаб-сержант Роджър Маркъм от морската пехота на САЩ и опитът за убийство на специален агент Елизабет Т. Шнайдер от Тайните служби разкриват недвусмислено съществуването на терористичен замисъл, който цели да нанесе сериозни щети на интересите на Съединените щати, на дипломатическите мисии и граждани, следователно проблемът не може да бъде пренебрегнат.“

— „Бе установено, че усилията и действията, предприети от американското правителство за откриването и спирането на индивидите, извършили тези терористични актове, и за предотвратяването на други подобни, налагат използването на тайни методи на действие.“

— „Незабавно да бъде създадено тайно звено за откриване самоличността на терористите, извършили убийствата и похищението. Новото звено ще се нарича Звено за организационен анализ към Вътрешна сигурност. Звеното ще разчита на финансова подкрепа от президента. Кадрите на звеното ще бъдат посочвани от командващия звеното и одобрявани от президента.“

— „Майор Карлос Г. Кастило от Специалните части на Американската армия се назначава за командващ на звеното за организационен анализ. Решението влиза в сила незабавно.“

Генерал Нейлър спря да чете и вдигна поглед към президента.

— За свидетел на създаването на новото звено е посочена госпожица Кохън в качеството си на държавен секретар, господин президент.

Единственият звук в стаята бе климатикът, който бълваше хладен въздух.

— Тази оглушителна тишина, майор Кастило — заяви тихо президентът — ми подсказва, че всеки един от присъстващите се опитва да измисли правдоподобна причина защо да се откаже от звеното и как по-дипломатично да ми поднесе аргументите си. Затова, позволете ми да ви спестя усилията. Решението ми не подлежи на коментар.

Президентът огледа седналите около масата и продължи:

— Не само че искам негодниците, които застреляха Мастърсън и сержант Маркъм, да бъдат заловени, ами искам да изпратя послание на онзи, който стои зад това деяние и си въобразява, че убийството на американски дипломат ще му се размине безнаказано, да разбере, че този президент ще бъде безпощаден и няма да позволи подобно нещо да се случи отново.

— Господин президент — обади се посланик Монтвейл. — Позволете да попитам какво общо имам аз с майора?

— Радвам се, че попита, Чарлс — отвърна президентът. — Нека сега да се уверим, че всички са наясно. Това се отнася и до Натали, и Том, разбира се, и до останалите секретари, и до главния прокурор. И вие, и те ще му осигурявате всичко, което той прецени, че му е необходимо, за да изпълни докрай мисията, която съм му възложил. Затова пък той е отговорен само и единствено пред мен. Наясно ли сте всички?

— Много е възможно да възникнат проблеми...

— Чарлс, ще ги обсъждаш с майор Кастило — прекъсна го президентът. — Нали ме чу, че въпросът не подлежи на обсъждане?

— Да, господин президент.

— Това беше основното — заяви президентът. — Сега искам господин Кастило да ни каже докъде сме стигнали и какво ще предприемем оттук насетне. — Той погледна Кастило. — Казвай, Чарли.

Кастило едва сега усети, че е седнал с изпънат гръб на самия край на стола, също като дете, което се страхува да не изпусне и дума, казана от по-възрастните.

Понечи да се изправи в знак на уважение.

„Я чакай малко!

Ако го сторя, ще излезе, че един нищо и никакъв майор докладва на по-висшестоящите и че очаква от тях мъдри думи и напътствия.

Доколкото разбирам, президентът не иска подобно нещо от мен.“

Вместо да стане, той се отпусна назад в стола и скръсти ръце на гърдите си, сякаш за да събере мислите си, което не бе далече от истината.

Забеляза, че генерал Нейлър и полковник Торине го наблюдават с искрено недоумение.

„Я да видим дали ще ми се размине.“

— Господин президент — започна той и се изправи. — Когато господин Дарби разпитваше госпожа Мастърсън в Немската болница — господин Дарби е представителят на ЦРУ в Аржентина и близък приятел на семейство Мастърсън, — тя заяви, че не знае абсолютно нищо за похитителите си. Тогава реших, че лъже...

— Ти ли, майоре, реши, че лъже? — прекъсна го нагло Монтвейл.

— Да, посланик Монтвейл, аз реших — отвърна Чарли и срещна погледа му. — По-късно и господин Дарби, и посланик Силвио се съгласиха с преценката ми.

— За какво е излъгала, Чарли? — попита президентът.

— По-скоро пропусна да каже някои неща, господине, не мога да кажа, че е излъгала. Тогава каза, че не помни никакви подробности около отвличането. Не ѝ повярвах.

— Очевидно жената — намеси се отново Монтвейл — е била под стрес...

Президентът вдигна ръка, за да накара Монтвейл да замълчи.

Кастило погледна президента, след това продължи:

— Тъкмо преди да излетим от „Езейза“ — летището на Буенос Айрес — дадох на госпожа Мастърсън отличието, Великия кръст на Освободителя, който бе закачен върху знамето на ковчега лично от президента на Аржентина. Тя изрази пред мен съжалението си за смъртта на сержант Маркъм и за състоянието на специален агент Шнайдер. Не бях твърде любезен с нея. Тъкмо се бях върнал от болницата, където специален агент Шнайдер беше с обездвижена челюст след тежка операция, а секунди преди това бях минал покрай ковчега на сержант Маркъм. — Тогава ѝ казах, че ако е била искрена, Маркъм може би щеше да е жив, а Шнайдер нямаше да лежи простреляна на три места.

— Ти си я нарекъл лъжкиня в лицето, така ли, Чарли? — попита Натали Кохън, неспособна да повярва.

— Да, госпожо, точно така.

— Каква беше реакцията ѝ? — попита тихо президентът.

— В момента не реагира, господине, но тъкмо преди да слеза от самолета, ми каза, че след като е вече в Съединените щати, може да говори. Разкри, че похитителите са искали да разберат къде е брат ѝ...

— Брат ѝ ли? — попита президентът.

— Жан-Пол Лоримър, господине. Работи за Обединените нации в Париж. Госпожа Мастърсън твърди, че похитителите са заплашили да убият децата ѝ, ако не им каже, а ако спомене и дума, щели да убият и децата, и семейството ѝ. Убили господин Мастърсън, за да докажат колко са сериозни намеренията им.

— Мама му стара! — възкликна президентът на САЩ.

— Господин президент — намеси се госпожа Кохън, — вече няколко дни се опитваме да открием господин Лоримър, но без успех. Знаем само, че не е в апартамента си, а не е и на работа.

— Госпожа Мастърсън каза, че няма никаква представа къде се намира брат ѝ — каза Кастило.

— Защо, майоре — попита Монтвейл, — госпожа Мастърсън е решила да се довери на вас, а не на посланик Силвио или на семейния приятел от ЦРУ?

— Сигурно защото вече сме в Щатите — отвърна Кастило.

— Разрешете да се намеся, господин президент — обади се Торине.

Президентът кимна.

— Бях свидетел на разговора между майор Кастило и госпожа Мастърсън — призна Торине. — Причината да се довери на майор Кастило са били думите на господин Дарби за майора.

— По-точно? — попита Монтвейл.

— Очевидно, господине — отвърна Торине, — господин Дарби е казал на госпожа Мастърсън, че майор Кастило е — цитирам дословно — „непоклатим мъжага, точно човекът, който би искал да е в твоя ъгъл, когато те хванат натясно.“

Президентът наклони глава на една страна и се усмихна.

— Този път съм напълно съгласен с мнението на представител на ЦРУ. Това, предполагам, е достатъчно красноречив отговор на въпроса ти, Чарлс.

— Да, господин президент.

Кастило забеляза, че генерал Нейлър тихо кашля. От опит знаеше, че това е начинът му да прикрие усмивката си.

„Майната ти, посланик Монтвейл, надут тъпанар!“, мислеше си Чарли, след това се овладя.

„Пак ли започваш, глупако?“

Задължително трябва да се опиташ да се сработиш с Чарлс Монтвейл, директора на Националното разузнаване.

Видяхте се преди десет минути и той вече реши — сигурно има защо — че К. Г. Кастило е един арогантен дръвник, на когото трябва на бърза ръка да му се покаже къде му е мястото.

Най-лошото, което можеш да причиниш на тип като Монтвейл, е да го унижиш пред колегите му и пред президента на САЩ. Нито ще забрави това, нито ще ти прости.“

— Чарли, защо според теб на тези хора им трябва братът? — попита президентът. — И кои са те според теб?

— Нямам никаква представа, господин президент — призна Чарли. — Но мисля, че ако поговоря с него — стига да го открия, — много неща ще се изяснят.

— От Обединените нации казват, че не знаят къде е, така ли, Натали? — попита президентът.

— Опитяхме се да се свържем с него, когато отвлякоха госпожа Мастърсън, за да съобщи той на семейството, тъй като баща им, посланик Лоримър, има сериозни проблеми със сърцето. Така и не успяхме да го открием. Всичко, което успяха да разберат от посолството ни в Париж, бе, че колата му е в гаража, дрехите — в апартамента, все едно че е заминал някъде на почивка. Очевидно той сам си е бил шеф и е ходел където реши и когато реши.

— Тези негодници убиха, за да покажат колко много им трябва въпросният Лоримър — натякна президентът. — Животът му е в опасност. Няма ли да съобщите на Обединените нации? Те да не би да искат да се измъкнат?

— Господине, предполагам, че Обединените нации и в Ню Йорк, и в Париж знаят за убийството на Мастърсън.

— Но не знаят какво госпожа Мастърсън е казала на Чарли, нали?

— Не, господине. Веднага ще се свържа по телефона с посланика ни в ООН и ще му разкажа, ако разрешите.

— Предпочитам да не го правите — намеси се Кастило.

— Защо не? — попита любопитно Натали Кохън без да се обижда.

— Нещо ми подсказва, че не бива да го правим.

Държавният секретар погледна президента. Той бе замислен.

— Искам да ви кажа нещо важно, така че внимавайте. — Ще се съобразим с усета на Кастило не защото съм съгласен с него, а защото не съм сигурен, че ще стане по-добре, ако го пренебрегнем. Освен това аз съм единственият, който може — и от време на време ще го правя — да пренебрегва мнението и решенията му. Разбрахме ли се?

— Да, господине — примири се секретар Кохън.

— Какво смяташ да правиш, за да откриеш липсващия брат, Чарли?

— Ще замина за Европа, за да се опитам да го намеря.

— Кога?

— Веднага щом се уверя, че госпожа Мастърсън и децата ѝ са на сигурно място, господине. Дал съм ѝ думата си, че ще бъде в безопасност.

— Ще бъде — потвърди президентът. — Забеляза ли приятелите си от „Делта Форс“, Чарли?

— Да, господине, забелязах ги.

— Главният прокурор се съгласи с мен, че положението изисква намесата на войската за осигуряване защитата на семейство Мастърсън. Очевидно времето им е ограничено и те не могат да останат да ги пазят вечно, но поне за момента семейство Мастърсън са на сигурно място.

— Госпожа Мастърсън беше помолила специален агент Шнайдер да потърси частен детектив. Ще направя каквото мога по въпроса.

— И заминаваш за Европа веднага след като приключиш с всичко това, така ли?

— Да, господине.

— Искаш ли да пътуваш до Вашингтон с нас? Предполагам, че от Вашингтон ще стигнеш до Европа по-бързо, отколкото от Билокси.

— Господине, помолих братовчед си да докара семейния самолет тук. Предпочитам да използвам него.

— Няма ли да вземеш „Еър Форс“? Някой „Гълфстрийм“?

— Според мен, господине, е по-добре да използвам цивилен самолет. Не се набива толкова на очи.

— Да не говорим колко скъпо излиза. По този въпрос мислил ли си? Кой ще плаща?

— Господине, последния път, когато го използвахме — по време на операцията за „727“, пътувахме с него от Мексико до Коста Рика, —

бе даден под наем на Тайните служби. Надявах се да успеем и този път да направим така.

Президентът погледна секретар Хол. Тайните служби бяха станали част от Вътрешна сигурност.

— Ще има ли проблем, Мат?

— Не, господине — отвърна Хол и добави: — Тук е, Чарли. Фернандо е в хангара, където... ще проведем церемонията.

— Добре, тогава — реши президентът. — Има ли нещо друго? Екипировка, хора, какво ти трябва?

— Списъкът е дълъг, господине.

Президентът му даде знак да продължи.

— Искам да спра във Форт Браг и да взема сателитна радиостанция от „Грей Фокс“ и радист. Искам още една, която да бъде инсталирана в комплекса „Небраска“, а трета — изпратена в посолството в Аржентина, също с радист.

— Това не е проблем, нали, генерал Нейлър? — попита президентът.

— Абсолютно никакъв, господине. Веднага ще съобщя на генерал Макнаб.

— Нещо друго, Чарли?

— Да, господине. Искам да взема назаем един от пилотите на полковник Торине, който е правил презокеански полети. Аз никога не съм летял през океана.

— И това не би трябвало да е проблем, нали, полковник?

— За съжаление, проблем има — намеси се Торине. — Досега не си бях давал сметка, че майор Кастило не е достатъчно доволен от летателните ми умения. Аз съм съсипан и безкрайно унижен.

— Искаш да кажеш, че искаш да пилотираш неговия самолет ли? — попита с усмивка президентът.

— Разбира се, господине.

— Значи въпросът е решен — заяви президентът.

— Благодаря — обърна се Кастило към Торине.

Президентът погледна часовника си.

— Не разполагаме с повече време. Трябва да си сменя ризата. През това време ти можеш да продължиш със списъка със заявките.

Той излезе от конферентната зала.

Кастило усети студения поглед на Монтвейл.

— Какво друго можем да направим за теб, майоре? — попита той, като наблегна на „майор“.

Кастило погледна държавния секретар.

— Ще ми трябва малко помощ с паспортите ми, госпожо.

— Паспорти в множествено число ли чух? — попита Монтвейл.

— Влязох в Аржентина с немския си паспорт...

— Моля? — прекъсна го Монтвейл.

— Майор Кастило има двойно гражданство, господин посланик — повиши глас генерал Нейлър, неочаквано и рязко. — Понякога използва немската си националност — при това винаги много разумно — когато изпълнява някоя тайна мисия.

„Да не би любещият чичо Алън да ми се притече на помощ?

Или го направи, защото отношението на Монтвейл започна да го дразни прекалено много?

Може би и двете. В една от безкрайните си лекции, преди да отида в «Уест Пойнт», той ми каза да не забравям, че когато си извоювам ранг и положение, не бива да се самозабравям пред останалите, особено в присъствието на други.

Което аз пренебрегнах, когато смачках просто за удоволствие лейтенанта гвардеец, и то пред ефрейтор Лестър Брадли, който не пропусна нито една моя дума.

Което, разбира се, доказва, че съвсем не съм добрият офицер, за какъвто се представям.“

— Продължете, майоре — нареди Нейлър.

— Генерале, Госингер е записан в имиграционните...

— Госингер ли? — прекъсна го отново Монтвейл. — Кой е Госингер?

Този път държавният секретар се притече на помощ на Кастило.

— Чарлс — заговори тя. — Може би няма да е зле, ако оставим майор Кастило да довърши поне едно изречение, преди да му се нахвърлим с въпроси.

В първия момент Монтвейл я зяпна вбесен. След това, очевидно прецени, че Натали Кохън като държавен секретар е не само най-висшестояща в кабинета на президента — което означава, че има най-много власт сред събралите се, — но е и близка приятелка с президента, следователно не бива да я ядосва.

— Извинете, майоре — кимна Монтвейл. — Продължете, ако обичате.

— Аржентинците знаят, че Госингер е влязъл в страната, доктор Кохън — продължи Кастило. — Но нямам печат на излизане. Просто късметът ми се усмихна, защото не ми се наложи да извадя за проверка американския си паспорт, който няма входен печат, нито германския, който щеше да съсипе прикритието ми. Така че официално Госингер е все още в Аржентина и ми се иска да го изтеглим оттам.

— Ясно — отвърна тя. — Предлагам да ви издадем нов американски паспорт, който по очевидни причини няма да има печати, а след това ще накараме ЦРУ да ви направят изходен печат на немския паспорт. В отдела им по документация работят виртуози. — Тя погледна Монтвейл. — Нали така, Чарлс?

— Изглежда това е най-доброто решение — примири се Монтвейл.

— Ще ми трябва снимка — продължи доктор Кохън.

— В бюрото ми в комплекс „Небраска“ има — обясни Кастило.

— Чарли, ако ми дадеш и двата си паспорта, преди да приключим тук — предложи секретар Хол, — ще накарам Джоуел Исаксън да вземе снимката, след това да оправи всичко в Ленгли. Той познава когото трябва. — Обърна се към Монтвейл. — Нали може така, Чарлс?

— Каквото е необходимо, за да се свърши по-бързо работа.

— Искаш ли аз да се обадя на директора на Централното разузнаване, Чарлс, или предпочиташ ти да му позвъниш? — попита Натали Кохън.

— Ще му се обадя — реши Монтвейл.

— Нещо друго, Чарли? — попита тя.

— Да, госпожо, още едно нещо. Има агент на ФБР, изпратен в посолството ни в Монтевидео. Казва се Дейвид Уилям Юнг Младши. Беше изпратен в Буенос Айрес след похищението на госпожа Мастърсън, защото бяха необходими хора с опит в отвличанията.

— Какво той? — попита Монтвейл.

— Проявява прекомерен интерес към мен — призна Кастило.

— И аз бих проявил, ако съм агент на ФБР и сложат някакъв младок, армейски майор, да се разпорежда с всички — сопна се Монтвейл.

Кастило погледна Кохън и Хол и по погледите им разбра, че са разбрали за какво става въпрос.

— И второ — продължи Чарли, — източник, на когото разчитам, бивш висш офицер от ФБР, който познава специален агент Юнг, ми каза, че не вярва Юнг да се занимава с онова, с което се твърди, че се занимава, а именно пране на пари.

— Опитът отдавна ми е показал, че ФБР не се доверява на аутсайдери — намеси се отново Монтвейл. — И кой точно ги каза...

Вратата се отвори.

Джоуел Исаксън надникна в конферентната стая.

— Моля да ме извините.

— Президентът моли господин Кастило да го придружи.

— Искам да знам с какво се занимава Юнг — заяви бързо Чарли.

Държавният секретар кимна. Секретарят на Вътрешна сигурност вдигна палци.

Кастило се изправи и бързо тръгна към вратата.

— Чарли — подвикна Хол. — Източникът да не би да е приятелят от Виена?

— Да, господине.

— В миналото беше надежден, нали? — попита Хол.

— О, да, господине — потвърди Чарли и излезе.

Исаксън затвори вратата.

— Той не ми отговори на въпроса — заяви Монтвейл.

— Президентът го повика, Чарлс — обясни Хол.

— Не съм свикнал разни дребни офицерчета да не отговарят на въпросите ми, когато ги питам нещо, и, честно казано, отношението му никак не ми харесва — продължи да се перчи Монтвейл.

— Чарлс — обади се държавният секретар. — Може ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

— Доколкото на мен ми стана ясно от тази среща, поне така даде да се разбере президентът, поне той се доверява на Чарли, нещо, което ти може и да не одобряваш...

— Разбрах ти намека — прекъсна я саркастично Монтвейл.

— Доколкото аз разбрах от тази среща, Чарлс — обади се и секретар Хол, — президентът даде ясно да се разбере, че Чарли

Кастило дължи обяснения единствено и само на него. Да не би да не съм разбрал?

Монтвейл погледна държавния секретар за помощ. След като стана ясно, че тя няма да каже и дума, той стана.

— Трябва да се освежа преди церемонията. Един господ знае колко време ще стоим на жегата и влагата...

(ДВЕ)

Президентският апартамент на борда на „Еър Форс Едно“
Билокси, Мисисипи
21:05, 25 юли 2005

— Чарли — започна специален агент Исаксън, когато сложи ръка на бравата на президентския апартамент. — Том Макгайър донесе една чанта за теб.

— В която има, отчаяно се надявам, летни дрехи.

— Точно така. Има и един 45-и калибър. Трябваше да кача сака на борда, затова се наложи да прегледам какво е сложено вътре.

— Къде е?

— Вътре. — Исаксън посочи вратата до президентския апартамент. — Това е медицинският център. Ако президентът те освободи навреме, сигурно ще успееш да свалиш тези вълнени дрехи. В хангара ще бъде като в пещ.

— Когато се качиш на небето, Джоуел Исаксън, ще бъдеш възнаграден.

Исаксън се усмихна, след това отвори вратата към президентския апартамент.

Очевидно това бе личният кабинет на президента. В него имаше бюро и кожен стол с висока облегалка, два фотьойла пред бюрото и канапе зад него.

— Господин президент — провикна се Джоуел Исаксън. — Майор Кастило е тук.

— Влизай, Чарли — обади се президентът. — В банята съм. Влизай и все направо.

Чарли влезе направо и завари президента на САЩ да се подпира с една ръка на скрин, докато си обува панталоните. В малкото помещение бяха сложени две единични легла. Върху едното бе метнат костюмът, който президентът току-що бе свалил, а на другото лежеше сакото, което щеше да сложи.

— Ще ти бъде топло с тези дрехи — заяви президентът, докато натъпкваше ризата в панталоните.

— Том Макгайър ми е донесъл летен костюм, господине.

— Щом приключим, веднага се преоблечи. Бързо. Господ и охраната на президента не чакат никого, включително и президента.

— Така е, господине.

— Няма да се бавим. Първо, един бърз въпрос. Какво представлява госпожа Мастърсън?

— Висока и елегантна. Много интелигентна.

— Ще плаче ли, има ли опасност от истерии?

— Съмнявам се, господин президент.

— Слава богу. Така. В конферентната зала не ти казах, че за да те запазя далече от злите погледи и езици в Белия дом, искам да стоиш колкото е възможно по-далече от там.

— Слушам, господине.

— Освен това казах поверително на Мат Хол, че той ще бъде свръзката между нас. С други думи, ще образуваме нещо като триъгълник. Ако по някаква причина го няма, на телефонистите е казано да прехвърлят разговорите ти директно при мен, а за теб има пропуск по всяко време в Белия дом. Само представи документ за самоличност и ще те пуснат.

— Слушам, господине.

— Натали Кохън не е особено доволна от създаването на звеното, но ще се примири. На директорите на ЦРУ и ФБР ще им хареса още по-малко, но и те няма да се противопоставят. Чарлс Монтвейл е категорично против. Знам защо. Подозирам, че вече търси недостатъците ти, за да ги изтъкне пред мен. Ще поговоря с него. Ако ти създава проблеми, кажи на Мат Хол. Или на мен.

— Добре, господине.

— Как според теб прие звеното генерал Нейлър? — попита президентът.

— Господине, струва ми се, че реакцията му беше много подобна на моята.

— По-точно?

— Че давате прекалено голяма отговорност и власт на един нисш офицер.

— Премислил съм добре, Чарли. Не е набързо взето решение.
Върви да се преоблечеш.

(ТРИ)

Военновъздушна база „Кислър“
Билокси, Мисисипи
21:20, 25 юли 2005

Джейк Торине бе застанал до последното стъпало пред „Еър Форс Едно“, когато Чарли Кастило излезе. Видяха, че „Глоубмастър III“ бе влязъл през огромните врати на просторен хангар и че хангарът е пълен.

Пред него и вътре, ограничени от възжени бариери и кордон пожарникари, се бе събрала огромна тълпа зрители.

По-навътре в хангара се бяха струпали летци от Военновъздушните сили. До тях бе готов оркестър на морската пехота. Имаше малък подиум и катедра с президентския печат в самия край на хангара. Най-отзад бяха подредени поне петдесет американски знамена — „естествено, че са петдесет, по едно за всеки щат“ — разположени от двете страни на президентското знаме.

До него бе поставено знамето на държавния секретар, на секретаря на Вътрешна сигурност и чисто новото знаме на директора на Националното разузнаване. След тях бяха подредени знамената на армията, флота, Военновъздушните сили, морската пехота и бреговата охрана и още десетина лични знамена — „червеното с четирите звезди е на Нейлър“, — поставени специално за церемонията, повечето от които поставени на платформата.

Пред подиума бе отряд от десет морски пехотинци в парадни униформи, а до тях втори отряд, съставен от по двама представители от останалите видове въоръжени сили, под командването на лейтенант в изпъната парадна униформа.

Пред подиума бяха спрели две черни катафалки, готови да приемат ковчезите.

„Добре организирано. Ще сложат Маркъм до Мастърсън.“

— Много впечатляващо — каза Торине, когато „Юкон“ на Тайните служби спря пред „Глоубмастъра“.

— Белият дом води всичко това като реч, посветена на външната ни политика — обясни агентът от Тайните служби, който шофираше „Юкона“.

Доказателство за думите му бе огромната тълпа журналисти и оператори, също и фотографи, скупчили се зад бариерите и кордона пожарникари от двете страни на подиума.

Кастило и Торине слязоха от „Юкона“ и пред тях се изправиха четирима войници със зелени барети, въоръжени с „Кар-4“.

— Аз съм полковник Торине, командир на самолет... — започна Торине.

— Въоръжен сте, господине — обърна се един от войниците на *Специалните части* към Кастило. Думите му прозвучаха като обвинение.

„Жалко за усилията ми да скрия пистолета 45-ти калибър под тънкото сако.“

— Да, въоръжен съм.

— Пропуснете ги, сержант — прозвуча глас зад тях. — Не само че за него е позволено, той е един от нас.

Кастило се обърна към нисък, напълно плешив мъж в сако, което едва се закопчаваше на масивните му гърди. Стискаше автомат „Мадсън“.

— Здравсти, Вик — поздрави Кастило и подаде ръка на Виктор Д'Алесандро от *Специалните части* на Американската армия, вече пенсиониран.

— Също като едно време, Чарли — обади се Д'Алесандро. — Накисваш се в лайната и Макнаб идва да те изтегли.

— Ти ли си организирал всичко това?

Д'Алесандро пристъпи към Торине и Чарли мина крачка назад, за да застанат в сянката на крилото на „Глоубмастъра“, където можеха да говорят, без никой да ги чуе.

— Да, аз.

— Много се радвам! — възкликна Кастило. — Кого си повикал?

— Двайсет и четирима снайперисти, повечето „Делта“, и няколко момчета от „Грей Фокс“.

— Мярнах сержант Орсън — призна Кастило. — Всъщност видях го полковник Торине. По дяволите, извинявайте и двамата. Полковник, това е мой стар приятел, Вик Д'Алесандро. Мислех, че се познавате.

— Защо ми се струва, че не си сложил зелената барета, Вик? — подхвърли с усмивка Торине.

— Зарязах я, полковник, след двайсет и седем години. Пенсионираха ме по болест. Сега съм цивилен хитрец, който бозае от две майки. Знаем те аз, полковник — продължи Д'Алесандро. — Ти си командосът, дето върна нашия „727“.

— Почти вярно — съгласи се Торине. — Бивш командос. Когато ме направиха истински полковник, ме наместиха зад едно бюро...

— ... откъдето те измъкна Макнаб, докато Чарли търсеше откраднатия „727“. Ти замина с Чарли за Коста Рика и докара самолета в Щатите, след като Чарли и някои от моите момчета го откраднаха от лошите.

— Виноват — отвърна Торине.

— Той участва и в тази операция, Вик — обясни Кастило.

— Добре дошъл на борда. — Д'Алесандро се усмихна и подаде ръка.

— Какво става, Вик?

— В подробности ли, или в общи линии?

— В подробности.

— Добре. Нейлър се обади на Макнаб и му казал, че шефът ти, Хол, му позвънил и казал, че президентът иска или „Делта“, или „Грей Фокс“, или и двете, за да е сигурен, че нищо няма да се случи на семейство Мастърсън, когато пристигнат. Едва не се наложи да вържа Макнаб, за да го спра да дойде.

Кастило и Торине се разсмяха.

— Организирахме нещата. Вече ви казах, че разполагаме с двайсет и четирима снайперисти, повечето са от „Делта“, четирима са от „Грей Фокс“. Има два „Блекхоук“ и две „Литъл Бърд“ от 160-та. И двете „Литъл Бърд“ са тежко въоръжени. Можем да изтеглим всички на „Блекхоук“, защото никога не се знае какво може да стане. — Човекът, който дава одобрение, е бащата на Мастърсън. Едър, висок мъж. Бащата на вдовицата — казват му „посланик“, сигурно е посланик — е дребен тип, дето за малко не си отишъл от инфаркт. Та останалите се опитват, доколкото могат, да го държат на тъмно. — Бащата на Мастърсън има огромна ферма недалеч. Няма писта, но за хеликоптерите няма да е проблем да кацнат. Ще погребат Мастърсън в гробището на фермата, след служба в малка католическа църква на

някакво село, наречено Делайл, точно до фермата. Искаха да направят помпозно погребение, но старият — бащата на Мастърсън — категорично отказал. — А тук, след като президентът каже каквото има да казва, тялото ще бъде пренесено във фермата с катафалка. Ще присъстват единствено поканени, но очакват на гробището да се изсипят поне триста човека.

— Ти ще се справиш ли с толкова хора?

— Щом се налага. Старият е мобилизирал щатската полиция на Мисисипи. Те са петдесет човека, ръководи ги един подполковник. А баш шефът, един полковник — яко копеле — е тук. Приятел е на семейството. Също и губернаторът. И шерифът, и всичките му заместници.

— Значи няма да има проблем с безопасността на семейството.

— Не — отвърна равнодушно Д'Алесандро. — Но ще ми бъде от полза, Чарли, ако знаех кой е гръмнал Мастърсън и защо. Освен това не е зле да ми кажеш кой иска да гръмне вдовицата и останалата част от семейството.

— Ще ти кажа каквото знам, Вик, но те предупреждавам отсега, че не е много. Нямам никаква представа кои са тези хора. Никаква. Знам само, че има нещо общо с брата на госпожа Мастърсън. Тя — преди малко, веднага след като кацнахме — ми призна, че хората, които са я отвлели в Буенос Айрес, са искали да им каже къде е брат й, и заявили, че ще убият децата и семейството й.

— Тя не им е казала, така ли?

— Тя не знае къде е. Братът работи за ООН в Париж, но така и не успяхме да го намерим.

— Много интересно.

— Каза, че били убили Мастърсън, за да й покажат, че не си играят.

— А ти нямаш представа кой е погнал брата?

— Не. Знам само, че Мастърсън е застрелян с деветмилиметрови куршуми, произведени в Израел, а пехотинецът, който караше колата ми, е убит — и жената от Тайните служби в колата ми беше ранена, — като пъхнали дулото на автомата през прозореца и изпразнили пълнител със същите деветмилиметрови патрони.

— За „Мадсън“ ли говориш?

Кастило кимна.

— Ти откъде знаеш?

— Според мен сержант Маркъм е разбрал какво става, и докато се е опитвал да се дръпне от пътя, е натиснал бутона за сваляне и вдигане на прозореца. Автоматичен е и е заклешил „Мадсъна“.

— Много интересно. Не са много автоматите „Мадсън“. Това ли е всичко, което знаеш?

— Преди малко научих, от разговора с госпожа Мастърсън, че господин Мастърсън е бил застрелян, за да е ясно, че на всяка цена искат да се доберат до брата.

— Някой ще трябва да си поговори още малко с нея — заяви Д'Алесандро.

— Знам. Не знам колко време ще остане, но аз затова съм тук.

— Кой отговаря за тази работа?

— Аз.

— Питам за сега, след като вече са в Щатите. Ами след погребението?

— Аз, Вик.

— Сериозно?

— Президентът току-що ми съобщи.

— Май се опитват да те поразтегнат яко, Чарли?

— На мен ли ми го казваш? — отвърна Чарли. — Искан ми се да те запозная с госпожа Мастърсън, Вик. Ще можеш ли да я успокоиш, че вече е в безопасност?

— И на мен ми се иска да се запозная с нея — отвърна Д'Алесандро. — Сега ли?

Кастило кимна.

Д'Алесандро заговори в микрофона на ревера, който Кастило не бе забелязал досега.

— Трима влизат през страничната врата — обяви той.

(ЧЕТИРИ)

Подполковник Макелрой, адютант на главнокомандващия, бе застанал до стълбите на „Глоубмастъра“.

— Господине — започна той, когато видя, че Кастило и останалите приближават — семейство Мастърсън са сами на борда.

— Казвам се Кастило. Бихте ли се качили, за да предадете на госпожа Мастърсън, че искам да поговоря с нея?

— Господине, госпожа Мастърсън помоли никой да не безпокои семейството.

— Изпълнете нареждането, подполковник — повиши глас полковник Торине.

— Слушам, господине — отвърна подполковник Макелрой и тръгна нагоре по стълбите.

Кастило погледна към товарната част на „Глоубмастъра“. Ефрейтор Лестър Брадли, облечен в парадна униформа, бе застанал мирно и разговаряше с капитан от морската пехота.

Кастило приближи.

— Много си издокаран, ефрейтор — отбеляза той.

— Благодаря, господине.

— Капитане, каква е ролята на ефрейтор Брадли по време на церемонията?

— Мога ли да попитам кой сте вие, господине?

— Казвам се Кастило.

— С други думи, капитане — добави полковник Торине, — той е най-важният човек тук.

Капитанът ги огледа любопитно, след това отговори на Торине:

— Господине, незабавно след церемонията, когато останките на сержанта бъдат пренесени в хангара, ефрейторът ще посрещне ковчега...

— Капитане — прекъсна го Кастило. — В Буенос Айрес съобщих на началника на ефрейтор Брадли, че той ще придружи тялото на сержант Маркъм до дома му. Сигурен съм, че това е било

съобщено на приятелите на сержант Маркъм. Ще ви помоля да го уредите. Направете му място на церемонията.

— Господине, страхувам се, че това няма да бъде възможно...

— Действайте, капитане — нареди строго полковник Торине.

Капитанът се замисли за момент, след това се подчини.

— Слушам, господине.

— Благодаря ви — отвърна Кастило. — Ще се видим по-късно, Брадли.

— Слушам, господине.

Кастило забеляза, че госпожа Мастърсън слиза по стълбите, и забърза към нея.

— Радвам се да ви видя, господин Кастило. Баща ми е тук и колкото по-малко знае за заплахите, толкова по-добре. Той е с болно сърце.

— Разбирам — кимна Кастило. — Госпожо Мастърсън, това е господин Д'Алесандро. Чували ли сте за „Делта Форс“?

— Имаше един ужасен филм — намръщи се тя. — Да не би да искате да кажете, че е истина?

— Да, госпожо. Истинската „Делта Форс“ е съставена от най-добрите в *Специалните части*. Не са каквито ги представят във филмите, но са истински професионалисти. Господин Д'Алесандро е работил с „Делта“ дълги години и е довел двайсет и четири човека, които ще осигурят безопасността ви.

— Това много ме успокоява — въздъхна тя. — Много ми е приятно да се запознаем, господин Д'Алесандро.

— Моите съболезнования за съпруга ви, госпожо — наведе глава той. — Не биваше да се случва.

— Благодаря ви.

Кастило видя много висок, много слаб мъж в елегантен двуреден костюм да слиза по стълбите.

„Господи, колко прилича на Мастърсън! Единствената разлика са бялата коса и тънките мустаци!“

Мъжът се приближи до тях и се усмихна.

— Татко — започна Бетси Мастърсън. — Това са господин Кастило и господин Д'Алесандро. Господа, запознайте се със свекър ми, Уинслоу Мастърсън.

— Приятно ми е — Мастърсън протегна ръка. — Бихте ли ми казали кой от вас е господин Кастило?

— Аз, господине.

— Щях да ви потърся, господине, защото се сетих, макар и ненавреме, че сигурно ще искате да поговорите със снаха ми.

„Акцентът не е като на жител по Мисисипи, на фермер, на черен фермер от Мисисипи. Какъв е този акцент, по дяволите?“

— С какво мога да ви помогна, господине? — попита Кастило.

— Първо бих искал да ви благодаря за всичко, което сте направили за снаха ми...

— Господине, това е напълно ненужно...

— Позволете ми да продължа, господине.

— Извинете, господине.

— Освен това искам да ви попитам като представител на правителството — разговарях с подполковник Макелрой, който нямаше никаква представа за какво говоря — защо, в подобно положение, след като се предполага, че разполагате с всички ресурси на правителството, не сте успели да се свържете с Жан-Пол Лоримър?

Бетси Мастърсън и Кастило се спогледаха.

— Господине... — започна Кастило.

— Бащата на госпожа Мастърсън, посланик Лоримър, е силно притеснен, господин Кастило. И има основание. Той не е добре със здравето и не би трябвало да бъде подлаган на стрес.

— Татко... — започна Бетси Мастърсън.

— Моля те, остави господин Кастило да отговори на въпроса ми.

— Господине, не успяваме да открием господин Лоримър. Госпожа Мастърсън е запозната с проблемите...

— Нима? — попита Мастърсън и погледна снаха си.

— Не исках да ти обяснявам, докато баща ми слушаше.

Мастърсън кимна.

— Бих искал да ви обясня, господине — продължи Кастило, — но сега не е нито времето, нито мястото.

— Той е прав, татко — обади се отново Бетси Мастърсън.

— В такъв случай искам да разбера какво става час по-скоро — заяви Мастърсън. — Родителите ти ще бъдат в плантацията и няма да можем да ги изключим от разговора без... — Той замълча, замисли се, след това кимна, очевидно досетил се за нещо.

— Господин Кастило, имах намерение да ви поканя да останете при нас в плантацията.

— Не бих искал да се натрапвам, господине — опита се да протестира Чарли.

Мастърсън замахна с ръка.

— Има ли някаква причина да бързате? — попита Мастърсън. — Снаха ми и децата, и, разбира се, семейство Лоримър ще бъдат ли в безопасност, ако не сте там?

— Да, господине, сигурен съм, че ще бъдат. Освен щатската полиция, към която сте се обърнали за помощ, господин Д'Алесандро и хората му...

— Мислиш за „Бел Визаж“ ли? — намеси се Бетси Мастърсън.

— А ти какво мислиш за „Бел Визаж“! — попита Мастърсън.

— Там е добре, татко — отвърна тя. — Никой няма да ви безпокои там.

— Значи всичко е уредено. Значи, когато кортежът се отпрати към плантацията, отиваме в „Бел Визаж“. Ще поговорим на спокойствие, след това ще отидем в плантацията. Можете да пътувате с мен. Какво ще кажете?

— Господине, нямам представа какво е „Бел Визаж“.

— Адът на комарджиите на крайбрежието. Там никой няма да ни притеснява.

— Както прецените, господине. Има един проблем. Трябва да се свържа с братовчед си.

— *Братовчед* ли? Сега пък за какво става въпрос?

— Извинете — прекъсна ги Торине. — Чувам, че оркестърът започна.

— Чарли, аз ще поема нещата, докато пристигнеш в... плантацията — обади се Вик Д'Алесандро, когато забеляза, че подполковник Макелрой се приближава към тях. — Полковник, ти с мен ли ще дойдеш, или ще останеш с Чарли?

— Чарли? — обърна се към него Торине.

— Ще се видим в плантацията — реши Чарли.

— Ти остани тук, миличка — разпореди се Уинслоу Мастърсън. — Ще отида да взема вашите и децата. — Той тръгна нагоре по стълбите, след това спря и се обърна. — Ако ви видят с мен, господин

Кастило, може някой да прояви интерес, който е нежелан и за двете страни. Ще стигнете ли до „Бел Визаж“ сам?

— Да, господине.

— В такъв случай ще ви чакам там — отвърна Уинслоу Мастърсън и отново пое нагоре по стълбите.

Кастило погледна Вик Д'Алесандро.

— Имаш ли автомобил, Вик?

— Нито един свободен, Чарли.

— Можеш ли да се свържеш с някого от Тайните служби по радиостанцията?

Д'Алесандро кимна.

— Кажеш ми, че ще ми трябва един „Юкон“ веднага, но не мога да кажа за колко време.

— Ще те послушат ли?

— Ти ще им кажеш, пък да видим какво ще стане.

Д'Алесандро наклони глава на една страна.

— Чуваш ли ме, Огилви? — попита той.

Госпожа Мастърсън го наблюдаваше с огромно любопитство.

— Той има микрофон — обясни Кастило.

— Господин Кастило иска „Юкон“ при „Глоубмастъра“ незабавно — заяви Д'Алесандро. Последва мълчание. — Каза ми само, че иска „Юкон“ веднага.

Д'Алесандро се изпъна и съобщи:

— Идва, Чарли.

— Кажеш им сега да открият Фернандо Лопес — това е братовчед ми, предполагам, че е във ВИП залата, те знаят къде да го намерят — и да го доведат тук.

Д'Алесандро наведе глава и повтори заповедта, след това потвърди.

— Ще го направят.

Бетси Мастърсън срещна погледа на Кастило.

— Свекър ми много прилича на Джак, нали?

— Да, госпожо, и аз мислех за същото.

— Игра на гени — отвърна тя.

(ПЕТ)

Имение „Шангри-Ла“
Провинция Такуарембо
Република Уругвай
23:55, 25 юли 2005

Жан-Пол Бертран гледаше по Си Ен Ен церемонията във военновъздушната база Кислър.

„Голямо шоу спретнаха — мислеше си той с недоволство и възхищение. След това си каза: Това е точно шоу. Някой е застрелял Джак, а те се държат така, сякаш става въпрос за държавния секретар, а той бе най-обикновен заместник-посланик в забутано посолство.

Президентът е организирал шоуто, за да се покаже.“

Този път Жан-Пол гледаше не само заради Бетси и децата, ами заради баща си и майка си. Камерата бе уловила семейството, докато вървяха бавно след ковчега.

„Татко ми се струва добре, остарял, но изглежда добре за човек, който за малко не почина от инфаркт. Мама се занимава само с него. Бащата на Джак е същият като Джак. Също и голямото момче. Как, по дяволите, се казваше? Дали му казват Младши или Трети?“

Камерите не пропусаха нищо, докато семейството се настаняваше до президента. Той не само че целуна Бетси, ами я прегърна състрадателно.

„Това е специално за простолюдието, дето са гласували за него и го гледат в устата какво ще каже. Защо иначе ще е целият този цирк?“

Държавният секретар също прегърна Бетси и я целуна, след това посланика и госпожа Лоримър и накрая децата.

Татко поне има вид на обиден.

Господи, не мога да я понасям тази надута свиня! И тя е същата стока като президента!“

— Скъпи американци — започна президентът и Жан-Пол Бертран едва се въздържа да не изключи телевизора, ала любопитството надделя.

— Изправлям се тази вечер пред вас с две послания. — Едното е от ваше име. — Американският народ изказва искрените си съболезнования на семействата на Дж. Уинслоу Мастърсън и сержант Роджър Маркъм от морската пехота, които отдадоха живота си за Съединените щати. — Второто послание е лично от мен — продължи президентът. — То е отправено към онези, които подло убиха тези добри мъже. — Искам да повторя, че това безобразие няма да остане безнаказано. Наредил съм...

Жан-Пол Бертран изключи телевизора.

„Щеше да ми е приятно да погледам още малко семейството си, но ако затова трябва да гледам как този ръси простотии, просто няма да го бъде.“

XIII.

(ЕДНО)

Апартамент „С“
Казино и курорт „Бел Виста“
Магистрала 90
Билокси, Мисисипи
22:30, 25 юли 2005

Когато тъмносиният, почти черен ГМС „Юкон XL“ спря на ярко осветената алея пред хотела, един от портиерите отвори вратата на шофьора. Беше облечен в униформа на адмирал от имперския руски флот.

— Добре дошли в казино и курорт „Бел Виста“ — поздрави той.
— С какво мога да ви помогна?

— Кажете ми къде да паркирам това чудо — помоли шофьорът.

— Веднага ще повикам вале да паркира автомобила, господине.

— Не — прекъсна го шофьорът и извади картата си от Тайните служби. — Само аз карам този автомобил. Трябва ми подръка, ако се наложи да тръгна бързо.

— Ясно — кимна шофьорът. — Някой от вас, господа, да се казва Костело?

— Името ми е Кастило — обади се Чарли от задната седалка.

— Вие ли сте гостът на господин Мастърсън, господине?

— А-ха.

— Поздравявам ви с добре дошъл в казино и курорт „Бел Виста“, господин *Кастило* — изчурулика отново портиерът и отвори задната врата. — Господин Тредгил, дежурният управител, ще дойде незабавно.

Кастило и Фернандо Лопес слязоха от „Юкона“.

Фернандо Лопес бе огромен мъж — висок метър и деветдесет, сто и десет килограма, с гъста черна коса, мургав. Беше облечен в тъмносин костюм, колосана бяла риза, вратовръзка на червено райе и черни каубойски ботуши.

— Ако ти се пие кафе или нещо друго — обърна се Кастило към шофьора, — няма проблем, защото ще се забавя поне час.

Агентът от Тайните служби кимна, но не отговори. Висок, слаб, елегантен мъж в края на четирийсетте приближи до тях.

— Господин Кастило? — попита той и когато Чарли кимна, му протегна ръка. — Приятно ми е да ви посрещна в казино и курорт „Бел Виста“, господин Кастило. Казвам се Едуард Тредгил и съм дежурният управител. Бихте ли ме последвали?

Той ги поведе към фоайето. От едната страна на огромните широкоекранни телевизори се виждаше как огромният „Еър Форс Едно“ рулира по пистата.

Управителят спря пред асансьора, извади с обигран замах пластмасова карта и отвори вратата на асансьора. След това подаде картата на Кастило.

— И той ще има нужда от същата — заяви Чарли.

— Веднага. — Господин Тредгил извади втора карта и я подаде на Фернандо. — Заповядайте, господине. Вашето име, ако обичате?

— Казвам се Лопес — отвърна Фернандо.

— За мен е удоволствие да ви посрещна в казино и курорт „Бел Виста“, господин Лопес.

— Благодаря ви.

Тредгил се поклони и ги остави да се качат в асансьора.

Кабинката пое нагоре и след малко вратите се отвориха към просторно фоайе. Тредгил ги поведе към една от четирите врати, прокара пластмасова карта през устройството за отваряне, след това се поклони отново.

Апартамент „С“ беше огромен и елегантно обзаведен. Тредгил натисна някакво копче, завесите се дръпнаха и разкриха прозорци от тавана до пода, които през деня сигурно разкриваха зашеметяваща гледка към Мексиканския залив, млечнобелия плаж и магистралата, която се виеше покрай брега. В момента по водите трепкаха няколко светлини, а по магистрала 90 блестеше безспирна върволица от фарове, насочили се на изток.

На масичката за кафе имаше кошница с плодове, а в купа с лед бе оставена бутилка шампанско.

— Ако се нуждаете от нещо, господа — обясни Тредгил, — във всяка стая има бутони, с които можете да извикате етажния сервитьор.

Предлагаме, разбира се, двайтсет и четири часово обслужване по стаите.

— Много ви благодаря — отвърна Кастило.

— Ще желаете ли нещо друго, или да ви оставя?

— Не се сещам за нищо — каза Чарли.

Фернандо Лопес изчака вратата да се затвори след Тредгил, след това отбеляза:

— Като те знам какво представляваш, гринго, сигурен съм, че има много простичка причина да сме в апартамент, където настаняват играчите на бакара, които се самозабравят, когато започнат да губят.

— Играчи на бакара ли? — попита Чарли.

— Да, това е световната щабквартира на хората, които са готови да хвърлят с лека ръка двеста-триста хиляди на бакара. Ти не знаеше ли?

Кастило поклати глава.

— Казвай какво правим тук — настоя Фернандо.

— Благодаря ти, че не попита в джипа — отвърна Кастило.

— Няма ли да ми отговориш?

— Трябва да поговоря с бащата на Мастърсън. Не можем да говорим необезпокоявани у тях — както той казва, в плантацията, — защото бащата на вдовицата е зле със сърцето и не искат да го тревожат. Затова се разбрахме да се видим тук.

— И какво ще обсъждате? Чакай. Ще задам въпроса по друг начин. Какво, мама му стара, става тук?

— За да не се налага да повтарям, защо не почакаш, докато дойде? Сигурно ще пристигне всеки момент, а аз имам нужда да пийна нещо.

— И на мен няма да ми дойде зле — реши Фернандо.

— Какво каза онзи за бутон и етажния сервитьор?

— Тук трябва да има бар — реши Фернандо.

Той се приближи до панел на стената и започна да натиска копчетата. Едно от тях задейства панела, той се измести встрани и отзад се показа малък, но богато зареден бар.

— Еврика, открихме златното съкровище!

Тъкмо си бяха налели и се бяха чукнали, когато Уинслоу Мастърсън влезе в апартамента.

— Не успях да се измъкна достатъчно бързо — обясни той. — Хората бяха готови да ви посрещнат.

— Да, господине — отвърна Чарли. — Позволих си да...

— Вие сте ми гости — махна с ръка Мастърсън. — А една напитка е особено подходяща в този момент.

Той се приближи до бара и си наля от същата бутилка, „Феймъс Граус“, която бе отворил Фернандо.

— За мен е истинска магия как се управлява финансово това място — призна Мастърсън. — Един господ знае колко им струва поддръжката, и тъй като не са в някой благороден бизнес, значи мотивът трябва да е печалбата. Следователно гостоприемството им се ограничава единствено до онези, които са загубили — или най-вероятно ще загубят — огромни суми. Откъде се взеха всички тези хора — а те никак не са малко?

— И аз си мислех същото — обади се Фернандо.

— Извинете ме за нелюбезността, господине. Аз съм Уинслоу Мастърсън.

— Казвам се Лопес, господине. Фернандо Лопес.

— Вие сте от Запада, господин Лопес. Позволете ми да изкажа възхищението си към ботушите ви.

— Благодаря ви, господине. Тексасец съм. От Сан Антонио — обясни Фернандо.

Мастърсън изпи напитката и посегна да си налее още.

— Господин Кастило ми каза, че сте братовчеди — продължи Мастърсън.

— Да, господине.

— Преди години — започна да разказва Мастърсън — имах бизнес дела с очарователен господин в Сан Антонио, който носеше същото малко име като вас, господин Лопес, и вашата фамилия, господин Кастило. Да не би...

— Предполагам, че става въпрос за моя... за нашия... дядо — уточни Чарли.

— А да е имал дядо ви един великолепен бик от породата „Санта Гертруда“, който се казваше Линдън Джей?

— Дядо не само че не се възхищаваше от президент Джонсън — обясни Фернандо, — ами Линдън Джей, още като малък, произвеждаше толкова много мръсотия, че когато трябваше да го кръстим, за да го регистрираме...

— Същото ми разказа и дядо ви — разсмя се Мастърсън. — Както казват, светът е малък.

„Той разведрява обстановката с непринуден разговор — помисли си Чарли. — Отлага момента, когато ще чуе онова, което не му се иска да чува.

Какво да правя? Да го сваля на земята, за да отида във фермата му ли?

Не, мама му стара. Вик е там. Семейство Мастърсън са в безопасност.

Току-що докарахме сина му в ковчег, покрит с националното знаме.

Нека той определя крачката.“

— Много ме заболя, когато разбрах, че е починал — продължи Мастърсън. — Искрени съболезнования и на вас, и на цялото ви семейство.

След това се обърна и се изправи пред прозорците, загледан към трепкащите светлини в залива.

След малко, все още с гръб към тях, Мастърсън заговори отново:

— Знаете ли, че комарджийството цъфти по тези брегове от векове?

— Не, господине, не знаех — отвърна Чарли.

— И аз не знаех, господине — призна Фернандо.

— Първите комарджии са били мошениците, пиратите, които са упражнявали професиите си тук — продължи Мастърсън. — Обикновено отмъквали по-хубавките жени и ценната плячка от корабите, които пресрещали по Мисисипи.

— Нямах представа — обади се отново Фернандо.

— Сигурно затова съпругата ми се въздържа да споменава прадедите ни. Едно е да се гордееш, че са били свободни цветнокожи мъже в Ню Орлийнс още преди войната, а съвсем друго — да обясниш как са постигнали това.

— Моля? — попита Фернандо.

Мастърсън отпи дълга глътка и продължи:

— След битката за Ню Орлийнс Жан Лафит бил помилван заради подвизите си. Също и офицерите, и останалите от хората му. Повечето останали в Луизиана, ала някои, включително небезизвестният негодник капитан Алоя Хамел и синът му капитан Франсоа Хамел, които произлизили от Хаити, а преди това, разбира се, били дошли от Африка, се преселили тук, където земята била по-евтина, имало заливи и кътчета, където можели да разтоварват корабите, които нямало как да минат през митница. — Капитан — по онова време използвали френската дума *maitre* — Хамел и синът му — прочул се като *fil de le maitre*^[1] — когато чул, че Жан Лафит се е върнал на грешния път и тъй като знаел, че властите така или иначе ще тръгнат по следите на останалите оправдани мошеници, решил, че ако промени малко името си...

— Знам какво ще ни кажете — прекъсна го Чарли. — Синът на капитана, нали? Мастърсън.

Уинслоу Мастърсън бавно се обърна към прозореца, усмихна се и кимна.

— С течение на годините — продължи той — семейство Мастърсън се сдобило с доста земя в района. Част от нея била чудесна обработваема земя, друга част — покрита с гори, а пък теренът, на който е построен този ад за комарджиите, е бил никому ненужно блато.

— А сега — усмихна се Фернандо — аз знам какво ще кажете.

— Може би — усмихна се отново Мастърсън. — Преди петнайсет години някакви господа от Лас Вегас поискаха среща с мен, за да говорим за земята. Подозирам, че са останали неприятно изненадани, когато са открили, че не ора бос и гол с помощта на магаре.

Кастило и Фернандо се разсмяха.

— Знам, че бяха много разочаровани, когато им казах, че нямам намерение да продавам. Не им обясних, че не само не ми е приятно да продавам собствеността си, а и че съпругата ми си каза тежката дума. Тя искрено вярва, че собствениците на казина забогатяват за сметка на бедните. — Истина е, че всеки си има цена, а в моя случай хората от Лас Вегас разбраха каква е моята. Предложиха ми умопомрачителна за моите стандарти сума. И този апартамент, който мога да ползвам когато и колкото пожелаая, плюс „пълна поддръжка“, което ще рече, че не плащам за нищо. Предполагам, все още таят надежди да идвам по-

често, да си пийна както трябва и да слеза долу, за да им върна поне част от парите.

Кастило и Лопес се разсмяха.

— Отначало използвах апартамента, за да настанявам хора, които не ми се искаше да приема у дома — обясни Мастърсън и отпи от уискито. След малко добави: — Съпругата ми никога не е влизала тук.

Мастърсън ги погледна и допи чашата. Остави я внимателно на бара и се обърна към Кастило.

— Много добре — каза той. — Стига приказки. Кажете ми, господин Кастило, кой отвлече снаха ми и уби сина ми. Защо? Какво мога да направя, за да отмъстя за смъртта му?

— Добре, господине — кимна Чарли. — Ще ви кажа каквото зная, което не е много. Когато президентът научил, че госпожа Мастърсън е изчезнала и по всяка вероятност става въпрос за отвлечане, той ме изпрати в Буенос Айрес...

— И нямате никаква идея кои са тези хора, така ли? — попита Мастърсън, след като Чарли приключи разказа си.

— Не, господине, нямам. Очевидно имат нещо общо с господин Лоримър. Затова ще се опитам да го намеря. Ако има нещо друго, каквото и да е, за което се сецате и което може да ми бъде от помощ...

Мастърсън кимна замислен.

— Тук има една прослойка, господин Кастило, заможни негри, които могат да проследят родословното си дърво до първите свободни цветнокожи. Става въпрос, че се чувстваме по-добре един с друг, отколкото с другите хора.

— И ние, тексасците, имаме нещо подобно в Сан Антонио — каза Фернандо.

Мастърсън се замисли и продължи:

— Сигурно. Дядо ви спомена, че е имал прадеди и от двете страни, които са загинали край Аламо, когато са се били с мексиканците. Не знам за Тексас, но ние сме малка общност. Повечето сме римокатолици. Изпращаме дъщерите си при монахините в Ню Орлийнс, където завършват гимназия, а синовете и братята ни учат в „Сейнт Станислаус“ тук, на Мисисипи. — Синът ми завърши „Сейнт Станислаус“, аз съм го завършил, баща ми също, дядо ми също.

Завършил го е и Жан-Пол Лоримър, и баща му, а доколкото ми е известно, и дядо му. Майката на Джак и майката на Жан-Пол се познават от йезуитското училище в Ню Орлийнс, а след това са завършили колежа „Спринг Хил“ в Мобайл. Така че е било писано Джак да се запознае с Бетси и двамата да се залюбят още като тийнейджъри. — За огромна изненада на всички ни, връзката им продължи и след като Джак замина за „Нотр Дам“ с баскетболна стипендия. Двамата се ожениха против желанието на двете семейства, две седмици след като Джак се дипломира. Ние бяхме против единствено защото Бетси не беше завършила — тя е с една година по-малка от Джак — и че и двамата са прекалено млади. Техният аргумент — с който най-сетне се примирихме, бе, че ще бъдат разделени от спортната му кариера.

Той замълча и се усмихна.

— Бетси, подозирам, че е така, чула всичко, което се разправя за разхайтените играчи на „Селтикс“, решила, че не може да си позволи да изгуби Джак заради някоя пищна фенка. След като Джак щял да замине за Бостън, тя имала намерение да е неотлъчно до него.

Фернандо и Кастило се разсмяха.

— И тогава, кариерата на Джак бе прекратена най-неочаквано, когато го блъсна камионът с бира. Все се надявах да се върне в плантацията. Каза, че ще го стори в деня, в който се пенсионирам, и нито час по-рано. — Посланикът предложи да положи приеман изпит за дипломатическия корпус и останалите се съгласихме, че идеята е страхотна. Както всички казваха, светът ставаше все по-малък с всеки изминал ден и докато се пенсионирах, Джак вече нямаше да знае само френски и английски, а децата им щяха да видят нещо повече от монахините и братята тук. — С едно-единствено изключение, до сегашното нещастие, животът им вървеше чудесно, точно както ни се искаше на нас със съпругата ми и на посланика и госпожа Лоримър. Единствената неприятност бе неприязънта между Джак и Жан-Пол Лоримър.

Кастило тъкмо поднасяше чашата към устните си.

— Защо? — попита той.

— Отначало си мислехме, че става въпрос за политически различия, но когато помислихме по-задълбочено, разбрахме, че не е възможно това да е причината. Нещата започваха още по времето,

когато двамата са били в „Сейнт Станислаус“. — Мастърсън замълча. — В момента правя това, което съпругата ми нарича „излагаш на показ мръсното ни бельо“. Но вие казахте „каквото и да е“. Искате ли да продължа?

— Да, господине, продължете — настоя Кастило.

— Малко след като Джак стана дипломат, го изпратиха в Париж. Двамата със съпругата ми отидохме да ги видим. Имаха апартамент на „Ке Анатоли Франс“... Познавате ли Париж, господин Кастило?

— Да, господине.

— Мога да се ориентирам от „Триумфалната арка“ до „Плас де ла Конкорд“ без помощта на гид — похвали се Фернандо.

— Срещу Сена, погледнато от „Плас де ла Конкорд“ — продължи Мастърсън, — точно срещу реката, на „Ке Анатоли Франс“, има жилищни сгради. Сещате ли се?

— Да, господине — кимна Фернандо.

— Скъпият квартал — уточни Кастило.

Мастърсън кимна.

— Джак и Бетси — тя беше в доста напреднала бременност — бяха взели апартамент в една от най-скъпите сгради на „Ке Анатоли Франс“. Длъжността му бе толкова нищожна, че за него не бе предвидена квартира; на хора в неговото положение отпускаха незначителна сума, с която да си осигурят квартира. — Джак и Бетси си бяха намерили прекрасен апартамент, от който се виждаше „Бато-Муш“ на Сена, „Плас де ла Конкорд“... и цената, разбира се, беше прекрасна. — Попитах Джак дали е разумно да се перчи с богатството си. Той отвърна, че след като всички знаят каква компенсация е получил, би било лицемерно, ако се правят, че живеят с парите, отпуснати от посолството. По-късно стана по-дискретен. — Както и да е, двамата с Бетси направиха парти в наша чест. Жан-Пол Лоримър също бе в Париж. Беше напуснал Държавния департамент преди няколко месеца — по-късно научих, че малко след като разбрал, че Джак ще бъде изпратен в Париж, постъпил в ООН. Когато съпругата ми научи, че не е поканен на партито, защото двамата с Джак не се разбирали, тя настоя Бетси да го покани. — Нямаше и десет минути, след като Жан-Пол влезе в апартамента, той каза нещо на Джак, което Джак приел като антиамериканско. Разрази се грозна сцена. Бетси се разплака. С две думи, Джак го изхвърли — буквално го изхвърли — от

апартамент. Доколкото знам, тогава са се видели за последен път. — Отначало мислехме, че става въпрос за политически различия — майката на Джак открай време казваше, че Джак е по-голям шовинист патриот от Патрик Хенри — но след като размислихме, разбрахме, ме нещата се коренят още в „Сейнт Станислаус“.

— Нещо не разбирам, господине — обади се Кастило.

— Зеленоокото чудовище, господин Кастило. Нарича се завист — поясни Мастърсън. — Жан-Пол е три години по-голям от Джак. Футболният отбор на „Сейнт Станислаус“ не е върхът, но затова пък имат изключителен баскетболен отбор. Жан-Пол успя да си извоюва място чак накрая. Затова пък Джак успя още в девети клас. Дватама играеха заедно. Джак се превърна в звездата на отбора още от самото начало. И „Селтикс“, и останалите предложиха първо на него, докато беше още в гимназията. — След това дойде стипендията за „Нотр дам“. Жан-Пол отиде да учи в „Спринг Хил“, където не се отличи нито в спорта, нито в училището. Джак беше върхът на игрището, освен че стана и отличник. — След това „Селтикс“ му предложиха договор за огромна сума пари, а малко по-късно го блъсна камионът. Когато получи неприлично голямото обезщетение, двамата със съпругата ми разбрахме, че Жан-Пол е обзет от черна завист — нещо, в което не мога дори за миг да обвиня майка му и баща му, — защото ние бяхме по-заможни от семейство Лоримър. — Жан-Пол стана дипломат като баща си. Първото му назначение беше в Либерия. Когато Джак започна, го изпратиха в Париж. По-късно научих, че през всичкото време е смятал, че аз съм се погрижил. Истината е, че нямах абсолютно нищо общо. Честна дума. — Жан-Пол си подаде оставката и постъпи в ООН. Тогава го изпратиха в Париж. Там завари Джак и Бетси в апартамент на „Ке Анатоли Франс“.

— Виж ти! — възкликна Кастило.

— Макар да ви разказах всичко това, господин Кастило — продължи Мастърсън, — не мога да повярвам, че Жан-Пол има нещо общо с убийството на Джак. Не мога и да допусна, че се е забъркал в нещо незаконно. Той е от хората, които през целия си живот се подчиняват на правилата, но по начин, който им е от полза, защото нямат куража да ги нарушат.

— Да не би да става дума за наркотици? — попита Фернандо. — Това е доста опасен бизнес.

— Просто не мога да го допусна дори като някаква далечна възможност, господин Лопес — отвърна Мастърсън. — Може да има нещо общо с Ирак.

— Едва ли, господине — отвърна Кастило.

— Ако оставя въображението си на воля — продължи Мастърсън, — възможно ли е да се окаже, че Жан-Пол по някакъв начин е ядосал израелците? Тяхната разузнавателна агенция... Мосад? Нещо такова.

— Да, Мосад — кимна Кастило. — Официално се води Институт за разузнаване и специални задачи.

— На Мосад им се носи славата на безпощадни — завърши мисълта си Мастърсън.

— Може и така да е — зачуди се Кастило. Опита се да събере мислите си. — Всички стрелци — и онзи, който е застрелял господин Мастърсън, и сержант Маркъм, и специален агент Шнайдер — са стреляли с деветмилиметрови куршуми, израелско производство.

Усети се прекалено късно. „Боже, дрънкало такова, защо го каза?“

— Не трябваше да го казвам — избъбри бързо той. — Изглежда умът ми не работи както трябва. Това просто доказва, че израелците произвеждат много муниции. Едва ли специален отряд снайперисти от Специалните части на Мосад биха се заели с подобна задача.

— Може би не — съгласи се Мастърсън. — Като се замисля обаче, не бива да изключваме израелското участие.

— От друга страна — продължи замислен Кастило, — тъй като наоколо се търкалят толкова много израелски муниции, може пък Мосад да са ги използвали. Защо не?

— Което ни насочва към Жан-Пол Лоримър и връзките му с французите — отвърна Мастърсън. — Това трябва да е ключът.

— Да, господине, може и да е така. С малко късмет ще бъда в Париж преди посолството ни да затвори. Не че има значение, ако е затворено. Представителят на ЦРУ там ще трябва да се откаже от вечерния си коктейл.

Мастърсън се разсмя.

— Ходили сте в Париж, нали?

— Да, господине.

— И какви са тези коктейли? — попита Фернандо.

— Това е нещо малко за отпускане, което си пийваш по пътя на връщане към къщи — обясни Кастило и двамата с Мастърсън се засмяха.

Фернандо поклати глава. Мастърсън отново се разсмя.

— Добре ли познавахте сина ми, господин Кастило?

— Не — отвърна Чарли. — Но от малкото, което видях, ми допадна.

— Затова ли сте толкова ентузиазирани да откриете тези хора?

— От една страна, да, господине. Но, от друга страна, е лично. Искам да откроя хората, които простреляха специален агент Шнайдер и сержант Маркъм.

— Мислите ли, че правителството ще сподели ентузиазма ви? Или просто ще остави въпроса да отшуми?

— Не очаквам от тях ентузиазъм, господине, но очаквам пълното им съдействие.

— Може да са намесени други приоритети — предположи Мастърсън. — Да не се окаже, че когато обърнете камъка, отдолу ще лъснат червеи, които предпочитат да останат скрити? Може да има някаква връзка с националните интереси.

— Господин Мастърсън, когато бях на „Еър Форс Едно“ с президента, той нареди на посланик Монтвейл, директор на Националното разузнаване, и на държавния секретар да ми осигурят всичко, което поискам, а аз възнамерявам да поискам от ЦРУ всички данни, с които разполагат за Лоримър. Ще изискам от ФБР, от Агенцията за борба с тероризма и Агенцията за борба с наркотиците, от министерството на пощите и далекосъобщенията, от министерството на земеделието да ми изпратят всички данни, с които разполагат.

— Смятате ли, че ще помогне, ако се обяви награда — достатъчно висока, за да се полакоми всеки — за предоставена информация?

— Просто не е необходимо да го правите, господине.

— Не забравяйте, господин Кастило, че ако нещо...

— Благодаря ви, господине, няма да забравя.

— Има ли още нещо, което да ми кажете?

— Не се сещам, господине.

— Тогава най-добре да вървим в плантацията, преди да се притеснят къде сме се скрили.

— Господине, исках да поговоря с вас за плантацията — започна Кастило. — Много ми се иска да замина рано утре сутринта, а и трябва да върна Фернандо в Сан Антонио...

— Фернандо няма намерение да се връща в Сан Антонио — прекъсна го Фернандо. — Фернандо винаги е искал да отиде в Париж посред лято. Някой веднъж каза на Фернандо, че през юли в Париж няма нито един французин. Само си помислете каква красота и няма нито един французин, който да я скапва.

Мастърсът се разсмя.

— Говорите съвсем като сина ми, господин Лопес. — Обърна се към Кастило. — Много ми се иска да прекарате нощта в плантацията, ако не по друга причина, то защото Бетси ще се зарадва, когато разбере, че ви имам същото доверие, което ви има и тя.

„Боже господи!“

— Мога само да се надявам да оправдая доверието и на двамата.
„Кое е почти сигурно, че няма да успея да постигна.“

[1] Fils de le maitre — фр. — синът на капитана — Б.пр. ↑

(ДВЕ)

Военновъздушна база „Поуп“
Северна Каролина
07:15, 26 юли 2005

— Диспечерски контрол „Поуп“, тук „Лиър пет-нула-седем-пет“
— обади се полковник Джейк Торине по микрофона.

— „Лиър пет-нула-седем-пет“, тук „Поуп“.

— „Поуп“, тук „Седем-пет“. Виждате ли ни на радара?

— Виждаме ви, „Седем-пет“.

— Очаквано кацане на „Поуп“ след седем минути. Очакваме разрешение за кацане.

— „Лиър пет-нула-седем-пет“, уведомяваме ви, че „Поуп“ не приема граждански самолети.

Полковник Торине се обърна към майор К. Г. Кастило, който бе на лявата седалка.

— И сега какво ще наредите, капитане, шефе и така нататък? — попита той.

— Мислех, че няма да има проблем — отвърна Кастило.

— Винаги проверявай — посъветва го Торине. — Запиши си го, Чарли.

— Вас двамата май ви няма много по тази част, а? — обади се невинно Фернандо Лопес, коленичил между седалките, и майор Кастило размаха заканително пръст.

Полковник Торине отново включи предавателя.

— „Поуп“, „Седем-пет“ има разрешение за кацане на „Поуп“. Потвърждение от генерал-лейтенант Макнаб от Командване на специални операции.

— „Седем-пет“, нямаме данни за разрешение...

— И докато проверявате, ни дайте разрешение, ако обичате. Говори полковник Джейкъб Торине от Военновъздушните сили. Чакам потвърждение.

Майор Питър Денис от американските Военновъздушни сили, дежурен този ден, така и не успя да намери човек в цялата база, който да потвърди или да отрече, че „Лиър пет-нула-седем-пет“ има разрешение за кацане. Не успя да се свърже и с генерал Макнаб.

С огромно нежелание, тъй като нямаше друга алтернатива, майор Денис позвъни на генерал-майор Оскар Дж. Уинтърс, командващия базата, в квартирата му, където той закусваше, и обясни какво се е случило.

Генерал-майор Уинтърс бе напълно наясно, че според правилника на базата, „Поуп“ трябва да оказва съдействие на Форт Браг и на армейските подразделения там. Знаеше, че генерал-лейтенант Брус Дж. Макнаб от Американската армия командва и 82-ра военновъздушна дивизия, и специалната военноморска школа.

Освен това знаеше, че генерал „Скоти“ Макнаб е нестандартна личност и за темперамента му се носят легенди. Освен това Уинтърс знаеше, че във Военновъздушните сили има полковник на име Джейкъб Торине. От къде на къде Торине пилотира граждански „Лиърджет 45 XR“? Уинтърс нямаше представа, а единственото, което знаеше, бе, че по-голямата част от живота си Торине е бил командос, а всички знаеха, че командосите са странни птици и са част от *Специалните части*.

Мъдрите генерали, независимо дали бяха от Военновъздушните сили или от армията, полагаха всякакви усилия, за да не мачкат генерал-лейтенантите независимо от кои сили бяха.

Генерал-майор Уинтърс нареди на майор Денис да даде на „Лиър пет-нула-седем-пет“ разрешение за кацане и да го накара да остане на пистата, където две „Хъмвита“ на охраната, въоръжени с 50-калиброви картучници, щяха да го посрещнат и да открият стрелба, в случай че лъскавият самолет се окажеше летящ троянски кон.

— Идвам веднага, майоре — успокои го генерал-майор Уинтърс.

Докато пътуваше към базата в синия си додж, Уинтърс успя да се свърже с генерал Макнаб на мобилния.

— Генерал Макнаб — започна той, — току-що научихме, че граждански „Лиърджет“ се кани да кацне на „Поуп“, пилотиран от човек, който се представя за полковник Джейкъб Торине от

Военновъздушните сили. Твърди, че вие можете да потвърдите, че има разрешение за кацане. Тръгвам към пистата.

Генерал Макнаб веднага разбра.

— Аз също. Благодаря, Оскар. Ще те чакам там.

„Лиърджет 45 XR“ стоеше неподвижен на пистата от десет минути, когато и генерал-лейтенант Макнаб, и генерал-майор Уинтърс пристигнаха.

Генерал Макнаб поведе всички, изправен на предната седалка на „Хъмвито“. Беше дребен, мускулист, розовобузест мъж с огненочервени гъсти мустаци. Носеше камуфлажна униформа, авиаторски очила и зелена барета. Уинтърс го последва с доджа.

Когато „Хъмвито“ спря на десетина метра от „Лиъра“, генерал Макнаб скочи на земята и се приближи до самолета, подпрял ръце на ханша, докато оглеждаше пилотската кабина с арогантността на генерал Джордж С. Патън. Едър мускулист капитан слезе от „Хъмвито“ и застана зад генерал Макнаб.

Генерал-майор Денис слезе от доджа и се приближи до Макнаб и капитана на Зелените барети.

Вратата на „Лиъра“ се отвори и полковник Торине и майор Кастило, и двамата в костюми и вратовръзки, заслизаха. Отдадоха чест, което вдъхна увереност на майор Денис, който реши, че ако не бяха военни, нямаше да отдадат чест.

— Добро утро, господине — поздравиха почти едновременно Торине и Кастило.

Уинтърс отвърна на поздрава. Макнаб замахна небрежно с ръка в отговор.

— Трябва да призная, Оскар — каза генерал Макнаб, — че много добре познавам тези двамата, и грозният наистина е полковник Джейк Торине.

Макнаб погледна Торине.

— Знаех си, че няма да оставят дъртофелник като теб да пилотира самолети още дълго. — След това погледна Кастило. — Виждам, че майор Кастило се е осмелил отново да похлопа на вратата ми.

Макнаб се обърна към Уинтърс.

— Когато си помисля, че капитан Уолш е най-ужасният адютант, който съм имал, Оскар, си спомням за времето, когато майор Кастило изпълняваше тази роля, и разбирам, че греша. Кастило беше просто невероятен.

Капитан Уолш се усмихна и поклати глава.

— Нямам никаква представа защо не съм уведомен, че самолетът им има достъп. Централното командване ми съобщи, че идват, което означава, че или Централното, или Военновъздушните са прецакали работата, както обикновено става.

— Ще проверя, генерале — обади се Уинтърс.

— Ако ми позволиш да ти дам един съвет, Оскар, не разлайвай кучетата.

— Разбира се, генерале.

— Защо не разкарате този самолет да не се пречка и не дойдете да закусим?

— Разбира се, господине. Полковник, ще зареждате ли?

— Не, господине. Всичко е наред.

— Кастило за пореден път демонстрира уменията си да се изтърси в неподходящото време, а този път избра времето, когато двамата с Уолш довършвахме осемте километра пробег около хълма Смоук Бомб — обясни генерал Макнаб. — Трябва да похапна нещо, при това веднага. Иначе жена ми ще ме обвини, че маниерите ми куцат.

— Разбирам, генерале — съгласи се Уинтърс.

Фернандо се появи на вратата на „Лиъра“.

— Може ли да сляза, без някой да ме гръмне? — попита той.

— А-ха — възкликна Макнаб. — Ако не греша, това е собственикът на самолета. Може и да не повярваш, Оскар, но този едно време беше доста компетентен капитан.

— Как сте, генерале? — попита Фернандо.

— Много добре, Фернандо, за старец като мен, натоварен с ужасни отговорности на крехките рамене. Ти не си ли гладен?

— И още как, господине.

— Ще изтеглим самолета до базата — обеща Уинтърс.

— Благодаря ви, господине — кимна Торине.

— Благодаря, Оскар — повтори след него Макнаб и даде знак на Кастило, Торине и Лопес да се качат в „Хъмвито“.

Първи батальон и 504-ти парашутен полк все още не беше приключил със закуската, когато „Хъмвито“ на Макнаб спря пред стола. Пътниците се изсипаха навън и побързаха да застанат на опашката.

Един от основните принципи в командването, научен от Кастило още по времето, когато беше втори лейтенант Кастило, адютант на бригаден генерал Макнаб, бе, че качеството на сервираната храна е един от най-важните фактори за поддържане бойния дух на войската и че един от най-добрите начини да бъде осигурена качествена и вкусна храна, сервирана по всяко време, е, като висшите офицери се отбиват без предупреждение в стола, вместо да им се сервира отделно.

Генерал Макнаб извади портфейла си и плати закуската на всички, освен на шофьора, неженен сержант, който живееше в казармите и не му се налагаше да плаща издръжка. Докато си сервираха, ги наблюдаваше друг сержант, видимо изнервен, очевидно добре запознат с избухливостта на Макнаб, когато установеше, че храната не отговаря на изискванията му.

Храната — изборът беше богат — се оказа вкусна. Макнаб изчака всички да приключат, сипа си нова чаша кафе и чак тогава подаде на Кастило и Торине някаква разпечатка.

— Ако нещо те затруднява, Чарли, ще обясня.

Кастило взе разпечатката и зачете.

СТРОГО СЕКРЕТНО — ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА

ВЛИЗА В ДЕЙСТВИЕ НЕЗАБАВНО
02:05 27 ЮЛИ 2005

ОТ: ГЛАВНОКОМАНДВАЩ ЦЕНТРАЛНО
КОМАНДВАНЕ
ВВ БАЗА „МАКДИЛ“
ТАМПА, ФЛОРИДА
ДО: ГЛАВНО КОМАНДВАНЕ

ХVІІІ ВОЕННОВЪЗДУШНА ЧАСТ/КОМАНДВАНЕ
СПЕЦИАЛНИ ОПЕРАЦИИ
ФОРТ БРАГ, СК
НА ВНИМАНИЕТО НА ГЕНЕРАЛ-ЛЕЙТЕНАНТ Б.
ДЖ. МАКНАБ

КОПИЯ ДО: СЕКРЕТАРЯ ПО ОТБРАНА
ВАШИНГТОН ОК
НА ВНИМАНИЕТО НА СЕКРЕТАР БИДЪРМЪН
ДЪРЖАВЕН СЕКРЕТАР ВАШИНГТОН ОК
НА ВНИМАНИЕТО НА СЕКРЕТАР КОХЪН
СЕКРЕТАР ВЪТРЕШНА СИГУРНОСТ
НА ВНИМАНИЕТО НА СЕКРЕТАР ХОЛ
ДИРЕКТОР НА НАЦИОНАЛНОТО РАЗУЗНАВАНЕ
ВАШИНГТОН ОК
НА ВНИМАНИЕТО НА ДИРЕКТОР МОНТВЕЙЛ

1. ПОТВЪРЖДАВАМ УСТНО ИЗДАДЕНА
ЗАПОВЕД НА ПРЕЗИДЕНТА, ПОДПИСАНА НА 26 ЮЛИ
2005, И ТЕЛЕФОНЕН РАЗГОВОР МЕЖДУ ГЕНЕРАЛ
НЕЙЛЪР И ГЕНЕРАЛ-ЛЕЙТЕНАНТ МАКНАБ ОТ 23.05,
26 ЮЛИ 2005.

2. ПО ЗАПОВЕД НА ПРЕЗИДЕНТА:

(А) ГЛАВНОКОМАНДВАЩИЯТ ХVІІІ
ВОЕННОВЪЗДУШНА ЧАСТ/КОМАНДВАНЕ
СПЕЦИАЛНИ ОПЕРАЦИИ ДА ОСИГУРИ НЕЗАБАВНО
ПЕРСОНАЛ И ЕКИПИРОВКА, НЕОБХОДИМИ НА К. Г.
КАСТИЛО, РЪКОВОДИТЕЛ ЗВЕНО ЗА
ОРГАНИЗАЦИОНЕН АНАЛИЗ КЪМ ВЪТРЕШНА
СИГУРНОСТ.

(Б) В СЛУЧАЙ, ЧЕ ПЕРСОНАЛЪТ ИЛИ
ЕКИПИРОВКАТА НЕ БЪДАТ ОСИГУРЕНИ, МОЛЯ
УВЕДОМЕТЕ НЕЗАБАВНО ОТ ЦЕНТРАЛНОТО
КОМАНДВАНЕ ЕДИНСТВЕНО ГЕНЕРАЛ НЕЙЛЪР, ЗА
ПРЕДПОЧИТАНЕ ПО ОБЕЗОПАСЕНАТА ВРЪЗКА.

ГЕНЕРАЛ НЕЙЛЪР, АРМИЯ НА САЩ

ЦЕНТРАЛНО КОМАНДВАНЕ
СТРОГО СЕКРЕТНО ПО ЗАПОВЕД НА
ПРЕЗИДЕНТА

Кастило подаде съобщението на Торине, който го прочете и подаде на Макнаб. Генералът го сгъна и прибра в джоба си.

— И така, шефе — започна Макнаб. — Какво ти трябва освен трите радиостанции и операторите към тях? Генерал Нейлър знаеше само за това.

— Това е почти всичко, господине — отвърна Чарли.

— Имам още два въпроса, шефе — продължи Макнаб. — Стига да нямаш нищо против да ги задам.

— Питайте, господине.

— Благодаря ти, шефе. Първо, кога ще си получа обратно Вик Д'Алесандро и двайсет и четиримата снайперисти, които се юрнаха към Мисисипи? Генерал Нейлър каза, че ти решаващ.

— Господине, веднага щом се намери ново решение за безопасността и защитата на семейство Мастърсън. В момента работя по въпроса.

— Ще се смята ли за нов въпрос, Чарли, ако те попитам какви точно са тези мерки за безопасност?

— Веднага щом стигна във Вашингтон, господине, ще се обадя в „Чайна Поуст“, за да видя кой е на разположение.

— Това пък какво е? — попита Фернандо.

— Някои разправят, Фернандо — обясни Макнаб, — че „Чайна Поуст“ — ние с братовчед ти сме членове — действа като бюро по труда за бивши, или пенсионирани оперативни работници, които имат нужда от пари и нямат нищо против да ги заработят и по не дотам честен начин. — Обърна се към Кастило. — Ако искаш, Чарли — извинявай, *шефе* — мога още сега да позвъня в „Чайна Поуст“ и да ги предупредя, че ще ги търсиш.

— Отлично, господине. Много ви благодаря.

— Предполагам, че ще бъде в твоя полза, ако им подхвърля, че заплащането ще бъде в съответствие с уменията.

— Парите не са проблем, господине.

Макнаб кимна.

— Втори въпрос — продължи той. — Какво, по дяволите, става?

— Вчера, господине, непосредствено след кацането, госпожа Мастърсън сподели с мен, че похитителите ѝ и убийци на господин Мастърсън...

— Значи ще се опиташ да откриеш въпросния Лоримър, така ли?
— попита Макнаб, когато Кастило приключи.

— Да, господине. Ако имам късмет, късно днес следобед ще бъдем в Париж.

Макнаб помълча за момент, очевидно замислен.

— Искаш двете радиостанции и операторите да тръгнат с теб, нали правилно съм те разбрал?

— Да, господине.

— Ал? — обърна се Макнаб към Уолш.

— Господине, ще бъдат в централата, когато приключите тук — отвърна капитан Уолш.

— Най-разумното, което можем да направим за радиото за Буенос Айрес, е да качим оператора на полета на „Американ Еърлайнс“ в 23:10 от Маями. Така ще е там утре сутринта в 06:20 местно време. Радиостанцията обаче ще бъде проблем. Не ми се иска да минава през тяхната митница, не само защото може и да не я пуснат... затова се обадох на секретар Кохън, докато беше все още на „Еър Форс Едно“ на път към Вашингтон. Тя обеща някой в Маями да облепи радиостанцията със съответните дипломатически стикери, така че да мине през митницата, без никой да я отваря. Ще бъде адресирана до посланика. Нещата може и да не минат съвсем безболезнено, защото нямам много доверие на Държавния департамент. — Затова, когато пристигна във Вашингтон, ще позвъня и ще разкажа на посланика какво става и какво изпращам. Той свестен ли е? Нали знае с какво се занимаваш и няма опасност от него да изтече информация?

— Изключителен човек, също и Алекс Дарби — помните ли го?

— Представителят на ЦРУ в Зарандж ли?

Кастило кимна.

— И той е там. Аз не си го спомних, но той обясни кой е. Много е свестен. Той знае как да прекара радиостанцията през митницата и ще се справи.

— Има ли към кого да се обърнеш, ако ти потрябват снайперисти? — попита Макнаб, а когато забеляза учуденото изражение по лицето на Кастило, продължи: — Можем да вкараме хора там, Чарли, на черно, разбира се, но ако ти трябват спешно, ще ги спуснем по въздуха. Това означава или с наш „С-22“, замаскиран като птичка на „Еър Парагвай“, или някой „727“ — не правя намеци, — или с „Глоубмастър III“, който има по-далечен обхват, но пък трудно може да остане незабелязан.

— Не съм обмислял възможността да изпратя снайперисти там — призна Чарли. — Не знам за какво могат да ми потрябват. Ако нещо изникне, добре, има някои хора, които ще ми свършат отлична работа. Има един от Тайните служби и агент от Агенцията за борба с наркотиците. Накратко, сигурно още неколцина морски пехотинци ще ми дойдат добре.

— За всеки случай мога да ти изпратя един контейнер с дипломатическа поща. Оръжия, очила за нощно виждане, зашеметяващи гранати и каквото там трябва. Да кажем, за шестима човека.

— Добре, господине. Чудесна идея. Чувствам се неловко, защото не се бях сетил сам.

— Макар да си бил възпитаник на най-добрия, Чарли, най-добрият никога не е очаквал от теб съвършенство — отвърна Макнаб.

— Полковник! — Кастило се обърна към Торине. — Как ще се отрази новата тежест върху презокеанския полет?

Торине обмисли внимателно въпроса.

— Контейнерът ще бъде приблизително сто и петдесет килограма.

— Няма да бъде повече от сто и шейсет — уточни капитан Уолш. — Мунициите няма да са много; преценихме, че можете да се заредите и там.

— Тези сто и петдесет килограма няма да променят кой знае колко нещата, Чарли — отвърна Торине.

— Ами ако някой започне да любопитства какво има на „Лиъра“?

— Митниците рядко проверяват какво има на самолета, стига да си остане на самолета — обясни Джейк.

— Сега ли искате да ги вземете? — попита Макнаб.

— Не, господине, обмислях въпроса, но ми се струва, че не е много разумно. Не ми се иска да ме спипат с шест „Кар-4“.

— Значи го пращаме с дипломатическа поща — реши Макнаб.
— Нещо друго?

— Не, господине. Поне не се сещам.

— Добре — отвърна Макнаб. — Сега ще оправим всичко. — Обърна се към капитан Уолш. — Върви доведи готвача.

Готвачът се появи почти веднага.

Макнаб се изправи. Останалите го последваха.

— Слушам, господине — изпъна се сержантът и се опита да не издава колко е нервен. — Всичко наред ли беше, господине?

— Май не си отскоро в армията — започна Макнаб.

— Вече шестнайсет години, господине.

— Сержант, закуската беше първокласна и можете да се гордеете.

— Благодаря ви, господине. Много ви благодаря.

— Така. — Макнаб подаде ръка на сержанта, след това се обърна към другите: — Хайде, клоуни, измъквайте се навън и да ви видя на джипа.

Готвачът се усмихна широко и ги последва навън.

(ТРИ)

Близо до Ричмънд
Вирджиния
08:40, 26 юли 2005

— „Вашингтон център“. — Фернандо Лопес се бе настанил на дясната седалка и говореше по микрофона. — „Лиър пет-нула-седем-пет“ с дестинация национално „Рейгън“. Имаме специално разрешение за кацане „Шест тире А тире две седем“. Очаквано време след десет минути.

— „Лиър нула-седем-пет“, имате разрешение за летище „Рейгън“. Започнете спускане на хиляда и петстотин метра. Свържете се с диспечерски контрол на „Рейгън“ на 122.7.

— Благодаря, „Вашингтон център“ — отвърна Фернандо и превключи честотите. — Диспечерски контрол „Рейгън“, тук „Лиър пет-нула-седем-пет“.

— „Нула-седем-пет“, тук „Рейгън“. Виждаме ви на радара. Поддържайте същата посока, скорост и темп на спускане. Докладвайте отново на височина хиляда и петстотин.

— „Рейгън“, „Нула-седем-пет“ поддържа посока скорост и темп на спускане, ще докладва на хиляда и петстотин.

Фернандо се обърна към Торине, който бе на пилотската седалка. Сега Кастило бе коленичил между тях.

— Ето така, господа, се справят истинските пилоти. Обаждаш се на някоя клечка във Вашингтон и си осигуряваш разрешение за кацане още преди да си излетял, като по този начин...

— „Лиър нула-седем-пет“, тук диспечерска кула „Рейгън“.

— Сега пък какво? — зачуди се на висок глас Фернандо.

— Във Военновъздушните сили имаме една приказка, Фернандо — обади се Торине. — „Пилците се броят наесен.“

— „Рейгън“, тук „Нула-седем-пет“ — отговори Фернандо.

— „Нула-седем-пет“, сведения за полет. Уведомяваме ви, че „С-37А“ на американските Военновъздушни сили, номер „Нула-четири-

седем“ — „Гълфстрийм“ — навлезе в американското въздушно пространство.

Кастило веднага си представи специален агент Шнайдер увита в бели чаршафи, с превръзка на главата, отпусната в „Гълфстрийма“. Гърлото му се стегна и очите му плувнаха в сълзи. Обърна се, за да не го види никой.

— „Рейгън“ — отвърна Фернандо. — „Нула-седем-пет“ получи информацията. „Нула-седем-пет“ е на хиляда е петстотин. Пистата се вижда.

— „Лиър нула-седем-пет“, прехвърлете се към кула „Рейгън“ на 119.1.

— Тук „Лиър нула-седем-пет“, слушам.

Фернандо превключи честотата.

— Кула „Рейгън“, тук „Лиър нула-седем-пет“, край.

— Национално „Рейгън“ дава разрешение на „Лиър нула-седем-пет“ за кацане след „Делта 737“.

XIV.

(ЕДНО)

Кабинетът на секретаря на Вътрешна сигурност
Комплекс „Небраска“
Вашингтон, окръг Колумбия
09:25, 26 юли 2005

Кастило, Торине и Лопес завариха майор Х. Ричард Милър Младши седнал на бюрото на Кастило. Милър бе в цивилен костюм с едноредно, почти черно сако. Левият му крак бе в гипс от пръстите на краката до над коляното. Пръстите му се показваха от подпрения на бюрото гипс.

— Извинете, че не ставам — започна Милър. — Много се старая да се съобразявам, но за човек в моето положение се оказва доста трудно.

Кастило поклати глава.

— Как е кракът?

— Чакай аз да питам първо — прекъсна го Милър. — Ще имам ли честта да бъда удостоен със скромно работно място в Звеното за организационен анализ?

— Защо не? — отвърна Кастило.

— В такъв случай, шефе — продължи Милър, — кажи как ти се струва? Приличам ли ти на човек, готов да участва в маратон?

— Знаеш ли, полковник — обърна се Кастило към Торине. — Трябва да го вържем и да му боядисаме грозните нокти в яркочервено и тогава да го оставим да ни обясни, че си пада по момичета.

— Като говорим за нежния пол — обади се отново Милър, — Джак Бритън се обади преди десетина минути от „Макдил“. Каза, че „Гълфстрийм“ е готов за излитане към Филадельфия. Това беше преди пет минути. Каза още, че Бети е настанена удобно и че според пилота ще бъдат във Филадельфия към единайсет и половина.

Милър видя изражението на Кастило и заговори като загрижен приятел.

— Много съжалявам, че стана така, Чарли.

Кастило кимна.

— Казах на Том Макгайър — продължи Милър — и той уреди самолетът да бъде посрещнат от делегация на Тайните служби.

Кастило кимна отново, след това попита:

— Ти откъде разбра за Звеното за организационен анализ?

— Секретар Хол ни показа решението на двамата с госпожа Форбисън, когато дойдохме днес сутринта — обясни Милър, след това погледна Торине и добави: — Каза, че ще ви изтеглят, полковник...

— Временно — уточни Торине.

— Не спомена нищо за теб, Фернандо. Ти какво знаеш за новото височайше положение на Чарли?

— Брой и него — нареди Чарли.

— Може ли така? — попита Милър.

— Говори се, че когато генерал Донован създаде Бюрото за стратегически услуги — още преди да стане генерал Донован, когато бил цивилен и го наричали „полковник“, защото е бил полковник по време на Първата световна война, — му плащали по долар на година. Така че дай на Фернандо един долар и смятай, че е назначен. И аз мога да я свърша тази работа.

— Според Хол можеш да правиш всичко, което пожелаеш — отвърна Милър. — Значи вече сме трима — той започна да отброява на пръсти. — Ти, тексасецът и аз. Има ли още някой?

Кастило се обърна към Торине.

— С генерал Макнаб говорехме да вземем снайперисти в Аржентина. Джак Бритън ще ни дойде добре.

Торине кимна одобрително.

— Къде е Джоуел?

— С Хол, в Белия дом.

— Ами Том Макгайър?

— Връща се от Ленгли с твоя... *обработен*... немски паспорт. Освен това е взел новия ти американски паспорт.

— Когато се върне, искам да го попитам... — Замълча, когато госпожа Агнес Форбисън влезе в стаята.

Закръглената изпълнителна асистентка на секретаря на *Вътрешна сигурност* се приближи до Кастило и го прегърна.

— Много съжалявам за Бети Шнайдер — започна тя. — Дик каза ли ти, че е на път към Филадельфия?

— Току-що.

— Какво искаше да питаш шефа? — попита тя и се обърна с усмивка към Торине и Фернандо.

— Ще питам *Том* дали може да взема Джак Бритън. Иска ми се да го върна в Буенос Айрес колкото е възможно по-скоро.

— За Звеното за организационен анализ ли ти трябва?

Кастило кимна.

— Ако попиташ Том, той ще попита Джоуел, а Джоуел по всяка вероятност ще се съгласи, но ако не се съгласи, ще трябва да питаш шефа, а мога да ти кажа със сигурност, че той ще го пусне. Така че смятай работата за приключена.

— Значи ставаме четирима — заяви Милър.

— Има още двама, които можете да използвате — обади се госпожа Форбисън.

— Кой?

— Първо Том.

— Едва ли на Том ще му бъде приятно да изпълнява заповедите ми — реши Кастило. — Да не говорим, че Хол няма да се съгласи.

Госпожа Форбисън се замисли за момент, преди да отговори.

— Чарли — започна тя. — Трябва да се научиш по-умело да използваш разузнавателните си източници, а изпълнителните асистенти като мен са незаменими в това отношение. Том ми довери, че много му се иска да работи със звеното. Сред аргументите да го изтеглиш — а те са много — е, че ти е необходим човек, който знае как да се оправя из сенчестите улици на федералните сили за сигурност. Той ми го каза, между другото.

Чарли изви вежда. Бе и впечатлен от способността ѝ да напипа пулса на хората около себе си, и разочарован от себе си, задето бе забравил, че тя винаги бе наясно с положението.

— Добре, ще попитам. За мен ще бъде удоволствие Том да работи с нас. Най-много Хол да откаже. По-скоро ще каже „Дяволите да го вземат, не става!“

— Остави шефа на мен — заяви госпожа Форбисън.

— Пожелавам ти успех. Кой друг?

— Аз?

Кастило я погледна с огромно учудване.

— Защо искаш да си с нас?

— Знаеш колко съм заета да лъскам мебелите, та когато секретарят случайно доведе някого, този някой да остане поразен от елегантната ни приемна. И двамата знаем — най-важното е, че и шефът знае, — че Мери-Елън урежда всичките му въпроси и не се нуждае и от двете да се въртим и да се правим, че вършим едно и също.

Кастило й се усмихна.

Госпожа Мери-Елън Кенсингтън, GS-15, също като госпожа Агнес Форбисън, изпълнителна асистентка на секретаря на *Вътрешна сигурност*, поддържаше малкия безупречен офис на Хол близо до Белия дом. Хол прекарваше по-голямата част от времето си там. Дватамата с президента бяха близки приятели и президентът обичаше Хол да му е под ръка, когато му потрябва.

— Госпожа Келенхамп — продължи госпожа Форбисън — може да се занимава с лъскането на мебелите не по-зле от мен, а като дойде тук, няма да се пречка на Мери-Елън.

Госпожа Луиз Келенхамп, GS-13, заместник-изпълнителен асистент, изпълняваше задълженията на обикновена секретарка.

— Май си обмислила нещата — попита Кастило.

— От мига, в който разбрах, че шефът, независимо дали иска или не, ще разполага със своя разузнавателна част. А сега, след като благодарение на президента бе сформирано тайното Звено за организационен анализ, скрито под крилото на *Вътрешна сигурност*, ми се струва, че ще ви трябва човек, който знае как да се оправя във Вашингтон. И как да движи документацията.

— Какво да правим с него? — попита Кастило и кимна към майор Х. Ричард Милър Младши. — Дали да не го върнем в „Уолтър Рийд“?

— Все някой ден ще му свалят гипса — отвърна госпожа Форбисън. — А ако се държи прилично, ще се опитаме да му намерим някаква работа, докато се мотае тук.

— Господ да ни пази от хитрите бюрократи — заяви с престорен уплах Милър.

— Знаеш, че съм права, Чарли — настоя госпожа Форбисън.

— Мислиш ли, че ще успееш да убедиш шефа? — попита Кастило.

— Смятай, че работата е уредена — отвърна тя. — Следващия път, когато въпросът бъде повдигнат, се направи на приятно изненадан, когато шефът подхвърли: „Хрумна ми една идея, Чарли, и ми се иска да я одобриш.“

— Госпожо Форбисън, вие сте чудесна — възкликна Чарли.

— Знам — съгласи се тя. — След като разрешихме и този въпрос, шефе, какво ни предстои да вършим тази сутрин?

— Донесох сателитна радиостанция, вода и оператор от Форт Браг. Както и когато търсехме откраднатия „727“, чинията трябва да е на покрива, а операторът трябва да го настаним някъде — обясни Кастило.

— Дик — обади се госпожа Форбисън. — Ако се погрижиш за оператора, аз ще се оправя с инженера по поддръжката на сградата. Остана много обиден, когато шефът инсталира онова чудо на покрива миналия път.

— Добре, госпожо — отвърна с усмивка Милър.

— Трябват ми паспортите — подсети я Кастило.

— Идват. Това е работа на Том.

— Трябва да позвъня на посланик Силвио или на Алекс Дарби — по възможност и на двамата — от безопасен телефон. — Погледна Милър. — Макнаб изпраща екипировка за шестима снайперисти. Погрижи се да няма проблеми.

— Използвай телефона на моето бюро — посочи госпожа Форбисън. — Поръчах ти един тази сутрин, но ще го инсталират покъсно днес.

— Телефон за мен? — учуди се Кастило.

— Сега ни трябва непрекъснатата връзка с Белия дом, не знаеш ли?

— Не, госпожо, не знаех.

— Сега вече знаеш. Има ли нещо друго?

— Докато съм в Париж, трябва да отседна някъде. Ако има възможност, в „Крийон“.

— Супер местенце — възкликна госпожа Форбисън.

— И е на една крачка от посолството. Да изпратят сметката на Госингер. Четири стаи.

— Дай да поговорим по този въпрос — настоя госпожа Форбисън. — На теб мога да ти пусна командировъчно. Предполагам и

на полковника.

— Да, госпожо, вода се в командировка — обясни полковник Торине.

— Ами операторът и Фернандо?

— Аз ще поема сметката на оператора — реши Кастило. — Така той ще прибере чека, когато се върне във Форт Браг. И сметката на Фернандо ще покрия.

— Ако го наемем на граждански договор... може би като пилот... Тогава и на него ще му пусна командировъчно.

— Госпожо Форбисън, знам, че се повтарям, но вие сте чудесна — ухили се Кастило.

— Знам, че се повтарям, шефе, но този факт вече ми е известен. Крайно време е да започнеш да ми казваш Агнес.

Той я погледна, ала не отговори веднага.

— Моля те, не ми казвай — вече го знам, — че съм достатъчно възрастна да ти бъда майка. Само че ти стана голям тежкар, Чарли, а тежкарите наричат изпълнителните си асистентки на малко име.

— Както кажеш... Агнес — примири се Кастило. — Какво да правя със секретар Хол?

— Той помоли да се отбиеш, ако има как, през другия офис.

— Добре.

Трийсет минути по-късно, след като разговаря с посланик Силвио и Алекс Дарби; след като имаше потвърдена резервация за хотел „Крийон“; след като получи новия си американски паспорт и стария немски с изходен печат от Аржентина; след като разговаря с Том Макгайър достатъчно дълго и задълбочено, за да е сигурен, че Том наистина желае да работи в Звеното за организационен анализ и няма да се притеснява от факта, че ще бъде под командването на десет години по-млад мъж; Кастило стисна ръката на Дик Милър и отиде до кабинета на госпожа Форбисън, за да се сбогува и с нея.

Тя го прегърна бързо, целуна го по бузата и го предупреди да внимава. С Торине и Фернандо чакаха асансьора да дойде, когато госпожа Форбисън надникна в коридора.

— Търсят те по телефона, шефе.

— Ако продължиш да ми казваш „шефе“, ще започна пак да ти казвам „госпожо Форбисън“. Кой е?

— Някой иска да говори с Жан-Пол.

— С Жан-Пол Лоримър ли?

— Каза само Жан-Пол, Чарли.

Кастило се върна в офиса на госпожа Форбисън и пое слушалката.

— Кастило.

— Няма ли най-накрая да се сетиш да си включиш мобилния — чу той гласа на Хауърд Кенеди.

— Господи, останал е в куфарчето.

— Значи няма значение дали е включен, или изключен.

— Какво става, Хауърд?

— Този път си отворил кутия с отровни змии покрай приятелчето си. Говоря за онзи, дето ме накара да открия.

— Какви са тези отровни змии?

— От онези, за които е абсолютно забранено да се говори по телефона — намекна Кенеди.

— Толкова ли е зле?

— Много по-зле. Къде можем да се видим?

— Ти къде си?

— Отговори на въпроса ми.

— Трябва да мина през хотела, да си взема дрехи, да се отбия в офиса на Хол на Пенсилвания Авеню и след това се качвам на самолет за Париж.

— Кой полет?

— „Еър Сан Антонио“, полет седемнайсет.

— Нима? Познавам ли хората, които ще пътуват с теб?

— Екипажът е същият като преди. Познаваш ги и двамата.

— Много интересно. И къде ще отседнеш в Париж?

— „Крийон“.

— Чудесен хотел. За съжаление, на мен ми се струва прекалено близо до някои бивши колеги, които могат случайно да минат.

„Господи, забравих да кажа, да напомня на Том Макгайър да разбере какви точно ги мъти специален агент Юнг от ФБР в Монтевидео!“, помисли си Кастило.

— Ти какво предлагаш?

— Кога каза, че заминаваш?

— Веднага щом успея.

— Нали може да не се слиза от самолета, когато презарежда?

— Може. Ще презаредим в Гандер на Нюфаундлендските острови, а после в Шанън, Ирландия. С двете презареждания ще ни отнеме десет часа.

— Сега в Париж е почти четири и половина — отвърна Кенеди.

— Ако излетите до час, това значи пет и половина. Пет плюс десет и три след полунощ. Още един час, за да минете през митницата и паспортен контрол, да стигнете до „Крийон“ от „Льо Бурже“... Нали ще кацнете на „Льо Бурже“?

— Да — отвърна Кастило.

— В пет сутринта ще бъдете в хотела. Отпускам ви още един час дребни непредвидени закъснения, значи ще е станало шест. Ще се видим утре сутринта, Чарли. Трябва да поговорим на всяка цена.

Чу се шум и Кастило разбра, че Кенеди е затворил.

(ДВЕ)

Кабинетът на секретаря на Вътрешна сигурност
Седемнайсета улица и Пенсилвания авеню, СЗ
Вашингтон, окръг Колумбия
11:20, 26 юли 2005

— Президентът ми каза, че сте си побъбрили — отбеляза почитаемият Матю Хол, секретар на *Вътрешна сигурност*. — Имаш ли нещо да ме питаш?

— Един важен въпрос — отвърна Чарли. — Войникът в мен се чувства неловко, защото не е наясно със старшинството в този случай.

— Накратко казано, отчет даваш само на президента — отвърна Хол. — Струва ми се, че знам какво точно ме питаш. Тъй като и аз се уча да бъда вашингтонски бюрократ, ще ти отговоря уклончиво. Когато ми съобщи решението си, се запитах защо съм извън играта. След това разбрах, че не съм. Важното е човек да може да отрече онова, което не му изнася. Сега мога честно да отговоря, ако някой пита, а някой със сигурност ще попита — или за да хване клюката, или за да се намеси, където не му работата — каква е връзката ми с теб, та мога да кажа с чиста съвест, че нямаме нищо общо. Ти не работиш за мен.

— По същия начин, ако някой пита шефа на президентския личен състав какво знае за К. Г. Кастило от Звеното за организационен анализ, той честно може да каже, че не знае нищо по въпроса. Ако ни хванат — което е много вероятно, — можем да се скрием зад решението на президента.

— Колкото повече се дистанцираш от Звеното за организационен анализ на президента, толкова по-добре. Затова той го крие зад гърба на *Вътрешна сигурност*. Що се отнася до това, че работиш под неговото пряко командване — има повече от достатъчно военни от капитани чак до полковници: адютантите, типовете, които разнасят „Футбола“^[1], например, които са му пряко подчинени, така че ако някой изобретателен репортер започне да души, можеш да отговориш, както са инструктирани те: „Много се извинявам, но задълженията ми

в Белия дом са секретни. Налага се да се отнесете към Белия дом.“
Нали ме разбираш?

— Господине, всъщност исках да попитам колко от онова, което върша, да му казвам. Или на вас.

— Що се отнася до мен, ще му казвам всичко, което ти си ми казал, *когато преценя, че трябва, и колкото преценя, че трябва.* Президентът не се интересува от начина на изпълнение на дадена задача, а от крайния резултат. Това показва, че не съм въвн от играта. Ще му съобщавам само онези неща, които изискват намесата му — например неща, за които той може да каже „Не, по дяволите, не можем да го направим; кажи му да спре незабавно.“

Той се поколеба и след малко запита:

— Нали ме разбираш?

— Да, господине.

— Добре. Кажете какво друго има.

— Само едно, господине. Помолих Том Макгайър да го свърши, но не съм сигурен — не ме разбирайте погрешно, искрено се възхищавам от способностите му — но наистина не съм сигурен, че ще се справи.

— Значи искрено се възхищаваш от способностите му, така ли?
— попита Хол.

— Да, господине.

— Какво ще кажеш Том да поработи при теб?

— Възможно ли е, господине?

— Джоуел подхвърли, че ще ти бъде от голяма полза. Прав е. Да попитам ли Том?

— Много ще се радвам да е в екипа ми, господине — заяви Кастило и си помисли: „Току-що доказах, че и аз се уча да бъда вашингтонски бюрократ. Отговорът ми беше чиста проба лъжа и имаше за цел да заблуди човека. Вече знаех много добре, че Том иска да работи за мен и няма да има проблем.“

— Добре, ще го попитам. Какво според теб няма да успее да свърши Том?

— Да разбере какво прави агент Юнг от ФБР в Монтевидео. Ако е нещо секретно, няма да кажат на Том.

— Ти защо реши, че не върши онова, което са ти казали, че върши?

— Страхувам се, че няма да ви стане приятно, когато чуете подробностите.

— Учиш бързо — отвърна Хол. — Този тип има ли си малко име?

— Дейвид Уилям, господине. Младши.

Хол натисна говорителя на телефона.

— Мери-Елън, свържи ме с директор Шмит. Обезопасена линия, ако обичаш.

— Веднага, господин секретар — отвърна Мери-Елън Кенсингтън.

Той натисна отново копчето и погледна Кастило.

— Знам, че директорът на Централното разузнаване е уведомен за новото звено; обади ми се рано сутринта, за да разбере какво знам аз. Шмит обаче сигурно още не е разбрал. Това тук е мръсна игра, Чарли, която човек трябва да се научи да играе.

От интеркома прозвуча гласът на госпожа Кенсингтън.

— Директор Шмит е на първа, господин секретар. Линията е обезопасена.

Секретарят отново натисна копчето.

— Добро утро, Марк — поздрави сърдечно Хол. — Как си?

— Какво мога да направя за теб, Мат?

— Нали видя президентското решение във връзка с убийството на Мастърсън? — попита Хол, без да обръща внимание на резкия тон на Шмит.

— Не, не съм.

— По дяволите. Значи ще ни бъде доста трудно, Марк. Очевидно не мога да разговарям с теб преди да го видиш. Забрави, че съм го споменал. Нека тогава те помоля за нещо. Защо не звънеш на главния прокурор да го попиташ какво ново става напоследък?

— Каква информация ти трябва, Мат? — попита Шмит, без да крие раздражението си.

— Няма ли да е по-лесно, ако звънеш на главния прокурор? Не искам да те закова още с първия изстрел.

— Каква информация ти трябва, Мат?

— Има един твой агент в посолството в Монтевидео. Казва се Дейвид Уилям Юнг, Младши. Предполага се, че работи по проблемите с пране на пари. Искам да ми кажеш каква с истинската му мисия.

— А ти защо си решил, че не се занимава с пране на пари?

— Връщаме се пак на територия, за която не мога да говоря повече. Знам, че е в играта, и се учудвам, че ти не знаеш.

— Ще проверя, Мат — отвърна Шмит. — После ще ти звънна.

— Информацията ми трябва спешно, Марк — не го оставяше Хол. — Затова ще те попитам след колко време ще ми позвъниш.

— Веднага щом мога. До обяд.

— Много ти благодаря, Марк. Задължен съм ти.

— За теб винаги, Мат.

Хол натисна копчето и прекъсна разговора.

— Видя ли как става? — попита той. — Обзалагам се на два долара, че Шмит е пипнал телефона, за да спипа главния прокурор. Прокурорът ще му разкаже за звеното и той трябва да се примири. Кое то ще подчертае, че съм бил уведомен преди него, което ще му подсказва, че не е чак толкова важна клечка, за каквато се има.

— Това е детинско.

— Напълно, но пък винаги се получава — отвърна Хол. — Успях да го подразня, така че казвай има ли още някой, когото искаш да ядосаме.

— Господине, когато ви потърси, можете ли да го помолите да се свърже с хората на ФБР в Париж — и Виена — и да ги помоли да ми осигурят каквото ми е необходимо?

— Ще му съобщя, че шефът на Звеното за организационен анализ иска всичката информация, с която разполагат, да му бъде предоставена и че с тях ще се свърже Кастило. — Замълча за момент, след това продължи: — Ще се свържа и с посланик Монтвейл и ще го накарам да предаде същото на представителите на ЦРУ в Париж и Виена. И в Монтевидео, ако искаш.

— Благодаря ви. Тогава няма да е зле, когато говорите с директор Шмит да го накарате да каже на хората си в Монтевидео да ми осигурят всичко, което поискам.

Хол кимна в знак на съгласие.

— Има ли друго, Чарли?

— Не се сещам за друго, господине.

— Нека тогава аз да те подсетя за нещо — продължи Хол. — Ще ни трябва човек, който да се оправя с документацията, човек, който

знае как да се оправя във Вашингтон. Какво ще кажеш да говоря с Агнес Форбисън? Да я питам ли дали иска да работи с теб?

— Тя ще ми бъде от голяма полза.

— Веднага щом ми остане свободна минутка, ще говоря с нея — обеща Хол.

[1] „Футбола“ — стоманено куфарче, съдържащо кодовете и ключовете на ядрения арсенал в Америка. — Б.пр. ↑

(ТРИ)

Над Уилмингтън
Делауеър
12:25, 26 юли 2005

Бяха излетели само преди няколко минути, когато Кастило усети, че „Лиърът“ вече не се изкачва, а започва да се спуска. Причината можеше да бъде само една — готвеха се да кацнат.

„Мама му стара, това е последното, което ми трябва! Някоя червена светлина да замига на таблото! Проклетата птичка се повреди!“

Изправи се и тръгна към пилотската кабина, за да се отпусне на колене между седалките на пилота и втория пилот.

— Какво става?

Фернандо, седнал от лявата страна, се обърна.

— Господине, бъдете така любезен да се върнете на мястото си, за да не пречите на екипажа да изпълнява задълженията си.

— Какво му има на проклетия самолет?

Полковник Торине се смили над него.

— Нали не искаш да заминеш за Париж, без да си се сбогувал с момичето си, Чарли?

Чарли не отговори.

— Има ли значение дали ще пристигнем в Париж в четири или в пет сутринта? — продължи Торине. — Аз ще заредя, ще взема нещо за хапване и ще подготвя самолета за излитане, докато Тайните служби те разкарват из болницата.

Тъй като Кастило не отговори, защото в гърлото му бе заседнала огромна буца, Торине продължи:

— Том Макгайър се е обадил и е уредил всичко.

Кастило отпусна ръка на рамото на Торине, след това се изправи и се върна на седалката си.

(ЧЕТИРИ)

Отделение по лицево-челюстна хирургия
Пети етаж, Университетска болница на Пенсилвания
„Спрус стрийт“ 3400
Филадельфия, Пенсилвания
13:40, 26 юли 2005

Когато „Юконът“ на Тайните служби спря пред болницата, агентът, седнал до шофьора, заговори в микрофона на ревера.

— Дон Жуан пристигна.

Фернандо се изсмя. Кастило му се закани с пръст. Запита се дали след като вече разполага с толкова много власт, ще успее да накара Тайните служби да променят кодовото име, което Джоуел Исаксън му бе лепнал, когато започна работа при секретар Хол.

Агентът на Тайните служби ги поведе към асансьора, махна им с ръка да влязат и уточни:

— Пети етаж, господин Кастило. Чакаме ви тук.

Висока яка жена — очевидно от латиноамерикански произход — бе застанала във фойето на петия етаж, когато вратата се отвори. Косата ѝ бе опъната назад и Кастило забеляза предавателя в ухото ѝ. От лявата страна на ханша се виждаше издугина, което означаваше, че е въоръжена с пистолет.

— Насам, господин Кастило. Специален агент Шнайдер е в петстотин двайсет и седма.

— *Muchas gracias* — отвърна Кастило.

Лесно откри стая 527. Пред вратата бяха седнали двама полицаи. Единият бе с моторджийски ботуши, в униформата на елитните части на пътна полиция, а другият, едър мъж в цивилно облекло, имаше на ухото издайническият предавател на човек от Тайните служби.

Щом Кастило се приближи, двамата скочиха.

Кастило погледна наляво и видя остъклената чакалня. В нея се бяха събрали десетина човека. Трима бяха от полицията във Филадельфия: главен инспектор Фриц Крамер, командир на Бюрото по

антитероризъм; капитан Франк О'Брайън, който завеждаше разузнаването и екипа за борба с организираната престъпност в същия отдел, където Бети Шнайдер бе работила като сержант; и лейтенант Франк Шнайдер от магистралните патрули, по-големият брат на Бети, готов да я защитава от целия свят.

Имаше и двойка, които Кастило реши, че са родителите на Бети, свещеник и още няколко човека.

„А ти какво очакваше? Че ще бъдете само вие двамата ли?“

Напразно се бе надявал, че никой в чакалнята няма да го види.

Агентът от Тайните служби, застанал на вратата го уведоми:

— Специален агент Шнайдер е в рентгенологията, господин Кастило. Ще я върнат всеки момент. Има чакалня...

Той посочи към останалите.

— Не може ли да почакам тук?

— Може, господине.

Кастило и Фернандо влязоха в стаята. Леглото не бе оправено, ала по нищо друго не личеше, че Бети е била в стаята.

„Не видях Джак Бритън в чакалнята. Къде, по дяволите, се е скрил?“

Приблужи до прозореца и погледна към вътрешния двор. Обърна се едва когато усети, че вратата се отваря.

Бети бе на носилка. Прехвърлиха я на леглото и изкараха носилката.

Чак тогава тя вдигна ръка и изстена:

— О, Чарли!

Говореше през стиснати зъби.

Кастило приближи до леглото и пое протегнатата ѝ ръка, целуна я, наведе се и я целуна нежно и по челото. След това останаха загледани един в друг.

След около трийсет секунди той се осмели да заговори.

— Виенски шницел, сладурче.

Бети му се усмихна.

— Ако нямаш нищо против, Кастило, майка ни иска да я види — чу той гласа на лейтенант Франк Шнайдер зад себе си.

Кастило се обърна.

Зад брата на Бети видя двойката, която бе предположил, че са родителите ѝ. Зад тях бе застанал свещеникът и още един мъж.

— Какво ти става, Франсис! — скара му се майката на Бети. — Не виждаш ли как го гледа?

— Много се извинявам — обади се Кастило.

Бети пусна ръката му с нежелание.

Майката на Бети докосна бузата на Чарли и пристъпи към леглото.

Баща ѝ го огледа свирепо.

Кастило излезе от стаята, последван от Фернандо, и само след миг от лейтенант Шнайдер.

„Да не би да излезе, защото искаше майка му и баща му и свещеникът да останат насаме с Бети? Или майка му го е накарала да излезе?“

— Костело! — извика лейтенант Шнайдер.

Кастило се обърна. Шнайдер се приближи до него.

— Бях ти обещал да ти счупя краката.

И патрулът, и агентът от Тайните служби пред вратата на Бети скочиха.

— Казвам се Кастило — отвърна спокойно Чарли. — Да, спомням си нещо такова.

— Знаех, че ще ни донесеш само неприятности, още от мига, в който те видях — заяви Шнайдер. — Тя е тук заради теб.

Кастило кимна едва забележимо.

— Виновен съм, така е.

— Ако те видя отново около нея, ще ти счупя краката, ще ти отскубна ръцете и ще ти ги навра в задника.

Кастило не отговори.

Фернандо пристъпи напред.

— Чакай да ти кажа нещо, дребен. — Това „дребен“ бе доста относително. Лейтенант Шнайдер бе метър и осемдесет и три и поне с двайсет килограма по-лек от Фернандо Лопес.

— Разкарай се, лоена топко! — изсъска лейтенант Шнайдер.

— Достатъчно, лейтенант! — изрева главен инспектор Крамер. — Отдръпни се! Незабавно!

— Тъкмо се канех да уведомя лейтенанта — започна да обяснява спокойно Фернандо, — че в нашето семейство, ако някой иска да се докопа до Чарли, първо трябва да мине през мен.

— Не наливай масло в огъня — сопна се главен инспектор Крамер. — Питай пожарникарите. И двамата замълчете веднага!

Кастило се разсмя.

— А ти, Шнайдер, ако посмееш още веднъж да си отвориш устата, ще ти наредя да напуснеш! Разбра ли ме?

Шнайдер кимна.

— Отвърща се: „Разбрах, господине!“, лейтенант.

— Разбрах, господине — повтори с нежелание Шнайдер.

— Чарли, трябва да поговоря с теб — отвърна Крамер. — А О'Брайън иска да знае какво става. Ако накарам нашата горила да чака в онзи край на коридора, ще накараш ли твоята горила да чака тук? — Той посочи в двете противоположни посоки.

Кастило погледна Франк Шнайдер.

— Имаш право да чуеш какво ще кажа на шефа. Ще се държиш ли прилично?

Лейтенантът кимна.

— Отговори с „да“ или „не“, дяволите да те вземат — сопна се Крамер.

— Добре, добре — примири се лейтенант Шнайдер.

— Можем да отидем в чакалнята — реши Крамер и отвори вратата.

— Кажи, Франк, какво мислиш — обърна се главен инспектор Крамер към капитан О'Брайън, когато Кастило приключи разказа си.

— Огромни пратки кокаин идват от Аржентина — отвърна О'Брайън.

— Не знаех — намеси се Фернандо.

— Прекарват ги със самолети от Колумбия до Боливия или Парагвай — понякога направо в Парагвай, — след това ги препращат в Аржентина — обясни О'Брайън. — После мулетата ги прекарват от Буенос Айрес в Маями. Аржентинските агенти от ДРУ са умни. Вместо да арестуват мулетата, те ги оставят да се качат на самолета, обаждат се на нашата Агенция за борба с наркотиците и те посрещат самолета в Маями. Така спират кокаина, а ние плащаме за съдебния процес на мулетата и затворническата килия от петнайсет до двайсет години.

— ДРУ не се занимават само с наркотици, капитане — отвърна Кастило. — Това е аржентинското ФБР, ЦРУ и Агенцията за борба с наркотиците под един покрив.

— Нямах представа — отвърна О'Брайън. — Мисля си, че момчетата от „Наркотици“ — и тук, и там, както и навсякъде — си разчистват пътя със стрелба. Който решат, че се пречка, ако някой е чул или видял нещо, гледат да го очистят. Включително и хората от семейството му.

— Не казвам, че не е така — отвърна Кастило. — Подобна възможност не мина през ума нито на познатия ми от Агенцията за борба с наркотиците, нито на шефа на ДРУ.

— Те какво мислят по въпроса?

— Нямаат представа — призна Чарли. — Знаем само — а в Аржентина и това дори не знаехме, — че някой се опитва да се добере до Жан-Пол Лоримър и е готов да убива, за да го стори.

— Преди няколко години тук, във Филадельфия, имаше един случай — започна да разказва Крамер. — Вкарваха наркотици от... откъде беше, Франк?

— От Сенегал — уточни О'Брайън.

— Пращаха ги от Сенегал до мисията им в ООН в Ню Йорк. Ползваха дипломатически имунитет. Случилото се не беше... по правилата.

Кастило кимна.

— Кучетата ни — не К-9, а специалните, дето душат за наркотици, от онези малките шпаньолите, абе не помня точно каква порода — надушили кокаина в пратката. Нямахме как да издействаме разрешително, за да направим проверка, но докато проверявах за експлозиви, един от кашоните случайно се прекатури. Нямахме поражения, но отвътре щръкнаха спринцовки... Нали се сецаш? От онези с огромните игли.

Кастило кимна отново.

— А после се посипа бял прашец, който се оказа първокачествена кока. — Тогава се обадохме на Агенцията за борба с наркотиците. Те пък се обадиха на ФБР, на митниците и на Държавния департамент. След това стана една... От Държавния департамент не ни повярваха, че белият прах се е изсипал от кашона; само дето не ни обвиниха, че нарушаваме дипломатическия имунитет. Уплашиха се, че

сенегалският посланик ще се разпици и ще дръпне някоя антиамериканска реч.

— Накрая пуснаха пратката през митницата. Когато ФБР повика ченгетата от Ню Йорк и им разказаха какво сме открили, те поставиха под непрекъснато наблюдение сенегалската мисия и откриха, че един от дипломатите им... вторият по ранг, нали така беше, Франк?

— Третият. Заместник-шефът на мисията — поправи го О'Брайън.

— Та го пипнаха тъкмо когато продаваше пет килограма на някакъв в хотел „Плаза“. Единственото, което успяха да направят, бе да обвинят купувача в конспирация и съучастничество в трафик на наркотици. Дори не успяха да задържат сенегалеца. Имаше дипломатически имунитет. Държавният департамент дори нямаше как да накара ООН да го върнат в Сенегал. Обясниха, че не можели, защото им бил известен незаконният начин, по който били придобити доказателствата.

— Нюйоркските ченгета страшно се вкиснаха, така че през следващите няколко месеца, където и когато сенегалският дипломат да тръгнеше, го следваха неотлъчно две ченгета. И накрая, един хубав ден, той отиде на „Кенеди“ и се качи на самолета за вкъщи.

— Мили боже! — избухна Фернандо.

— Така че, щом откриете този тип, който сте погнали, Чарли, не изключвайте възможността да са намесени наркотици — предупреди Крамер.

— На всяка цена — обеща Чарли.

— А според теб в каква опасност е сержантът... извинявай, *специален агент* Шнайдер? — попита Крамер.

— Едва ли тя е била целта на онези мръсници; или са искали да ме гръмнат мен, или някой друг — може би агент на Тайните служби — или са се опитвали да докажат нещо на госпожа Мастърсън. Така че според мен опасност няма. Въпреки това...

— Ти, копеле гадно — прекъсна го лейтенант Шнайдер. — Ти май наистина не...

— Вън! — изрева Крамер. — Веднага вън, Шнайдер! Напусни на секундата!

— Остави го да остане, докато приключи — помоли спокойно Кастило.

Крамер изви едната си вежда, след това се намръщи към Шнайдер, въздъхна и кимна.

— Въпреки това — продължи той — тя ще бъде под наблюдението на Тайните служби, докато не хвана мръсниците, които я простреляха. Агентите са много добри в осигуряване на безопасността на хората.

— Ние също — отвърна Крамер. — А що се отнася до теб, Шнайдер, когато идваш на посещение на сестра си и видиш детективи от Програмата за защита на свидетелите редом с момчетата от Тайните служби, вместо полицаи от магистралната, си помисли добре защо съм предпочел тях. Сега вълн. Чакай при асансьора. Приключих с теб.

— Би ли го задържал тук, докато се сбогувам с нея? — попита Кастило. — Наистина трябва да тръгна бързо.

Крамер кимна.

— Сядай, лейтенант Шнайдер — нареди той и посочи канапето от изкуствена кожа. — Ако мръднеш от това канапе, преди да съм ти разрешил, ще те дам на военен съд.

Крамер изчака лейтенант Шнайдер гневно да се тръшне на канапето и подаде ръка на Кастило.

— Каж ми, ако мога с нещо да помогна.

— Благодаря, Фриц — отвърна Кастило и излезе от чакалнята.

Специален агент Джак Бритън бе застанал пред вратата на Бети.

— Преди четирийсет и пет минути разбрах, че идваш, Чарли. Обадох се на Милър...

— Радвам се, че си тук, Джак — каза вместо поздрав Кастило. — Заминавам за Париж и много ми се иска...

— Милър ми каза — прекъсна го Бритън. — Ще направя каквото кажеш. Благодаря ти, че още съм в отбора.

— Имам нужда от теб, Джак.

— Ще пътувам с полет на „Американ Еърлайнс“ от Маями за Буенос Айрес в единайсет и нещо довечера.

— Иди във „Фор Сийзънс“, след това се свържи с Тони Сантини.

— Добре.

Кастило отвори вратата на Бети. Майка ѝ и баща ѝ бяха застанали от двете страни на леглото. Баща ѝ отново го погледна свирепо, майка ѝ забеляза и се обърна към него.

— Чарли е тук, миличка — каза майка ѝ. — Двамата с татко ти ще изчакаме отвън.

— Благодаря ви, госпожо Шнайдер — отвърна тихо Кастило. Протегна ръка. — Така и не са ни запознали досега, а аз искрено съжалявам, че се срещаме при такива обстоятелства.

Майката на Бети пое ръката му, усмихна се мило и тръгна към вратата.

Баща ѝ поклати глава, тръгна, без да каже и дума, към вратата, задържа я, за да мине съпругата му, след това излезе и той.

Кастило прекрачи към леглото и стисна ръката на Бети.

Бети заговори с огромна трудност.

— Семейство Мастърсън? Добре?

— Снайперисти от „Делта“ са с тях двайсет и четири часа, а половината от щатската полиция на Мисисипи дебне наоколо.

— „Делта“?

— Момчета от *Специалните части*.

Тя остана изненадана и изви вежди в очакване на обяснение.

— Дълго е за разказване, сладурче. Не е важно. Хубавото е, че семейство Мастърсън са на сигурно място. Ключът към цялата работа бил брат ѝ. След като кацнахме в Мисисипи, тя ми каза, че лошите искали брат ѝ. Няма представа къде е той. Затова заминавам за Париж, за да го открия. Той със сигурност знае кои са тези мръсници.

— Ще успееш ли?

— Да го намеря ли? Много ще се постарая.

— Само за да отидеш в Париж.

„Мили боже, дори с нея трябва да внимавам заради президентските тайни!“

— Сладурче, това, което ще ти кажа, е строго секретно, което означава, че не можеш да кажеш дори на семейството си.

„Особено на проклетия си брат.“

Тя кимна, ококорена в очакване.

— Президентът е създал звено за тайни операции, което да открие виновниците. Даде го на мен, а също и властта да правя каквото преценя за необходимо.

Извитите ѝ вежди показаха, че е силно впечатлена.

— Ще гледам да те държат в течение какво става. Но не бива да споделяш с абсолютно никого.

— Ще ми казват ли какво става?

— Специален агент Шнайдер, вече си назначена в Звеното за организационен анализ, както е официалното прикритие на групата — обясни Кастило. — Аз съм шефът. Разбира се, че ще ти казват.

— Искане ми се да дойда с теб.

„Господи, тя не си представя как ще се държим за ръце, докато се качваме с асансьора към върха на Айфеловата кула. Нито пък как ще седим в някое кафене на брега на Сена. Искане й се да се заеме с полицейска работа.“

— И на мен.

— Внимавай, Чарли.

— Виенски шницел, сладурче. Трябва да вървя.

Той се наведе, целуна я нежно по устните и задържа погледа й.

След това тя сви рамене, стисна ръката му и му кимна с глава да тръгва.

Когато двамата с Фернандо се качваха в асансьора, той чу жената от латиноамерикански произход да съобщава:

— Дон Жуан слиза.

(ПЕТ)

Хотел „Крийон“
„Плас дьо ла Конкорд“ 10
Париж, Франция
05:25, 27 юли 2005

Париж тъкмо се събуждаше, когато кацнаха. По пътя от „Льо Бурже“ трафикът бе слаб, а на „Плас дьо ла Конкорд“ нямаше почти никакви коли и пешеходци.

— Най-добре да полегнем за малко — реши Кастило, докато се регистрираха. — Да поръчаме да ни събудят в десет и половина например.

— Става — съгласи се Торине.

Кастило знаеше, че часовата разлика ще им подейства зле. Биологичният им часовник твърдеше, че е полунощ, а не пет и половина сутринта.

Не се чувстваха изморени, дори не им се спеше много, въпреки че не бяха спали почти двацет и четири часа и бяха изминали огромно разстояние от плантацията на Мастърсън в Мисисипи. Първо, това бе преди осемнайсет часа. Парижкото време бе с шест часа по-напред, отколкото в Мисисипи.

Второ, бяха се сменяли на пилотската седалка, от Филадельфия до Гандер, Нюфаундлендските острови, а след това до Шанън, Ирландия, и най-сетне до „Льо Бурже“. „Свободният“ пилот — всеки от тях бе изпълнявал тази роля — нямаше какво друго да прави, освен да дремне, а седалките на „Лиъра“ се отпуснаха назад и не бе трудно човек да поспи. Все едно бяха станали рано и бяха поспали малко преди полунощ.

Изкушаваше се да вземе набързо един душ, да хапне нещо, след това да събуди представителя на ЦРУ и да се опитат да открият Жан-Пол Лоримър. Най-разумно бе да вземе набързо душ, да си легне и да поспи колкото е възможно повече. Ако успееше да излъже

биологичния си часовник, щеше да се събуди свеж, отпочинал и готов да се захване за работа.

Кастило даде бакшиш на носача и огледа апартамента. През тежките завеси на спалнята се процеждаше лъч светлина. Той се приближи, разтвори ги и надникна навън. Виждаше „Плас дьо ла Конкорд“ и моста на Сена.

Дръпна отново завесите, извади чисто бельо от сака и започна да се съблича. Беше останал само по боксерки, когато телефонът звънна.

— Ало?

— След пет минути, пред хотела — нареди Хауърд Кенеди. — В черен мерцедес съм.

— Не очаквах да паднеш до по-нисък клас — отвърна Кастило, въпреки че по средата на изречението усети, че Кенеди е затворил.

Десет минути по-късно — след като реши, че да вземе душ и да се обръсне е по-важно, отколкото да подскача на заповедите на Кенеди — Кастило мина през празното фоайе и излезе на „Плас дьо ла Конкорд“.

Наоколо не се мяркаше мерцедес.

„Нищо. Кенеди може и да е вкиснат, но държи да се видим. Няма да отпраши нанякъде просто така.“

Кастило зави надясно и тръгна към американското посолство. Тъкмо бе стигнал до оградата и видя американското знаме в двора, когато чу писък на спирачки.

Обърна се и видя черен „Мерцедес S600“ седан пред „Крийон“. Кастило закричи — умишлено бавно — назад.

Прозорецът над седалката до шофьора бе спуснат, но вратата остана затворена. Кастило се наведе, пхна ръце и надникна вътре.

— Здравсти, красавецо — поздрави той седналия зад волана Кенеди. — Забавления ли търсиш?

— Майната ти, Чарли, качвай се в шибаната кола!

Кастило отвори вратата и се качи. Кенеди потегли с много газ и зави по Шанз-Елизе.

— Къде отиваме, Хауърд?

— Освен ако не знаеш някое място, където никой няма да подслушва, ще се повозим.

— Да не би да мислиш, че стаята ми в „Крийон“ се подслушва?
— Не съм сигурен, че не се подслушва.
— Защо си толкова притеснен?
— Ти какво знаеш за Лоримър?
— Малко повече, отколкото когато те попитах — отвърна Чарли.
— Разни хора го търсят. Убили са Мастърсън, за да покажат, че ще му видят и на него сметката, когато го открият.
— А знаеш ли кои са тези „разни хора“?
— Не. Затова съм тръгнал да търся Лоримър.
— Ще те учуди ли фактът, че и руснаците го търсят?
— Нищо не е в състояние да ме изненада.
— И едни германци.
— Същият отговор.
— И едни французи. И разни от режима на Саддам Хюсеин. А също и едни от Хюстън, Тексас.
— Давай по същество, Хауърд, моля те. Нещо не ме бива в гатанките.
— Приятелят ти Лоримър е бил посредник — може би главният посредник — в благородната програма, наречена „Петрол срещу храни“. Кое то означава, че е знаел на кого се плаща. Това е достатъчно основание всички онези хора, които ти споменах, да искат да му видят сметката.
— Чакай да помисля.
На улицата изскочи регулировчик, наду свирката и вдигна ръка, за да спре прииждащия поток автомобили. Кенеди успя да спре върху пешеходната пътека. Докато Кастило наблюдаваше ранобудните парижани, тръгнали към кафенета, а после на работа, обмисляше дали Кенеди не се опитва да го излъже.
— Чарли, освен че е знаел прекалено много, има и други хора, които не са си получили парите от сделките. Говори се — зависи кой го казва — че сумата е между дванайсет и шестнайсет милиона долара.
— Боже!
— Да, Боже. И още един дребен факт. Тази работа доста се доближава до Алекс.
— Защо пък до Алекс?
— А според теб тези пари как циркулират? Може би по банков път? Или някой ги праща през UPS?

— Как?

— Сто хиляди американски долара, току-що излезли от печатницата, представляват толкова голям пакет. — Кенеди пусна волана, за да покаже колко. Все едно показваше кутия за обувки.

Регулировчикът отново наду свирката и пусна колоната.

— А Алекс ги разнася, така ли? — попита Кастило. — И никой не задава въпроси.

— Нали не очакваш да ти отговоря на този въпрос?

— Защо тогава ми каза всички тези неща?

— Алекс мисли, че си много по-умен, отколкото съм те преценил аз — отвърна Кенеди. — Той е решил, че ще успееш да откриеш негодника преди останалите и ще споделиш с него къде е.

— Извини ме пред Алекс и му кажи, че тази няма да я бъде. Искам мръсника жив, а не с бенка в средата на челото.

— Защо? За да ти каже кой го е погнал ли?

— Именно.

— Ти на наивен девственик ли ми се правиш? Въпросните хора са недосегаеми. Повярвай ми.

— Отговорът е не, Хауърд. Предай го на Алекс.

— Казах му аз, че ще стане така — изсъска Кенеди.

Бяха почти до Триумфалната арка. Кенеди зави по „Рю Пиер Шарон“ и спря.

— Слизай, Чарли. Разговорът приключи.

Без да каже и дума, Кастило слезе от автомобила. Кенеди потегли бързо.

Кастило се върна по Шанз-Елизе чак до „Крийон“.

XV.

(ЕДНО)

Апартамент 301
Хотел „Крийон“
„Плас дьо ла Конкорд“ 10
Париж, Франция
07:30, 27 юли 2005

На вратата се почука и Кастило, тъкмо отхапал от препечената филия, стана от масата и отиде да отвори.

Невзрачен мъж в смачкан костюм, към края на петдесетте — може би малко по-стар — бе застанал в коридора.

— Господин Кастило?

— Аз съм. Вие сигурно сте господин Дешамп?

Мъжът кимна.

— Влезте. Ще закусите ли с нас?

— Не, благодаря.

— Искате ли кафе?

Дешамп поклати глава и погледна Фернандо и Торине.

— Не ми казаха, че ще има и други — заяви той.

— Това е полковник Торине и господин Лопес — представи ги Кастило. — А това е господин Едгар Дешамп, представител на ЦРУ.

— Не само че не ми казаха за други, господин Кастило, но както може би знаете, а може и да не знаете, личността на представителя на ЦРУ е секретна информация.

— Не се безпокойте, господин Дешамп. И полковникът, и господин Лопес имат необходимия достъп до секретна информация.

— Аз откъде мога да съм сигурен?

— Някой от кабинета на директора на Националното разузнаване би трябвало да ви е уведомил какво правим тук.

— Някой ме уведоми. Споменаха само вашето име.

— Струва ми се, че има някакъв пропуск — отвърна Кастило. — Преди да продължим, защо не отскочим до посолството и да се обадим

по безопасна линия на директора на Националното разузнаване, за да изясним въпроса.

— В момента във Вашингтон е един и половина след полунощ — предупреди Дешамп.

— Знам. Само че не разполагам с време за губене в игри на секретност, господин Дешамп.

— Може би по-късно — реши човекът. — Казаха ми, че се интересувате от някой си Жан-Пол Лоримър. Какво искате да научите за него?

— Всичко, което и вие знаете.

— На мен ми съобщиха: „Кажете му всичко, което сметнеш за необходимо“ — обясни Дешамп.

— Значи има някакво разминаване между посланик Монтвейл и служителя, с когото сте говорили — реши Кастило. — Той трябваше да ви каже да ми предадете всичко, което поискам да знам, а аз искам да знам всичко.

— Монтвейл се свърза с мен — призна Дешамп.

— И ви е казал: „Каквото сметнеш за необходимо“, така ли?

— Така каза.

— В такъв случай, господин Дешамп, щом отидем на безопасен телефон, ще разговаряме с президента и вие ще му предадете дословно какво е казал посланик Монтвейл.

Дешамп не отговори.

— За бога, господин Дешамп — намеси се полковник Торине. — Бях заедно с господин Кастило — на „Еър Форс Едно“, когато президентът нареди на посланик Монтвейл да осигури на господин Кастило всичко, което му е необходимо.

— Защо да ви вярвам? — попита Дешамп.

— Няма причина — отвърна Торине. — Освен че това е истината.

Дешамп се замисли за момент, след това възкликна:

— Майната му.

— Какво? — изуми се Кастило.

— Казах: „Майната му“. Не ми казвайте, че никога досега не сте чували този израз. Монтвейл каза, че в действителност сте офицер от армията. Майор.

— Виноват.

— Дали са ви повече власт, отколкото трябва, и не знаете как да я използвате, затова нямало да я задържите дълго.

— Това копеле смрадливо! — избухна Торине.

— Такъв е — съгласи се Дешамп.

— Ще трябва да говориш с президента, Чарли — реши Торине.

— Преди това нека да ви кажа някои неща — предложи Дешамп.

— Пък да видим какво ще стане.

— Слушам ви — кимна Чарли.

— В този бизнес съм от доста отдавна — обясни Дешамп. — Толкова отдавна, че мога да се пенсионирам утре, ако реша. Виждал съм как се провалят работи — а понякога умират и хора, — защото някой надут перко с политическа власт, който си гони личните политически облаги, си е наврял носата там, където не трябва, и е прецакал всичко. Работя над този боклук Лоримър от години. И не беше никак лесно.

— Как така? — учуди се Кастило.

— Вие имате ли представа с какво се занимава той?

— Да — отвърна Чарли. — Той е посредник, може би най-важният посредник в иракската схема „Петрол срещу храни“.

Кастило забеляза изненадата по лицата на Торине и Фернандо. Не беше споделил с тях казаното от Кенеди, а само — че са се видели и че Кенеди не знае къде се намира Лоримър.

— Работата е там — продължи Чарли, — че французите искаха да облекчат санкциите на Хюсеин, но Щатите — и англичаните — казаха не. Така че с безкрайната си мъдрост Съветът за сигурност към ООН през 1996 година измисли „Петрол срещу храни“, защото по този начин иракчаните нямало да измрат от глад. Всъщност това бе начинът Саддам да възнагради преданите жабари и руснаци и разни други негодници. Бил е изнесен петрол за шейсет и пет милиарда долара, докато Щатите избомбят Багдад — слагайки край на програмата — през 2003. Доста комисионни могат да се вземат от шейсет и пет хиляди милиона долара, а Лоримър просто си е стоял кротко и е събирал имена.

— Ще ми кажете ли откъде знаете, че Лоримър е бил посредник? — попита Дешамп. Говореше почти предизвикателно.

— Не.

— Ще ви попитам отново някой друг път — обеща Дешамп. — Тогава може и да ми кажете.

— Всичко е възможно — съгласи се Чарли.

— Добре, нека предположим, че той е най-важният посредник. Познава може би петдесет процента от хората, а може би дори повече, на които им е било плащано, как им е било плащано и по колко им е било плащано. И най-вече защо. Някои от тези хора работят в ООН на доста високи длъжности. Затова от ООН не искат да излизат имена.

— Някои от онези, на които им е било плащано, са французи. Французите имат един доста интересен закон, според който президентът на Франция не може да бъде разследван, докато не изтече мандатът му. А Второ бюро^[1] — нали знаете какво представлява?

Кастило кимна.

— За тях Агенцията представлява огромна заплаха за прекрасната Франция и те предприемат всички необходими мерки. Затова ми беше толкова трудно да проследя нещата.

— Ясно — кимна Кастило.

— Същото беше и с германците — продължи Дешамп. — Все още имам приятели от другата страна на Рейн — работих известно време в Берлин и Виена, още по време на Студената война — и те ми подават информация и приятелски съвети да си пазя гърба, когато става въпрос за важни германски клечки, които се опитват да потулят нещата. — Има и доста руснаци. Много от парите, открити на сметката на Саддам Хюсеин, са прекарвани тук със самолетите на легендарния руски бизнесмен Александър Певснер. Познато ли ви е името?

— Чувал съм го — отвърна Кастило.

— Той има нещо като тайна служба за превози и обслужва хора, които искат да пренесат разни неща, без никой да разбере. Когато стана въпрос за Певснер, преди около месец ми казаха — съобщиха на всички представители на ЦРУ в посолствата — да не ровим повече в дейността на гадината мръсна без специално одобрение от Ленгли.

— Певснер е свързан с „Петрол срещу храни“ ли? — попита Кастило.

— Индиректно, доколкото разбрах. Той просто е разкарвал парите — като товари — и както подозирам, много неща, които не би трябвало да стигат до Саддам Хюсеин, са се озовавали в Багдад на самолетите му.

Торине срещна погледа на Кастило.

— И така, връщаме се към американците — продължи Дешамп. — Има едни доста предприемчиви бизнесмени в Хюстън, затънали до ушите в рекет по време на „Петрол срещу храни“. Може и да ме вземете за непоправим циник, но от опит знам, че когато петролните магнати дават паричния си принос за политиците, политиците покриват работата, когато Агенцията или ФБР, или някой друг, реши да закове въпросния бизнесмен. Така е и с нашия човек Певснер.

Дешамп замълча.

— Може ли все пак да пия едно кафе?

— Разбира се — отвърна Кастило и посегна към кафеника.

Дешамп взе чашата, добави захар и разбърка.

— И така, когато се заговори за въпросния Лоримър, аз вече знаех тези неща.

— Мисля, че ми е ясно — отвърна Кастило.

— Агентът от Тайните служби тук ми е приятел. Нали се сещате, двама динозаври, попаднали сред множество младоци, на които всяка стъпка е политически издържана и съобразена така, че да се хареса на Държавния департамент. Та някакъв негов приятел му звъннал и го помолил да открие Лоримър, а той се обърна към мен, защото знаеше, че го следя.

Агентът отпи глътка кафе и продължи:

— Знаех, че нещата ще се размърдят още преди посланикът да ми се обади и да започне да пита за Лоримър. Беше му се обадила... как се казваше... Кохън, лично държавният секретар.

— *Натали Кохън* — уточни Кастило.

— Изискана лелка — отвърна Дешамп. — Хареса ми. Та тъкмо се канех да го закова копелето, когато някой сложи капак на цялата работа.

— Това пък какво означава?

— Циникът в мен ме кара да подозирам, че някой в Ленгли има прекалено голяма уста и е казал на някой друг, че се каня да довърша доклада си за Лоримър. Има разни хора, които искрено съжаляват, че жабарите и Щатите са си сритали шапките — както и някои сенатори, които разследват целия фарс с „Петрол срещу храни“ и ООН — и са решили, че ще се предизвика истински потоп, ако вземем да изпеем пред жабарите всичко, до което сме се добрали — че нещата ще се

разсмърдят чак до Ширак, че може би дори и той е в кюпа — и че ще стане още по-зле, когато се разбере, че американски дипломат в ООН е главният посредник.

— Значи имайте подозрения, че някой ще види сметката на доклада ви, така ли? — попита Кастило.

— Ще го погребете някъде — поправи го Дешамп. — Също както Лоримър е бил погребан. Ако е имал този късмет.

— Моля? — учуди се Чарли.

— Много е възможно да е в Москва, може би дори в Берлин, и да изпява кротко всичко, което му е известно, на руснаците или германците. Ако знае къде са заровени телата на останалите му приятелчета, ще предостави доста полезно дипломатическо оръжие. Така никой няма да посмее да продължи с изкарването на нова кирливи ризи.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че Лоримър е мъртъв? — попита Кастило.

— Извадил е късмет, ако са го убили бързо — с други думи, само за да му запушат устата. Ако някой иска да разбере какво е знаел... Много добре са се справили с приятелчето му, ливанец, казва се Анри Душон, във Виена. За да му дадат стимул да отговори на въпросите, са му изтръгнали два нокътя и шест зъба. След това са му прерязали гърлото.

— Кога е станало? — попита Кастило.

— Преди две седмици.

— Кога е видян Лоримър за последен път? — не спираше Кастило.

— Ако може да се съди по разходите на кредитната му карта „Американ Експрес“, пътувал е със самолет до Виена на дванайсети този месец. Същия ден си е купил — или някой друг е използвал кредитната му карта — за да купи билет от Виена до тук. Не знам дали той я е използвал; може да е било просто заблуда, за да подведе онези, които са го търсели. Но също така има и възможност да се е върнал тук. Наистина не знам. Според мен са го спипали, когато е отишъл да се види с приятелчето си Душон. След това са го отвели някъде, за да го разпитат, но може и да не е станало точно така. Ако трябва да обмислим всички възможности, може дори да са го нарязали на парчета и да са го изхвърлили в красивия син Дунав. Но може и да се е

върнал, да са го пипнали тук, а след като е отговорил на въпросите им, да са го изхвърлили в Сена.

— Остава и възможността да се е покрил някъде — предположи Кастило.

— Разбира се. Според мен това е малко вероятно. Предполагам, че е мъртъв. Има гадни хора, които няма да се замислят много и ще го очистят на мига.

— Чух, че е свивал от подкупите — подхвърли Кастило.

— Възможно е, но се съмнявам. Получавал е добри пари за услугите си, но не успях да открия и следа от големите пари.

— Мислите ли, че щяхте да им хванете следите?

Дешамп кимна уверено.

— Дори прегледах апартамента му — отвърна той. — Обзавел се е с доста хубавки неща, антики, картини и какво ли още не. Не си ги е купил със заплатата от ООН, но, от друга страна, не мога да допусна, че е бил толкова тъп, че да краде.

— Добре — съгласи се Кастило. — Благодаря. Имам още един въпрос. Питам само от любопитство. Ако все пак е успял да се скрие, според вас къде се е заврял?

— На някое скришно място — отвърна Дешамп. — Ако с жив, зъбите му тракат от страх. Жан-Пол Лоримър беше мижитурка. Не му стискаше да се развихри като престъпник.

— Познавахте ли го?

— Виждали сме се. Аз съм културен аташе на посолството. Билетите за опера, разни други събития минаваха като разход. Освен това ме канеха на всички приеми. Дипломатическият корпус обожава американците, за да могат да им натякват безспир, че прецакват света. — Той замълча. — Та това е, което знам. Нещо да съм пропуснал, според вас?

— Може ли да видя материалите, които имате за Лоримър? — попита Кастило.

— За да потънат в някоя черна дупка ли?

— И фотокопия ще ми свършат работа. Така ще запазите оригиналите при вас.

— Значи не искате оригиналите?

Кастило поклати глава.

— Фотокопията стават. Колко време ще ви трябва, за да ги направите?

— Искате ги, за да ги дадете на Монтвейл — или на някого от Агенцията — за да ми пратят някое спешно съобщение, че настояват „незабавно да пратя по куриер оригиналите на изброените по-долу документи и да потвърдя унищожаването на всички съществуващи копия“ ли?

— Не представям нищо на Монтвейл — отвърна Кастило. — А в момента едва ли бих му дал нещо. Що се отнася до Агенцията, аз съм в най-черния им списък. Искам копията за себе си.

Дешамп наклони глава, очевидно замислен. След това отпи нова глътка кафе. Най-сетне се облегна назад на стола и запали пурета.

— Струва ми се странно, че искате всичко, което съм събрал за Лоримър, господин Кастило. Най-странното съвпадение е, че цял следобед вчера и вечерта, веднага след като посланик Монтвейл ми позвъни, аз ги фотокопирах. Тъкмо си мислех, че е дошло времето да се пенсионирам и да напиша книга „Петрол срещу храни — какво се опита да покрие ЦРУ“.

— Да не би да сте забравили за документа „Няма да проговоря до края на дните си“, който сте подписали навремето? Ако напишете подобна книга, много бързо ще ви тръгнат по следите.

— Някога да сте попадали на така наречения Били Уо?

Кастило кимна.

— И аз така си помислих — кимна Дешамп. — Били е написал книга, наречена „Бях хванал Осама бен Ладен на мушка, но пътувачите в Ленгли не ми позволиха да му видя сметката“ — или нещо такова — а нищо не му се случи.

— Сигурно са се страхували, че Били ще напише още една: „Скапаняците от ЦРУ, които познавах“ — предположи Кастило.

Дешамп се разсмя.

— И аз се бях сетил за подобна възможност — отвърна той. — Реших, че са стигнали до същото заключение и за мен.

Той се надигна от стола и подаде ръка.

— Материалите са цяла торба — обясни той. — Ще отскоча да ги донеса.

— Благодаря — кимна Кастило. — Може ли още един въпрос? Защо размислихте? Защо се съгласихте да ми кажете всичко?

— Честно ли да ви отговоря?

— Да, ако обичате.

— Както вече ви казах, аз съм динозавър. Върша тази работа от много време. Когато бях съвсем млад, започнах в Берлин и там имаше хора, участвали във войната, в операция „Джедбърг“, нали се сещате. Познавах дори Бил Колби. Та един от тях ми каза, че ако не успееш да погледнеш човек в очите и да го прецениш, трябва да си намериш друга работа. Оказа се прав. Вие — и тримата — ми вдъхвате доверие.

Дешамп кимна на Фернандо и Торине и излезе.

Когато вратата се затвори, Фернандо се обади:

— Значи Лоримър е мъртъв. Сега какво ще правим, гринго?

— Не сме сигурни, че е мъртъв — отвърна Кастило. — От онова, което разказа Дешамп, ако Лоримър е бил отвлечен, то сигурно се е случило на дванайсети този месец. Госпожа Мастърсън я отвлече чак на двайсети, а Мастърсън го застреляха на двайсет и трети. Това са няколко дни. Според мен щяха да са научили, че някой е пипнал Лоримър.

— Добре — кимна Фернандо. — Ще повторя въпроса си. Сега какво ще правим?

— Ще събудим сержант Кранц — реши Кастило. — Ще му кажем да си събере багажа.

Сержант първи клас Сиймор Кранц, оператор в „Делта“ и „Грей Фокс“, бе един от двамата оператори, които щяха да използват за сателитните радиостанции на Форт Браг. Полковник Торине бе съобщил на Кранц, че са го избрали да ги придружи в Европа вместо другия оператор, оставен в комплекса „Небраска“, защото Торине бил убеден, че когато летят над океана, всеки килограм е от значение. Кранц едва покриваше норматива на армията за тегло и ръст. Истинската причина бе, че Кранц бе придружавал Торине и Кастило, докато търсеха откраднатия „727“, и бе доказал, че не е нужно да си метър и осемдесет и да тежиш сто килограма, за да си великолепен оператор.

— Къде отиваме? — попита Торине.

— При чичо Ото — отвърна Кастило, настани се на канапето и се пресегна към телефона на масичката за кафе.

[1] Второ бюро — управление за разузнаване към Генералния щаб на френската армия — Б.пр. ↑

(ДВЕ)

Редакцията на „Тагес Цайтунг“
Фулда, Хесен, Германия
08:05, 27 юли 2005

Фрау Гертруд Шрьодер бе едра — но в никакъв случай дебела или дори набита — шейсетгодишна дама от Хесен, сивата ѝ коса винаги бе вдигната на кок. Бе постъпила в „Тагес Цайтунг“ на двацет и открай време работеше все за Ото Гьорнер.

Ото Гьорнер бе постъпил във фирмата малко след като завърши университета „Филипс“ в Марбург, отчасти защото бе най-добрият приятел на Вилхелм фон унд зу Госингер, директор и може би единствения акционер във фирмата.

Когато Гертруд постъпи на работа при Госингер, корпорацията бе средна работа, далече не толкова значителна, колкото преди Втората световна война или колкото се бе разраснала сега. Холдингите, които имаха в Унгария и онази част от Германия, която стана Източна Германия — добив на дървесина, ферми, вестници, пивоварни и друг бизнес — бяха конфискувани от комунистическите правителства на Източна Германия и Унгария.

През 1981 година Ото Гьорнер се бе издигнал в йерархията и бе станал дясната ръка или асистент на стария Госингер. Тази титла не бе от особено значение. Де факто той бе вторият човек след директора. Ала ако това се кажеше явно, щеше да се получи доста неловко. Вилхелм фон унд зу Госингер трябваше да бъде номер две в семейната фирма.

Още от едно време Гертруд си казваше, че този въпрос ще бъде лесно решен, когато Ото се омъжи за фрау Ерика фон унд зу Госингер. Само че фрау Ерика така и не се омъжи. Наричаха я „фрау“ единствено от уважение към семейството, за да не засегнат честта им. На млади години бе допуснала огромна грешка не с друг, ами с американски авиатор и тогава се появи момчето Карл Вилхелм фон унд зу Госингер. По онова време никой нямаше представа кой е бащата. Гертруд знаеше,

че Стария можеше го открие, ако реши, затова си казваше, че е преценил, че без бащата ще им бъде много по-добре, тъкмо американецът няма да докопа парите на семейство Госингер.

Нещата щяха да останат така, докато Стария не уредеше брака между дъщеря си и асистента си. Всички знаеха, че той искрено обича фрау Ерика и малкия Карлхен, че Стария е убеден, че Гьорнер ще бъде добър съпруг на Ерика и добър баща на единствения му внук, когото обожаваше.

След като двамата сключеха брак, щеше да е съвсем в реда на нещата, ако Ото Гьорнер, вече член на семейството, вземе който пожелае пост в семейната фирма.

Въпросът се реши след година — ала не по начина, по който се надяваше Гертруд, — когато една от гумите на „Мерцедеса“ на шефа се бе спукала, докато Вилхелм фон унд зу Госингер и баща му се връщали от Касел. Според полицията, автомобилът се е движел с двеста и двайсет километра в час, когато се блъснал в мантизелата на аутобан А7 и полетял надолу в пропастта.

Тогава фрау Ерика бе останала единственият акционер на фирмата. Акциите, които не били нейни, били прехвърлени от Стария на името на Карлхен, по онова време на дванайсет. Както се очакваше, Ото Гьорнер стана изпълнителен директор на фирмата. Фрау Гертруд бе убедена, че ще изчакат известно време — например шест месеца — и тогава фрау Ерика ще се омъжи за Ото.

И това не стана. На фрау Ерика ѝ поставиха диагноза рак на панкреаса в последен стадий. Тя се обърна към Американската армия, за да ѝ помогнат да открие бащата на малкия Карлхен. Той се оказа погребан в Сан Антонио, Тексас, под надгробна плоча с изображение на Медал на честта, с който бе награден посмъртно.

Бяха успели да открият и семейството му. Фрау Гертруд се уплаши, че империята на Госингер ще попадне в ръцете на тексаско семейство от мексикански произход, че бедният малък Карлхен ще напусне семейния дом в Бад Херсфелд и ще се премести да живее в тексаската пустош, където дядо му по бащина линия сигурно дремеше под сомбрерото си, а наоколо бръмчаха мухи.

И това не се случи. Двайсет и четири часа, след като научила, че синът ѝ има извънбрачно дете в Германия, доня Алисия Кастило бе потропала на вратата на фрау Ерика, за да ѝ каже, че ще се погрижи за

нея и за момчето. Скоро след нея пристигна и дон Фернандо, съпругът ѝ, дядо на малкия Карлхен, президент на „Кастило Ентърпрайзис“. Тогава Гертруд направи проучване и разбра, че тексаската корпорация е точно 2,3 пъти по-голяма от фирмата на Госингер.

Две седмици преди смъртта на фрау Ерика, дон Фернандо Кастило отведе малкия Карлхен, прекръстен на Карлос Гилермо Кастило, в Тексас, а Ото Гьорнер остана временен изпълнителен директор на „Госингер“.

„Временен“ се оказа, докато К. Г. Кастило навърши двацет и една — малко след като завърши Военната академия „Уест Пойнт“. Едно от първите неща, които направи, бе да подпише договор до живот с Ото Гьорнер и да го назначи на поста изпълнителен директор. Така Ото имаше стабилна годишна заплата и процент от приходите.

— *Guten morgen*, Гертруд — поздрави Ото Гьорнер, когато влезе в офиса. Беше висок, едър, румен мъж, когото мнозина смятаха за баварец.

— Току-що позвъни Карлхен — съобщи веднага фрау Шрьодер.

— Защо не му каза да ми звъне в колата?

— Ще дойде. Води Фернандо и още двама.

— Каза ли защо?

— Каза, че иска да ти покаже един нов сателитен телефон, който със сигурност ще поискаш да купиш за всичките ни чуждестранни кореспонденти.

— *Gott!*

— Имаме сметка за него и още трима от хотел „Крийон“ — продължи фрау Шрьодер.

Фрау Шрьодер бе свикнала още с влизането в кабинета си да проверява сметките, които бе направил Карл У. Госингер с кредитната си карта „Американ Експрес“, издадена от „Тагес Цайтунг“. Така всички бяха наясно с положението.

— „Крийон“ в Париж ли?

Тя кимна.

— Все още не е освободил стаите — може да е само една — във „Фор Сийзънс“ в Буенос Айрес.

— В какво ли се е забъркал нашият Карлхен този път?

— Попитай го.

— Знаеш какво ще стане, Гертруд. Ако събера смелост да го попитам, ще получа отговор, който не ми е по вкуса.

Гертруд не отговори.

— Нов сателитен телефон значи. Това пък какво е? — попита Гьорнер.

— След като нямаш намерение да го попиташ, значи никога няма да разберем — отвърна тя.

— Той каза ли кога ще дойде — те кога ще дойдат?

— Днес.

— Каза ли с кой полет пристигат? Дали ще успее да отида навреме, за да ги посрещна?

— Каза, че са взели самолета на Фернандо и ще кацнат на „Лайпциг-Хале“.

— Летели са над Атлантическия с този малък самолет?

— Това не е ли от въпросите, на които не искаш да знаеш отговора?

— Имам и още един. Защо точно в Лайпциг? Доколкото ми е известно, Франкфурт е по-близо до Париж.

— Никога не знаем какви ги върти Карлхен.

— Никога не знаем *истината* — уточни Гьорнер. — Защото той винаги обяснява нещо. Кога ще кацнат в Лайпциг?

— Каза, че ще им трябва час и половина, за да излязат от Париж, че полетът е около час. Това беше преди десетина минути, така че ще пристигнат между десет и половина и единайсет.

— Ако тръгна веднага и карам като луд, може и да успее да ги посрещна.

— А ще успееш ли да ги събереш в колата си? — попита тя.

— Едва ли — отвърна той. — Ако носят много багаж, не. Просто ще се наложи да вземем под наем една кола от летището.

— Може да отидем и с моята кола.

— Защо?

— Последния път, когато той беше тук, успях да си кажа точно две думи с него насаме.

— Да ме подсетиш да се обадя на жена ми, за да й кажа, че идват — напомни й Гьорнер.

(ТРИ)

Летище „Лайпциг-Хале“

10:40, 27 юли 2005

— Господи! — възкликна Кастило, когато видя Гьорнер и Шрьодер. — Кого оставихте да оправя нещата?

Той целуна фрау Шрьодер по челото.

— Карлхен! — извика тя.

— Къде са приятелите ти? — попита Гьорнер.

— На паспортен контрол. Ние германците трябва много да внимаваме, когато разни американци се опитват да напълнят в страната.

— Не е смешно, Карл — отвърна Гьорнер.

— А пък на мен ми е смешно — отвърна Кастило. — Само че мен, като добър германец, ме пуснаха да мина, докато проверят внимателно приятелите ми.

— Кого си довел?

— Единият е полковник от Военновъздушните сили, а другият е сержант от *Специалните части*.

— Няма да те питам какво правят тук, защото едва ли ще ми кажеш истината, а дори да го направиш, няма да разбере кое е истина и кое лъжа.

— Ще ти кажа. Ровим в онзи скандал „Петрол срещу храни“.

— Вече съм назначил хора за тази работа.

— Искам да говоря с тях, най-вече с онзи, който е отразил убийството на господин Душон във Виена. И искам да разбере още нещо за онези с парите и какво разправят за убежището...

— Знаеш много добре, че това не е най-подходящото място за този разговор, Карл — прекъсна го Гьорнер.

— Може и да не е. Ще говорим на път за Бад Херсфелд — реши Кастило. Обърна се към фрау Шрьодер. — Сигурен съм, че не искаш да се замесваш в тази работа, лельо Гертруд.

Тя притисна бузите му с длани и го погледна в очите.

— Господи, Карлхен, да знаеш само как ми се иска да не се занимаваш с тази работа — отвърна тя. — След като вече си се заел, да не си посмял да ме изолираш.

Фернандо Лопес се приближи. Прегърна фрау Шрьодер през раменете и я целуна по едната буза.

— Още ли се грижиш за дъртия... как му беше името, фрау Гертруд?

— Все някой трябва да я свърши и тази работа — отвърна тя. — Баба ти добре ли е?

— Много добре, благодаря. Ако знаеше, че ще обикалям цяла Европа, със сигурност щеше да ти прати много поздрави.

— Как си, Фернандо? — попита Ото.

— Не знам, Ото — призна Фернандо. — Нещо ме гложди, че вече съм просто един файл в базата данни на подозрителните тевтонци.

Нито Ото, нито Гертруд отговориха.

Полковник Торине и сержант Кранц — помъкнали огромен куфар с подсилени страни — се приближиха след няколко минути.

— Всичко наред ли е, Сиймор? — попита Кастило.

— Да, господине. Опитаха се да открият експлозивни и разни сложни устройства в багажа ми, но така и не успяха.

— Сиймор, запознай се с господин Гьорнер, който се опитва да ме вкара в правия път още от времето, когато бях в пелени, а това е фрау Шрьодер, която го държи изкъсо.

— Приятно ми е — кимна Кранц.

— Хер Госингер ми каза, че сте от армията, хер Кранц — обади се подозрително фрау Шрьодер.

Кранц погледна Кастило, той кимна и чак тогава операторът отговори.

— Не точно, госпожо — обясни той на немски. — Аз съм от *Специалните части*.

— Искате да кажете, че си имате барета, от онези зелените ли?

— Да, госпожо — потвърди той. — Точно такава.

— Много интересно — отвърна тя. — Освен това говорите немски.

— Да, госпожо, повечето от нас говорят по два чужди езика.

— А това е полковник Джейк Торине от Военновъздушните сили — продължи Кастило.

— Ако се опитвате да вкарате Карл — Чарли — в правия път, искрено ви съчувствам — обади се Гърнер.

— Приемам го като кръста, който трябва да нося като праведен човек — отвърна Торине.

— И аз така — съгласи се Гърнер.

(ЧЕТИРИ)

Къщата в гората
Близо до Бад Хресфелд
Хесен, Германия
13:10, 27 юли 2005

Фрау Хелена Гьорнер — изтънчена блондинка, по произход баварка, макар да не приличаше на такава, щеше да изглежда чудесно, дори да сплетеше косата си на две плитки — бе готова с обяда, когато те пристигнаха.

— Добре дошъл у дома, Карл — поздрави го тя на английски и подаде буза, сякаш бе далечен роднина, на когото оказваше благоволение. След това се приближи до Фернандо.

— Надявам се, че доня Алисия, Мария и прелестните ти дечица са добре, Фернандо.

— Много добре, благодаря, Хелена — отвърна Фернандо. — Ами твоите дечица как са? Къде са?

Кастило и Ото се разсмяха.

— Децата са тук, но не съм сигурна дали мястото им е сред нас.

— Хелена, не забравяй, че малките диваци са ми кръщелници — напомни ѝ Кастило. — Доведи ги веднага!

— Ами да! — намеси се Фернандо. — Колкото повече диваци, толкова по-добре.

Фрау Гьорнер се насили да се усмихне, обърна се към прислужница с бяло боне и престилка.

— Илзе, би ли довела децата в трапезарията, ако обичаш? — нареди тя и се обърна към останалите. — Ще се видим там.

След тези думи излезе във фойето.

— Не е нужно да полагате специални усилия, за да съсипете брака ми — оплака се Ото, въпреки че не бе никак ядосан.

— Засрамете се от себе си — намеси се фрау Гертруд, макар че и тя не бе особено раздразнена.

— Защо ми се струва, че на домакинята не ѝ е особено приятно, когато наричам кръщелниците си диваци? — обърна се Кастило към Торине и Кранц. — Ще ви запозная...

— Значи си усетил? — попита саркастично Гьорнер.

— Ще ви запозная с нея, когато овладее баварския си нрав. — Посочи една от вратите. — Това е асансьорът. По-атлетичните могат, ако искат, да се качат по стълбите.

— Когато беше на девет или десет — започна да разказва Ото, — Карл ходеше в конюшните, събираше котките — по пет, по шест, понякога дори по повече — и ги натъпкваше в асансьора. Дядо му не позволяваше на Карлхен да използва асансьора и ненавиждаше котките. Когато викнеше асансьора и вратата се отвореше, животните се втурваха в стаята му. Тогава гласът на Стария се чуваше чак във Фулда.

— Беше ужасно непослушно дете — усмихна се с много обич фрау Гертруд. — А пък приличаше на истински ангел.

— Джейк, да не би с това изражение на лицето да се опитваш да подскажеш, че не можеш да повярваш? — обърна се Кастило към Торине, ала не дочака отговора му. — Роден съм в тази къща. Живях тук до дванайсет години. — Обърна се към Кранц и продължи: — Дълго е за разказване, Сиймор. Ще ти обясня по-късно. Да вървим в трапезарията и да прием по бира. Може дори да се каже, че съм я правил аз.

— Ако Хелена предложи шампанско, Карл — предупреди Ото, — ще пиеш.

— Слушам — ухили се Кастило. Тракна с токове и махна на всички да се качат в асансьора. Трябваше да се посбутат, но успяха да се съберат.

Трапезарията бе огромно помещение на третия етаж. Едната стена бе покрита с плътни тежки завеси. Кастило се приближи, намери някакъв ключ и го щракна. Завесите се отвориха и разкриха огромни прозорци към ширнали се поля.

— Красива гледка — отбеляза Торине.

— Ела — повика го Чарли — и професор Кастило ще ти изнесе лекция за сравнително новата военна история.

Влезе прислужница, също с боне и престилка, понесла поднос с високи чаши за шампанско. Кастило, Торине и Кранц тъкмо си бяха взели чаши, когато се появи Хелена.

— Ето я и домакинята — посрещна я Кастило. — Хелена, извини грубостта ми. Запознай се с полковник Джейкъб Торине от американските Военновъздушни сили и господин Кранц от електронния център на армията, който ще демонстрира как работи сателитният телефон, който препоръчвам на Ото да купи за чуждестранните кореспонденти на „Тагес Цайтунг“. Господа, това е нашата домакиня, госпожа Хелена Гьорнер.

Хелена се бе овладяла и се държеше наистина чаровно и приятно.

— Имате чудесен дом, фрау Гьорнер — започна Торине. — Гледката е забележителна.

— Нали?

— Тъкмо се канех да им разкажа за земята, Хелена. Може ли да продължа?

— Разбира се — усмихна се тя, за да прикрие досадата си.

— Някъде по средата на това чудесно поле с пшеница — посочи Кастило — ще видите една ивица от около седемдесет метра, където растенията са по-хилави.

— Да — отвърна Торине, когато забеляза какво му показна Кастило.

— Може и да ви е трудно да допуснете в мирно време като сега, но там са били поставени мини, половината „Скачащи Бети“. Били поставени от източногерманските власти...

— Това да не би да е била границата между Източна и Западна Германия? — прекъсна го Торине.

— Точно така. Може ли да продължа?

— Разбира се. Извинявай.

— Мините били поставени от източногерманците, за да не се втурнат западногерманците и да се възползват от богатата на комунизма — продължи Кастило.

— Карлхен, внимавай — предупреди го фрау Гертруд.

— А от тази страна на все още замърсената земя минавало шосе, по което патрулирали американски военни... Хелена, шампанското е чудесно! Може ли още една чаша?

— Разбира се — отвърна домакинята и щракна нетърпеливо пръсти към една от прислужниците, която забърза към тях.

Кастило отпи нова глътка, преди да продължи.

— Та, както ви казвах, имало шосе, на което патрулирали американците, за да не позволят на западногерманците да побегнат към Източна Германия. — Един от младите герои е познат на всички ни. Младши лейтенант Алън Нейлър, тъкмо завършил „Уест Пойнт“, намерил време колкото да си намери булка и да завърши курса за офицери във Форт Нокс...

— Нейлър е бил тук? — учуди се Торине. — Невероятно.

— По-късно станал майор — кимна Кастило. — Та той взел, че дочул легендата за къщата.

— Карл! — предупреди го Гьорнер.

Кастило не му обърна никакво внимание.

— Искате ли да ви разкажа? — попита невинно той.

Торине мълчеше.

— Аз искам — отвърна Кранц.

— Ами военните знаели къщата под името „Замъка“ и се носел слух, че тук живеела принцеса със златни коси, пазена от баща ѝ, краля, известен като Стария. Той не държал принцесата окована във вериги, но гледал да я държи по-далече от американците, които също като французите и много германци имали склонност да унищожават културното наследство на разни места по света.

— Не каза ли вече достатъчно? — попита Гьорнер.

— Привършвам, Ото — успокои го Кастило.

— Вече не е смешно, Карл — настоя Ото.

— Тогава недей да се смееш — сопна се Чарли. — Та един ден, предполагам, било неизбежно, затова неизбежното се случило. Долетял американски рицар в блестяща броня. По-точно на „Хюи“. Кацнал на калдъръма пред конюшните.

Той посочи.

— Имал няколко предимства. Бил авиатор, а по-важното е, че бил от Тексас. Както Фернандо ще ви каже, красивите млади тексасци имат излъчване, на което нито едно момиче не може да устои. Така било и тук. — Той огледал къщата и видял красивата принцеса. И тя го видяла. Погледите им се срещнали. Засвирили цигулки. Земята се разтърсила. В небето блеснали фойерверки. Хор от ангели запял *Ich*

liebe dich и разни подобни. Около девет месеца по-късно им се родило красивото момченце, което сега се е изправило пред вас.

— О, Карлхен! — възкликна развълнувана фрау Гертруд.

— Баща ти е бил американски пилот? — попита Кранц. — Сега къде е?

— Не се е върнал от Виетнам — отвърна спокойно Кастило.

— Съжалявам.

— И аз — кимна Кастило. — Лекцията приключи. Дано да сте си записвали, защото предстои писмен изпит.

— Заповядайте, седнете — намеси се Хелена.

— Тази история истина ли е, чичо Карл? — попита младо гласче.

От изражението на Хелена Гьорнер стана ясно, че не е усетила, когато децата ѝ са застанали на вратата.

— Не са ли това любимите ми кръщелници! — възкликна Чарли. — Да, Вили, историята е истинска.

Кастило прекрачи към вратата и прегърна едно по едно двете момченца — на десет и дванайсет.

Дванайсетгодишният попита:

— Какво е Виетнам?

— Една ужасно място, много далече от нас — обясни Чарли. — И между другото, Сиймор, колко е сега във Вашингтон?

— Към шест и половина — отвърна Кранц.

— Колко време ще ти трябва, за да оправиш апаратурата?

— Зависи къде искате да я монтирам.

— Какво ще кажеш до конюшната? Точно на мястото, където кацнал рицарят в бляскави доспехи.

— Дайте ми десет минути. Тук ли ще остане?

— Няма да е за дълго — успокои го Чарли. — Защо не хапнем, после ще поговорим с Ото и към осем вашингтонско време ще е готова.

— Става.

(ПЕТ)

— Обядът беше великолепен, Хелена. Благодаря ти — каза Кастило.

— Радвам се, че ти хареса, Карл — отвърна тя.

Кастило даде знак на една от прислужниците да му сипе още кафе.

— *Danke* — благодари той и се обърна към Гьорнер. — Кажни ни, Ото, какво си чул на благотворителното събитие в Марбург за момчетата, които изнасят пари в Аржентина — помоли Кастило.

Гьорнер не отговори.

— Каза две неща, Ото, които привлякоха вниманието ми. Първо, че Фюрерът пръв се бил сетил...

Хелена го погледна студено.

— Не е нужно децата да присъстват на този разговор.

— Както прецениш, Хелена — заяви Кастило. — Когато бях още по-малък от децата, дядо ми, на същата тази маса, ми разказа за злото, причинено от германските националсоциалисти — или както всички ги знаят, нацистите. Според него бе важно те да научат истината отрано.

Лицето ѝ се изопна и тя пребледня.

— Нали помниш, Ото? — продължи Кастило. — Стария седеше срещу теб, чичо Вили и майка бяха седнали там, а аз бях срещу Вили...

— Спомням си, Карл — прекъсна го Гьорнер.

Хелена стана и подхвърли салфетката си на масата.

— Хайде, момчета — подкани ги тя.

— Не се насилвай да ни правиш компания, *Liebhen* — заговори Ото, — но момчетата остават.

Погледите им се срещнаха, след това тя излезе от стаята.

Гьорнер погледна Кастило.

— Майка ти все казваше, че едно от нещата, които си наследил от Стария, е пълната му липса на такт.

Кастило кимна, след това продължи:

— Каза, че според теб това са били пари, получени от „Петрол срещу храни“.

Гьорнер кимна.

— Сега ще ти обясня, Карл — започна той. — Докато се правеше на интересен с „легендата за замъка“, се замислих. Прав си. Дядо ти не обичаше американците и ако беше жив днес, изобщо нямаше да ги понася. След това разсъдих и си казах, че ако все още беше между нас и знаеше какво става и ако някой офицер от американското разузнаване — не ти, не внукът му, който и да е американски офицер от разузнаването, на който можеше да се довери — дойдеше при него и му зададеше този въпрос, той щеше да му разкаже всичко, което знае.

— Прав си, Карл, че седя на мястото на Стария. И от този стол се опитвам да постъпвам така, както би постъпил той. Затова говорим за неща, които досега не са били споменавани, затова ще ти разкажа каквото знам и тъкмо това е причината, поради която искам и момчетата да присъстват. Стария беше прав и в това отношение. Човек никога не е прекалено млад, за да разбере, че светът, в който живее, е гаден.

— Разбирам, Ото — кимна Кастило.

— Част от нещата съм ги научил сам, друга част идват от Ерик Кочиан...

— Кой?

— Той е главният редактор на „Будапестер Нойе Цайтунг“ — обясни Гьорнер. Погледна Торине. — Това е един от нашите, по-точно един от вестниците на Чарли. Чарли ти е казал, предполагам, че е собственик на фирма „Госингер“. И самата компания, и всичко към нея.

— Не е споменавал — отвърна Торине. Погледна Кастило и добави: — Сигурно е забравил.

— Както и да е. Ерик е стар човек. На седемдесет и няколко. Наполовина унгарец и наполовина виенчанин. Бил е осемнайсетгодишен ефрейтор, когато полкът на Стария е бил в Сталинград. Двамата били тежко ранени, но пък от това излязло нещо добро. Били евакуирани с един самолет; не се оказали в Сибир за десет години след падането на Сталинград. — След войната Ерик дошъл тук — Виена била съсипана, а живите в семейството му загинали в деня, когато американците се опитали да бомбардират централната гара, не

улучили целта и сравнили със земята катедралата „Свети Стефан“, така че той нямал къде да отиде. Стария го оставил да работи във фермата, след това, щом възстановил „Тагес Цайтунг“, го преместил във вестника. Когато и виенският вестник бил готов, Ерик заминал за Виена. Там бил главен редактор и се канел да се пенсионира, когато си взехме будапещенския вестник от комунистите. Ерик дойде да се види с мен, когато чул, че се каня да продавам, и поиска да го оставя да вдигне вестника на крака. — Мислех, че няма да излезе нищо, но знаех, че Стария нямаше да откаже, затова се съгласих. Той му даде ново име и запретна ръкави. Получи се. Сега е най-големият вестник на немски език в Унгария и сериозен съперник на виенския „Тагес Цайтунг“ в Словения, Чешката Република и Източна Австрия.

— Той ли е написал материала за ливанеца, как се казваше... Душон, дето го бяха намерили заклан във Виена? — попита Кастило.

— Първият материал беше написан от един от нашите хора във виенския „Тагес Цайтунг“. Когато Ерик видял статията, го обзели съмнения. Затова сам заминал за Виена, а там познава всички, особено висшите кадри в полицията, та те му казали, че това не е... — Гьорнер замълча и погледна с неудобство момчетата, ала след това се пристраши и продължи: — Не ставало въпрос, че някакъв хомосексуалист от Близкия изток е убит от русия си виенски любовник, както бе намекнато от нашия журналист, а че по-скоро хората, които са искали да запушат устата на Душон, имат нещо общо с „Петрол срещу храни“. — Ерик вече се бил заровил в историята „Петрол срещу храни“ и всичко пасвало на откритото от него. Затова ми се обади — дойде тук; нямал доверие на телефоните — и ми разказа всичко. Искаше да разрови по-дълбоко. — Обясних му, че ще го убият, а той отговори: „На моята възраст това е чудесен начин, по който да си отидеш и да си в заглавията на първа страница.“ Отказах му и му обещах да натоваря някой с тази задача, а той отвърна: „В такъв случай се пенсионирам. Искам да напиша този материал.“

— Пенсионира ли се?

— Не, разбира се — отвърна Гьорнер.

— Искам да говоря с него. Още утре.

— Трябва да дойда с теб — настоя Гьорнер. — Както и повечето хора, Кочиан е на мнение, че ти пилееш парите на Стария, като се правиш на кореспондент във Вашингтон. Дори ми посочи всички

прилики между материала, който си предал, и статия в списание „Американ Кънсърватив“. Забравих какво точно изтъкна, но мога само да ти кажа, че не си се постарал кой знае колко, когато си перифразирал статията.

— В бъдеще ще се постарая да съм по-внимателен — отвърна Кастило.

Гьорнер кимна.

— Та на въпроса ти, Карл, за скритите пари или за препраните, които отиват в Южна Америка, най-вече в Аржентина.

— Какво за тях?

— Този въпрос открай време ме вълнува, вълнуваше и дядо ти. Нацистите не са измислили сами този вариант. Не са били чак толкова умни. Цялата работа започнала след Първата световна война и Версайската конвенция. Французите и англичаните, ако си спомняш, получили германска Източна Африка като репарация, както и почти всичко друго, което успели да измъкнат от германците.

Гьорнер замълча, после попита:

— Лекцията ще бъде доста дълга, струва ми се. Сигурни ли сте, че искате да продължа?

— Не знам за Чарли — отвърна Торине, — но аз държа да я чуя.

— Разказвай, Ото, моля те.

— Колкото и неблагоприятна да е била Версайската конвенция — а аз съм от хората, които са убедени, че благодарение на нея Хитлер идва на власт и затова Втората световна война е била неизбежна, — тя не конфискува директно холдингите на германците, на унгарците, на когото и да е в бивша германска Източна Африка. Било променено колониалното правителство от германско на френско и хората все още притежавали фермите си, бизнеса си, и на каквото там разчитали. — След това французите и англичаните качили данъците на фермите, на различните видове бизнес и на всичко останало, което било тяхно законно право. Проблемът бил, че сега сумите трябвало да се плащат във френски франкове и английски лири. Германската марка била без всякаква стойност. Така че германските земевладелци не могли да осигурят достатъчно франкове и лири, за да си платят данъците. Тогава конфискували собствеността им за неплатени данъци и я разпродавали на търг във франкове и лири на онзи, който бил готов да предложи най-високата цена, а това в повечето случаи били французи и англичани.

— Кофти номер — отбеляза Торине.

— Да не говорим колко е неморален, но затова пък всичко е напълно законно — продължи Гьорнер. — Малцина щастливци не загубили собствеността си — включително някои от унгарските ти роднини, Карл, които по една или друга причина си имали депозити в злато в Южна Африка. Южноафриканците мразели и англичаните, и французите и си затворили очите, когато златото, което германците държали в банките си, било прехвърлено или в банки в Южна Африка, или в Швейцария. — Когато се провели търговете, някои от наддаващите се оказали швейцарци и южноафриканци, които в замяна за златото си успели да купят франкове и лири при доста изгоден курс и по този начин платили повече от французите и англичаните, които били дошли с намерението да се сдобият с нещо на безценица.

— Така твоята *Nagyneni*^[1] Олга, Карл...

— Какво? — прекъсна го Торине.

— Унгарската ми леля Олга — обясни Кастило. — Тя живееше тук при нас, докато... на колко бях, Ото, на седем или на девет?

— Беше на осем, когато Олга почина — отвърна Гьорнер. — Както и да е, тъй като имали злато в Южна Африка, Олга и съпругът ѝ, който все още бил жив по онова време, успели не само да запазят имотите си в Източна Африка, ами купили на търг холдингите на Госингер, които в противен случай щели да попаднат в ръцете на алчните французи и англичани.

— След Втората световна война комунистите в Унгария конфискували, разбира се, каквото тя притежавала, но когато Стария най-сетне успя да я измъкне от Унгария, тя все още бе във владение на собствеността си в Африка. Остави я на Стария, когато почина. Той пазеше имотите, докато не прецени, че след освобождението Кения няма да се превърне в Африканския рай, за който тръбяха чернокожите лидери.

— За пръв път чувам всичко това — призна Кастило.

— Просто е трябвало да попиташ, Карл — засече го Гьорнер. — Важното е, че хората си научили урока. Разбрали, че е разумно да разполагат с твърда валута извън страната, в която живеят. Така швейцарските банки станали незаменими благодарение на стриктните си правила за банкова тайна.

— Цялата работа била да се изнесат парите от страната, без да разбере правителството. Това означавало, че трябва да имаш приятел в страната, където искаш да скриеш златната си кокошка. За германците мястото, където можеш да намериш приятели — в някои случаи дори роднини, — се оказала Аржентина. През трийсетте, хората лесно забравят, Аржентина разполагала с най-големия златен резерв в света.

— Ние имали ли сме нещо общо с цялата тази работа? — попита Кастило.

— Да — потвърди Ото. — Прадядо ти, а след него и дядо ти, започнали да купуват вестникарска хартия от Аржентина.

— Нещо не разбирам — призна Чарли.

— За вестниците са необходими огромни количества хартия — обясни Гьорнер. — Затова никой не се учудил, когато фирма „Госингер“ започнала да купува хартия от Аржентина, където била значително по-евтина, отколкото в Дания и Норвегия, да не говорим за Щатите и Канада. А отначало правителството не се било усетило колко е евтина.

— Наистина не разбирам — настоя Кастило.

— Да кажем, че хартията от Дания струвала по петдесет долара на тон. Това е само пример, защото нямам представа какви са били цените навремето. Американската и канадската била по четирийсет на тон. Докато аржентинската струвала трийсет. Без допълнителни такси „Дрезднербанк“ прехвърляла, да кажем, три хиляди долара на аржентинска банка за сто тона вестникарска хартия. Сумата — платена, стоката — получена. Точка по въпроса. Истината е, че хартията струвала две хиляди и петстотин. Което означавало, че на всеки сто тона оставали по петстотин долара, които влизали по сметка.

— Ние сме го правили, така ли? — попита Чарли, неспособен да повярва.

— О, да. И „Мерцедес Бенц“ са го правили. И „Ман Дизел“ са го правили. И „Сименс“ са го правили. Няма пивоварна, включително и нашите, които да не са го правили. — Той замълча. — Според теб откъде са дошли парите за икономическото чудо, което възроди Германия също като феникс след пълната разруха през 1945 година?

— Аз си мислех, че всичко се дължи на плана „Маршал“ — намеси се Торине. — И на усилията на Германия.

— Всичко това е вярно, полковник — потвърди Гьорнер. — Планът „Маршал“ ни хранеше и ни предпазваше от лапите на Съветския съюз. А златната кокошка, оставена в чужбина, ни осигури суровините, от които се нуждаехме, за да работим.

— Все още ли правим подобни неща? — поинтересува се Кастило.

— Дядо ти приемаше Хуан Д. Перон за не по-малко опасен от Хитлер. Преместихме златната кокошка още преди да се родиш.

— Защо тогава момчетата от Марбург пращат парите от „Петрол срещу храни“ там?

— И до това ще стигна, но това е разказ, който си има две страни и ще ми отнеме известно време, за да чуете всичко. А одева каза на господин Кранц, че искаш да демонстрира телефона чудо.

— Да, трябва да проведе някой и друг разговор.

— Ще довършим разговора по-късно.

[1] Nagupeni — леля, (унг.) — Б.пр. ↑

(ШЕСТ)

— Излъгах те, Ото — призна Кастило. Бяха застанали на сянка под стената на конюшната, облежани на стената, докато Кранц свързваше приемника. Малка сателитна антена бе насочена към небето. Имаше контролен панел, подобен на малък лаптоп с няколко допълнителни редици шарени копчета.

Хелена бе изчезнала нанякъде заедно с момчетата. Кастило се питаше дали се опитва да ги предпази от кръстника им и дали Ото не ѝ бе дал дискретно знак да ги отведе, за да не гледат и слушат повече.

— Това никак не ме учудва — отвърна Ото.

— Не се продават. „АФС“ пускат страхотни неща на пазара, но точно тези са само за военните.

— Какво толкова им е специалното? — попита Ото.

— Готово, господине — обади се Кранц.

— Кодирани на гласа? — попита Кастило.

Кранц му подаде слушалка, малка, черна също като на факс.

— Гласът е кодиран, господине.

— Всичко останало наред ли е? — попита Кастило.

— Сигналят е чист и мога да пусна на говорител.

— Добре. — Кастило му върна слушалката.

— Готово, господине — докладва Кранц след миг.

— Дик? — обади се Кастило.

Гласът му бе превърнат в дигитален електронен пулс, след това закодиран и за частица от секундата прехвърлен към сателит на трийсет и пет хиляди и шестстотин километра над земята, прехвърлен към друг сателит, след това предаден към сателитната чиния на комплекса „Небраска“. Там съобщението се декодираше и зазвучаваше в слушалката на майор Х. Ричард Милър Младши.

Гласът на Милър прозвуча със секунда закъснение — след като бе преминал през същата серия мерки за сигурност — и проехтя от високоговорителите, монтирани до конюшната.

— Здравсти, Чарли.

— Къде, по дяволите, беше? Опитваме се да се свържем с теб от часове.

— Ти се включи преди дванайсет секунди — отвърна Милър.

— Сам ли си?

— Със секретар Хол, Агнес и Том.

— Сигналът достатъчно силен ли е, за да пуснете разговора на говорител?

След няколко секунди прозвуча непознат мъжки глас:

— Говорител в исправност.

След още няколко секунди се чу гласът на секретаря на *Вътрешна сигурност*.

— Добре ли е така, Чарли?

— Чувам ви ясно, господине.

— Казвай, Чарли. Какво научи? След това аз ще ти кажа добрите новини — обеща Хол.

— Лоримър е бил посредник в „Петрол срещу храни“ — започна Кастило. — Цяла сюррия хора искат да го пратят на оня свят не само заради сделките, ами защото е отмъкнал куп пари — по всяка вероятност, шестнайсет милиона долара — от големите играчи.

— Да не би да искаш да кажеш, че е мъртъв?

— Представителят на ЦРУ в Париж мисли, че е мъртъв. Аз не съм убеден. Ще го потърся.

— Къде?

— Искам да поговоря с един човек в Будапеща. Той може да ми подхвърли някоя идея.

— Ти къде си?

— В Бад Херсфелд. Заминаваме за Будапеща рано утре сутринта.

— Знаех, че не си в Париж — отвърна Хол. — Посланик Монтвейл ми каза. Това е добре.

— Кое?

— Каза, че имал информация за теб, и питаше къде си. Казах му.

— Каква информация?

— Не пожела да ми каже — отвърна сухо Хол. — Реших, че ще бъде по-лесно, ако той ти я каже лично — а след това, ако искаш, ти ще ми кажеш — вместо да се обръщам към президента.

— Кога ще ми каже? — попита Кастило. Погледна Торине в очите. Торине недоволно вдигна ръце, сякаш се опитваше да попита

какво ще правят.

— Когато позвъни, за да ми каже, че не си в „Крийон“, ме помоли да го свържа с теб, когато ми се обадиш. Обещах му. Искаш ли да говориш с него?

— Да не би да имам избор?

— Нямаш, Чарли. Но ти решаваш.

— И как ще го направим?

— Вързани сме с телефонната централа на Белия дом. Когато кажеш, че си готов за разговор с него, ще те свържа.

— Иска ми се да чуете разговора, господине.

— Ако не ми кажеш да изключа говорителя...

— Благодаря ви.

Гласът на Милър полетя към сателита в небето:

— Свържи ни с телефонистката на Белия дом.

— Телефонна централа.

— Обажда се К. Г. Кастило. Искам да разговарям с посланик Монтвейл. Трябва ми обезопасена връзка.

— Изчакайте един момент, ако обичате.

— Кабинетът на директор Монтвейл.

— Господин К. Г. Кастило чака на обезопасена линия за разговор с директор Монтвейл.

— Един момент, ако обичате.

— Чарлс Монтвейл. Ти ли си, майоре?

— Да, господине. Добро утро, господине.

— Линията е обезопасена, нали?

— Така ми съобщиха, господине.

— Поразпитах за агента на ФБР в Монтевидео, Юнг, майоре.

— Благодаря ви, господине.

— Много интересна работа, майоре. Главният прокурор ми събщи, че Юнг е прехвърлен към Държавния департамент за мисия с най-високо ниво на достъп до секретна информация. Работата, която

върши, е толкова секретна, поне така ми беше казано, че нито директорът на ФБР, нито главният прокурор знаят какво точно става.

— Наистина интересно, господине.

— Има и още, майоре. Когато попитах директора на разузнавателното бюро към Държавния департамент какво става, той отвърна, че няма право да обсъжда действията на агент Юнг без специално разрешение от държавния секретар.

— Това е още по-интересно, господине.

— Очевидно секретар Кохън е пропуснала да съобщи на някои хора за Звеното на президента.

— А вие успяхте ли да поговорите по този въпрос със секретар Кохън, господине?

— Тук става още по-интересно, майоре. Да, говорих с нея. Тя твърди, че няма информация за дейността на агент Юнг, освен онова, което е чула по време на разговора ни на борда на „Еър Форс Едно“. Въпреки това ме увери, че веднага щом стигне в Сингапур, ще направи необходимото, за да разнищи въпроса.

— Тя на път към Сингапур ли е, господине?

— Очевидно. Освен това не обясни защо не желае да се възползва от комуникационната система на борда на самолета.

— Понякога връзката се разпада, господине.

— Сигурно е така. Както и да е, майоре, съжалявам, че не ти помогнах.

— Разбирам естеството на проблема, господине. Благодаря ви за положените усилия.

— Предполагам, че скоро ще имам отговор. Щом разбере нещо, ще се свържа с теб, майоре. Както сам се досещаш, любопитството ми е разпалено.

— Благодаря ви, господине.

Чу се прищракване и Кастило разбра, че директорът на Националното разузнаване е затворил.

В този момент прозвуча отново гласът на секретар Хол.

— Чарли, нямам абсолютно никаква представа какво става. Предлагам да изчакаме и да видим какво ще успее Монтвейл да изкопчи от Натали.

— Добре, господине.

— Да ми разкажеш какво си открил в Будапеща.

— Разбира се, господине.
— Мога ли да помогна с нещо?
— Дик, чуваш ли ни?
— Да, господине, слушам, шефе.
— Би ли изпратил цветя в болницата?
— Вече я свършихме тази работа, шефе — намеси се Агнес Форбисън. — Сигурно ги е получила.
— Много ти благодаря, Агнес.
— И аз я харесвам, Чарли.
— Това ли е всичко? — попита Милър. — Прекъсвам връзката, господин секретар.
— Прекъсвай — съгласи се Хол.

Докато наблюдаваше как Кранц затваря лаптопа, Гърнер попита:
— На кого изпращаш цветя, Карл?
— Простреляха един от агентите ми, жена, в Буенос Айрес — обясни Кастило.
— Това са пълни дивотии, Ото — намеси се Фернандо. — Тя наистина е била простреляна, но тук изобщо не става дума за професионална платоническа връзка.
— Млъквай, копеле! — надигна глас Кастило.
— Ще узнаеш истината и истината ще те освободи — отвърна Фернандо. — Казва се Бети Шнайдер, Ото, и двамата са като болни от любов тийнейджъри.
— *Wunderbar!* — възкликна Ото.

XVI.

(ЕДНО)

Хотел „Данубиус“
Будапеща, Унгария
09:30, 28 юли 2005

Когато застанаха на регистратурата на хотела, дежурният мениджър ги уведоми, че търсят хер Гьорнер по телефона, и ги поведе към края на рецепцията, където бяха телефоните.

Кастило го наблюдаваше нетърпеливо.

След няколко минути Гьорнер се върна усмихнат.

— Беше Ерик Кочиан — заяви той. — Сега се качваме по стайте, мятаме по един халат и отиваме на баня.

— Нямам време за парна баня — заяви Кастило. — Дойдох да се видя с въпросния Кочиан.

— За тази цел, Карл, трябва да отидеш на баня.

— Това пък какво трябва да означава?

— Да ти призная, нямам търпение — усмихна се Гьорнер. — Как го бяха казали? „Какво става, когато неустойима сила се сблъска с неподвижен предмет?“ Сега е моментът да разберем.

— Няма ли да ми обясниш какви ги дрънкаш? Или смяташ да ми пускаш гатанки с това самодоволно изражение?

— Ерик е свикнал да ходи на парна баня по това време — обясни Гьорнер. — Предложи да поговорим в банята. Другият вариант е да обядваме заедно в „Карпатия“ в един и половина. Намира се...

— Много добре знам къде се намира — прекъсна го Кастило. — Боже мили!

Загърнати в пухкави хавлиени халати, обути в чехли, гениталиите им обхванати от малки — Кастило бе убеден, че стават прозрачни, когато се намокрят — памучни бандажи, Кастило, Гьорнер, Фернандо, Торине и Кранц влязоха в парната баня на хотела.

— Страхотно — възкликна сержант Кранц. — Все едно че сме в древния Рим.

— Това е била идеята, да прилича на древния Рим — отвърна Гьорнер. — Разправят, че термалните извори са били тук от векове.

— Къде е Кочиан? — попита Чарли.

— Малко след средата на басейна — посочи Гьорнер. — Виждаш ли го, отпуснал се е по гръб във водата.

Във водата имаше поне петнайсет човека, разговорите им бяха напълно неразбираеми заради акустиката. По средата на басейна, водата стигнала почти до шията му, се виждаше глава с ореол от бяла коса, почти скрита зад масата във водата. На масата се виждаше метална кана, пепелник, няколко вестника и списания, две книги и мобилен телефон.

Мъжът ги наблюдаваше с безизразно лице, стиснал в уста дебела пура.

— Сега какво? Скачаме и плуваме до него ли?! — попита Кастило.

— Би било по-любезно да влезеш във водата, без да я разплискаваш, и да се приближиш бавно към него — предложи Ото. — Това е баня, Карл, не плувен басейн.

Гьорнер остави хавлиения халат на мраморна пейка, изхлузи чехлите и слезе бавно в басейна по стълбите.

„Не съм и предполагал, че ще се срамувам — каза си Кастило — но Ото в този бандаж е направо «потресаваща» гледка.“

Когато Ото стъпи на последното стъпало, водата му стигаше до кръста.

„Сега поне висулките му и хърбавите му крака не се виждат.“

Чарли тръсна глава, метна халата на мраморната пейка, бързо влезе във водата и запристъпва след Гьорнер.

Фернандо, Торине и Кранц също свалиха халатите, спогледаха се, поклатиха глави, след това някой от тях изрева:

— Готови! Старт! Гмурни се!

И тримата цопнаха в басейна.

Рошавите побелели вежди на Ерик Кочиан се извиха на руменото му лице при тази проява на невъзпитание.

— Добро утро, Ерик — поздрави Гьорнер, когато се приближиха.

— *Gruss Gott, Otto* — отвърна Кочиан с ясно изразен виенски акцент.

— Запознай се с Карл Госингер, Ерик — продължи Гьорнер. — Помниш ли го?

— Видният и незаменим кореспондент на „Тагес Цайтунг“ във Вашингтон ли? За този ли Карл Госингер става дума?

— *Guten Morgen, Herr Kocian* — поздрави Чарли.

— Много обичах и майка ти, и дядо ти — започна Кочиан. — Затова пък не одобрявах твърде чичо ти Вили. Ти много приличаш на Вили.

— Благодаря ви, че споделихте впечатленията си с мен — отвърна Кастило на немски, след това мина на разговорен виенски диалект. — Имате ли нещо против да прескочим празните приказки, хер Кочиан? Нямам време за игри.

— Съкрушен съм — въздъхна Кочиан. — Знам със сигурност, че имаш достатъчно време, за да играеш игри с Ото и читателите ни.

— Моля?

Възрастният мъж извади ръка от водата и без да го интересува, че капе, посочи „Американ Кънсърватив“.

— Има причина — поясни кратко Кастило.

— Много по-лесно е да откраднеш нечия статия и да я представиш за своя, нали?

— Има причина — повтори Кастило.

— Много ми се иска да разбера каква е тази причина — настоя Кочиан.

— Защото работата ми на кореспондент на „Тагес Цайтунг“ във Вашингтон е прикритие за дейността ми — отвърна директно Чарли.

— И каква е тази дейност?

— Аз съм офицер от армията.

Кочиан се замисли и дръпна от пурата.

— Искаш да кажеш, офицер от разузнаването, предполагам? — уточни той.

Кастило кимна.

Кочиан погледна Ото и Гьорнер кимна.

— Моля да ме извините, хер Госингер. Вече съм стар и умът ми не действа достатъчно бързо. Просто не разбирам защо офицер от

разузнаването на Американската армия признава този факт. И то пред истински журналист.

— Защото според Ото сме на една страна.

— И коя е тази страна, господин офицер от разузнаването?

— Тръгнал съм по следите на хора, готови на убийство, за да прикрият, че са се облагодетелствали от „Петрол срещу храни“. Вие не се ли занимавате със същото?

Гьорнер кимна.

— И какво ще направите, когато разберете кои са тези хора?

Кастило не отговори веднага. Огледа се и забеляза, че публиката — Торине, Фернандо и Кранц — са силно заинтересовани.

„Кранц може и да разбира виенския разговорен диалект. Затова пък Торине и Фернандо не схващат и дума. В момента виждат, че двамата със стареца разговаряме не особено приятелски.“

— Не мога да повярвам, че американското правителство все още не знае кои са въпросните хора — продължи Кочиан. — Да не говорим какви са политическите последици.

— Не знаем кой уби шефа на мисията ни в Буенос Айрес, един много приятен сержант от морската пехота, и рани един от моите агенти.

— Добре. Да поговорим. Ако откриеш кои са хората, какво ще стане?

— Аз ще се разправам с тях.

— „Отмъщението е мое, каза Господ“, господин Госингер.

— Заповедите ми са да се справя с тях.

— И кой е издал тази заповед?

— Човек, който помни, че в Библията е казано „Око за око, зъб за зъб“.

— Значи става въпрос за човек, който притежава достатъчно власт, за да издаде подобна заповед, така ли?

Чарли кимна.

— И какво ще стане, когато държавният ви секретар или президентът научат — а те със сигурност ще научат — че някой ти е дал подобна заповед?

— Това няма да представлява проблем, хер Кочиан.

— Не се ли страхуваш, че и ти, и онзи, който е издал заповедта, ще увиснете на бесилото?

— Никак.

— Извини ме, хер Госингер, ако ти изглеждам наивен — изви вежди Кочиан. — Младите офицери от разузнаването — а ти не си достатъчно възрастен, за да си сред висшия състав — са лесно заменими.

— И какво от това? — попита Кастило.

— Много обичах и дядо ти, и майка ти. Не искам да ми тежи на съвестта, че малкият Карлхен е увиснал на бесилото или по-точно е свършил земния си път, завързан за стол с прерязано гърло, след като зъбите му са били изтръгнати с клещи.

— Нека аз да се притеснявам за тези проблеми — настоя Кастило.

— Вече ти казах, че много обичах и майка ти, и дядо ти.

— Ерик, аз съм не по-малко загрижен от теб, че Карл може да пострада или дори да бъде убит — намеси се Ото Гьорнер също на виенски диалект. — Но имам основание да вярвам, че няма да увисне на бесилото.

— И каква е тази причина?

— Ото — обади се Чарли. — Престани.

— Каква е причината, Ото? — настоя Кочиан.

— Знам от кого е заповедта.

— Ото, по дяволите! — възмути се Кастило.

— Той ли ти каза, или ти си решил, че знаеш?

— Ще го кажа по следния начин, Ерик — отвърна Гьорнер. — Знам, че не е незначителен офицер, както си мислиш, дори напротив.

— А ще ми обясниш ли как си разбрал?

— Не и без Карл да ми разреши — заинати се Ото.

— Кажу, хер Госингер, може ли хер Гьорнер да ми каже?

— Не — отвърна Кастило. След това се разсмя.

— Кое е смешното, хер Госингер? — попита любезно Кочиан.

— Ако ви кажа, хер Кочиан, ще трябва да ви убия.

Кранц се разсмя.

— Само се шегувам, хер Кочиан — успокои го Кастило. — Това е една от шегите на оперативните работници.

Кочиан задържа погледа на Кастило. След това сви рамене и заяви тъжно:

— Щеше да ми е значително по-спокойно, Карл, ако не се смееше.

Кастило не отговори.

— Добре. Господ да ми прости, но добре — реши накрая Ерик Кочиан. — Ще ти кажа каквото зная. Ела с мен.

Тръгна към единия край на басейна, избутвайки масата пред себе си. Когато стигна до стената, внимателно остави пурата в пепелника, след това го премести на плочките. Направи същото и с мобилния телефон, металната кана, вестниците и списанието. След това тласна масата към центъра на басейна и с неподозирана лекота се изтегли навън, седна, а краката му увиснаха във водата.

Извън басейна годините на Кочиан личаха. Кожата по ръцете и гърдите му бе увиснала и сбръчкана. Бандажът бе почти изцяло покрит от шкембето. По раменете, корема и на левия крак личаха дълбоки белези.

— Говорите немски — обърна се Кочиан към Кранц. — Знам, че говорите.

— Така е, господине, говоря.

— Другите двама не говорят — посочи той Фернандо и Торине. — Кажи, Карл, искаш ли всички тук да чуят онова, което искаш да разкажа?

— Да, ако обичате — кимна Кастило.

— Тогава ще говоря на английски — продължи Кочиан на английски. — Ще говоря тихо, защото всяка дума, изречена на английски, ще привлече ненужно внимание. — Той отново премина на немски и посочи Кранц. — В кабинките има кофи и чаши вода. Донесете две кофи и шест — нека да са осем — чаши.

Кранц се изтегли от басейна.

След това Ерик премина на английски и нареди тихо:

— Останалите, излезте от басейна и се подредете близо до мен — в кабинките има кърпи — и ако искате да казвате нещо, ще говорите тихо.

След две минути Кранц бе донесъл огромните кофи и чашите вода и всички легнаха на плочките до басейна върху дебелите бели хавлиени кърпи.

— Това — посочи Кочиан и топна крак в басейна — са почти неизчерпаемите запаси от петрол под Ирак. Петролът се

контролираше... притежаваше го Саддам Хюсеин. Докато Хюсеин бе президент, в кавички, на Ирак, той бе нещо като пълновластният господар на Арабските страни. — Имаше много пороци, включително алчност, които му видяха сметката. Той не се задоволи с онова, което имаше. Искаше петрола под пясъците на Кувейт. — Ако Хюсеин не беше нападнал Кувейт, почти сигурно е, че днес нямаше да седим тук, но той го стори.

— Това притесни американците, дори някои от страните членки на Обединените нации. Някои твърдят, че американците се втурнали да защитават нещастния Кувейт, защото били уверени, че Саддам Хюсеин си развява коня както си иска, и трябва да бъде наказан. Други разправят, че американците се уплашили, че Саддам бил хвърлил око на петрола под арабските страни, а същият този петрол бил от жизненоважно значение за американската икономика. — Независимо каква е истинската причина, започна война. Ирак загуби. Вероятно някои от вас помнят този факт.

— Всички сме били там, хер Кочиан — уточни Кастило. — Може ли да приключим с урока по история?

— Не мога да повярвам, Карл, че никой не те е научил, че онези, които не разбират историята, са обречени да я повторят — отвърна Кочиан. — Да продължавам ли?

— Извинете — смути се Кастило.

— Победата не беше пълна — започна отново Ерик. — Президентът Буш Старши прецени, че няма нужда да окупира Багдад, за да спечели войната. Десет години по-късно президент Буш Младши прецени, че американските знамена трябва да се развеят над палатите на Саддам Хюсеин, за да може да заяви, че войната е спечелена.

В края на първата война в Ирак, за да принудят Саддам Хюсеин да изпълни дадените обещания, които той така и не изпълни, американците налагат ембарго върху иракския петрол. Което означава, че иракчаните не могат да вземат пари от продажбата на петрол. — Отначало Франция, Русия и някои други страни са силно притеснени заради беззащитните жени и деца в Ирак. Без доходи, с които да си купят храна, надигат глас французи и руснаци, иракските бебета щели да гладуват. Без лекарства за иракските болници, жените и възрастните щеше да измрат в мъки. — Така се родила идеята за „Петрол срещу храни“. Ирак имал право да продава толкова петрол, че да си осигури

храна и лекарства. Обединените нации щели да наблюдават продажбата на петрол, за да са сигурни, че в Ирак няма да влезе нищо, освен храна и лекарства. — Били изпратени инспектори на Обединените нации — първоначално в Басра в Персийския залив и на някои други места, — за да броят барелите петрол, които се товарели, и да се уверят, че в Ирак не влизат забранени стоки. — Кочиан погледна двете кофи, които Кранц му бе донесъл.

Топна по-голямата в басейна и я извади.

— Точно толкова нефт е необходим за закупуването на храни и лекарства. Забелязахте ли, че когато извадих кофата, нивото на басейна не спадна?

Той се наведе, извади пурата от пепелника, запали я отново, дръпна, огледа края, дръпна отново и продължи:

— Саддам се озовал върху... не, той плувал в черно море от петрол, който му бил напълно ненужен, а останалата част от света го наричала черно злато. Трябвало да открие начин да го изнесе от Ирак и някак да го промуши през стената, издигната от Обединените нации.

Той почука с пръст по плочките.

— Първо пробвал по дипломатически път. Трябвало да накара ООН да премахне ембаргото. За тази цел му били необходими влиятелни приятели в ООН. Как се създават приятели? Даваш им по нещичко. Уредил петролодобивните площадки да бъдат предадени на хора, които смятал за приятели. Много от тях били французи и руснаци, но имало и други. — За да опрости нещата, като подкупил служители в ООН, за да прехвърлят площадките в ръцете на въпросните хора, той понижил цената с например петдесет цента на барел. Това са много пари, когато говорим за два милиона барела петрол — цял един танкер, пълен с петрол. — Единствената задача на въпросните хора била да натрупат печалба от милион долара, като прехвърлят добива от съответната площадка на друг. Саддам пуснал слуха, че ако успее да изнася повече петрол, ще има още много милиони, които да потекат в ръцете на онези, които си затваряли очите. — Сприятелил се и с други, като не се оплаквал, че лекарствата, които се доставяли за бедните деца и жени в Ирак, били прекалено скъпи. Например аспириният струвал по пет долара таблетката. Брашното било по двайсет долара за килограм. — За да може това да се получи, той имал приятели в ООН, които си затваряли очите за нередностите. Че

как иначе да се сприятели човекът? Трябвало да им бутне по нещичко. А той с какво разполагал? С черното злато, което не можел да използва. Как да им го достави обаче? Подкупил инспекторите на ООН, които контролирали износа на петрол. Ако затворел очи за някакви си сто хиляди барела петрол, които по грешка се озовавали в танкер, който пренасял законен петрол по програмата „Петрол срещу храни“, той няма нищо против, ако някой оставел куфар, натъпкан с чисто нови банкноти от по сто американски долара, в апартамента на баба му, той също нямал нищо против.

Той издърпа кофата и преля от нея в четири от чашите. След това взе една от пълните чаши и я отдели на плочките.

— Тази е за хората от ООН, които са били така любезни да си затворят очите, докато някой е товарел танкера.

Взе втора чаша, отдели я при първата и обясни:

— Тази е за хората от ООН, които не са открили нищо подозрително, когато в страната е бил внесен аспириин по за пет долара таблетката или брашно по за двайсет долара на килограм и са потвърдили, че всичко е законно.

Той взе останалите две чаши и ги качи на тясна полица отстрани.

— А тези двете, вече превърнати в пачки от чисто нови банкноти от по сто долара, се връщат при Саддам, за да може да построи дворци на синовете си и да подкупи нови хора. — Ще забележите, че когато напълних чашите, водата в кофата не намаля кой знае колко.

Той спря за момент, огледа събралите се, след това сипа вода и в останалите чаши.

— В Ирак има много рафинерии — продължи Кочиан, — в които се произвежда много повече... да кажем бензин, отколкото е необходим на Ирак. С него какво става?

Той пое две от чашите и се наведе към мястото, където се бе отпуснал Торине, за да ги остави до единия му лакът.

— Ти си Йордания — разпореди се Кочиан. — Йорданците не мразят американците като останалите арабски страни по всяка вероятност защото вдовицата на последния крал е дъщеря на американски генерал. Така че американците не се отнасят толкова критично към Йордания, колкото към останалите арабски страни. Както и да е, Йордания има нужда от бензин. Там няма нито нефтопровод, нито пристанище, а пък Ирак разполага с достатъчно

танкери, които побират по двайсет хиляди галона. Как да пренесат този товар през границата? Някой трябва да бъде подкупен.

Той помести чашите от лакътя на Торине към кръста му и взе едната.

— Тази, като по чудо превърната в долари, отива обратно в Ирак.

— Господи! — възкликна Кастило.

— Има някои логистични проблеми, които трябва на всяка цена да бъдат разрешени — не спираше Кочиан. — Саддам иска определени неща — синовете му например обичат спортни „Мерцедеси“ и списание „Хъслър“ — които той няма право да внесе по законен път в Ирак. Сигурно забелязахте, че не говоря за военни стоки, за части за самолети, които попадат в съвсем друга категория. Така че как да задоволи нуждите на синовете си?

— Подкупва инспектор на ООН и той се подписва, че няма нищо подозрително, когато контейнерът, предназначен за някоя иракска болница, се окаже, че е изпратен от заводите на „Мерцедес Бенц“ в Щутгарт. Или пък когато контейнерът с надпис „Медицинска литература“ е пълен с порноиздания и касети.

— Международното летище „Саддам Хюсеин“ в Багдад поема доста товарни самолети — много от тях са руски, собственост на Александър Певснер. Те пренасят рентгенови апарати от заводите на „Мерцедес Бенц“...

— Хер Кочиан, разкажете ми за Певснер — помоли Кастило.

— Какво да ти разкажа за него?

— Доколко е замесен в „Петрол срещу храни“?

— Изкарал е много пари.

— И той ли е сред подкупените?

— Хайде да не си играем с думите — тросна се Кочиан. — Да не би някой да му е дал пачка пари и да му е казал: „Бъди така любезен да не се съобразяваш със санкциите на ООН и прекарай «Мерцедеса» в този контейнер до Багдад.“ Няма такава неща. Той прекарвал ли е контейнери, в които се предполага, че има рентгенови апарати, без да погледне дали това е стоката в контейнера? И още как. Смъквал ли е два пъти или три пъти — дори пет пъти — по-висока цена от приетата, за да прекара рентгеновите апарати до Багдад? Без да му мигне окото. Проверявал ли е дали описаните в товарителницата десет милиона таблетки аспирин наистина съдържат аспирин, а не десет милиона

американски долара? Да не е луд? Приемал ли е подкупи? Не е задължително. Плащано ли му е в брой? Естествено. Парите, които е смъкнал от Саддам Хюсеин, същите пари ли са, които Саддам е получил при износа на стоката, която не е имал право да изнася? Абсолютно сигурно. Откъде иначе би взел Саддам тези пари? Мога ли да докажа всичко това? Няма начин.

— Много интересно — заяви Торине.

— А ти защо се интересуваш от Александър Певснер, Карл? — попита Кочиан.

— Името излезе на няколко пъти в разговори с различни хора — отвърна Кастило. — Хер Кочиан, вие знаете ли как са се плащали подкупите?

— Или в петрол, или в пари, нали ти казах.

— Нямам това предвид. Вие споменахте, че някой предава на нечия баба един куп пари. Кой е този неизвестен някой? Кой е извършвал плащанията.

— Системата е доста сложна — отвърна Кочиан. — Какво е американското ти име, Карл? Чарлс ли?

— Карлос — отвърна Кастило. — Това е испанският вариант на Карл и Чарлс.

— Да, разбира се. Това много ще ти хареса, *Карлос*.

— Кое?

— Когато бизнесът се разраснал и се оказало доста неудобно парите да минават през банки, да се препират и каквото там е необходимо, Саддам започнал да се оглежда и ослушва, за да си намери стабилен човек, който да върши тази работа. Трябвал му някой, за предпочитане висш служител, най-добре дипломат, който пътува в района, и никой няма дори да помисли да прерови багажа му. Единствените, които нямало да имат проблеми, били служителите на ООН. Затова започнали да преслушват хората от ООН, все хора, с които били работили досега, и не останали никак доволни. Най-сетне открили техния човек в ООН в Париж. Бил бюрократ, не истински дипломат. Работел към...

— Европейската дирекция за сътрудничество между отделите, нали? — прекъсна го Чарли.

— Той бил шеф на Европейската дирекция за сътрудничество между отделите — отвърна Кочиан и го погледна особено. — Което

означавало, че имал право на дипломатически паспорт, издаден от ООН. Паспортът — с който, освен че можеш да минеш необезпокояван през всяка митница и паспортен контрол, те освобождава от местните данъци и от данъците в родната ти страна — е наградата за заслужили бюрократи на ООН.

— С какво се занимава Европейската дирекция за сътрудничество, хер Кочиан? — любопитства Кастило. — Отдавна се чудя.

— Честно казано, не знам — призна Кочиан. — От всичко, което съм видял в ООН, едва ли е нещо особено полезно. Само че в продължение на десет, може би дори петнайсет години, нашият приятел обикаля Европа и Щатите и се занимава с някаква координация, каквото и да означава това.

— Не е само това. Той не бил женен, така че нямало половинка, която да досажда с въпроси какво прави съпругът ѝ; не бил хомосексуалист, така че нямал и гадже, което да досажда със същите въпроси. Освен това заплатата му не била на висота. Въпреки че не плащал данъци и всичките му пътни и дневни се плащали, заплатата не била впечатляваща.

— Най-важното е, че бил не просто американец, което нямало да събуди подозренията на сънародниците му, ами американец, настроен антиамерикански. Вероятно защото бил чернокож. Може и да греша. Ала тъй като бил чернокож, американците нямало да го поставят под лупа.

— Името му е Жан-Пол Лоримър — уточни Кастило. — Искам да знам къде се намира.

— Моля те, Карл, задоволи любопитството на стареца. Вие, американците, откога знаете за Лоримър?

— Сравнително отскоро. Той къде е, хер Кочиан?

— Някъде там — отвърна Кочиан и посочи към прозорците на стените.

— В Будапеща ли?

— В Дунав — уточни Кочиан. — Може и в Сена.

— Защо сте толкова сигурен, че е мъртъв?

— Може да е в някоя килия, където го разпитват за имена, за да не остави свидетели. Но съм готов да се обзаложа, че е в една от двете реки.

— Каква е била връзката му с Анри Душон?

— Сега вече знам защо си дошъл при мен. Ото ти е казал за него.

— Не е само това. Разкажете ми за Душон.

— Той е бил един от асистентите на Лоримър — продължи Кочиан. — Бил поел грижите за Ливан, Египет, Кипър и Турция... — може и други страни, но само за тази имам сведения.

— Кой го е убил?

— Според мен или французите, или египтяните. Може и германците или турците. Наистина не знам, но съм готов да заложа на французите или египтяните.

— И според вас същите хора са убили Лоримър, така ли?

— Списъкът с желаещи да запушат устата на Лоримър включва всички, които изброих досега, плюс руснаци, сирийци, иранци... Списъкът е дълъг, хер Госингер.

— Значи според вас Лоримър не се е покрил? — потна Кастило.

— Може и да се е опитал да се скрие, след като е видял какво са сторили на господин Душон.

— Сигурен ли сте, че е разбрал?

— Мой стар приятел, виенчанин, ми показва снимки на Лоримър, когато влиза и излиза от апартамента на Душон във Виена. Снимките са правени, след като някой е извадил зъбите на Анри и му кльцнал гърлото. След това господин Лоримър изчезва. Може да се окаже, че е вече на небето, но според мен австрийската полиция е дебнела пред апартамента на „Кобенцлгасе“ и е чакала Лоримър да се появи. Когато е пристигнал, са го закопчали и отвели някъде.

— Знаем, че някой е купил билет за влака до Париж с кредитната карта на Лоримър, издадена от ООН. Нека приемем, че го е сторил Лоримър. Кое то ще рече, че не са го пипнали във Виена. Ако е видял какво са сторили на Душон, той си е подсигурил гърба. Нека приемем, че се е качил на влака, но не е отишъл в Париж, защото е подозирал, че ще го търсят и там. Да приемем, че е слязъл в Мюнхен. Или че изобщо не се е качил във влака за Париж. Може да си е купил билета до Париж с кредитната карта, след това да е купил друг и да е платил за него в брой, за да отиде... кой знае къде. Може би дори в Будапеща.

— Има голяма вероятност да е станало точно така — кимна Кочиан. — Според мен няма да успеете да го откриете.

— Ако е искал да се скрие — а той сигурно се е сетил да си подсигури някое скрито местенце, в случай че оплете конците — къде според вас може да се е заврял?

— Къде ли не — сви рамене Кочиан. — В Южна Франция, в Ливан. Може дори да е в Щатите. Никой няма представа.

— Не споменахте Южна Америка — забеляза Кастило. — Аржентина или...

Кастило замълча, защото забеляза, че Кочиан поглежда вбесен Ото Гьорнер. След това Ерик извърна очи към Чарли.

— Защо да не се крие в Южна Америка? — настоя Кастило.

„Да, наистина, защо не? Дали онези гадове не отвлякоха госпожа Мастърсън в Буенос Айрес и не убиха съпруга ѝ в Южна Америка, след като не са успели да открият Лоримър тук? Може би са решили, че е в Южна Америка, а след като сестра му е там, тя ще има представа къде се намира? Или пък са си казали, че е заминал там заради нея.“

— Ото, ти си говорил пред малкия Карлхен за Южна Америка, доколкото разбирам — обади се саркастично Кочиан.

— Споменах нещо — призна Гьорнер. — Но не и в тази връзка.

— А в каква?

— Разказах му за подозренията ти — които са и мои, — че част от германските пари, получени по програмата „Петрол срещу храни“, може и да са изнесени там.

— Може да са изнесени ли? — сопна се Кочиан. — Слънцето може и да изгрее утре.

— Знам, че искате да ми разкажете, хер Кочиан — помоли Кастило.

— Не е вярно.

— Но въпреки това ще ми разкажете, нали?

— Няма.

— Кранц, вади клещите — надигна глас Кастило. — Ставаме зъболекари.

— Карл, изобщо не е смешно! — възмути се Ото Гьорнер.

— Смешното е — намеси се напълно сериозно Кочиан, — че не съм сигурен дали той се шегува, или не. Одеве казах, че много прилича на Вили. Погледът в очите му точно сега ми напомня за Стария. Когато Стария те погледнеше по този начин, означаваше, че ще направи каквото трябва, за да си получи своето.

— Единственото ми желание е да открия Жан-Пол Лоримър — призна Кастило.

— А пък аз искам да размажа мръсниците в Германия, които са се нагушили благодарение на „Петрол срещу храна“ — отвърна Кочиан. — Много скоро ще се добера до доказателства, които няма да могат да отрекат. И не искам никой — дори ти — да се втурнеш на сцената и да ги подплашиш, а те да разберат, че съм по петите им, и така да им дадеш възможност...

— Не се интересувам от алчните германски мръсници, стига да нямат нищо общо със смъртта на Мастърсън и сержант Маркъм — отвърна Кастило.

— Значи пак стигаме до отмъщението.

— Стигаме до заповедите, които имам — настоя Чарли.

— Подобни думи често са се чували по време на Нюрнбергския процес — засече го Кочиан. — Следвах заповеди.

— Казвали са го, за да се оправдаят, задето са избивали невинни хора — отвърна Кастило. — Онези копелета не са били нито невинни, нито безпомощни.

Кочиан кимна.

— Истина е. — Погледна Чарли в очите. — Ти така и не ми каза какви са заповедите ти.

— Трябва да открия хората, отговорни за убийствата, и да ги обезвредя — обясни Кастило.

— Да ги обезвредиш значи? Това да не би да означава същото като „да бъдат ликвидирани“? — попита Ерик. — Не е ли това същият евфемизъм, който вие, американците, използвахте за убийствата във Виетнам?

— Заповедта ми е да ги открия и обезвредя — повтори Кастило. — Идеята е да стане ясно, че има неща, които не могат да ти се разминат просто така.

— На мен това ми прилича на отмъщение. И тази заповед да не би да те прави посланик на Господа?

— Не. Не на Господ. Не служа на Господ.

Кочиан кимна.

— Така е. — Погледна Гьорнер. — Не намираш ли, че много прилича на Стария?

— Много — потвърди Ото.

— Дядо ти беше човек на думата — продължи Кочиан. — Когато ти кажеше нещо, можеше да му имаш пълно доверие. И ти ли си същият, Карл?

— Приятно ми е да се възприемам като офицер и джентълмен. Нали това ме питахте?

— Точно това — потвърди Ерик. — Сега, Карл, ако ми дадеш дума, че няма да хукнеш при ЦРУ или някой от правителството, ще ти дам имената на германците, които са се облагодетелствали от „Петрол срещу храни“ и в момента се опитват да покрият парите си в Аржентина, Бразилия, Парагвай... в цяла Южна Америка. Ако успееш да използваш тази информация, за да откриеш Лоримър, чудесно. Но преди това искам да ми дадеш дума, че няма да използваш наученото от мен за други цели.

— Имате думата ми.

— И няма да кажеш на никого откъде си научил всичко това.

— Съгласен съм.

— А господата с теб ще се съобразят с дадената дума.

— Напълно. Кога ще ми дадете имената?

— Щом се върна в офиса, ще ми трябва около час, може би дори повече, за да прегледам каквото имам. Искам да се уверя, че ако „обезвредиш“ някой от тях — много по-приемлив израз от „ликвидирам“, нали? — те наистина го заслужават.

— Съгласен съм.

— Не искам нито ти — още по-малко Ото — да разпалите любопитството на хората. Да се видим в „Карпатия“ на обяд. Ото, ти нали знаеш къде се намира?

Гьорнер кимна.

— И аз знам — намеси се Чарли. — Недалече от американското посолство.

Кочиан кимна.

— Ще похапнем добре — обеща той и се изправи без всякакви усилия. След това изпъшка, наведе се, взе пепелника, мобилния, вестниците и списанията.

После зашляпа по плочките към банята и затвори вратата.

— Успя да измъкнеш от него повече, отколкото предполагах, Карл — призна Ото Гьорнер. — Надявам се само да е за добро. Той пропусна да каже, че въпросните хора ще го хванат и ще го изтезават

до смърт, ако знаят колко много е научил. Ако не внимаваш с имената, те ще научат откъде си се сдобил с тях.

Кастило кимна, но не отговори. След това се изправи.

— Да тръгваме. — Стегна кърпата на кръста си. — Трябва да се обадя по телефона.

(ДВЕ)

Посолство на Съединените щати
Будапеща, Унгария
11:05, 28 юли 2005

Ото Гърнер докосна Кастило по ръката, когато понечиха да слязат от таксито пред американското посолство, седеметажна къща на един век.

— Нали няма да ти трябвам? — попита той.

— Не.

— А и ще се получи доста неловко.

— Ще се справя — обеща Чарли.

— Искаш ли да задържа таксито, да отида в „Карпатия“, да запазя маса, да си поръчам едно кафе...

— Добре, Ото. Няма да се бавя. Ще се видим в ресторанта — съгласи се Кастило и слезе заедно с останалите. Докато гледаше след отдалечаващото се такси, сержант Сиймор Кранц го докосна по ръката.

— Майоре, какво, по дяволите, е това? — посочи той.

Кастило вдигна поглед. В парка срещу посолството имаше статуя на мъж в униформа, скръстил ръце зад гърба си.

— Това е статуя, Сиймор. В Будапеща е пълно със статуи. Дори има част от Берлинската стена.

— Това е старовремска американска униформа — уточни Кранц.

— Виж ти! Той е прав — подкрепи го полковник Торине.

Кастило погледна отново.

— Колко е часът във Вашингтон, Сиймор?

Кранц погледна часовника си.

— Четири и пет, господине.

— Тъй като няма значение кого ще събудим в четири и пет или в четири и десет, да вървим да понаучим нещо, като огледаме статуята — предложи Кастило. — Какво, по дяволите, търси статуя на войник в американска униформа наред Будапеща?

Приблжиха се. Беше американец в униформа от Първата световна война, с ботуши за езда и бричове. Сякаш оглеждаше посолството и го одобряваше.

Имаше бронзова платка с надпис на английски. Кранц я прочете на висок глас.

— Хари Хил Бандхолц, бригаден генерал от Американската армия. — „Аз просто изпълних заповедите, дадени ми от правителството, както ги разбрах, тъй като съм офицер и джентълмен от армията на САЩ.“

— За какво, по дяволите, става въпрос? — попита Фернандо.

— Какви ли заповеди е изпълнил, за да му вдигнат статуя? — зачуди се Кранц.

— Може в посолството някой да знае. Да вървим — предложи Кастило.

Дори да имаше такъв човек, те не го срещнаха.

Първо попаднаха на морски пехотинец от охраната, сержант, който любезно, ала категорично им отказа достъп до посланика без предварителна уговорка.

Полковник Торине представи документите си от Военновъздушните сили.

— Сержант, свържете се незабавно с военния аташе.

Сержантът огледа внимателно снимката на документа и посегна към телефона.

— Тук чака полковник от Военновъздушните сили на САЩ и настоява да разговаря с военния аташе — предаде той, а след секунда връчи слушалката на Торине.

— Говори полковник Джейкъб Торине от военновъздушните сили на САЩ. Вие военния аташе ли сте, капитане? — Последва кратко мълчание. — Тогава го повикайте на проклетия телефон, й то веднага.

Появи се подполковник от армията.

— Полковник Торине? — попита той.

— Аз съм.

— Подполковник Мартин, господине. Аз съм военния аташе. Мога ли да видя документите ви?

Торине отново извади документа.

— С какво мога да ви помогна, полковник?

— Искаме да се видим или с посланика, или с шефа на мисията — отвърна Торине.

— Мога ли да запитам защо?

— Не, по дяволите, не можете! — избухна Торине.

— Джейк! — обади се предупредително Кастило. — Полковник, трябва да разговаряме с Белия дом по безопасна линия.

— А вие кой сте, господине?

— Казвам се Кастило и работя за Тайните служби.

Той показа на подполковник Мартин документите си.

— Странно — отбеляза подполковникът.

— Готов съм да обясня на посланика, или на шефа на мисията — успокои го Чарли.

— Изчакайте малко, ако обичате — помоли подполковник Мартин и даде знак на пехотинеца да му подаде телефона. Набра някакъв номер. — Обажда се подполковник Мартин. Тук чака полковник от Военновъздушните сили, проверих документите му. Той иска безопасна връзка с Белия дом. Да го пусна ли?

Последва отговор.

Подполковник Мартин се обърна към полковник Торине.

— Той каза, че ви трябва разрешение за достъп до телефона с Белия дом. Имате ли разрешение за достъп?

— Да — потвърди Торине.

— Моля да ме извините, господине, но можете ли да го докажете?

Торине вдигна възмутен ръце.

— Къде е комуникационната ви зала? — попита Кастило.

Подполковник Мартин кимна към сградата.

— Имате ли връзка с Белия дом?

— С централата на Държавния департамент.

— Кажете на телефониста да се свърже с оператора в Държавния департамент и да му съобщи, че К. Г. Кастило иска да разговаря с държавния секретар, а ако нея я няма, да го свърже с телефонната централа на Белия дом.

— Искате да разговаряте с държавния секретар, така ли, господин Костело?

— Казвам се Кастило. Гледайте да не объркате името, когато позвъните.

— Във Вашингтон е четири часът сутринта.

— Известно ми е.

— Изчакайте, ако обичате — отвърна подполковник Мартин и дръпна длан от микрофона на телефона. — Господин Кастело...

— Кастило. Казвам се Кастило — поправи го Чарли.

— Господин *Кастело* иска да го свържем с Държавния департамент и пита... дали може да разговаря с държавния секретар. — Мартин се обърна към Чарли. — Лично с държавния секретар ли, господин Кастело, със секретар Кохън ли?

— Кастило, с „и“ — отвърна Чарли. — Да, лично със секретар Кохън.

— Да, лично със секретар Кохън — повтори подполковник Мартин. Отново покри микрофона на телефона. — Един момент, ако обичате.

След малко съобщи:

— Ще приемат обаждането ви, но секретар Кохън я няма. В момента е в Сингапур.

— Колко е часът в Сингапур, Сиймор?

— Господи, майоре, нямам представа — призна сержант Кранц.

За Кастило бе очевидно, че подполковник Мартин е чул как Кранц се обръща към Чарли.

— Това не е обезопасена линия, подполковник — обади се Кастило. — Трябва ми обезопасена линия.

— Да, разбира се — отвърна Мартин, макар да бе очевидно, че се колебае. — Предайте, ако обичате, документите си на сержанта, той ще ви приготви значки за посетители, а аз ще ви отведа до залата с обезопасена линия.

Тъкмо подаваха документите си, когато влезе висок представителен мъж, усмихна се и поздрави.

— Добро утро.

— Добро утро, господин посланик — отвърна подполковник Мартин.

— Вие ли сте посланикът? — попита Кастило.

— Точно така — отвърна новодошлият. — А вие кой сте?

— Той е от Тайните служби, господин посланик — обади се услужливо подполковник Мартин.

— Нима?

— Иска да разговаря с държавния секретар, лично с нея.

— Нима? — повтори посланикът, пристъпи към гишето и погледна документите.

— Подполковник, нали съобщихте на господин Кастило, че държавният секретар не е тук? — попита посланикът.

— Тя е в Сингапур — намеси се Кастило.

— Така значи! — възкликна посланикът. — А бихте ли ми казали за какво става въпрос, господин Кастило?

— Да, господине, само че мястото не е подходящо.

— Да отидем тогава в моя кабинет и да видим дали ще стигнем до дъното на нещата.

— Много ви благодаря, господине.

— Познавах Джак Мастърсън — призна посланикът. — Беше свестен човек.

— Така е, господине.

— След като сте в Будапеща, значи има унгарска връзка. Ще ми кажете ли каква е?

— Проверях един от източниците си на информация, господине. Доколкото ми е известно, няма унгарска връзка.

Посланикът се замисли за момент, след това посочи телефона на бюрото си.

— Заповядайте, господин Кастило.

— Благодаря ви, господине. — Той пое слушалката и натисна бутона с „0“.

— Казвам се Кастило. Бихте ли ме свързали по обезопасена линия с телефонната централа на Държавния департамент?

— Господине, някой трябва да ми даде разрешение.

Кастило включи на говорител.

— Господин посланик, необходимо ми е разрешението ви.

— Всичко е наред — надигна глас посланикът.

Кастило понечи да изключи говорителя, но след това размисли.

— Един момент, ако обичате — отвърна телефонистът на посолството.

— Държавен департамент.

— Линията обезопасена ли е?

— Да, господине.

— Казвам се К. Г. Кастило. Бихте ли ме свързали с държавния секретар, ако обичате?

— Не, господине. Секретарят е извън страната и нямаме обезопасена връзка с нея.

— Добре, прехвърлете ме към централата на Белия дом.

— Белият дом.

— К. Г. Кастило иска обезопасена връзка с държавния секретар, ако обичате.

— Нямаме връзка с нея, господин Кастило. Можем да ви осигурим обезопасен запис. Ако искате, издиктувайте каквото...

— Преди това ме свържете с кабинета на секретар Хол в комплекса „Небраска“.

— Със секретар Хол или с вашия кабинет, господин Кастило?

— Добре, с моя кабинет.

Чуха се две извънмявания.

— Телефонът на господин Кастило. Милър слуша.

— Какво правиш там в четири сутринта?

— Накарах ги да ми пренесат едно легло. Апартаментът ти е прекалено далече, за да се лашкам по два пъти на ден в „Юкона“. Чувствам се като кукла на конци. Ти къде си?

— В Будапеща.

— Монтвейл иска да говори с теб. И шефът. Освен това получихме тайнствено съобщение от приятелката ти Натали. Има някакъв проблем с обезопасената връзка на самолета ѝ и с посолството в Сингапур. Да знаеш, че заради тази работа ще падат глави.

— Прочети ми писмото. Може да се наложи да разговарям с Монтвейл.

— Добре, ще записваш ли, или само да ти го прочета.

— Само ми го прочети.

— Добре. „Строго секретно по заповед на президента. От държавния секретар до секретаря на Вътрешна безопасност. Моля, предайте спешно следното лично на К. Г. Кастило. Допреди час няхах представа, че Юнг работи за мен. Разговарях с посланик Силвио в Буенос Айрес и с посланик Макгрори в Монтевидео и съобщих и на

дватамата, че отсега нататък Юнг трябва да представя всички сведения, с които разполага, на теб. Само това успях да направя, тъй като обезопасената връзка и на самолета, и в посолството, се разпадна. Направо не е за вярване. Кажете ми, ако има още нещо, с което да ти помогна. Най-добри пожелания. Натали. Край на личното съобщение от държавния секретар.“

— Всичко е ясно, Дик.

— Кой, по дяволите, е Юнг?

— Агент на ФБР в Монтевидео.

— За Кохън ли работи? Какво става?

— Нямам представа. Няма и да разбере, докато не се върна в Буенос Айрес.

— Кога се връщаш?

— Веднага след като обядвам.

— Самолетчето ти ще успее ли да прелети над Атлантическия?

— Господи, надявам се. Дик, изчакай да тръгнем — да кажем до девет ваше време — и съобщи на секретар Хол, че съм звънял и съм получил съобщението на секретар Кохън. Не искам да будя нито него, нито посланик Монтвейл в четири сутринта. И изпрати съобщение на секретар Кохън. Пиши: „Получих го. Много благодаря. Чарли. Край на съобщението.“ Изпрати още едно съобщение на посланик Силвио и му съобщи, че тръгваме и ще пристигнем, без да се бавим. Излитаме след не повече от два или три часа.

— Радиовръзката на Грей Фокс е монтирана в Буенос Айрес и работи отлично. Може ли да я използвам?

— Разбира се.

— Нещо друго, Чарли?

— Разкарай си мръсния смрадлив гипс от бюрото ми.

— Ходи си го научукай. Казах го с всичкото уважение, на което съм способен. Пази си гърба, приятелю.

— След като чух разговора ви, господин Кастило — заговори посланикът, — трябва да призная, че така и не разбрах какво правите, освен че вече не се съмнявам, че имате право да използвате обезопасената ми линия.

— Благодаря ви, че ми позволихте да я използвам, господине.

— Няма нужда да ви казвам, че искрено се надявам да заловите убийците на Джак Мастърсън. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не се сещам за нищо, господине — отвърна Чарли. — Само едно. Кой е американският офицер, чиято статуя е отсреща в парка?

Посланикът се засмя.

— Забелязали сте значи? Бригаден генерал Хари Хил Бандхолц е бил изпратен тук през 1919 година като част от Съюзническата комисия за контрол, която е следяла изтеглянето на румънските войски от Унгария. — Румънците си мислели, че по време на изтеглянето могат да задигнат трансилванските съкровища от националния музей. Бандхолц преценил, че това не е правилно. И така, на 5 октомври 1919 година той отишъл в музея сам, въоръжен само с камшик за езда, и подгонил румънците, както Христос прогонил търговците от храма. Сигурно е бил страхотен човек.

— Очевидно.

— Когато го попитали защо, той отвърнал, че изпълнява дадените му заповеди по начина, по който ги разбира като офицер и джентълмен. Напоследък определението „офицер и джентълмен“ не се чува често.

— Господин посланик — намеси се Торине. — Може да ви се стори странно, но го чух днес.

— Казано сериозно или на шега?

— Напълно сериозно, господине — отвърна Торине. — Беше казано от един офицер и джентълмен.

— Унгарците обичали Бандхолц и му издигнали статуя — продължи посланикът. — Била открита през 1936 година. Унгарските фашисти и нацистите не й обърнали никакво внимание, но когато дошли руснаците, веднага след войната — преди още да ни позволят да отворим отново посолството, — я свалили и отнесли за „реконструкция“. Швейцарците ни казаха какво става, защото те охранявали собствеността ни. Тъкмо бяхме поръчали да бъде направена нова, и разбрахме, че унгарците са я откраднали от склада за отпадъци и са я скрили, за да я върнат на мястото й, когато руснаците се махнат. Руснаците си тръгнали и бригаден генерал Бандхолц бил върнат на пиедестала си.

— Радвам се, че попитах, господин посланик. Още веднъж ви благодаря искрено. Няма да отнемаме повече от времето ви.

— Къде отивате, на летището ли?

— Първо в „Карпатия“, след това в „Гелерт“, за да освободим стаите, и чак след това на летището.

— Ще ви дам един от нашите автомобили — предложи посланикът и посегна към телефона. — Така поне ще знам, че съм направил нещо, за да помогна.

(ТРИ)

Ресторант „Карпатия“
Будапеща, Унгария
12:15, 28 юли 2005

Ото Гьорнер и Ерик Кочиан допиваха огромни, почти еднолитрови, халби бира, когато Кастило и останалите влязоха в ресторанта. Щом седнаха, се приближи пълничък сервитьор с пищни мустаци и поднос, пълен с огромни халби бира.

— На тях двамата не сервирайте — започна Кастило на унгарски и посочи Торине и Фернандо. — Те ще карат.

Гьорнер и Кочиан се разсмяха.

— Ще ни кажеш ли какво изтърси за нас? — възнегодува Фернандо.

— За вас няма пиене. Вие ще пилотирате — обясни Кастило.

— Ами ти?

— Аз ще наблюдавам. Затова не ми пречи да пийна малко бира.

— Тогава аз ще наблюдавам, майоре — реши Торине и дръпна халбата, сервирана пред Чарли, вдигна я, отпи огромна глътка, въздъхна доволно и обясни: — Като офицер и джентълмен съм сигурен, че въздържанието е част от добродетелите ти.

— В такъв случай на мен не ми остава друго, освен да ям — реши Кастило. — Какво ще ми препоръчате, хер Кочиан?

Кочиан бръкна в джоба си и подаде на Чарли плик. Беше пълен.

— Мога да го дам единствено на приятел — започна той. — Следователно можеш да ме наричаш Ерик.

— Много ти благодаря, Ерик — отвърна Кастило и пхна плика във вътрешния джоб на самото. — Сиймор, можеш да прибереш клещите. Очевидно няма да вадим зъби.

— Господи, Карл! — въздъхна Гьорнер.

— Карл, нали знаеш, че унгарците са научили Макиавели как се тровят хора? — обади се Кочиан.

— В такъв случай, Ерик, какво препоръчваш? Гулаш, поръсен с арсеник ли?

— Виенски шницел — реши Кочиан. — В „Карпатия“ сервират най-хубавия виенски шницел на света.

— По-хубав ли е от виенския?

— Във Виена можеш да похапнеш по-вкусен унгарски гулаш, отколкото тук — уточни Кочиан. — Нещата невинаги са такива, каквито изглеждат, Карл. Ти знаеш ли как хората в Хамбург наричат онова, което вие наричате „Франкфуртер“?

Кастило поклати глава.

— Франкфуртер ли?

— Точно така. А знаеш ли как хората във Франкфурт наричат онова, което ние и хамбургчани наричаме хамбургер?

— Не ми казвай, че му казват „хамбургер“.

— Наденица — отвърна Кочиан. — А в Хамбург как наричат „кълцано пържено телешко“?

— Със сигурност не му казват „франкфуртер“.

— Казват му „кълцано пържено телешко“, освен в случаите, когато не го пържат и го сервират сурово, но тогава месото е просто стек „Гартар“.

— В интерес на истината, Ерик, аз много обичам виенски шницел. Можеш ли да помолиш в кухнята да приготвят шест и да ги опаковат, за да ги взема на самолета?

— Няма ли да се развалят?

— В самолета има кухненски бокс и фризер. В момента вътре има само една бутилка бира и виаграта на полковник Торине.

— Боже! — възкликна Торине.

— Това е той, моят приятел Карл — въздъхна Ерик Кочиан. — Тъй като Ото плаща, можете да поръчате всичко, което стиснатите ви алчни сърчица пожелаят.

— В такъв случай, дванайсет виенски шницела — реши Кастило. — Плюс един, с който да обядвам. Много обичам виенски шницел.

XVII.

(ЕДНО)

Заход към международното летище „Хорхе Нюбъри“
Буенос Айрес, Аржентина
05:35, 29 юли 2005

Кастило пилотираше. Нощта бе ясна и той видя трептящите светлини на Буенос Айрес, когато започна да се спуска. Докато се снишаваше, светлините станаха по-ясни. Нещото, което приличаше на оранжева линия, насочила се към града, се превърна в двойна линия и той различи фаровете, които се движеха по магистрала 8 и Северния път от Пилар към града.

Пътуването си го биваше. „Лиърът“ беше бърз — скоростта, която развиваше на дълги разстояния, бе три четвърти от скоростта на звука, — ала той не бе създаден за презокеански пътувания. Налагаше се да спират, за да зареждат. Първо пътуваха три часа и половина от Будапеща до Казабланка, Мароко. След като презаредиха, пътуваха още три часа до Дакар, Сенегал, най-западната точка на Африканския континент.

От Дакар минаха четиричасова отсечка през Атлантика до Ресифе, Бразилия. Това бе най-проблемното време, тъй като в Атлантическия няма къде да се спре за презареждане. Имаше момент, в който се наложи да стискат палци, но за късмет нямаше насрещни ветрове, нито пък други проблеми, които да ги забавят, а Торине, който бе на лявата седалка, прецени, че е най-добре да продължат. Проблеми така и не се появиха.

В Ресифе очевидно не бяха свикнали да презареждат малки частни самолети и да осигуряват храна в два след полунощ, затова им отне час и половина, докато се справят с двете задачи. С изключение на това всичко останало бе наред.

След това поеха на юг, към Сао Пауло, и покриха разстоянието за малко по-малко от два часа и половина, а след това потеглиха за Буенос Айрес, полет, който щеше да им отнеме около два часа.

„Алекс Певснер е някъде долу — мислеше си Кастило. — Имам чувството, че той ще ми трябва. Сигурно Хауърд Кенеди вече му е казал, че няма да го насоча към Жан-Пол Лоримър, за да му лепне някоя италианска бенка на челото. Това може и да се окаже проблем, за който ще се наложи да помисля. В момента съм прекалено уморен, за да вземам такива сложни решения.“

Кастило включи радиостанцията.

— „Хорхе Нюбъри“, тук „Лиър Пет-нула-седем-пет“. Намирам се на четирийсет километра северно на хиляда и петстотин метра. Чакам разрешение за кацане.

— „Лиър Пет-нула-седем-пет“ — обади се наземен контрол на „Хорхе Нюбъри“, — дясно в края на пистата и продължете до хангара на „Джет Еър“. Митнически служител и служител от паспортен контрол ще дойдат при самолета.

— „Седем-пет“ ще завие дясно в края на пистата и ще продължи до хангара на „Джет Еър“ — повтори Кастило. — Изчакваме митнически служител и служител от паспортен контрол.

Когато приближи до посочения хангар, от сградата излезе човек в бял гащеризон със светещи палки, който го насочи да паркира до „Аеро Командър“.

След като Чарли изключи двигателите, той огледа по-внимателно „Аеро Командъра“. Дясното крило висеше, част от задните стабилизатори липсваха. Гумата от лявата страна беше спаднала. Перката на левия мотор липсваше.

— Знам как се чувства този „Командър“ — обърна се Кастило към полковник Торине на задната седалка. — Стар, скапан и ненужен.

Торине погледна „Аеро Командъра“ и се разсмя.

— Бая път е видял — отвърна той, докато разкопчаваше предпазните колани.

— Ето ги и властите — обади се Фернандо.

Кастило видя два пикапа форд. Двама униформени слязоха от първия, а от втория — мъж в цивилно облекло.

— Цивилният е от ДРУ — обясни Кастило. — Не знам как се казва, но съм го виждал.

Той разкопча предпазния колан и се изправи.

Когато Чарли слезе по стълбата, забеляза, че агентът на ДРУ извива вежди, когато го видя, и веднага извади мобилния си телефон.

„Този път пристигам като К. Г. Кастило с чисто нов паспорт без каквито и да е печати.“

Когато агентът от ДРУ се приближи до „Лиъра“, той с нищо не показва, че познава Кастило, дори след като прегледа паспорта му. Митничарите също бяха много любезни. Прегледаха багажа за наркотици и експлозиви. Чарли остана доволен, че не е взел никакви оръжия от Форт Браг.

Не зададоха никакви въпроси за телефона със сателитна антена на Кранц, може би защото Кастило вече бе попитал дали може да го оставят на борда на самолета, докато са в Буенос Айрес. Дори лаптопът, който контролираше антената, не предизвика интерес. Той приличаше на най-обикновен компютър.

Митничарят обаче разопакова алуминиевото фолио, в което бяха виенските шницели. Може и да го направи от любопитство, но може и да му бе заприличало на опаковка кокаин.

— Какво е това? — попита той.

— Виенски шницел — отвърна Чарли. — Нещо като свинско по милански.

„Ако не си беше наврял носа там, аз със сигурност щях да го забравя и шницелът щеше да се развали.“

— Най-добре да го взема със себе си — реши Кастило, когато митничарят понечи да го върне във фризера. Сложи го в чантата на лаптопа.

— Приятно прекарване в Аржентина, господа — пожела митничарят.

— Ще се постареем да е приятно — отвърна Кастило.

(ДВЕ)

Президентски апартамент
Хотел „Фор Сийзънс“
„Черито“ 1433
Буенос Айрес, Аржентина
06:05, 29 юли 2005

Специален агент Джак Бритън отвори сънен.

— На това му се вика бърза обиколка на Европа — заяви той и протегна ръка.

— Дори не пробвахме леглата на последните два хотела, в които бяхме — обясни Кастило. — Освен Кранц, разбира се. Той е по-умен от нас. Когато не яде, спи.

— Аз към Кранц — представи се Сиймор.

— Операторът ни — уточни Кастило.

— Джак Бритън — представи се агентът и стисна ръката на Кранц. — Останах силно впечатлен от приятеля ти Кенсингтън. Сложил е онази фантастична радиостанция в стаята си. Само дръпва завесите и можем да си говорим с Дик Милър.

— Bravo — похвали ги Кастило. — Може да се наложи да се поразместим.

— Настанил съм се в леглото ти — призна Бритън.

„Сигурно. Не че ми е много приятно, че някой се е инсталирал в леглото, където бяхме с Бети.“

— Няма да е за дълго — отвърна Кастило. — Когато съобщих на рецепцията, че ми трябва още стаи, те обясниха, че апартаментът може да се разшири. Затова взех и съседните три стаи, с които е свързан. Само че забравих за сержант Кенсингтън.

— Аз ще остана с Кенсингтън, майоре — предложи Кранц. — Няма проблем.

— Това легло ми харесва — посочи Фернандо огромната спалня, откъдето се бе надигнал преди малко Бритън.

— Няма да стане. То си е мое. Сега аз съм шефът, а ти си един нищо и никакъв пилот. Можеш да го разбираш както искаш.

Фернандо поклати глава, ухили се и му показа среден пръст.

Кастило се приближи до телефона и се свърза с рецепцията.

— Ще ми трябва още една стая — съобщи той. — Изпратете няколко големи кани кафе. — Затвори и се обърна към Бритън. — Тони Сантини даде ли ти мобилен телефон?

Бритън кимна.

— И на мен, и на Кенсингтън.

— Нали е записал своя номер и номера на Дарби?

Бритън кимна отново.

— Може ли да го използвам? — попита Кастило.

Бритън се върна в спалнята.

— Да не би да имаш намерение да събудиш Сантини в този нечовешки час? — попита Торине.

— И Сантини, и Рикардо Солес, и Алекс Дарби, а също и специален агент Юнг в Монтевидео, в мига, в който някой от тях ми каже как да се свържа с него.

— Силно съм впечатлен от тази проява на енергия по никое време — заяви Торине.

— Джейк — продължи напълно сериозно Кастило. — Ако Жан-Пол Лоримър е тук, а аз мога да се закълна, че е тук, искам да го открия преди когото и да е друг.

— Разбрах — отвърна Торине. — Просто не мислех. Извинявай, Чарли.

Бритън си бе обул панталони, но все още беше без риза и бос, когато се върна в хола и подаде на Чарли мобилен телефон.

— Сантини е на две — обясни той. — Дарби е на три.

— Ами Рикардо Солес?

— След като ти замина, той се върна отново да се занимава с наркотиците. Нямам му номера.

— Аз имам домашния му телефон — призна Фернандо.

— Естествено, че дон Фернандо ще го има — озъби се Кастило. — Хващай телефона и му се обади да позвъни в посолството, че ще закъсне, и да се довлече тук. Тъй като няма да си на обезопасена линия, не използвай името ми и не споменавай, че съм се върнал.

— Това да не би да е тайна? — зачуди се Фернандо.

— За момента е тайна — каза Кастило и натисна копчето с номер 2. След това възкликна:

— По дяволите!

Прекъсна обаждането. Приблужи се до минибара, извади формичките за лед от камерата и сложи на тяхно място увитите във фолио виенски шницели. След това отново натисна копчето за автоматично набиране.

Тони Сантини пристигна пръв.

— Все едно сме се събрали да пийнем по едно — заяви той, когато видя всички. — Добре дошли отново в страната на гаучосите. Сигурно сте дочули нещо в Европа.

— Да не забравя да предупредя Том Макгайър да си затваря устата — отвърна Кастило.

— Двамата с Том сме стари приятели, Чарли. Така и така споменахме Том, какво става с мен?

— Моля?

— Нямах намерение да провеждаме този разговор в присъствието на други, но какво толкова. Скоро ще се прибера и знам, че никога няма да ме върнат на старата служба в президентската охрана. Да паднеш от кола е като да препънеш първата дама. Не е редно хората да започнат да се подсмиват, когато те забележат в охраната. Доколкото разбрах от Том, работата ти ще бъде интересна. Какво ще кажеш?

„Притежавам ли достатъчно власт, за да кажа просто: «Да, разбира се?» Притежавам я, докато някой — този някой е президентът — ми я отнеме.“

— Добре дошъл на борда, Тони — реши Кастило. — Стига някоя важна клечка да не каже: „Само това не, не и Сантини.“

— Ще се притесняваме, когато го кажат. Съдейки по думите на Том, няма такава опасност. Казвай сега какво става.

— Ти погледна ли пратката от Форт Браг?

Сантини кимна.

— Впечатляващи оръжия — призна той. — И черни гащеризони. Ами маските за лице! Въпросът ми може и да е нетактичен, но кого трябва да очистим?

— Отговорът е строго секретен, Тони — заяви сериозно Кастило.

— Добре — примири се Сантини. — Разбрах.

— Заповедите ми са да открия и обезвредя хората, които убиха Мастърсън и Маркъм.

— Крайно време беше да започнем да играем по техните правила — каза след малко Сантини.

— Очевидно президентът е взел същото решение — съгласи се Кастило.

— Само трябва да ги намерим, нали? И как точно ще стане?

— Нали помните брата на госпожа Мастърсън, дипломата от ООН, когото така и не намерихме, за да му съобщим за Мастърсън?

Сантини кимна.

— Той е бил главният посредник при плащанията на незаконните сделки в „Петрол срещу храни“ — обясни Кастило. — Изчезнал е — по всяка вероятност от Виена — веднага след като е открил един от сътрудниците си с прерязано гърло във Виена. Гадна работа. Преди да го убият, са му извадили няколко зъба с клещи.

— Представителят на ЦРУ в Париж и източникът ми във Виена мислят, че Лоримър е или в Сена, или в Дунав. Аз не съм съгласен с тях.

— Защо?

— Чакайте да ви доразкажа. Когато кацнахме в Мисисипи, госпожа Мастърсън ми разкри защо е била отвлечена. Похитителите искали да знаят къде е брат ѝ. Убили Мастърсън, за да ѝ покажат колко са сериозни намеренията им; децата били следващите в списъка. Застреляли са сержант Маркъм и за малко да видят сметката и на Шнайдер, за да ѝ покажат, че могат да ликвидират, когото си набележат.

— А пък на мен ми се струва, че в онзи случай са искали да се докопат до теб — обади се Сантини. — Нападнали са твоята кола.

— И на мен ми мина през ума — призна Кастило.

— Тя няма ли представа къде е била? Може би просто е решила, че децата ѝ са по-важни. Кое от двете?

— Тя не знаеше — отвърна Кастило.

На вратата се почука. Беше Алекс Дарби.

— Имам чувството, че съм закъснял за купона — подхвърли Дарби и погледна Фернандо и Кранц.

— Фернандо Лопес, Сиймор Кранц, запознайте се с Алекс Дарби — представи ги Кастило.

— Кой са тези господа? — попита веднага Дарби.

— Господин Лопес е пилот на договор към Звеното за организационен анализ — обясни Кастило.

— Какво звено?

— Звено за организационен анализ. Не си ли чувал?

— Никога — призна Дарби.

— Учудвам се. То е част от *Вътрешна сигурност*.

— Чарли, вече ти казах, че никога не съм чувал.

„Ако разчитам на изключителната си способност да преценявам хората по израза в очите им, предполагам, че Дарби наистина не знае нищо.“

— Създадено е от президента, Алекс — продължи Кастило. — Това е тайна организация, която има за цел да открие и обезвреди отговорните за смъртта на Мастърсън и Маркъм.

— И кой е шефът на тази организация на отмъщението? Защо никой не ми е казал?

Торине посочи Кастило.

— Кажете здрасти на новия шеф, Алекс.

— Този отговор ме кара да задам нови въпроси — заяви Дарби. — Пак ще ви попитам. Защо не съм чувал?

— Нали току-що ти казах — отвърна Кастило.

— А кой е Кранц?

— Нашият оператор.

— Носи се слух, че тук вече има един оператор — не спираше Дарби.

— Сега ще бъдат двама. На това му се вика хабене на кадри.

— Защо ми се струва, че вече знаеш кои са мръсниците? — попита Дарби. — Много ми се иска да помогна, когато тръгнеш да ги обезвреждаш.

— Не знаем кои са — отвърна Кастило. — Само че има един, който по всяка вероятност ще ни каже кои са.

— Кой е той?

— Жан-Пол Лоримър.

— Нали не можах да го открият в Париж? А и той какво общо има с цялата работа? Тук ли е?

— Така мисля. Някъде наблизо. Работата е там, че е бил главният посредник в незаконните сделки на „Петрол срещу храни“. Не само че е припипал една хубава кръгла сума — шестнайсет милиона, поне така твърди източникът ни — от парите за подкупите, ами знае кой колко е получавал и за какви услуги. Това е всичко. Определени хора искат да го накарат да млъкне завинаги — освен че искат да си получат парите — и са готови на всичко, за да го открият.

— Това не е ли малко в сферата на фантазиите, Чарли? Лоримър — бях ти казал, че сме се виждали — е типичен бюрократ от ООН. Не мога да си го представя забъркан в подобни сделки. Откъде научи всичко това?

— Госпожа Мастърсън ми каза, че го търсят. Била е отвлечена, защото мислели, че сигурно знае къде се крие. Изглежда, ги е убедила, че няма представа. Мислех, че той ще се свърже с нея. Заплашили са я, че ще убият децата ѝ, ако не открие къде е и не им съобщи. Мастърсън бил застрелян, за да ѝ покажат, че са готови на всичко, за да постигнат целта си.

— Тоест, Бетси Мастърсън ти каза всичко това, така ли?

Кастило кимна.

— Защо не ми е казала на мен?

— Каза ми чак когато кацнахме в Щатите. Първата ѝ грижа била да защити децата си, а е имала основателна причина да смята, че в Аржентина не може да ги опази. Вероятно, когато се е качила на „Глоубмастъра“ и е видяла, че е обградена от „Делта Форс“, се е почувствала по-спокойна.

— Тя знае ли защо търсят Лоримър?

— Питаш дали знае, че е бил посредник на незаконни сделки ли? Не ми се вярва. Ако е знаела, сигурно е щяла да каже на съпруга си, а не се съмнявам, че Мастърсън е щял да вдигне голяма гюрултия.

— Със сигурност — потвърди Дарби. — И как смяташ да откриеш Лоримър?

— Не знам. Първо искам да поговоря с Юнг.

— ФБР агентът от Монтевидео ли? Той пък какво общо има?

— Не знам. Знаем само, че не се занимава с пране на пари, както твърди...

— Откъде знаеш? — настръхна Дарби.

— Знаем още, че работи за Държавния департамент, а не за ФБР.

— Нищо не разбирам.

— Нито пък аз, но го разбрах лично от Натали Кохън. Тя е казала на посланик Силвио и на... какво му беше името на посланика в Монтевидео...

— Макгрори — напомни му Дарби.

— Да, казала им е да му предадат да ми предостави всички разузнавателни сведения, с които разполага.

— А тя не ти ли каза с какво се занимава Юнг?

— Тя е в Сингапур, по-точно казано, беше в Сингапур — и ако щеш вярвай, но обезопасената линия и в самолета, и в посолството взела че се прецакала напълно.

— Искаш ли да пробваш да говориш с нея от посолството?

— Първо искам да поговоря с Юнг.

— Тук или в Монтевидео?

— Всичко, което е събрал, е в Монтевидео — каза Кастило. — Искам да прегледам материалите му. Кой е най-добрият начин да стигнем до Монтевидео?

— Ако тръгнем веднага, от „Хорхе Нюбъри“ има полет на всеки час. Да дойда ли с вас?

— От теб искам да покажеш снимката на Лоримър на всички в посолството — на твоите хора, на момчетата от „Наркотици“, на военните — и да разбереш дали няма да излезе нещо. Не им съобщавай, че го търсим.

— Ти носиш ли снимка?

— Представителят на ЦРУ в Париж ми даде две. В куфарчето ми са — обясни Кастило. — Ако ти дам едната, можеш ли да изкараш двайсет копия?

— Разбира се — отвърна Дарби.

— Къщата ти сигурна ли е?

— Имам апартамент недалече и сигурна къща в „Майерлинг“. Това е кънтри клуб до Пилар.

— „Майерлинг“ ли? — попита Чарли.

— Да. „Майерлинг“. Страхотно охраняемо селище за много богати, където охраната на портата е въоръжена с „Узита“.

— „Майерлинг“ значи — повтори Кастило.

— Има ли нещо, което не знам, Чарли? — попита Дарби.

— Просто се замислих — отвърна майорът. — Нека предположим, че си австриец и си пипнал малко пари, които не би трябвало, от програмата „Петрол срещу храни“, след това си успял да ги изпереш тук в Аржентина и си търсиш къде да инвестираш...

— Какви ги говориш?

— В куфарчето имам плик с имената на германци и австрийци, които имат — как да се изразя — „незаконно придобити средства“ от „Петрол срещу храни“, които са пренесени тук.

— Ами?

— Ами да.

— Ще ми дадеш ли този списък?

— Не. Извинявай. Дадох думата си на офицер и джентълмен, че няма да покажа списъка нито на ЦРУ, нито на човек от американското правителство.

— Нека сега да довърша. Значи казахме, че си австриец и си търсиш къде да инвестираш наскоро придобитите пачки. Къде, къде... Еврика! Недвижимите имоти са добро вложение. Ще построя снобски кънтри клуб и ще продавам скъпарски къщи на разни богаташи, които не искат да дишат праха на Буенос Айрес. Трябва ми само едно романтично име, което обаче да намеква за класа и аристократизъм. Как да го нарека? Точно така, „Майерлинг“! Това е съвършеното име! „Майерлинг“! Няма нищо по-тежко от „Майерлинг“! Всички в Аржентина, които са в състояние да проследят родословното си дърво чак до Франц Йосиф и Австро-Унгарската империя, ще се наредят на опашка, готови да изсипят в краката ми торби с пари, само и само да могат да кажат: „Аз живея в «Майерлинг».“

— Какви ги говориш? Какво е това „Майерлинг“?

— Алекс, за човек с твоята професия си невероятно невеж по история — заяви Кастило. — Наистина ли не знаеш за „Майерлинг“?

— Не, по дяволите, не знам.

— Едно време — през 1889 година, това е една от версиите, принц Рудолф, който след смъртта на баща си Франц Йосиф щял да стане крал и император на Австро-Унгарската империя, бил повикан от татенцето и му било наредено да се отърве от любовницата си. — Принц Рудолф бил на трийсет и една. Любовницата му била шестнайсетгодишно сладурче, баронеса Мария Вецера. Връзката им била позор за трона и трябвало да се прекрати. — Рудолф отвел Мария

в ловната си хижа, която се наричала „Майерлинг“, за да ѝ съобщи неприятната новина. След като поговорили, двамата решили, че тъй като, първо, Рудолф не можел да не се подчини на баща си, императора, и второ, не си струвало да живеят един без друг, имало едно-единствено решение, следователно те се спрели на него. Рудолф гръмнал Мария с пистолета си, а след това се гръмнал в слепоочието. — Организирали му държавно погребение и цялата Австро-Унгарска империя потънала в скръб. Тялото на Мария било върнато в родното ѝ село.

— Другата версия, според Ото Гьорнер, който я научил от леля ми Олга — тя ми беше пралеля, — унгарка от висшето общество — Франц Йосиф не давал пет пари с кого се чука Рудолф, защото неговата любовница живеела в двореца. Просто се подразнил, че Руди води доста смислени разговори с разни унгарци за онова, на което днес му казваме промяна на режима. Руди искал да стане крал и император веднага, а не да чака стария да ритне камбаната. — Според тази версия, Франц Йосиф застрелял Рудолф, докато се забавлявал с Мария в ловната хижа. А хижата, ако случайно съм пропуснал да спомена, се наричала „Майерлинг“. И така, в резултат на трагичната кончина на Руди в „Майерлинг“ братовчед му, Франц Фердинанд, станал наследник на трона. На 28 юни 1914 година в Сараево сръбски анархист хвърля бомба в колата му и ранява смъртоносно горкия Франц Фердинанд. Франц Йосиф така и не могъл да се примири с убийството на наследника си, затова обявил война на Сърбия и така започнала Първата световна война. Всъщност войната започнала в „Майерлинг“. Учудвам се, че не знаеш тези подробности, Алекс.

— Господи, Чарли, направо ме смайваш — възкликна Дарби. — Нали не се опитваш да ми обясниш, че кьнтри клубът има нещо общо с парите от „Петрол срещу храни“?

— Съвсем нямам намерение да обяснявам каквото и да е на стар шпионин като теб, Алекс, но ако все пак бях на твое място, щях да обърна доста внимание. Понякога истината изглежда по-странна от лъжата. Има причина, да нарекат кьнтри клуба „Майерлинг“. А ти търсиш пари, дошли от чужбина, за да бъдат изпрани тихо и кротко тук, нали?

— Най-лошото при теб, мръсноко, е, че в повечето случаи се оказваш прав — ухили се Дарби.

— Някъде към седемдесет и пет процента от случаите е така — отвърна Кастило. — Каж ми сега, можеш ли да промъкнеш пратката от Браг покрай въоръжените с „Узита“ пазачи на „Майерлинг“?

— Няма проблем — отвърна Дарби.

— Ще я прекараш ли там, докато говоря с Юнг? Нали каза, че самолетите за Монтевидео са на всеки час?

— Да, но ако не искаш да дойда с теб...

— Мислех да взема Джак. Той е бил ченге.

— Двамата с Бритън трябва да вземете Тони.

— Добре. Защо?

— Защото има дипломатически паспорт и правомощията му важат и за тук, и за Уругвай. Което означава, че никой няма да го претърсва за оръжие.

Дарби отвори куфарчето си и извади два деветмилиметрови „Берета“ и ги подаде на Чарли.

— Благодаря, Алекс — кимна Кастило.

— Мобилните от Буенос Айрес работят в Монтевидео — продължи да обяснява Дарби и отново се наведе над куфарчето си.

— Имам два мобилни — обади се Тони Сантини. — И два „Берета“.

— Дай ги на който ще бъде с нас — нареди Кастило. — Освен това, Алекс, можеш ли да се погрижиш за онези, на които им трябва или пистолет или телефон, или и двете.

Дарби кимна.

— Ще ти трябва и автомобил — подсети той Чарли. — Само че за да ти ги осигуря, ще се наложи да кажеш на посланик Силвио, че си тук.

— Вече знае — отвърна Кастило. — Няма да му кажа повече, отколкото се налага. Той е свестен човек и искам да мога след това с чиста съвест да заявя, че не е знаел какво става.

— Няма да ти е много лесно, Чарли — предупреди го Дарби.

— Така е, но в момента наистина не знам какво ще стане... Как ще стигнем до „Хорхе Нюбъри“?

— Аз съм с кола — успокои го Сантини.

— С дипломатически номера ли е? — попита Дарби.

Сантини поклати глава.

— Тогава вземи моята. Така ще можете да я оставите на паркинга отпред.

(ТРИ)

Международно летище „Генерал К. И. Берисо“
Караско, Монтевидео
Република Уругвай
07:10, 29 юли 2005

Имаше паркинг, резервиран за поне трийсет автомобиля с дипломатически номера пред терминала на „Хорхе Нюбъри“, така че петнайсет минути след като Сантини паркира служебното беемве на Дарби, те бяха на борда на „Боинг 737“ за Монтевидео.

Да се излезе от Република Аржентина и да се влезе в Република Уругвай не бе никак трудно. Кастило забеляза, че както аржентинците, така и уругвайците показват личните си карти. Каза си, че няма да е зле симпатичните приятелски настроени момчета от Ленгли да му направят една такава карта.

Като чужденци Кастило и Бритън трябваше да изтърпят дългата процедура. Паспортите им бяха взети от аржентинец, който ги сканира и чак след това сложи печат на съответната страница, след това ги подаде на уругваец, седнал до него. Паспортите отново бяха сканирани, подпечатани и върнати на пътниците. Когато слизаха от самолета в Уругвай, никой не се поинтересува от тях.

След това идваше охраната. Трябваше да минат покрай двама полицаи, които не проявиха никакъв интерес към тях. Апаратът за проверка на багажа дори не бе включен.

„Тези полети се използват предимно от чиновници, а дори на борда да се е промъкнал някой терорист мюсюлманин, вероятността да забие самолета в сградата на «Даймлер Крайслер» в центъра на Буенос Айрес е много малка. Въпреки това охраната тук никаква я няма“, мислеше си Чарли, докато поемаше от стюардесата брой на „Ла Насион“.

Самият полет от излитането до грубото приземяване отне двайсет и шест минути.

Щом слязоха, забелязаха надписите на испански и английски, които насочваха пътниците къде да минат, ако нямат да декларират нищо и ако имат да плащат мито. Кастило не видя митничари нито на едната, нито на другата лента.

Специален агент Дейвид Уилям Юнг Младши от ФБР ги чакаше в залата за посрещачи.

„Не бива да забравям, че не мога да го търпя това копеленце.“

— Здравсти отново, Юнг — поздрави Кастило. — Много мило, че си дошъл да ни посрещнеш.

— Господин Дарби каза, че така щяло да е най-добре — отвърна Юнг, без да обръща внимание на протегнатата ръка на Кастило.

„Майната ти, Юнг!“

— Нали помниш господин Сантини? — попита Кастило. — Не съм сигурен дали познаваш господин Бритън.

— Видях го, докато бях в Буенос Айрес — отвърна Юнг.

— И на мен ми беше много приятно да се запознаем — усмихна се широко и лъчезарно Бритън. — За мен винаги е било удоволствие да работя с ФБР.

Кастило и Сантини се усмихнаха. Лицето на Юнг не трепна.

— Къде искате да отидем, господин Кастило? — попита Юнг.

— Къде са материалите?

— Някои са в кабинета ми в посолството, други са в апартамента — отвърна агентът. — Не знам кои ви трябва.

— Търся един американец. Работи за ООН. Казва се Жан-Пол Лоримър.

Юнг поклати глава, за да покаже, че никога не е чувал за него.

„Или просто не иска да каже каквото знае.“

— Кое е по-близо? Апартаментът или посолството?

— Апартаментът ми.

— Тогава отиваме там. След като спрем някъде, за да закусим.

— Не сте ли закусвали, преди да тръгнете?

— Естествено. Само че полетът беше дълъг. Огладнях отново.

— Колата ми е отсреща — посочи Юнг и тръгна навън.

Крачеше толкова бързо, че скоро не можеше да чуе какво си говорят останалите.

— Чарли — обади се Бритън. — Защо ми се струва, че този тип не може да те понася?

— Ти си невероятно наблюдателен.

Откриха отворен ресторант недалече от брега.

— Защо Атлантическият е толкова мръсен? — попита Бритън.

— Това не е Атлантическият, а Рио де ла Плата — поправи го Кастило.

— Това река ли е?

— Устието на Сребърната река е над сто и шейсет километра широко. Синият Дунав не е син, а Сребърната река е кална. Атлантическият е на деветдесет и пет километра отгук. Там има един курорт, казва се Пунта дел Есте. Източна точка. Много е изискан. Водата е синя.

— Чудесно място за пране на пари — намеси се Сантини.

— Именно — отвърна замислен Кастило.

— А как перат парите? — попита Бритън.

— Единият начин е през казината — обясни Сантини. — Там са много. Има едно тук, в Караско, „Мариът“, и още две в центъра. Най-голямото на Пунта дел Есте е „Конрад“, наречено на името на Хилтън, който е собственик. Даваш на казиното една торба пари. Оставят те да спечелиш около деветдесет процента. Ти обявяваш спечеленото, плащаш данъци и парите ти са чисти.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че „Мариът“ и „Хилтън“ перат пари? — попита Бритън, неспособен да повярва.

— „Мариът“ и „Хилтън“ не — отвърна Сантини. — Има поне едно аташе по правните въпроси — както наричат агентите на ФБР в дипломатическия свят — на територията на хотела. По този начин „Мариът“ и „Хилтън“ не забравят патриотичния си дълг да се противопоставят на прането на пари. Прането се осъществява в местните казина. Нали така, Юнг?

— Щом казваш — сви рамене специален агент Юнг. Обърна се към Кастило. — Кога ще е срещата с посланик Макгори?

— Нямам намерение да се срещам с него — отвърна Кастило.

— Той иска да се видите.

— Аз не искам, не и днес.

— Той иска да се видите.

— Вече го каза.

— Нали сте наясно, господин Кастило, че посланикът е човекът, който представлява американското правителство в страната, в която е акредитиран?

— Чувал съм такова нещо — отвърна Чарли. — Ще обсъдим този въпрос, когато не сме на обществено място.

Юнг не отговори.

Апартаментът на Юнг беше просторен, на последния етаж в сграда край Рамбла, крайбрежната магистрала между Караско и Монтевидео.

Юнг им махна да влизат, без да проявява излишна любезност, а след това посочи столовете в хола.

— И така, господин Кастило, с какво мога да ви помогна? Сигурен съм, че разбирате, че съм длъжен да докладвам на посланик Макгъри онова, което обсъждаме.

— Специален агент Юнг — заговори студено Кастило. — Сега ще ви покажа документите, които удостоверяват, че съм агент наблюдател към американските *Тайни служби*.

Той стана и подаде документите си на Юнг, който ги прегледа и кимна.

— Убеден ли сте, че съм специален агент Карлос Г. Кастило от американските *Тайни служби*, специален агент Юнг?

— Убеден съм — отвърна Юнг.

— Тези господа, специален агент Антъни Дж. Сантини и специален агент Джон М. Бритън от Тайните служби, ще ви покажат своите документи. Убеден ли сте, че те са хората, за които се представят? Чакам отговора ви?

Сантини и Бритън също се изправиха, приближиха се до Юнг, показаха му документите си, изчакаха той да кимне, след това отново седнаха на столовете си.

— Убеден ли сте, специален агент Юнг, че ние сме хората, за които се представяме?

— Убеден съм. Няма ли да ми кажете какво...

— Господа — прекъсна го Кастило. — Искам да отбележите, че в осем и десет местно време, 29 юли 2005 година, в жилището му в Караско, Уругвай, сме се представили на специален агент Юнг като

членове на американските *Тайни служби*, като сме му показали документите си и той е потвърдил валидността им.

Сантини и Бритън кимнаха.

— Специален агент Юнг, онова, което ще ви кажа, е строго секретно по заповед на президента. Ако разкриете каквато и да е част от тази информация пред лице, което не е оторизирано лично от президента или мен, това включва и посланик Макгрори, ще бъде сметнато за углавно престъпление според законите на САЩ. Разбрахте ли ме?

— Искате да ми кажете, че нямам право да докладвам на посланик Макгрори ли? Честно казано, Кастило, не вярвам да имаш такава власт.

— Казано на простичък език, специален агент Юнг, пет пари не давам дали вярваш или не. Въпросът ми беше дали разбираш какво те попитах.

— Разбирам.

— Браво. Сега държа да те уведомя, че съм шеф на Звеното за организационен анализ...

— Какво?

— ... което е секретна организация, създадена от президента, и е част от *Вътрешна сигурност*. Целта на звеното е да открие и обезвреди убийците на Дж. Уинслоу Мастърсън и сержант Роджър Маркъм от морската пехота. Разбра ли ме?

— Защо ми се струва, че целта е да ги... убиеете?

— Въпросът ми беше дали разбираш какво ти казах.

— Слухът ми е достатъчно добър.

— За изпълнението на тази мисия, трябва да открием лицето Жан-Пол Лоримър, американски гражданин, на работа в ООН, за когото се предполага, че е в района.

— Вече ви казах, че не съм чувал за него.

— Тъй като е запозната с мисията ми, държавният секретар, за когото ти работиш, е предала заповедите си или на посланик Макгрори, или на посланик Силвио, или на двамата, а именно, че и ти, и всички сведения, които си събрал, трябва да ми бъдат предоставени. Получи ли тази заповед или не?

— Посланик Макгрори ми съобщи, че ще ме потърсите и че трябва да ви съдействам доколкото е възможно — отвърна Юнг. —

Освен това каза, ако ме потърсите първо мен, а не дойдете направо в посолството, да ви предам, че иска да се срещнете. Незабавно.

— Намеквайки по този начин, че не сте длъжен да ми съдействате, освен ако той не разбере за какво точно става въпрос ли? Не и преди той да разреши.

— За бога, Кастило, той е посланик.

— Тони, ще можеш ли да се свържеш с посланик Силвио по мобилния си? — помоли Чарли.

— Работя за посланик Макгрори, не за Силвио — сопна се Юнг.

— Нищо подобно. Работиш за Бюрото по разузнаване и проучване към Държавния департамент. Вършиш нещо толкова тайно, че дори държавният секретар не знаеше за какво става въпрос допреди два дни — сряза го Кастило.

По лицето на Юнг се забеляза изненада.

— Известно ли е на Макгрори с какво се занимаваш тук?

Юнг не отговори.

— Ясно, това обяснява много неща. Не си казал на Макгрори с какво се занимаваш, затова той си мисли, че си поредния аташе по правните въпроси. Нали?

— Свързах се с посланика, Чарли — каза Сантини.

— Стана бързо — учуди се Кастило и посегна към телефона.

— Това са те, чудесата на съвременната технология — пошегува се Тони.

— Добро утро, господин посланик. Обаждам се от мобилен, така че трябва да внимаваме какво казваме. В момента съм в Монтевидео — по-точно в Караско — със специален агент Юнг. Надявам се да му предадете онова, което нареди общата ни приятелка Натали. Съобщението не му е предадено точно, затова той е малко подразнен, че съм на негова територия без негово разрешение.

Отговорът на посланик Силвио бе кратък и рязък.

— Благодаря ви, господине. Надявам се скоро да се видим — отвърна Чарли и подаде телефона на Юнг.

— Говори специален агент Юнг, господин посланик.

Той задържа мобилния до ухото си в продължение на трийсетина секунди, след това каза:

— Добре, господине, всичко е ясно. Съобщението не ми бе предадено по този начин.

Посланик Силвио каза още нещо.

— Да, господине — отвърна Юнг. — Разбрах, господине. Много ви благодаря, господине. Искате ли да разговаряте с господин Кастило?

Очевидно посланикът не желаше да говори отново с Чарли. Юнг прекъсна и върна мобилния на Сантини.

Усмихна се мрачно на Кастило.

— След като посланикът ми предаде съобщението на секретар Кохън — заяви той, — ми обясни, че господин Кастило има разрешение от най-високо ниво не само да е на моя територия, но ако иска да засее тази територия със сол.

Кастило се разсмя.

— Добре. Сега вече доволен ли си?

Юнг кимна.

— Какво всъщност правиш тук? Знам, че не следиш прането на пари.

— Вие не знаете ли?

— Не, не знам. Но ти ще ми кажеш.

Юнг кимна.

— Има връзка с прането на пари. Но работата ми не е да събирам доказателства срещу перачите.

— Май не разбирам.

— Какво знаете за програмата на ООН „Петрол срещу храни“?

— Много повече, отколкото преди една седмица — отвърна Чарли — Какво за нея?

— Огромна брой хора в цяла Европа и в Близкия изток — и по цял свят — са изкарвали луди пари благодарение на програмата. Най-много са французите — доста високопоставени французи — и германците. Има и доста руснаци. Сумите били невероятни и също като нацистите по време на Втората световна война преценили, че Латинска Америка, най-вече южната част от континента, е подходящото за целта място. — Директорът на Бюрото за разузнаване и проучване започна да прави досиета на тези хора още преди втората „Пустинна буря“. Използваше свои хора за целта. И нещата започнаха да излизат наяве. Оказа се, че и в Държавния департамент, и в ООН има хора, които смятат, че е техен патриотичен дълг да изпият някои неща. Затова той прекратил разследването и отишъл при директора на

ФБР — и двамата били агенти на ФБР на млади години, — обяснил му какво става и помолил за помощ. Затова съм тук.

— Чух, че си бил важна клечка — отбеляза Кастило.

— Кой ти каза?

— Същият, който ми каза, че работата ти тук не е свързана с пране на пари.

— Хауърд Кенеди — сети се Юнг.

— Кой?

— Знам, че двамата сте приятели — изтъкна Юнг.

— Досега не бях чувал това име — отвърна Кастило. — Честен кръст, да пукна, ако лъжа.

— Да, бе, сигурно. Ако случайно се натъкнеш на човек със същото име, предай му много поздравии от мен — помоли агентът. — Когато бяхме млади, невинни и много наивни, си въобразявахме, че можем да прочистим света от варварите. Забавлявахме се добре. След това Хауърд прецени, че предпочита да мине към отбора на варварите. Те плащаха по-добре, а и животът с тях не бе толкова лош. Понякога си казвам, че трябваше и аз да мина на другата страна.

— Разкажи ми за досиетата — настоя Кастило.

— Тук работят четиринайсет агенти на ФБР и разследват прането на пари. Като един от тях, имам достъп до всичко, до което са се добрали. Търсят пари от наркотици — а тук има колкото искаш, — което означава, че търсят предимно колумбийци и мексиканци. И американци, разбира се. Когато се натъкнат на някой европейец, който се опитва да раздвижи огромни суми, те веднага проверяват какво е положението с този човек в Отдела за борба с наркотиците, след това в Министерството на финансите и дали има някаква връзка с американци, които са в бизнеса с наркотиците. Ако се окаже чист, го оставят на мира. — Замълча за секунда, след това продължи: — Тогава се намесвам аз.

— И какво правиш?

— Шефът ми иска доказателство — фотокопия — от банкови извлечения, кой е депозирал колко пари, кога, кой си е купил имение, кола или вила за милиони долари в Пунта дел Есте. Нямам представа какво ще прави с тези сведения. Все още е ентусиазиран. Мисли си, че като изобличи лошите, светът ще стане по-добро място. Само че тая няма да я бъде.

— Напротив — отвърна Кастило. — Ти също си ентузиазизиран. Иначе щеше да преминеш на другата страна още когато приятелят ти — каквото там му беше името — го е направил.

— Ами ти, Кастило? Не си ли ентузиазизиран? Как се замеси в цялата тази работа? Знам много добре какво означава „да обезвредиш“.

— Аз просто изпълнявам заповедите на правителството по начина, по който ги разбирам като офицер и джентълмен от армията на Съединените щати.

— По дяволите! — изсмя се Юнг. — Как ли пък не. Вие сте офицер от армията, нали? Майор. Пак ще ви попитам как стана така, че офицер от армията се е забъркал в тази работа.

— Нали ти казах — отвърна Кастило. — Къде са досиетата?

— Тук. Не мога да ги оставя в посолството. Това е цената, която се налага да плащам, задето съм голяма клечка, изпратен на тайна мисия, както би се изразил Кенеди. Колегите ми от ФБР си мислят, че съм или тъп, или мързелив, или и двете. Тъй като не предавам достатъчно информация, те си мислят, че не работя.

— След като работиш над нещо подобно, не мога да повярвам, че ти стига време да свършиш каквато и да е друга работа — учуди се Кастило. — Може ли да видя досиетата?

— Никак не ми се иска да ги показвам — призна Юнг. — Не искам никой да разбере какво става тук. Кой друг ще знае какво има в тези досиета? Трябва да знам, нищо че ще си останат в мен.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че никой друг няма да знае?

— Защо да ти вярвам?

— Да сключим сделка — предложи Кастило. — Аз ще ти покажа до какво съм се добрал, а ти ще ми покажеш какво имаш. Това ще бъде малката ни тайна.

— Какво има в твоите досиета?

— Имена на хора, германци, французи, руснаци, за които се знае, че са изкарвали пари от „Петрол срещу храни“ и по всяка вероятност са изнесли сумите тук. Обещах на източника си да не предавам списъка нито на ЦРУ, нито на ФБР, на абсолютно никого. Няма и да го направя. Но ако ти покажа имената, може да направиш връзка с някой тук, за когото имаш вече досие. Така може да успеем да открием онова копеле Лоримър.

— Вие защо се интересувате от Лоримър?

— Той е бил главният посредник в „Петрол срещу храни“. Знае кой колко е получавал, кога, защо. Ако го открия, ще го убедя да ми каже кой е убил Мастърсън и Маркъм. Трябва ми единствено Лоримър.

— Никога не съм го чувал — поклати глава Юнг. — Съжалявам.

— Трябва да го открия преди лошите. Те се опитват да се подсигурят, като му затъкнат устата завинаги. Вече са убили един от хората му във Виена. Разбрахме ли се?

— Защо не? Къде е вашият лист?

— В куфарчето ми — отвърна Кастило, вдигна го от пода и го постави върху масичката за кафе. Юнг се надигна от стола и се приближи до масичката, когато Кастило отвори капака.

— Поне за този ще ви спестя време — посочи Юнг.

— Моля?

— Бертран — посочи отново той. — Този на снимката.

— На тази снимка ли? — попита Кастило и я вдигна. — Ти го познаваш?

— Казва се Бертран — уточни Юнг. — Ливански търговец на антики.

— Антики ли?

— Антиките са старинни мебели — продължи да обяснява Юнг. — Антики са нещата, задигнати от гробницата на Тот, нали се сещате? Все стари ценни неща. Бертран е много добър в работата си и изкарва луди пари. Много научих от него.

— За антиките ли?

— За това как да оставиш пари в банката и да не се притесняваш дали ще успееш да си ги вземеш обратно. Нали знаете, че хората не използват много Аржентина, за да перат и крият пари?

— Не знаех, но се питах защо в Монтевидео има толкова много агенти на ФБР и нито един в Аржентина.

— Защото парите се препират и крият в Уругвай — започна да обяснява Юнг. — Аржентина беше същата допреди две години, докато аржентинското правителство не реши, че може да се възползва от банковите сметки на всички вложители. В неделя песото бе на стойност един американски долар. В понеделник сутринта правителството оповести „песофикацията на долара“. Всички доларови депозити в аржентинските банки бяха прехвърлени в песо при курс едно цяло и три песо за долар. С други думи, ако в неделя си

имал сто долара, в понеделник са били сто и трийсет песо. Ако искаш долари, трябвало да си ги купиш при курс пет за долар. С други думи, депозитът ти от сто долара се равнявал на двацет и шест. Много хора — включително и честните хора — били като попарени. Аржентинците обвинили Международния валутен фонд, който им бил дал заеми, а те не били в състояние да ги върнат.

— Страхотно!

— Типично по аржентински. Все едно някой със заплата от хиляда долара на месец да тръгне да си купи кадилак, без да разчита на никакви други пари. Идва времето за първата вноска и той казва: „Не само че няма да платя вноската, ами ще задържа кадилачето, защото вие трябваше да проверите предварително, че не мога да си позволя да плащам за него.“

— Ти сериозно ли говориш? — попита Кастило.

— Напълно. Банковата система е била страхотно смачкана. Банка „Скотия“ — една от най-големите канадски банки, които са в Аржентина повече от век — просто приели загубите и се изтеглили. Известно време изглеждало така, сякаш „Сити Банк“ и „Банк ъв Бостън“ също ще преглътнат загубите и ще се изтеглят, но накрая решили да останат.

— А това как се отразило на антикваря Бертран?

— Първо, той бил достатъчно умен и хитър и парите му били тук — говорим за много пари; последния път, когато проверих сметката му, имаше малко над шестнайсет милиона американски долара, — не ги е държал от другата страна на реката. Освен това бил сключил доста интересна сделка с банките.

— Каква сделка?

— Доста е сложно...

— Тогава опрости нещата, за да разбера — настоя Кастило.

— Добре. Той не депозирал парите си. Давал ги назаем на банките, все едно че бил друга банка. Банките непрекъснато искат заеми една от друга, така че никой не би забелязал още един заем. Не плащали на Бертран онова, което трябвало да плащат на останалите банки, така че всички били доволни и щастливи. А той също бил доволен, защото можел да си върне сумата когато пожелае. Или пък да прехвърли парите на някой друг — все едно на кого — или на лице,

или на друга банка. Разбирате ли как става номерът? Все едно че има чек, който може да осребри по всяко време.

— Не съм сигурен, че разбирам — призна Кастило. — Как може да е сигурен, че банките ще му осигурят парите, когато той каже?

— Защото има застраховка — отвърна самодоволно Юнг. — Правят му я или от банката, или от някоя застрахователна компания. Струва му малко пари, но поне така има гаранция, че парите му са на сигурно място.

— Ами ако някой открадне документите?

— Ако той не ги е подписал, те не са нищо повече от хвърчащи листа.

— Доста знаеш за този тип, а, Юнг?

— Държа го под око, откакто дойде тук.

— Знаеш ли нещо за навиците му? Къде живее?!

— Има имение — кръстил го е „Шангри-Ла“ — в провинция Такуарембо и страхотен апартамент в Пунта дел Есте. Не използва апартамента много често, защото предпочита млади момичета, ама много млади момичета, а тях си ги е осигурил в „Шангри-Ла“.

— Има едно нещо, което не знаеш за този тип, Юнг — отбеляза Чарли.

— Какво?

— Истинското му име е Жан-Пол Лоримър.

Юнг погледна Кастило изумен, след това се усмихна.

— Шегувате се, нали?

Кастило поклати глава.

— Изобщо не се шегувам. Ще ми покажеш ли на картата къде се намира „Шангри-Ла“?

XVIII.

(ЕДНО)

„Нуестра пекеня каза“
Кънтри клуб „Майерлинг“
Пилар, провинция Буенос Айрес, Аржентина
13:05, 29 юли 2005

Алекс Дарби — предупреден от охраната на портата, че гостите му са пристигнали — чакаше пред вратата на просторната къща, когато Кастило, Бритън и Сантини спряха колата.

— Влизайте — покани ги той. — Лесно ли ме намерихте?

— Следвахме табелите — отвърна Чарли. — „Нашата малка къща“. Това не е ли твърде сладникаво име за убежище, Алекс? — Той огледа фойето и приятно обзаведения хол. — Доста изискано. Колко струва тази къщурка на агенцията?

— Има убежища и убежища, Чарли. Това наистина е убежище, но не е на агенцията. Мое е. Откраднах го.

— Твое?

Дарби не отговори.

— Влизайте, ще пием по кафе. Ако предпочитате, може и нещо по-силно.

— Пие ми се нещо по-силно, но не точно сега — отвърна Кастило, докато влизаха в хола и се настаняваха около масичката.

— Знам, Чарли — съгласи се Дарби и протегна крак под масичката.

Чарли го видя да натиска някакво копче на пода. Чу се далечен звънец и само след миг в хола влезе жена на средна възраст, облечена в униформа на прислужница.

— Заповядайте, господине.

— Хуанита, би ли ни сервирала кафето? — помоли Дарби. — И някакъв сладкиш.

— Разбира се, господине.

— Много изискано — отбеляза Кастило. — Казваш, че къщата е твоя. Не, откраднал си я.

— И двете — уточни Дарби. — Колко, според теб, струва?

— Поне половин милион. Може и повече, доста повече, след като се казва „Майерлинг“.

— Знаеш ли какво стана тук преди няколко години с „песофикацията“?

— Специален агент Юнг изнесе лекция по този въпрос, докато бяхме в Караско.

— Бях тук от няколко месеца, когато се случи. Никой не разполагаше с долари. Правителството тъкмо ги бе превърнало в песо на една трета, не, на една четвърт от стойността им. Хората отчаяно се нуждаеха от долари, а пазарът на недвижими имоти беше стигнал дъното. Платих сто седемдесет и пет хиляди за това тук.

— Това си е пладнешки обир. Тук ли живееш?

— Не, давам я под наем на „Сиско Системс“. Плащат ми по дванайсет хиляди на месец, за да може представителят за южната част на Латинска Америка да живее на изискано място. Когато ми трябва, той ми позволява да я ползвам.

Алекс забеляза изражението по лицата на Кастило и Сантини.

— Нали знаете какво са „Сиско Системс“?

— Не беше ли нещо свързано с обмен на информация? Нямаха ли нещо общо с интернет?

— Те са най-големите на пазара. Имате ли представа каква част от информацията, която минава през тях, ме интересува?

— Представителят да не би да работи под прикритие за Агенцията?

— Не, но е пенсиониран полковник свързочник. Работил е за „Интел Сат“. От време на време ми казва неща, които са му се сторили интересни. Друг път — като сега например аз го моля да ми отстъпи къщата, за да мога да се измъкна от града за някой и друг ден. „Сиско“ имат апартамент на „Плаца Алвеар“, който се използва от висшите служители, когато дойдат на посещение. Така че полковникът и жена му се преместиха на „Алвеар“ за няколко дни. Тъкмо ще пообиколят ресторантите, ще се поразходят...

— Добра сделка!

— Всичко е изплатено, така че наемът си е за мен. — Той замълча и се усмихна. След това се разсмя. — Това, разбира се, беше забелязано от някои хора в Ленгли. Банка „Ригс“ е преценила, че е

техен патриотичен дълг да им съобщят, че внасям значително повече пари, отколкото — Агенцията ми плаща. Затова те започнаха разследване. Изпратиха цял екип и цели три седмици ровиха.

— И какво стана?

— Вече бях казал на шефа си какво съм направил. Той ми завидя, но не изказа неодобрение. Така че, когато доволно подхвърлили на бюрото му доклад, че неговият човек в Буенос Айрес се бил обзавел с хубава къщичка, той просто казал: „Известно ми е.“

Кастило се изсмя.

— Освен това, Чарли, ще ти отговоря на въпроса, преди да си го задал. Представителят на „Сиско“ не задава въпроси, а аз не му давам обяснения.

— Алекс, ти си значително по-умен, отколкото изглеждаш — отбеляза Кастило.

— Кажете сега какво разбра от агента на ФБР в Монтевидео.

Кастило не отговори на въпроса, вместо това зададе друг.

— В колко ще дойде посланик Силвио?

— Нямах представа колко бързо ще успеете да пристигнете, затова му казах да е тук в три. Всички ще дойдат в три. Нали става?

— Няма проблем — отвърна Чарли. — Трябва да свърша една работа. Ще се върна до три. Докато ме няма, Тони и Джак ще ти разкажат какво стана с онзи гадняр в Монтевидео.

— А пък аз си мислех, че може да се сприятелите — въздъхна Дарби.

— Няма такава опасност. Ще ми трябват карти, топографски карти, на провинция Такуарембо, Уругвай. Колкото по-подробни, толкова по-добре. И терена, и най-близките пътища.

— Защо ми се струва, че имаш намерение да пътуваш с хеликоптер?

Кастило не отговори и на този въпрос.

— За да си свърша работата, ще ми трябва автомобил, само да не е с дипломатически номера.

— Домакинът има джип мерцедес и ми го дава от време на време. Има и шофьор.

— Шофьорът не ми трябва — отвърна Кастило. — Само джипът. Прислужницата се върна. Буташе количка със сребърен сервиз за кафе.

— Докато си изпиеш кафето, ще донеса ключовете от „Мерцедеса“.

— Нямам време за кафе, Алекс — заяви Чарли и се изправи.

(ДВЕ)

Кънтри клуб „Буена Виста“

Пилар, провинция Буенос Айрес, Аржентина

13:45, 29 юли 2005

Кастило наби спирачки пред тежката бариера в жълто и черно и след няколко опита най-сетне откри с кое копче се сваля прозорецът.

Човекът от охраната го наблюдаваше, без да каже и дума.

— Искам да се видя с господин Певснер.

— Съжалявам, господине. Тук няма човек с такова име.

— Хвани телефона веднага и кажи на господин Певснер, че приятелят му от Виена е дошъл да го види.

Охранителят отвори уста.

— Хващай телефона и му кажи, че приятелят му от Виена с дошъл — повтори Кастило. — Не те моля, действай.

Човекът го зяпна, след това нареди:

— Паркирайте, ако обичате, отсреща, господине. — Той посочи паркинг за три коли.

Едва сега Кастило забеляза втора тежка бариера, през която нямаше да успее да мине нито един натрапник, а ако някой все пак се промушеше, го очакваха ленти с шипове на алеята. Човекът от охраната изчака Кастило да паркира „Мерцедеса“ и чак тогава се върна в кабинката, а колегата му излезе навън, скръсти ръце на гърдите и зяпна втренчено колата.

Кастило слезе, махна с ръка на охранителя и му се усмихна, което доста обърка човека. Чарли извади пурета и я запали.

Пет минути по-късно „Мерцедес ML350“, същият като на Кастило, изфуча навън, направи обратен завой и спря до Чарли. Той го огледа внимателно, ала прозорците бяха толкова тъмни, че едва когато вратата се отвори, Чарли видя шофьора и го позна.

„Нямам никакво време да преценя — дори да предположа — какво, по дяволите, търси той тук.“

— Алфредо! На това му се казва приятна изненада! — възкликна Кастило. — Не очаквах да те видя тук.

— Господин Певснер нямаше представа, че ще се отбиеш, Карл — заяви направо полковник Алфредо Мунц. — Трябваше да се обадиш.

— Ще му се извиня за тази груба проява на невъзпитание.

— Знам, че ще ти се зарадва. Би ли ме последвал, ако обичаш?

— Ти откъде знаеш, че ще ми се зарадва?

— Защото, когато те видях да димиш с пуретата, му се обадох и му казах кой е приятелят от Виена, а той каза: „Страхотно. Много ми се искаше да поговоря с него.“ — обясни Мунц, нареди на охраната да вдигне бариерата и се качи в „Мерцедеса“. Докато Кастило се настани зад волана на своя джип, и двете бариери бяха вдигнати.

Александър Певснер беше в бричове за езда, ботуши и дебело вълнено червено поло. Стоеше на верандата на къщата в очакване на госта.

— Чарли, много се радвам да те видя! — възкликна той и го прегърна, както бе традицията в Аржентина.

— Как си, Алекс?

— Ако беше казал на охраната кой си, щях да ги накарам да те пуснат — обясни той. — Чух само „приятел от Виена“, а там имам доста приятели.

— Ясно — отвърна Кастило. — Да не би да си помисли, че става въпрос за Анри Душон, който като по чудо се е надигнал от мъртвите?

— Кой? Нямам представа за кого говориш, приятелю.

— Както кажеш — усмихна се Кастило.

— Влизай, ще пийнем по чаша вино... Обядвал ли си? Да ти предложиш ли нещо за хапване?

— Изядох някакво подобие на сандвич с шунка и кашкавал на летището в Монтевидео, но няма да ти откажа да похапна с теб. Благодаря.

— Ана и децата са на училище. И аз бях на училище. На конно училище.

— Казва се езда, Алекс — поправи го Кастило. — Все те поправам, а ти все забравяш.

— Наистина забравям колко си умен, Чарли. Поне през повечето време.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че забравяш през повечето време? Или че съм умен само от време на време?

— Може би и двете. Както и да е, тъкмо се понаучих как се язди кон и имах намерение да си направя сандвич с печено. Искаш ли и ти, или предпочиташ...

— Сандвич с печено става, Алекс.

— С вино ли го предпочиташ, или с бира?

— С бира. И кафе.

— Да вървим в трапезарията — посочи Певснер. — Имаш ли нещо против, ако Алфредо седне с нас?

— Не, разбира се.

— Сигурно ще му бъде интересно да разбере защо си дошъл.

— Защо реши, че съм дошъл да ти кажа нещо? — попита Кастило.

Певснер не отговори. Даде им знак да седнат на стъклената маса и ги остави, за да поръча обяда.

— Харесва ли ти да работиш за Алекс, Алфредо?

— Плаща по-добре от ДРУ — отвърна Мунц. — Как е раненото момиче?

— Благодаря ти, че попита. Сравнително добре. Видях я преди няколко дни във Филадельфия.

— Ами семейство Мастърсън? Те добре ли са? На безопасно място ли са?

— Заобиколени са от двайсет и четирима войници от „Делта Форс“ и половината жандармерия на Мисисипи.

— Гледах президента ви по телевизията — призна Мунц. — Чух го, когато каза, че това безобразие не можело да бъде оставено безнаказано.

— И аз го гледах.

— Предполагам, че на теб ти е поръчано да сложиш край на безобразията.

— Откъде ти хрумна?

— От къде на къде ще му хрумне подобно нещо на Алфредо? — попита Певснер, който тъкмо влизаше в трапезарията.

— Американският президент обеща да накаже отговорните за „безобразието“, смъртта на Мастърсън и сержанта...

— Сержантът се казваше Маркъм — прекъсна го Кастило. — Сержант Роджър Маркъм.

— Попитах Карл дали е замесен.

— И какво ти отговори моят приятел Карлос?

— Попита ме откъде ми е хрумнало.

— Ясно — кимна Певснер. — Значи, ако не си тръгнал да отмъщаваш и не си тук, за да ми съобщиш нещо, на какво дължа честта?

— Дойдох да взема назаем хеликоптера ти за няколко дни — каза направо Кастило.

Певснер рязко вдигна глава и го погледна.

След малко заяви:

— Значи е жив и се намира някъде наоколо.

— Кой? — попита Чарли.

— Мъжът, за когото си разпитвал Хауърд Кенеди.

— А Хауърд намерил ли го е?

— Знаеш много добре, че не го е намерил, Карлос.

— В Париж се говори, а и другаде, че е или в Сена, или в Дунав. Хауърд не ти ли каза? Как се казваше?

— Жан-Пол Лоримър и ти много добре знаеш — сопна се Певснер.

— Нали ми каза, че никога не си чувал за него? — засече го Кастило.

— Понякога е по-добре да не знаеш имената на хората — отвърна Певснер. — Познавам доста хора. Понякога не помня имената им. Просто знам с какво се занимават.

— Интересно — отвърна Кастило. — Да приема ли това за „Да, с удоволствие ще ти дам да използваш хеликоптера ми“?

— Нека ти предложи нещо — опита се да се измъкне Алекс. — Да предположим, че някой идва при теб в Тексас и ти казва: „Дай ми назаем един кон. Трябва да свърша една работа.“ Ти отвърщаш: „Само че навън вали и ако ти дам коня си, ще се намокриш целия, ще хванеш пневмония и ще умреш. Дай аз да свърша работата вместо теб.“ Няма ли така да е по-разумно?

— Не и ако имаш намерение да свършиш работата, като заведеш даден човек в козметичния салон, за да му изрисуват индийска точка между веждите. В Париж казах на Хауърд да ти предаде, че искам копелето гадно жив.

— Защо ти е?

— Искам да го чуя как ще ми попее. Също като славейче. Искам да ми каже не само кой е убил Мастърсън и Маркъм, ами всичко, което знае за хората, които са били замесени в разни сделки... знаеш за какви сделки говоря, Алекс. Имам предвид поредица от сделки, свързани с храна, лекарства и петрол.

Певснер го наблюдаваше със студен поглед.

— Кажи ми, питам просто от любопитство, как ще го накараш да пропее? — попита Певснер.

— Питаш дали няма да се пробвам да му извадя зъбите с клещи ли?

— Или да прибегнеш до старото китайско мъчение с капките вода.

— Първо ще се опитам да въздействам на честността му и на справедливостта. Ако не се получи, тогава ще му обясня, че го разбирам напълно. Тъй като знам, че някои хора се притесняват, задето не е в Париж, ще го върна там. Проблем с пътуването няма да има, защото ще го бодна с бупивакаин и когато се събуди, ще се озове на „Плас дьо ла Конкорд“. Ще бъде вързан с вериги чисто гол в доста предизвикателна поза за една от статуите около обелиска от Луксор, с червило, с обеци и роза, бодната в задника.

— Чарли! — разсмя се Певснер. — Каква образна картина! За съжаление, не мога да ти позволя да го направиш.

— Не съм дошъл, за да искам разрешение от теб, Алекс. Искам само да взема хеликоптера ти назаем за ден, максимум два.

— Ти май не слушаш какво ти говоря, Чарли. Не мога да позволя подобно нещо. Ще изгубя прекалено много, ако славейчето вземе че пропее.

— Ти също не ме слушаш, Алекс. Май наистина забравяш онова, което ти казвам.

— Не искам да ставам неприятен, Чарли. Много те харесвам и ти го знаеш. Ще ми бъде мъчно, ако...

— Чакай да ти кажа как стоят нещата, Алекс.

— Добре, приятелю, кажи ми как стоят нещата.

— В момента никой не те търси и никой не те следи, защото отидох при президента и го накарах да прекрати всички подобни мисии. Доколкото ми е известно, а съм сигурен, че не греша, единствената връзка, която имаш с „Петрол срещу храни“, е да превозваш стоки със самолетите си. Не си купувал аспирин по за десет долара кутийката, за да го продаваш в Ирак на цена от десет хиляди, а след това да предаваш половината от печалбата на Саддам. Нищо подобно. Дотук съм прав, нали?

Певснер кимна едва забележимо.

— Аз съм бизнесмен, Чарли. Ако хората искат да пренеса даден товар, няма проблем.

— Разбирам. Само че имаме уговорка. Ти няма да нарушаваш американските закони, а ние няма да те търсим. Проблемът е, че ти се каниш да нарушиш американски закон.

— И кой е този закон?

— Възпрепятстваш официално разследване.

Певснер се усмихна.

— Нали не се опитваш да ми кажеш, че ще ме обвинят в подобно нещо? Стига, Чарли!

— Никой няма да те обвинява в нищо. Само че вече няма да има уговорка, а президентът спокойно ще помогне на Интерпол в недотам успешните им опити да те пипнат.

— Колкото и да ми е мъчно да го кажа, ти помислял ли си какво може да ти се случи, преди да кажеш на някого за това малко недоразумение.

— Намекваш, че някой може да ми пререже гърлото ли? Или да ми лепне някоя бенка?

— Подобни неща се случват, Чарли, и то все на хора, които ме заплашват или по някакъв начин застрашават сигурността на семейството ми.

— Ти да не би да си въобразяваш, че съм се появил просто така? Ако не се върна до час — а пътуването отнема десет минути — или не звънна по телефона и кажа каквото трябва, посланик Силвио незабавно ще поиска среща с външния министър. Ще му съобщи, че току-що е научил, че Александър Певснер, когото Интерпол толкова упорито се опитва да открие, се намира в кънтри клуб „Буена Виста“.

— А ти защо си решил, че той не знае? — сопна се Певснер.

— Никак няма да се изненадам, ако знае. Само че ще бъде съвсем друго, ако го уведоми лично американският посланик, нали? А аржентинците имат гадния навик да разрешават политическите проблеми, като подхвърлят някой на вълците. Не е ли така, Алфредо?

Певснер го гледаше побеснял.

— Помисли си, Алекс — продължи Кастило. — Помисли си много добре.

— Дяволите да те вземат, Чарли — отвърна Певснер по-скоро тъжно, отколкото гневно.

— Майната ти и на теб, Алекс. Казвам го с най-приятелски чувства.

— Какво имаш намерение да правиш с хеликоптера?

— Не ти трябва да знаеш.

— Поне намекни.

— Добре, ако знаех, първо, къде се намира човек, когото много ми се иска да науча да пее — в някоя страна в чужбина и, второ, знаех, че и други се опитват да го намерят, за да са сигурни, че няма да пропее, щях да се опитам да го върна в САЩ колкото е възможно по-бързо и по-тихо. Хеликоптерът щеше да ми свърши работа, ако се канех да направя подобно нещо.

— Нали разбираш, че току-що ми каза, че Лоримър не живее в Буенос Айрес. Нито пък в друг голям град. Хеликоптерът ти трябва, за да го вземеш някъде от провинцията и да го откараш до някое летище. Говорим за достатъчно голямо летище, където може да кацне самолет, с който да го изкараш от страната. Да не би да си дошъл чак дотук с онзи невзрачен „Лиър“, който в момента е паркиран на летището?

— Много ми се иска да си поиграя на въпроси и отговори с теб, Алекс, но трябва да побързам. Ще ми дадеш ли хеликоптера или не?

— Дяволите да те вземат, Чарли.

— Това вече го чух. Радвам се, че се видяхме, Алекс. — Кастило се изправи. — Май няма да стигна до сандвича с печено и бирата. Въпреки това ти благодаря.

— Седни, Чарли — нареди Певснер. — Ще ти дам хеликоптера.

— Благодаря.

— Какво да кажа на пилота? Това обмислил ли си го?

— Кажи на пилота си да го откара на „Хорхе Нюбъри“ в пет днес следобед. Кажи му да го паркира до „Джет Еър“. Да напълни резервоарите, да остави ключовете под изтривалката в краката на пилота и да се чувства свободен през следващите три дни.

— А кой ще пилотира?

— Аз. А когато приключа, ще го върна на „Хорхе Нюбъри“, ще ти се обадя и пилотът ти може да го прибере.

Певснер кимна. Погледна Мунц и след малко добави:

— Вземи и Алфредо. Ще ти бъде от полза.

— В никакъв случай. Въпреки това ти благодаря за загрижеността.

— Алфредо не се занимава с поставянето на бенки, ако това ти се върти в главата.

— Затова пък може да се върне и да ти каже къде сме били, нали?

— Ако вече сте извели Лоримър от страната, какво значение има? Мисля си, че когато се разчуе, че си пипнал Лоримър преди останалите, които го търсят, аз ще се окажа в доста неловко положение, че въпросният човек е бил отвлечен с моя хеликоптер.

— Да го отвлечам ли каза? Как може да си го помислиш? Мисля си, съвсем хипотетично, разбира се, да върна нещастната заблудена душа при любещото му семейство.

— Разбира се. Та ако нещо се случи, докато провеждаш тази твоя хуманитарна мисия — ако властите вземат да задават въпроси, на които ти не си готов да отговаряш — Алфредо ще се справи с тях много по-лесно.

„По дяволите, прав е.

Въпросът е дали Мунц все още има връзки с властите, или просто изчаква удобен случай да гръмне Лоримър.“ Кастило погледна Мунц.

— Карл, сигурно се чудиш дали съм наемен убиец — обади се Мунц.

— Мина ми през ума.

Мунц задържа погледа му.

— И аз на твое място щях да се чудя. Отговорът е не, не съм. Замисли се. Тези хора обърнаха наопаки и моя живот. Налага ми се да

търпя — и на мен, и на семейството ми — срама, че съм освободен от длъжност поради некомпетентност. Искам да разбера кой е виновен.

„За да им видиш сметката ли, Алфредо?“

— Казах, че ми е минало през ума. Мина ми през ума и аз отхвърлих подобна възможност — обясни Кастило.

„Това истината ли е? Да не би вече да се питам кого да натоваря със задачата да го застреля, ако само помисли да очисти Лоримър?“

Май бях напълно искрен.

Само че това не означава, че няма сериозно да обмисля на кого да поставя задачата да го гръмне, ако се окаже, че греша. Или може би ще се наложи да свърша сам тази работа.“

— Благодаря ти — отвърна Мунц.

— Защо не кажеш на пилота си да откара Алфредо до „Хорхе Нюбъри“? — подхвърли Кастило. — Така ще избегнем въпросите на любопитните и няма да се наложи да се дават обяснения къде отива.

Певснер се замисли и кимна.

Прислужницата се върна с поднос, отрупан със сандвичи с печено, купа с ледени кубчета и бирени бутилки.

— Обядът е готов — въздъхна Певснер. Обърна се към Чарли. — Ти не трябваше ли да се обадиш на някого, Чарли, за да съобщиш, че си с приятели?

— Излъгах те, Алекс.

Певснер го погледна и поклати глава.

— Копеле такова. Казвам го с най-добри приятелски чувства.

(ТРИ)

„Нуестра пекеня каза“
Кънтри клуб „Майерлинг“
Пилар, провинция Буенос Айрес, Аржентина
15:05, 29 юли 2005

Посланик Хуан Мануел Силвио, посланик на Съединените американски щати в Република Аржентина, седеше в хола. Беше в дънки, износени маратонки, поизтърган пуловер с избелялото лого на университета „Харвард“. Държеше в ръка бутилка бира.

— Добър ден, господине — поздрави Чарли.

— Радвам се да те видя отново, Чарли — каза посланикът и се надигна от стола, за да подаде ръка. — Любопитство ли е това? Дали не е заради облеклото ми?

— Ако ми позволите волността, господине, не сте зализан както обикновено.

— Радвам се, че ме повика — отвърна Силвио и седна. — Когато Алекс каза, че предпочиташ да дойда тук, вместо да се видим в посолството, се запитах как да дойда, без да се усети охраната от ДРУ и да започне да задава въпроси какво точно правя в „Нашата малка къща“.

— Значи се откачихте от ескорта на ДРУ? — усмихна се Кастило.

— По начин, достоен единствено за Джеймс Бонд — заяви доволно Силвио. — Излязох от посолството, върнах се в резиденцията, преоблякох се и излязох да потичам. След мен запухтяха трима бабаити от ДРУ, докато накрая издъхнаха. Продължих да тичам, докато не се изгубиха от поглед. След това, съвсем случайно, една от колите с човек на Алекс, ама наистина съвсем случайно, спря и ми предложи да ме докара.

— Да, шофьорът сигурно случайно ви е мярнал. На това му се казва късмет.

Силвио кимна.

— Открай време ми се иска да вляза в докладите им за проблемни случки — призна Силвио. — Как само ми се иска да видя изражението на моя добър приятел министъра на външните работи, когато пита и не може да повярва: „Искате да ми кажете, че сте изгубили американския посланик, така ли?“

Кастило се разсмя, след това каза:

— Благодаря ви, че дойдохте, господине.

— Благодаря ти, че ме покани — отвърна Силвио. — Няма ли да ми кажеш какво става? Какви са плановете ти?

— Алекс, има ли къде двамата с посланика да останем насаме за няколко минути?

Дарби посочи ниска постройка в градината.

— Барбекюто става ли? — попита той. — В хладилника има дори бира.

— Става — отвърна Чарли.

Кастило си взе бутилка бира и подаде друга на посланик Силвио, който се усмихна и кимна.

Взе бутилката и се настани на един от столовете, а след това погледна Чарли.

— Едва ли искате да ви разкажа всички подробности, господине — започна Кастило.

— Разкажи ми онова, за което няма проблем да говориш — подкани го Силвио.

— И така, господине, президентът чакаше в „Глоубмастър“ в Билокси и тъкмо бе издал...

— Това е всичко, господине — приключи Кастило двайсет минути по-късно.

Силвио очевидно се бе замислил над казаното досега и остана смълчан.

— За момент латинската ми кръв се опита да вземе надмощие — призна той. — Отначало изпитах симпатия към Бетси Мастърсън и посланик Лоримър. Да научиш, че брат ти, синът ти, не само се занимава с гнусни незаконни сделки, ами е отговорен за смъртта на

съпруга и сина ти... И за убийството на един чудесен млад пехотинец. И раняването на...

Той замълча и погледна Кастило.

— Ще те разбере, ако предпочетеш да не ми отговаряш. И доктор Лоримър ли е в списъка за „обезвреждане“?

— Имам намерение да го върна в Щатите. Жив.

Силвио кимна.

— Сигурен съм, че е истинско хранилище на интересна информация — подхвърли той. — Само че това няма да попречи на посланик Лоримър и Бетси да научат какъв мръсник е бил, нали?

— Господине, дори ме е срам да мисля за това. Единственото ми желание е Лоримър да ме насочи към убийците на господин Мастърсън. Те са онези, които трябва да обезвредя. И Сантини, и Дарби ми казват, че щом го върна в Щатите, трябва незабавно да влезе в Програмата за защита на свидетелите, стига да сътрудничи.

Силвио изпъшка.

— Ами ако не иска да сътрудничи?

— Според мен ще иска, господине. Знае, че го търсят. И струва ми се, ще разбере, че след като аз съм успял да го открия, онези, които го търсят, за да го убият — изтезават и убият — също ще успеят да го открият. Знам, че най-лесното е да го заплаша, че ще го върна в Париж и ще го оставя на „Плас дьо ла Конкорд“.

— След като съобщиш на „Монд“, на „Фигаро“ и „Юманите“, че липсващият дипломат от ООН се намира там ли? Да, ще се върже.

— Нямах намерение да съобщавам на вестникарите — призна Кастило.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Чарли?

— Искате ли да позвъните на посланик Макгрори и да му обясните защо не съм се срещнал с него?

— Той е искал да се видите ли?

— Той няма представа с какво се занимава Юнг в Монтевидео...

— Затова иска да знае какво става. И как се вписваш ти. За какво е ставало въпрос в съобщението на секретар Кохън?

— Точно така. Казал на Юнг, ако се свържа с него, преди да се отбия в посолството, искал да се види незабавно с мен. Според мен не е необходимо да разбира какво сме открили. Нека да каже с чиста

съвест, че не знае нищо по въпроса. Нито за действията ми, нито за мисията на Юнг.

— Разбирам. Ще му позвъня веднага, щом се върна в посолството.

— Благодаря ви.

— Той ще бъде много любопитен — от негова гледна точка смята, че трябва да знае всичко — каква е ролята на Юнг в моето разследване. Или по-точно каква беше. Мога ли да му кажа, след като си заминеш?

— Юнг няма да бъде замесен в действията ми.

— Добре — съгласи се Силвио. — Това е достатъчен отговор на въпроса ми.

„Какво означава изражението на Силвио?

Не вярва ли, че Юнг няма да бъде замесен?

Дали не е изненадан, че няма да го включа?

Може би не му стана приятно, че държа Макгрори, колега посланик, на тъмно, а той трябва да се оправя с кашата, след като си замина?“

— Господине... изражението ви. Да не би по някакъв начин да съм ви засегнал?

— Май не съм за дипломат с това издайническо лице — отвърна Силвио. — А и не съм опитен като теб. Учудих се, че няма да използваш Юнг, а когато си тръгнеш, ще го вземеш със себе си.

— Защо?

— Първо, по този начин ще разкриеш прикритието му пред посланик Макгрори. Макгрори скоро ще научи, че Юнг не е вършел работата, която се е правел, че върши. След като нямаш намерение да му съобщиш, че действаш по заповед на президента, той ще отнесе въпроса към Държавния департамент. Сигурен съм, че ще го направи. Ако не го знае, той отговаря за цялата дейност на правителствените агенции в страната. Има право да наложи вето върху действията им. А той дори няма да научи, докато мисията ти не приключи. Ще бъде доста разгневен.

— Да, господине, знам. Опитвам се така да подредя нещата, че да може спокойно да отрече, че е знаел какво правя. Или съм правил.

— Разбирам. Просто предполагах, че ще вземеш и Юнг, за да се възползваш от опита му, а когато тръгваш, ще се наложи и той да

замине с теб. Бях решил, че след като приключиш с мисията, секретарят ще съобщи на посланик Макгрори, че има основателни причини за случилото се, а тя е преценила, че въпросните причини не бива да се обсъждат. На него нямаше да му стане приятно, но щеше да прояви разбиране.

— Ако не взема Юнг, а Юнг се подчини на заповедите ми и не коментира нищо пред Макгрори — заплаших го, че ще го подведа под отговорност, че не се е подчинил на заповед на президента и това, струва ми се, ще го накара да млъкне — Макгрори ще направи голям проблем.

— Както и разни висшестоящи в Държавния департамент, които не е нужно да бъдат уведомявани, но са дочули, че в Уругвай става нещо...

— Ще станат любопитни и ще започнат да задават въпроси, които не бива — довърши Кастило. — Накрая ще стане така, че ще изтече информация и ще лъсне и във „Вашингтон Поуст“, и в „Ню Йорк Таймс“, и в разни други издания, които гледат как да оплюят президента.

Силвио кимна.

— Ако тръгнем по този път, работата няма да остане без последствия — добави Чарли.

— Виждам, че си преценил рисковете. Не се опитвам да те уча как да си вършиш работата.

— Истината е, че не бях мислил по този въпрос — призна Кастило. — Господин посланик, вие ми помогнахте да не извърша неппростима грешка. Изключително сериозна грешка. Благодаря ви. — След това продължи: — Вие знаете ли какво каза посланик Монтвейл за мен?

Силвио поклати глава.

— Монтвейл каза, че ми се дава власт, с която не мога да се справя. Май беше доста точен.

— От всичко, което видях досега, Чарли, ти се справяш блестящо с дадената ти власт.

— Толкова съм опиянен от същата тази власт, че нито веднъж не ви попитах какво трябва да правя според вас. За малко да разкрия, че се води разследване по програмата „Петрол срещу храни“, и да

поставя президента в неловко положение. Това означава, че не успявам да се справя с дадената ми власт както трябва.

Силвио остана загледан в Кастило, след това попита:

— Ти спал ли си през последните няколко дни?

— Личи ли, че не съм?

— Личи. Ако искаш съвет, почини си малко.

Кастило се замисли над думите на посланика, отпи от бирата, след това отново заговори:

— Можете ли да ми препоръчате някой тих хотел близо до летището в Монтевидео?

— Мога. Летището е в Караско. Наблизо има един приличен хотел. Казва се „Белмонт хаус“. Скъпичък е. Затова пък там ще си починеш.

— И аз имах същото намерение, господине. Може ли да запазим няколко стаи за тази вечер? Не, за два дни. Как да намеря телефона? Не ми се иска да ме проследят по номера на кредитната ми карта.

Посланик Силвио бръкна в джоба на износените си дънки, извади телефона си и набра номер.

— Обажда се Хуан Мануел Силвио — представи се той. — Имате ли възможност да настаните едни приятели — в отделни стаи — за тази вечер и утре вечер?

Трийсет секунди по-късно, той прибра мобилния в джоба на дънките.

— Готово.

— Много ви благодаря.

— За мен беше удоволствие. Нещо друго?

— Нека поне това се опитам да свърша сам — отвърна Кастило, извади своя мобилен и набра телефон.

— Радвам се да те чуя, Юнг — започна той.

— С удоволствие бих те закарал до летището — обясни посланик Силвио, — но не е много разумно, защото предполагам, че навсякъде са плъзнали униформени, за да търсят мъж в пуловер на „Харвард“ и дънки.

Кастило му се усмихна, след това прихна.

— Говорех напълно сериозно, когато ви казах, че ми помогнахте да не се направя на глупак и да поставя президента в неловко положение. *Muchas gracias, amigo.*

Силвио махна с ръка.

— В колко часа ти е самолетът? — попита той. — Или ще пътуваш с „Лиъра“? Или може би не трябва да питам?

— Можете да ме попитате всичко, което искате — отвърна Кастило. — Ще ви кажа всичко, което мога.

— Добре. Как вървят нещата? В общи линии. Подробностите може и да не са за разказване.

— Първото, което може да се обърка в операцията, е, когато пристигнем на „Хорхе Нюбъри“ в пет, да се окаже, че хеликоптерът, който взех назаем, го няма. Или пък да чака, но пилотът да ме застреля. Ако все пак не ме застреля, ще има детонатор и взрив, който ще гръмне в мига, в който минем хиляда и петстотин метра. Ако и това не стане, моторът може да блокира, след като излетим. Иначе всичко останало е както трябва.

Силвио поклати глава.

— Това е програмата за днес. Списъкът с възможните проблеми за утре е доста по-дълъг.

— Ще се моля за теб, Чарли — прошепна Силвио.

Кастило кимна.

— Много ми се пие още една бира, но ще карам — обясни той. — Затова пък вие можете да изпиете още една и заради мен.

(ЧЕТИРИ)

„Белмонт хаус“
6512 авеню „Ривера Караско“
Караско, Монтевидео
Република Уругвай
19:25, 29 юли 2005

— Приятно място — отбеляза Кастило, докато чакаха на рецепцията на малък луксозен хотел. — Прилича повече на клуб, отколкото на хотел.

— И Фидел Кастро мисли така — отвърна с усмивка полковник Алфредо Мунц. — Винаги отсяда тук, когато идва в Уругвай.

— Ако искате някаква напитка, господа — започна рецепционистът, след като се върна с паспорта на Кастило, кредитната му карта „Американ Експрес“, личната карта на Мунц и ключовете за стаите — ще извикам портиера да качи багажа.

Покани ги с жест навътре. Кастило видя малък бар с кожени столове и малки масички.

— Чудесна идея — отвърна той. — Очаквам гост в седем и половина. Господин Юнг. Бихте ли го поканили при нас?

— Разбира се, господине.

Кастило влезе в бара и се настани на една от масичките. Мунц го последва, ала не седна.

— Да не ти преча, Карл? — попита той.

— Каквото ще става, да става. Сядай, Алфредо.

Приблужи се млад сервитьор с бяло сако.

— Имате ли „Феймъс Граус“? — попита Кастило.

— Да, господине.

— Двойно, ако обичате. Отделно вода и лед.

— Не звучи зле — обади се Мунц.

— Не рискуваш ли, Карл? — попита Мунц, когато сервитьорът отиде да приготви поръчката им.

— Съмняваш се, че ще получи истинско „Феймъс Граус“ ли? — попита невинно Кастило. — Мислиш, че ще ми донесат някое местно менте, а?

— Много добре знаеш за какво те попитах — отвърна той.

— Знам, че на всеки му се налага да рискува от време на време — отвърна Кастило. — Разчитам, че няма да се месиш в операцията, като докладваш на Алекс или като видиш сметката на птичето, преди да е пропяло.

— Когато започнах да работя за Алекс...

— Искаш да кажеш, когато мина на постоянна работа ли? След като те уволниха ли?

Мунц се напрегна.

— Докато бях в ДРУ, никога не съм давал на Алекс информация, с която бих предал страната си.

— Добре.

— Казах на Алекс още преди да започна да работя за него, че има неща, които няма да върша — обясни Мунц. — Сред тях попада и ликвидирането на песнопойни птички, както ти се изрази.

— Сигурен съм, че Хауърд Кенеди има уговорка доста подобна на твоята — отвърна Кастило. — Питам се обаче дали не е част от задълженията ти да му даваш информация, благодарение на която някой друг да види сметката на песнопойната ми птичка.

— Щом мислиш така, защо се съ согласи с идването ми? — попита с леден глас Мунц.

— Съгласих се да дойдеш, след като прецених, че си от хората, които не биха се погледнали в огледалото, ако предадат информация за птичката.

Мунц го погледна студено, ала не отвърна.

— Освен това Алекс беше прав — продължи Кастило. — Ще ми бъдеш полезен. Всеки заслужава да получи шанс от време на време.

— Като например да пилотира едномоторен хеликоптер над река Плата ли? На това му се казва качествен риск. Ами ако моторът се скапе?

— Ще се удавим — сви рамене Чарли. — Освен ако не си добър плувец от мен.

Мунц поклати глава.

— Седалките — също като големите самолети — имат спасителни пояси — обясни Чарли. — Може да ни се наложи известно време да се носим по водата, но аз съм пуснал план на полета, така че ако не се приберем навреме, ще ни потърсят. Не обичам да поемам рискове, Алфредо, затова не го правя.

Сервитьорът се върна с поднос с бутилка „Феймъс Граус“, чаши, сребърна купа с лед, сребърна кана за вода и щипка за лед. Тъкмо наливаше уиски, когато специален агент Дейвид Юнг Младши влезе в бара. Не скри учудването си, когато видя Алфредо Мунц.

— Тъкмо навреме — обади се Кастило и се надигна, за да подаде ръка на Юнг. — Предполагам, че се познавате.

— Как сте, полковник?

— Господин Юнг.

— Сигурно и двамата се питате какво става — заговори Кастило. В очите и на двамата блестеше интерес.

— Ще изпия поне още една чаша — продължи Чарли и отпи огромна глътка. — След това ще вечеряме и ще поспим. — Замълча и след малко добави: — Един мъдър приятел изтъкна, че хората, които не са си доспали, често пъти се хвърлят на неразумни решения. Тъй като не съм спал от доста време, не мога да си позволя да вземам неразумни решения. Нека да ти задам няколко въпроса, Юнг. Какво си чул за разни приятели, които ще дойдат на гости от Монтевидео?

— Ще се качат на първия полет от Буенос Айрес. Ще са тук към десет и половина.

— Ще ги настаниш ли?

— Да, господине.

— Донесе ли картите, за които помолих?

— Да, господине.

— Ще успееш ли да станеш навреме, за да ни вземеш двамата с Мунц, да кажем, в седем сутринта?

— Ще бъда тук навреме, господине.

— Къде отиваме? — полюбопитства Мунц. — Ще ми кажеш ли?

— Най-общо казано, отиваме да направим оглед на обекта. Утре сутринта ще ви кажа подробностите. — Кастило замълча за момент. — Къде е ресторантът?

— Точно до нас — посочи Мунц. — Отварят чак в осем. След половин час.

— Тъкмо ще имам време да си допия чашата, а след нея още една — реши Кастило.

Забеляза как го наблюдават и двамата.

— В момента карам на автопилот. В такива моменти не мога да заспя, освен ако не намеря начин да притъпя адреналина или каквото там ме държи, затова ми трябва стабилно количество алкохол.

— Ясно — кимна Мунц.

— Господин Кастило, може ли да поговорим насаме? — обади се Юнг.

— Не може ли да почака до утре сутринта? Не се шегувах. Наистина не съм в състояние за каквито и да са решения.

— Няма да ви отнема много време.

— Алфредо, би ли ми поръчал още една чаша. Връщам се веднага. — Чарли се изправи.

Последва Юнг, минаха покрай рецепцията и излязоха на улицата.

— Казвай.

— Знам, че отношенията ни не потръгнаха, господин Кастило... и вината е изцяло моя...

— Минало заминало — прекъсна го Чарли.

— Просто искам да ви кажа, че съм ви много благодарен, защото не ме изключихте от операцията. Тази сутрин, след като се върнахте в Буенос Айрес, мислех, че ще ме отрежете. Затова искам да ви благодаря. Ще направя всичко по силите си, за да помогна.

Кастило се замисли над думите му.

„Мили боже! Държи се като ученик, който реди благодарности пред треньора, защото го е върнал в отбора, и то след като е бил хванат да пуши в мъжката тоалетна. Сигурно си мисли, че е така във всяка игра.

Сега пък какво да правя?“

Кастило се усмихна на специален агент Юнг, след това стисна рамото му.

— Радвам се, че си с нас, Юнг — отвърна той с надеждата гласът му да е прозвучал по-искрено, отколкото се чувстваше.

XIX.

(ЕДНО)

Имение „Шангри-Ла“
Провинция Такуарембо
Република Уругвай
08:55, 30 юли 2005

Жан-Пол Бертран, собственик на имението „Шангри-Ла“, гол под копринения халат, пъхнал крака в пантофи от мека телешка кожа, внимателно отвори остъклената врата на спалнята, която водеше към градината.

В лявата ръка стискаше чаша чай, а когато валеше — както в момента — проклетата врата заяждаше и чайт понякога се разливаше. Не че имаше значение, ако няколко капки паднеха по плочките, затова пък щеше да му е безкрайно неприятно, ако някоя капка попаднеше върху светлосиния халат.

Успя — след доста усилия — да научи перачката как предпочита ризите си — леко колосани — а бельото и копринените чорапи трябваше да пере в студена вода. Затова пък химическото чистене бе друга работа. В Такуарембо нямаше достойно за дрехите му химическо чистене, което означаваше, че някой трябва да ги носи чак в Пунта дел Есте. А там сумите бяха умопомрачителни, но поне знаеше, че ще свършат работа както трябва и ще запазят оригиналните цветове.

Въпреки това имаше проблеми. Първо, бе неразумно да се показва в апартамента си в Пунта дел Есте. Хората, които го търсеха, като нищо можеха да се появят там. А дори да отидеше — след около шест месеца — щеше да е късно, за да се махнат лекетата.

Затова той отвори вратата особено внимателно и остана доволен от проявената предпазливост. Проклетата врата отново заяде, ала той успя да изнесе чашата, без да разлее и капка.

Въздъхна. Навън ръмеше. А като гледаше небето, щеше да продължи да ръми през целия ден. Времето тук бе често такова през зимата.

Това означаваше, че ще трябва да стои затворен в къщата и днес, и утре, най-вероятно още дълго. Пътеките в градината бяха с плочки, за да може да се разхожда — също като затворник, пуснат навън да се поразтъпче — когато пожелае. Затова пък нямаше начин да напусне къщата. Тревата бе мокра, а почвата — подгизнала. Жан-Пол бе съсипал не един и два чифта обувки в подобно време.

А там, където свършваше тревата, започваше лепкава кал. Човек можеше да мине през калта само с гумени ботуши. Лошото бе, че те израняваха стъпалата му, съсипваха копринените чорапи и краката му замирисаха. Често пъти не успяваше да измъкне ботушите от калта, което означаваше, че когато трябва да направи крачка, ботушът се изхлузваше и той потъваше чак до глезена в калта — когато не падаше по очи. А най-противното беше, когато загубеше равновесие и се проснеше по гръб.

Жан-Пол чу хеликоптера, преди да го види. Макар в тази провинция да не минаваха често хеликоптери, напоследък се навъртаха все повече. Беше разбрал, че някои от тях са собственост на хора, които ги използват, за да пътуват до Монтевидео — някои дори до Буенос Айрес — от именията си. С тях превозът бе по-удобен, особено през зимата, когато ръмеше противно и пътищата се превръщаха в лепкаво бласто. Други пък се използваха, за да откарват ловци от Монтевидео или Буенос Айрес до ловните полета.

Истината бе, че тук имаше доста ловни полета. Богати американци и европейци бяха открили удоволствието да стрелят по дивите птици в Уругвай. Беше чувал, че дори вицепрезидентът на САЩ идва на лов с кучета в някакво имение недалече от „Шангри-Ла“, собственост на уругвайски адвокат.

През лятото над имението му често прелитаха хеликоптери с аржентинци и бразилци, упътили се към Пунта дел Есте. Жан-Пол дори се бе замислил дали да не си купи хеликоптер. Така щеше да му е по-лесно, ако искаше да отскочи до Пунта дел Есте, защото с кола пътят му се струваше безкраен. А сега можеше да си позволи подобен разход.

Лошото бе, че хеликоптерът щеше да привлече вниманието към него, което означаваше, че покупката трябваше да изчака, докато всички забравят за Жан-Пол Лоримър.

Бръмченето се приближи и когато неочаквано хеликоптера се показва сред мъглата и ситния дъждец, го стресна.

Машината бързо зави и се отдалечи и скоро шумът на двигателя и перките заглъхна, докато най-сетне се стопи в далечината.

Жан-Пол Бертран реши, че пилотът се е изгубил и е прелетял ниско над земята, за да открие някой път и да се ориентира по-лесно.

Изля чая в една от лехите и се върна в къщата, за да си сипе нова чаша.

(ДВЕ)

Апартамент 735
Хотел „Виктория Плаза“
„Плаза Индепенденция“ 759
Монтевидео, Уругвай
11:25, 30 юли 2005

Апартамент 735 в „Радисън Виктория Плаза“ се предлагаше на бизнесмени, които искаха да забавляват клиентите си в дискретна обстановка. Имаше спалня с две огромни легла, огромен хол с барче, хладилник, удобна маса за осем, която можеше да се използва както за трапезария, така и за конферентна маса. Огромен телевизор „Сони“ с плосък екран бе закачен на стената на хола, така че седналите на масата можеха да гледат презентации, канал НВО и порнофилми, които се осигуряваха срещу минимално заплащане.

Когато Кастило влезе в апартамента с Мунц и Юнг, вътре се бяха събрали десет души: полковник Джейкъб Торине, специални агенти Джак Бритън и Тони Сантини от Тайните служби, специален агент Солес от Агенцията за борба с наркотиците, господин Алекс Дарби, търговски аташе на американското посолство в Буенос Айрес, сержанти първи клас Робърт Кенсингтън и Сиймор Кранц от „Делта Форс“, ефрейтор Лестър Брадли от военноморската пехота на САЩ и миловиден мъж в средата на трийсетте, когото Кастило виждаше за пръв път.

Кастило пристъпи към Дарби, стисна го за ръката и го поведе към банята. Щом влязоха, попита направо:

— Какво, по дяволите, търси Брадли тук? И кой, мама му стара, е другият?

— Боб, би ли дошъл за момент?

Приятният човек влезе в банята и затвори вратата след себе си.

— Боб, запознай се с господин Кастило — започна Дарби. — Чарли, Боб — Робърт — Хауъл.

— Приятно ми е. — Боб Хауъл протегна ръка.

Кастило не отговори. Изви въпросително вежди към Дарби.

— Боб е културен аташе на американското посолство тук, в Монтевидео — обясни Дарби.

— Главният шпионин, така ли? — попита нетактично Чарли.

Дарби кимна.

— Повтори пред господин Кастило онова, което ми каза вчера, Боб.

Хауъл кимна.

— Посланик Монтвейл ми се обади по безопасна линия...

„Какво? — помисли си Чарли. — Мили боже! Да не би този мръсник Монтвейл да се опитва да ми подлее вода?“

— Първо ме уведоми, че всичко, което има да ми казва, е строго секретно по заповед на президента — разказваше Хауъл, — че никой от посолството не знае какво става, дори посланикът. След това ми изреди причините, поради които бил убеден, че сте в Буенос Айрес. Нареди незабавно да се свържа с вас — според него господин Дарби щял да бъде наясно как да ви открия, — да бъда на ваше разположение и да ви окажа пълна подкрепа, каквото и да решите да предприемете. — Той замълча. — Затова позвъних на Алекс.

— Какво друго каза Монтвейл?

— Това е всичко, господине.

— Не ви ли предупреди да му се обадите и да му докладвате? Не поиска ли да знае какво става тук?

Хауъл поклати глава.

— Не спомена подобно нещо.

— Какво каза на господин Хауъл, Алекс? — попита Кастило.

— Само че тази сутрин ще бъда тук, че ни трябва сигурно дискретно място, за да се срещнем, и че ще бъдем десетина, не повече от дванайсет човека.

— Затова уредих този апартамент, господин Кастило — обади се отново Хауъл. — Използвал съм го и преди. Минах преди срещата и го проверих.

— Помолих го да остане, за да е наясно какво ще правиш, Чарли — обясни Дарби. — Тук той е на своя територия. Знае как стоят нещата.

Кастило кимна.

— Ами ефрейтор Брамбли? Монтвейл и на него ли е позвънил?

— Може ли да говоря пред Хауъл?

Кастило се замисли за миг, след това подаде ръка на Хауъл.

— Добре дошъл в пътуващия цирк на Кастило, господин Хауъл — подхвърли той. — Тази мисия се извършва по заповед на президента и е строго секретна. Намерението ни е да открием и пленим американски гражданин, казва се Жан-Пол Лоримър, който е тук, в Уругвай — доколкото е възможно, ще действваме законно — под името Жан-Пол Бертран, влязъл в страната с ливански паспорт и в момента се намира в провинция Такуарембо. Целта ни е да го върнем в Щатите. Независимо дали иска, или не иска да бъде изведен от страната, ще бъде репатриран, без да минаваме през обичайната митническа проверка. Разбирате ли ме?

Хауъл кимна.

— А ще ми кажете ли какво е направил въпросният тип?

— Бил е много лошо момче — отвърна Кастило. — Има едни хора, на които много им се иска да го видят мъртъв. Затова се налага да го открием преди тях.

— Разбрах — кимна Хауъл.

Кастило се обърна към Дарби.

— Добре, Алекс. Какво ще кажеш за Брадли? Какво търси тук?

— Нали искаше гориво за хеликоптера? — напомни Дарби. — Въпросът бе — това беше, преди да ми се обади Боб, разбираш ме, нали? — как да го прекараме, без да ни задават излишни въпроси. Изходът бе да го прекараме в Аржентина. Осигуряването на горивото не беше проблем, но превозването му тук определено ни затрудни. Знаех, че не искаш в посолството да плъзнат въпроси. Получаваме доставките си с камиони, но знаех, че ще започнат да питат това и онова, ако решим да внесем в страната самолетно гориво и разни други неща.

— Щяха да възникнат проблеми, ако се опитахме да превозим стоката тук, но щеше да е много по-безболезнено, ако камионът е с дипломатически номера, още по-лесно щеше да стане, ако натоварим всичко в „Юкон“, а шофьорът е морски пехотинец. Затова се обадох на шефа на пехотинците и го помолих за услуга. Той даде „Юкона“ назаем... и ни отпусна шофьор.

— Само не можах да разбера какво ти харесва шефът. А шофьорът тъкмо се бе върнал от Щатите.

— И въпросният шофьор се оказа ефрейтор Бродли, безстрашният ми бодигард — завърши Кастило и поклати глава.

— Който вече знае повече, отколкото трябва — уточни Дарби. — Прецених, че е по-добре да го използваме...

— Е, какво толкова. Може пък да ми потрябва бодигард — реши Кастило. — Да действаме.

Сержант Сиймор Кранц седеше начело на масата. Пред него бе отворен лаптоп. Към компютъра бе свързан цял сноп кабели, малка видеокамера и принтер, които предаваха образа на огромния телевизор на стената.

— Моля те не ми казвай, че батериите са изтощени или че Юнг е забравил да махне капачката на камерата — започна Кастило.

— Нищо подобно, господине — отвърна сержант Кранц. — Работи дори по-добре, отколкото очаквах.

— Готови сме, така че остава само да натисна копчето и ще направим снимки, стига да ми покажеш как става.

— Веднага, господине. — Кранц подаде на Кастило контрола. — Всичко е вече в компютъра, така че можете да препращате каквото пожелаете във Форт Браг или във Вашингтон.

— Това може да почака — отвърна Кастило. — И така, господа. Сега ще видите обекта. Заснехме го тази сутрин. Успях да направя само една обиколка ниско над имението и се страхувам, че може да съм изпуснал нещо важно. Обърнете внимание на всичко, което ви се стори важно. Когато спусна Кранц днес следобед, ще направя нови снимки. — Той замълча. — Трябва ли да загасим лампите, за да се вижда по-добре? Я да видим.

На огромния екран се появи уругвайската провинция, а след това пред тях изникна градче.

— Това е Такуарембо. Не може да се нарече град. Пътят към имението се вижда най-горе. На около осемстотин метра след града е. Пътищата, поне според картата, са „асфалтирани“, което ще рече, че са покрити с камъни и кал. Най-вероятно с кал, защото сега е дъждовният сезон.

— Това е имението „Шангри-Ла“. Мержелее се през дъжда. Надявам се Юнг да е снимал, докато прелитах на стотина метра над имението. Дано видим повече подробности. Къщата поне личи ясно. Обърнете внимание на вътрешния двор и на съседните постройки.

— Това е пътят, който отвежда от „Шангри-Ла“. С други думи, се отдалечава от Такуарембо. Търсех място, където Кранц да монтира радиостанцията. Трябваше ми и подходящо място за утре, където да оставим хеликоптера, докато провеждаме операцията по отвличането. Прелетях осем километра в тази посока и не открих каквото ми трябваше. Всичко приличаше на блато — може би заради дъжда — или пък беше покрито със скали и дървета или и двете.

— Затова прелетях над това място. Много по-близо до целта. От въздуха не личи, но според картите е на хълм над имението. Знам, че мога да кацна, без да съм го виждал, освен това едва ли някой ще разбере, че е кацнал хеликоптер. Също така... това пък какво е? Ето. Поле без камъни и дървета, което не задържа водата.

— А тук, на около осемстотин метра от полето, се намира един от „асфалтираните“ пътища. Трябва да се върнеш чак до Такуарембо, ако искаш да излезеш на него. Ще вземеш Рикардо Солес със себе си. Лошото е, че нямам никаква представа какво да направя с проклетите дипломатически номера на „Юкона“.

Той спря видеото и погледна Дарби.

— „Юконът“ има аржентински номера, Чарли — отбеляза Алекс Дарби. — И аржентински документи в жабката.

— Аржентинските номера по-малко внимание ли ще привличат... — Кастило замълча, когато чу бръмчене откъм принтера.

— Уругвайските са по-удобни — призна Дарби. — Лошото е, че нямаше как да се снабдя с уругвайски номера за толкова кратко време. Както и да е, на уругвайските е отбелязана провинцията, в която са издадени. Докато от аржентинските номера не става ясно откъде са.

— Добре — примири се Кастило. — Бродли, ще си мълчиш, ако някой те спре. Рикардо е тексасец и говори безупречен испански, така че няма да е трудно да мине за местен. Ако се наложи, ще обясни, че си анемичният ми братовчед.

— Слушам, господине.

Щом приключим тук, двамата тръгвате за Такуарембо. Пътят е триста и петдесет километра, значи ще ви отнеме около пет часа, дори шест, ако пътищата са лоши, но поне до Такуарембо ще се движите по магистрала — тази сутрин минах над нея — така че може и да извадим късмет. Ако тръгнете към дванайсет и половина, ще стигнете до града към шест и половина. До пет и половина ще бъде все още светло. Най-важното е да прекарате горивото и оръжията, дори да се наложи да пътувате до полунощ. Значи колкото по-бързо стигнете, толкова по-добре. Ясно ли е?

— Да, господине — кимна ефрейтор Бродли. — Най-високата допустима скорост, съобразена с всички мерки за сигурност.

— И се сменяйте на волана — нареди Кастило, а след това си помисли: „Добре че Рикардо ще кара половината време.“ — Да се сменяте на всеки час.

— Слушам, господине — почти излая Бродли.

„Не бъди несправедлив. Той може и да прилича на гимназист, избягал от час, но е докарал «Юкона» тук. И никой не е задавал въпроси за горивото и оръжията.“

— В най-добрия случай ще пристигнете в Такуарембо към пет без петнайсет, дори по-рано. Така ще можете да намерите пътя за излизане от града, а след това и полето. Ще имате карта. Няма да е проблем да стигнете от пътя до полето. Огледайте го пеша, внимавайте, ама много да внимавате, автомобилът да не заседне в калта. Ако имате късмет и стигнете до полето с „Юкона“, стоварват горивото и помпата. Не оръжията. Само горивото и помпата. След това намирате хотел „Карлос Гардел“ в Такуарембо. Лесно ще го откриете, защото друг хотел няма. Сами ще прецените дали да оставите оръжието в автомобила, или да го вземете със себе си в хотела.

— Не искаш ли да останем на полето? — попита Солес.

— Ако някой се натъкне на горивото, ще реши, че е оставено за тракторите. Затова пък ще започне да души, ако мерне двама непознати в „Юкон“.

— Добре.

— Ако не успеете да прекарате „Юкона“ в полето, ще се наложи да кацнем с хеликоптера на пътя и да презаредим там.

— Защо трябва да презареждаш? — попита Бритън. — Нали отиде и се върна...

— Защото от „Шангри-Ла“ ще летя направо за „Хорхе Нюбъри“ — обясни Кастило. — Затова резервоарът трябва да е пълен. Торине и Фернандо остават тук — при „Лиъра“ — докато им съобщим, че Лоримър е с нас. Ще знаем дали се е получило, между двацет и един часа утре вечер. Когато — ако — им се обадим, веднага тръгват за „Хорхе Нюбъри“.

— На следващата сутрин — ще се наложи да изчакаме да съмне, за да отпътуваме — ще се наложи да пътуваме ниско, за да избегнем радарите. Не ми се иска да правим подобно нещо в тъмното.

Той погледна Мунц.

— Кажете на Алекс, че който му е продал хеликоптера, го е прецакал яко. В знак на приятелство ще му изпратя списък с проблемите.

— Някой е прекарал Алекс? — учуди се Мунц. — Кофти работа.

— Кой е Алекс? — попита Дарби.

— Не ти трябва да знаеш — сръза го Кастило.

— Ами ако нещата се скапят? — обади се Торине.

— Ще импровизираме — реши Кастило. — Може да останем още един ден и да се пробваме втори път. Или да изоставим цялата операция и да измислим нещо друго.

Торине кимна.

— Ако се получи и тръгнете за Буенос Айрес, веднага изнесете багажа от „Фор Сийзънс“.

— Багажа на всички ли? — попита Торине.

— На Бритън, моя, твоя и на Фернандо — уточни Кастило. — Кранц и Кенсингтън ще останат, за да приберат оръжията, екипировката и радиостанциите в Буенос Айрес. След това заедно с Дарби и Сантини прекарват всичко в Щатите като дипломатическа пратка. Значи на тях стаите ще им трябва за още ден или два. Те ще се върнат във Форт Браг с обикновен полет. Алекс, нали няма да те затрудни да им уредиш билети?

Дарби поклати глава.

— Добре. Значи се разбрахме. Фернандо и Торине отиват на „Хорхе Нюбъри“, проверяват времето, подготвят летателния план, за да са готови, когато пристигнем с Лоримър, Юнг и Мунц. Тук ти ще изиграеш ролята си, полковник — Алекс каза, че можеш да ни помогнеш...

— Ама кой, по дяволите, е този Алекс? — попита отново Дарби.
Кастило не обърна никакво внимание на въпроса му.

— Ако успея да се разбера с Лоримър — продължи той, — ако го убедя, че единственият начин да остане жив е, като тръгне с мен, всичко ще бъде наред. Може дори да е запазил американския си паспорт от ООН в сейф. Ако ни създава неприятности, ще се наложи да го приспим — Юнг, който се оказа, че има неподозирани таланти, ми каза, че няма да е проблем да отвори сейфа му — и ще вземем поне ливанския му паспорт. Ако е в безсъзнание, още не ми е ясно как ще го прекараме на самолета.

— Аз ще се оправя — обади се Мунц. — Няма да има никакъв проблем.

— А аз се връщам в Монтевидео, нали? — попита Юнг.

— Не, ти пътуваш с нас за Щатите — отвърна Кастило.

— Ами разследването ми, ами материалите? Искам да остана тук.

— Въпросът не подлежи на коментар, Юнг — сръза го Кастило.
— Тръгваш с нас. Прикритието ти на агент на ФБР няма да струва нищо, когато посланикът разбере какво се е случило. Така че днес следобед ще събереш един сак с дрехи за два дни и ще го дадеш на Фернандо. Малък сак.

— Ами материалите ми?

— Много си упорит — сопна се Кастило. — Въпросът обаче си го бива. Господин Хауъл, днес следобед, — когато отидете с него в апартамента му, господин Юнг ще ви предаде едни документи, които в момента са строго секретни по заповед на президента. Съхранявайте ги, докато реша как да ги върна в Щатите. Може би най-добре по дипломатически куриер.

— А какво ще стане с тях в Щатите?

— Каквото реши президентът.

— Което означава, че ще потънат в някоя от черните дупки на дипломацията.

— Не, ще направим друго — отвърна Кастило. — Полковник Торине, ще отидете ли с Хауъл и Юнг в апартамента на Юнг да вземете материалите на Юнг? Така ще ги вземем с нас.

Торине вдигна палци в знак на съгласие.

Кастило кимна.

— Приключихме с този въпрос, Юнг. Нали разбра?

Юнг въздъхна тежко.

— Добре. Сега да се върнем на щурмовия екип. Те двамата — Чарли посочи Кранц и Кенсингтън — имат основни познания в тази област. Затова ще участват. Което означава, че няма да бъдат на радиостанциите по време на нападението. Ще ги нагласите ли така, че някой друг да ги поеме вместо вас?

— Няма проблем, господине — отвърна сержант Кенсингтън.

— Едната радиостанция ще вземем с нас. Остава да решим къде да оставим втората. Може би тук? Просто насочвате антената към прозореца, както във „Фор Сийзънс“.

— Добре, господине. Ще опитам.

— Само че ако Милър или някой друг в Щатите се опита да разговаря с вас, няма да се получи, нали? Не искам никакви спънки и пречки по време на операцията.

— Разбрано, господине — кимна Кенсингтън.

— Колко е голяма антената? — попита Хауъл.

— Малко по-голяма от сателитна телевизионна антена — уточни Кенсингтън.

— Аз имам заден двор — отвърна Хауъл. — Оградата е висока. Ще стане ли там?

— Къде ви е къщата? — попита Кастило.

— В Караско, близо до апартамента на Юнг.

— Добре, вие оставате базовият ни оператор. Кенсингтън тръгва с вас, за да ви покаже как работи радиостанцията.

И двамата мъже кимнаха.

— Джак Бритън може да се справи с „Кар-4“, така че тръгва с нас, освен това се ориентира много добре в тъмното. Тони, ти ще дойдеш ли?

— Разбира се.

— Позволете да дойда и аз — обади се ефрейтор Лестър Брадли. — Никога не съм стрелял с „Кар-4“, но съм безпогрешен с „М-16“ и

„Берета“, а в Ирак бях най-добрият от целия стрелкови взвод. Главно с „Ремингтън“, модел 700, модифициран за морската пехота.

— Бил си снайперист в Ирак, така ли? — попита сержант Кранц, неспособен да повярва.

— Нямаме снайперисти в корпуса, сержант. На най-добрите ни дават снайпери.

— Нали имаме „Ремингтън“? — попита Кастило.

— Аз имам — отвърна Кранц.

— В такъв случай, Лестър — отвърна Кастило, — ти си точно човекът, който ми трябва. Ще вземеш оръжието на сержант Кранц, намираш си прикритие, от което да наблюдаваш... Нали имаме бинокъл, Кранц?

Кранц кимна.

— И очила за нощно виждане. От новите са, много добри очила.

— Провери дали ефрейтор Брадли знае как да ги използва — нареди Кастило. — Той ще пази „Рейнджъра“, докато сме в къщата.

— Господине, тъй като става въпрос за пушката на сержант Кранц — обади се отново Брадли, — може би той ще предпочете да пази хеликоптера, а аз мога да се включа в екипа.

— По време на специални операции, Брадли — отвърна много сериозно Кастило, — нищо не става по желание. Сержант Кранц не е най-подходящият човек, който да пази хеликоптера. Ти си по-подходящ.

— Слушам, господине — отвърна без всякакъв ентузиазъм Брадли.

— Рикардо, ти искаш ли да дойдеш с нас? — попита Кастило. — Доколкото знам, нямаш опит в подобни операции.

„Моля те, много те моля, кажи «не». Ако нещо се скапе, теб ще те опукат пръв. А никак не ми се иска да обяснявам на *Abuela* как и защо се е случило. Още по-лошо ще бъде, ако трябва да съобщя на баща ти.“

— Нямам, наистина — призна младият агент от „Наркотици“. — Но съм минал пълния курс на обучение.

— Школа към Агенцията за борба с наркотиците... има ли такова нещо?

— Има и обучението е много сериозно. Но исках да кажа, че съм минал курса за рейнджъри в Бенинг и Хълбърт Фийлд. Дон Фернандо

ще ти каже колко е тежко там. Да, много ми се иска да дойда. Не се притеснявай за мен.

— Добре, идваш с нас.

Той погледна Фернандо и забеляза, че братовчед му го наблюдава. Кастило сви едва забележимо рамене. Фернандо наклони глава на една страна.

„Мисли същото, каквото мисля и аз.

Няма какво друго да е.“

— Значи екипът ще се състои от седем души, нали така? — попита Дарби. — Плюс Брадли в хеликоптера, осем. Нали имате достатъчно черни костюми, оръжия и очила за нощно виждане?

— Как така станаха осем?

Дарби започна да изброява на пръсти:

— Кранц, Кенсингтън, Юнг, Бритън, Сантини, Солес, Мунц и ти. — Той вдигна ръце, протегнал пет пръста на едната и три на другата ръка. — Станаха осем. Докато изнасях чантите от Форт Браг от къщата, видях, че екипировката е предвидена за шестима.

— Това ви е лошото на вас от Агенцията — отвърна с усмивка Кастило. — Събирате фактите и бързате да извадите погрешното заключение. Не, заключения, в множествено число.

Дарби прибра пръсти и остави щръкнали само средните.

— Алекс, вие двамата с полковник Мунц ще пътувате до „Шангри-Ла“ с кола, която ще спре пред парадния вход на имението. — Хауъл ще я вземе под наем от „Херц“ на летището. Ще използва кредитната си карта, така че твоето име няма да фигурира никъде.

— Аз имам кола, необявена, която можете да използвате, господин Кастило — намеси се Хауъл. — Петгодишна е, светлосиньо пежо.

— Още по-добре — реши Кастило. — Нещата вървят толкова добре, че започвам да се притеснявам. Кажете, господин Хауъл, уругвайските бюрократи използват ли такива автомобили?

Хауъл кимна.

— Затова я купих.

— Алекс, ти ще караш петгодишното синьо пежо на господин Хауъл до Такуарембо утре рано следобед. Няма смисъл да пристигнете по-рано от пет и половина или шест...

— И какво ще правя, когато стигна?

— Отивате в хотел „Карлос Гардел“. Ако няма бар, сядате в кафенето. Двамата с Мунц ще те чакаме там към осем, осем и половина. Ще бъдем облечени в костюми и ще се опитаме да приличаме максимално на уругвайски бюрократи. Ти не ни познаваш. Допиваш си кафето и тръгваш. Връщаш се при колата. Ние ще я открием. Светлосиньо пежо, нали така? Няма да е трудно.

— Ами после?

— После тръгваме за „Шангри-Ла“ и размахваме значките си на вратата. Когато се срещнем с господин Бертран, го уведомяваме, че има нещо нередно с паспорта му, и искаме да го видим. — Ако всичко мине така, както се надявам, Лоримър ще отвори сейфа — така ще спести на Юнг усилието да го взривява — и ще извади или паспорта, или пари, за да ни подкупи, най-вероятно и двете. Щом отворим сейфа, Мунц ще му лепне белезници, а аз ще му обясня какво смятаме да правим, и се надявам той да сътрудничи. Ти чакаш търпеливо отвън, натоварваме го в пежото и тръгваме за Монтевидео. — Останалите отвън, щом видите, че пежото тръгва, значи сме в него — продължи Кастило. Веднага след това Бритън, Юнг и Солес прерязват телефонните кабели и всички кабели, които водят до сателитни антени. Кранц и Кенсингтън влизат в къщата, слагат пластмасови белезници на останалите обитатели, за да не се разбягат и да ни създадат куп проблеми. След това излизат, проверяват за неканени гости. Рикардо, Бритън и Юнг се връщат в къщата, след като са си свършили работата, вкарват всички в спалнята и както са с белезниците, ги връзват за мебелите. — После Рикардо остава да пази вързаните, а Бритън и Юнг претърсват къщата, за да открият нещо интересно, което Лоримър не е прибрал в сейфа. — Това е вече специалност на Мунц, така че той ще помогне. Аз ще се заема с Лоримър. — Малко преди зазоряване, извеждаме Лоримър от къщата и тръгваме към хеликоптера. Щом стигнем, потегляме. На вързаните ще им трябва около половин час до час, за да се освободят или някой, който живее наблизо, да се отбие за закуска и да открие, че Жан-Пол е бил отвлечен — това е важно — от хора, двама от които говорят съвършен испански, може би бизнесмени или бюрократи, или дори ченгета, точно като онези, дето ги показват по филмите. Черните маски на лицето много стряскат хората.

Дарби обмисляше внимателно сценария.

— Няма нужда да чакаш разрешението ми, за да кажеш каквото те мъчи, Алекс — обърна се към него Кастило след цели трийсет секунди.

— За бога, Чарли — усмихна се Дарби. — Тази работа може и да се получи.

— Без никой да пострада — отвърна Кастило. — Искам всички да внимавате. Това не е нападение. Единственият в имението, който заслужава да умре, е Лоримър, ала за съжаление мръсникът е жив. Целта на черните костюми, на маските и на оръжията е да стреснат всички обитатели на имението и да ги накарат да се държат както трябва. А пък маските няма да им позволят да ни опишат пред жандармерията, когато дойдат и започнат да задават въпроси.

— По кое време искаш да ви откарам двамата с Мунц? — попита Дарби.

— Към девет. По това време в къщата няма да са останали повече от двама, максимум трима слуги. Може и някое маце за забавление. Както и да е, Кранц и Кенсингтън ще наблюдават къщата поне час, преди ние да пристигнем, и ако има нещо притеснително, или единият, или другият ще ни даде знак. — Ако има нещо, ще се наложи да изчакаме. По всяка вероятност до полунощ. В такъв случай няма да се правим на бюрократи, отиваме с „Юкона“, нахлуваме, извличаме Лоримър, гръмваме сейфа и се изнасяме по най-бързия начин. Можем да се скрием в полето, където е хеликоптерът. А може дори да се качим и да заминем веднага.

— Според мен първият сценарий ще се получи — реши обнадежден Дарби.

— Искрено се надявам — отвърна Кастило. — Да догледаме заснетия материал. Водете си бележки, за да не пропуснете нещо, а аз ще огледам всичко, което не съм забелязал по време на полета.

Той натисна едно копче и записът отново тръгна.

— Това е пътят, по който Брамбли ще влезе в Такуарембо. Не забелязах нищо важно по него, но въпреки това, ти, Брамбли, внимавай.

— Така. Тук сме отново над полето. Аз не забелязах, но някъде трябва да има път или пътека. Гледай внимателно, Бродли. Не минавай през самото поле. Не можем да си позволим „Юконът“ да затъне в калта и всички да го видят, когато изгрее слънцето. Добре че се сетих. Ако все пак „Юконът“ на Бродли затъне, ще го застреляме и трупът му ще остане в автомобила, а Рикардо ще го подпали. Рикардо, Кранц да ти даде две термични гранати и да ти обясни как се действа с тях. Едната е за мотора, втората ще сложиш при резервоара.

— Виждаш съм термични гранати и преди.

— Това е „Шангри-Ла“. Сега ще прелетя точно над ниската централна постройка, която е къщата.

— Господи, във вътрешната градина има някой.

Той спря касетката.

— Господа, това е Жан-Пол Бертран, известен още като Лоримър. Очевидно пие кафе в градината.

(ТРИ)

Имение „Шангри-Ла“
Провинция Такуарембо
Република Уругвай
21:10, 31 юли 2005

Жан-Пол Бертран не само че вечеряше сам, ами беше приготвил сам вечерята.

Причините бяха няколко. Първо, беше отегчен. Второ, представата на готвача за вкусна изискана вечеря бе да сложи някоя мръвка — най-често говежда, понякога свинско, за пилешко почти не се сещаше — върху скарата, да прегори месото, след това да му го поднесе с картофено пюре и нарязани домати. Да завие картоф в алуминиево фолио и да го опече, очевидно бе свръхусилие, затова не бе част от кулинарните му умения.

В Уругвай имаше чудесни готвачи, но не и в Такуарембо. А на него му се налагаше да остане в Такуарембо. Жан-Пол бе убеден, че северноиталианската кухня — каквато предлагат в добрите ресторанти в Монтевидео и Пунта дел Есте — бе много по-добра от френската.

Тази вечер, заедно с Анна-Мария, готвачката, която остана да гледа, за да се научи — той приготви „Шатобриан“. Първо, след като препаса престилка, извади остър нож и изрязва мазнината от месото. Беше избрал най-крехкото телешко, което в Париж струваше по четирийсет евро килограма, докато тук се продаваше по за девет или десет. А беше наистина първокласно. След това отрязва дебела пържола и я остави настрана.

После нарязва останалото месо на хапки. Утре или вдругиден щеше да направи телешко по бургундски.

Натри пържолата със скилидки чесън, посоли със сол и пипер и я остави, докато подготви зеленчуците. Зеленият боб беше чудесен, ала морковите бяха дебели колкото китката му и се наложи да ги нареже на тънки парчета. Включи уреда за варене на пара, за да приготви и боба,

и картофите, и няколко стръка целина, а накрая добави десетина едри гъби.

Накара Анна-Мария да отвори бутилка „Каберне“. Само да го отвори, да не го налива в декантер. След това го остави в кухнята, за да диша.

Накрая нарязва още десетина гъби на много тънки резенчета и ги задуши в тиган. Накрая добави супена лъжица брашно и разбърка прозрачните резенчета гъби. След това добави чаша местно „Мерло“. Включи газовия котлон на най-слабо и започна търпеливо да бърка соса. Едва тогава добави чесън, босилек, сол и пипер.

Отиде до скарата пред кухнята и внимателно нагласи дървените въглища, проверявайки с ръка дали температурата е добра. Когато реши, че е наред, постави пържолата върху скарата.

Когато се върна в кухнята, кабернето беше на масата, а до него бе оставена чаша. Той си сипа и отпи глътка.

Мария също влезе в кухнята. По лицето на най-новото му развлечение личеше, че се притеснява, че го е ядосала. Каза й, че иска да чете, докато вечеря, да си направи нещо за ядене. Истината бе, че възпитанието й доста куцаше, а да й сервира от вечерята, бе все едно да предложи на прасе кладенчова вода. Ако месото не бе почерняло отвън и кърваво отвътре, Мария го гледеше подозрително и ядеше единствено, за да му достави удоволствие.

Мария и Анна-Мария го наблюдаваха как проверява гъбения сос, как добавя още половин чаша „Мерло“ и слага зеленчуците в уреда за варене на пара. След това излезе отново навън и обърна пържолата.

Върна се в кухнята, отпи нова глътка „Каберне“ и нареди на Анна-Мария да сложи прибори за един и да запали свещите. След това нареди на Мария да отиде в спалнята и да му донесе очилата и книгата с червена обложка, оставена на нощното шкафче, и да ги остави в трапезарията на масата.

Отново отиде при скарата, обърна пържолата, тя покафеняваше равномерно, и пак се върна в кухнята. Сосът бе почти готов, „Мерлото“ бе малко повече, затова той увеличи котлона.

След това пробва зеленчуците с вилица. Пет минути по-късно всичко бе готово. Погледна часовника си, отпи от „Кабернето“ и реши, че е време да седне на масата.

Свали пържолата от скарата, прехвърли я в чиния и я отнесе в кухнята. Прехвърли я в кръгло плато и я захлупи с първата чиния.

Опита гъбения сос за последен път, добави щипка сол и отново захлупи тигана.

Извади внимателно половината зеленчуци и ги подреди в платото.

Прехвърли пържолата на дъска за рязане. Наряза я на тънки резени и ги прехвърли в средата на платото.

С ножа избута зеленчуците от едната страна на месото, а от другата сипа останалите.

Посегна към тигана с гъбения сос и заля подреденото ястие.

— Анна-Мария — обяви той. — Това се казва „Шатобриан“.

— *Si, senior.*

— Прехвърли соса в сосиера, след това сервирай. Аз сам ще взема виното.

— *Si, senior.*

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Мария.

— Не, мила. Благодаря ти. Защо не отидеш да се изкъпеш? Идвам след малко.

Той взе бутилката „Каберне“ и чашата и се премести в трапезарията.

Анна-Мария внесе платото.

— Донеси и хляб, ако обичаш. От питките. И масло. Не забравяй, разбира се, солта и пипера. И соса.

След като Анна-Мария донесе всичко, той се огледа, за да е сигурен, че всичко е наред.

— Благодаря ти, Анна-Мария. Можеш да си вървиш. Не ме безпокой повече.

— *Si, senior* — отвърна Анна-Мария и излезе от трапезарията.

Три минути по-късно се върна.

Жан-Пол се подразни. Нали й каза ясно, че не желае да го безпокои. Едва бе подредил резенчетата месо, които ухаеха великолепно.

— Нали ти казах да не ме безпокоиш повече!

— Моля да ме извините, господине, ама навън чакат двама... служебни лица.

— Служебни лица ли? Какви са тези служебни лица?

— Служебни лица. От правителството. Имат значки.

„Това пък какво е, по дяволите?“

— Искат да ви видят, господине.

Жан-Пол се надигна нервно, хвърли салфетката на масата и закрачи към входната врата.

На прага чакаха двама непознати.

— С какво мога да ви помогна, господа?

— Вие ли сте господин Жан-Пол Бертран?

— Да, аз съм. А вие кои сте?

— Аз съм помощник главен инспектор Мюлер от бюро „Имиграция“ — представи се по-едрият. — Това е инспектор О’Фалън.

Той подаде документите и на двамата.

— Моля да ни извините за безпокойството, господине — започна Мюлер. — Идваме в такова неудобно време, при това вечер. Искрено се извинявам, господине.

— За какво става въпрос?

— Имате ли паспорт, господин Бертран?

— Естествено, че имам.

— Сигурен ли сте, господине?

— Разбира се, че съм сигурен. Защо питате?

— Господин Бертран, както вероятно знаете, бюро „Имиграция“ вече е компютъризирано.

— Чух.

— Днес следобед, господин Бертран, според нашия компютър, сте се опитали да влезете в страната с полет на „Вариг“ от Рио де Жанейро.

— Пълен абсурд!

— Според нашия компютър сте влезли в страната преди известно време, но не сте я напусkali.

— Точно така.

— Подозираме, господин Бертран, че другият господин Бертран, когото задържахме, не е човекът, за когото се представя. Паспортът му или е подправен, или той по някакъв начин се е добрал до вашия паспорт.

Помощник главен инспектор Мюлер остави на Жан-Пол Бертран време да помисли, след това продължи:

— Вариантите са два, господин Бертран. Можем много лесно да разрешим въпроса. Ако имате паспорт, значи другият е подправен. Следователно другият господин Бертран ще бъде подведен под отговорност. Ако обаче вашият паспорт е... не е налице... Подобни неща се случват, господине. Ако по някакъв начин се е озовал в ръцете на другия господин Бертран, тогава трябва да разнищим въпроса. Не мога да повярвам, че господин с вашето положение би заел паспорта си...

— Разбира се, че не бих! — възмути се Жан-Пол. — Паспортът ми е... би трябвало да бъде в сейфа. Ще го донеса.

— Много ви благодаря, господине.

— Да ви предложи ли по чаша кафе, нещо за пиене, докато чакате?

— Не, господине, благодаря — отвърна инспектор О'Фалън. — Дежурни сме.

— Връщам се веднага — заяви Жан-Пол Бертран. — Сейфът ми е в кабинета в задната част на къщата.

— Благодаря, господине — обади се помощник главен инспектор Мюлер.

— Заповядайте в хола — покани ги Жан-Пол. — Бихте ли изчакали тук? Наистина ли не искате нищо за пиене?

— Не, благодаря, господине — отвърна Мюлер.

Сейфът беше занитен и към една от вътрешните стени, и към пода. На Жан-Пол му бе най-удобно да седне на пода, когато търсеше нещо вътре. И сега бе седнал.

Не успяваше да открие паспорта, но най-сетне го откри.

„Паспортът е фалшив. Как е възможно да се появи паспорт с моето име на него? Какво става?“

Ама, разбира се. Ако някой провери, съществува валиден паспорт на името на Жан-Пол Бертран.

Господи, възможно ли е това да стигне до пресата?“

Чу някакъв звук и погледна през рамо.

По-младият, инспектор О'Фалън, бе застанал зад него.

„Този пък какво търси тук?“

— Инспектор О'Фалън, нали? — попита Жан-Пол.

— Не съвсем — отвърна Кастило на английски.

— Какво?

— Нали знаеш как е, Лоримър? Понякога хората използват чужди имена. Би ли ми подал паспорта, а след това се изправи.

— Какво става тук?

Кастило грабна паспорта от ръката на Лоримър, прекрачи го и отвори широко вратата на сейфа.

Жан-Пол се провлачи по пода и се опита да се изправи.

След това усети, че някой го изправя на крака.

— Сложете ръцете си отзад — нареди мъжът, който се бе представил като помощник-инспектор Мюлер.

Жан-Пол се подчини безропотно.

Огледа кабинета.

Мюлер правеше нещо с ръцете му.

Жан-Пол огледа внимателно лицето на инспектор О'Фалън, който го бе нарекъл Лоримър на американски английски.

В следващия момент нещо привлече погледа му.

От прозореца надничаше лице и непознатият се канеше да счупи прозореца.

Последното, което Жан-Пол Лоримър видя, преди деветмилиметров куршум да се забие в челото му, бе оранжев блясък, който счупи прозореца.

Кастило реагира инстинктивно, когато прозорецът се счупи и се чу гърмежът. Той се просна на земята и се претърколи зад бюрото, а след това посегна към „Беретата“, пъхнат в колана.

„Какво, по дяволите, беше това?“

Бюрото ще ме защити точно колкото и кутия с носни кърпички срещу деветмилиметров куршум.“

Отвън се чу стрелба. Той веднага позна тътена на „Кар-4“. Не беше само една. След това долови пропукването на 7.62.

„Не чух ли 7.62 тъкмо преди проклетият автомат да започне да гърми?“

Забеляза някакъв шнур на пода до бюрото.

„Ако не могат да те видят, значи не могат и да те застрелят.

Освен ако не започнат да стрелят напосоки с автомат.

Какво, по дяволите, става тук?“

Дръпна рязко шнура и лампата на бюрото на Лоримър се строполи на пода. Ала не загасна.

„Мама ти стара!“

Чу се нов пукот от 7.62, неразбираеми викове и нови изстрели от „Кар-4“.

Кастило придърпа лампата, откри ключа и загаси. Стаята потъна в мрак.

Изправи се на колене и се хвърли към ъгъла. Никой не се опита да го застреля. Напипа стената и се изтласка по-близо до ъгъла. Изчака миг, за да свикнат очите му с тъмнината. За да загаси лампата, се бе взрял в крушката и сега почти не виждаше.

Най-сетне различи очертанията на прозореца и вдигна „Беретата“ с две ръце.

— Алфредо? — повика той Мунц.

— Уцелиха ме — отвърна Алфредо. — Не знам дали е зле.

Мозъкът на Лоримър ме оплеска целият.

Последва нов залп от „Кар-4“, този път от по-далече.

След това долетя гласът на Кенсингтън.

— Има ли някой жив вътре?

— Само добрите — провикна се Чарли.

Някой ритна вратата, за да я отвори. В отвора се появи ръка с насочено напред фенерче и лъчът пробягна из стаята.

Кенсингтън влезе заедно с ефрейтор Лестър Брадли, вдигнал в готовност снайпера.

— Разкарай проклетия фенер от очите ми — нареди Кастило. — Лампата падна отстрани на бюрото.

Кенсингтън я откри, включи я и се отправи към Кастило. Изчака го да се изправи и заяви:

— Онези плужеци, които и да бяха, са успели да минат през Кранц. Можеш ли да повярваш?

— Той добре ли е?

— Прерязали са му гърлото, майоре — отвърна Кенсингтън.

— Мама му стара!

Кастило отново се приближи до бюрото и погледна експлодиралата глава на Жан-Пол Лоримър, а след това към кръвта,

която продължаваше да се стича от раната на полковник Алфредо Мунц.

— Мама му стара! — повтори той.

(ЧЕТИРИ)

Имение „Шангри-Ла“
Провинция Такуарембо
Република Уругвай
22:25, 31 юли 2005

— Ще се оправите, полковник — заяви сержант Робърт Кенсингтън на падналия до бюрото Мунц. — На мускулите ще им трябва повече време, за да се възстановят, ще ви боли, когато се движите и дишате. Мога да извадя куршума, ако кажете.

— По-добре да изчакам, докато стигнем до някоя болница — отвърна Мунц.

— Ти решаваш, Алфредо — намеси се Кастило. — Как ще обясниш откъде е раната? След като Кенсингтън казва, че ще се справи, значи ще се справи.

— Не се обиждайте, но това май е работа за хирург.

— Кенсингтън е извадил повече куршуми от който и да е хирург — обясни Кастило. — Преди да реши, че предпочита да стреля по хората, вместо да ги лекува, е бил лекар. Което ще рече... какво ще рече, Кенсингтън?

— Ще рече, че мога да оперирам всичко, без мозъка — уточни Кенсингтън. — Мога да притъпя болката, да ви дам нещо, от което ще се унесете, да почистя раната и да извадя куршума. Така е по-добре, вместо да отговаряте на неудобни въпроси в болницата. Ами какво ще кажете на съпругата?

— Ще се наложи да лъжеш, Алфредо — предупреди го Кастило. — Кажй й, че те е прострелял някой ревнив съпруг.

— А тя ще реши, че съм си чистил пистолета, той е гръмнал и ме е срам да си призная — отвърна Мунц. — По-добре така, вместо да отговарям на въпросите на ченгетата. Колко време ще съм в безсъзнание?

— Няма да е дълго, около два часа.

— Добре, действай — реши Мунц.

— Трябва да ви изправим и да ви преместим на светло — обясни Кенсингтън. Погледна Кастило и двамата изправиха Мунц.

— Масата в трапезарията е голяма, би трябвало да ни свърши работа — предположи Кенсингтън. — Май са се канели да вечерят. Има плато с доста апетитна храна. И бутилка вино.

— Телешкото ще ми дойде добре — обади се Кастило. — Виното не става. Трябва да решим какво ще правим.

— Майоре, кои, по дяволите, бяха тези типове? — попита Кенсингтън.

— Наистина нямам представа. Юнг ги претърсва, за да открие нещо. Дори не разбрах как се случи.

— Които и да са, са професионалисти. Може да са руснаци. Кранц не беше аматьор, а са успели да го ликвидират. Да му прережат гърлото. Това означава, че, първо, са го забелязали и, второ, са се промъкнали зад него. Много хора са се пробвали да изненадат Сиймор и нито един не е успял.

— Руски спецчасти ли? — зачуди се Кастило. — Ако бяхме в Европа, имаше голяма вероятност да си прав. Само че тук? Не знам. Да видим какво ще открие Юнг.

Когато влязоха в трапезарията, Кенсингтън пое Мунц, а Кастило премести платото, сосиерата и хляба настрана. След това положиха полковника на масата.

— Кажете ми, лекарю — обади се Мунц, — как ще подейства виното на упойката?

Кенсингтън се приближи до бюфета и взе бутилката.

— „Каберне“. Мисля, че е задължително да пийнете малко. Искате ли чаша?

— Да, ако обичаш — отвърна Мунц.

Кенсингтън му наля и подаде чашата.

— Изпий и тези. — Остави две капсули на масата. — Когато усетите, че главата ви се замайва — това ще стане след около минута, — просто се отпуснете. Не мога да повярвам, че не ви боли.

— Защо реши, че не ме боли? — попита Мунц, глътна капсулите и посегна към чашата.

— Няма да сте дълго в безсъзнание — обясни Кенсингтън.

— Какво стана навън, лекарю? — попита Мунц.

— Разбрах, че нещо не е наред, когато чух пукота на „Ремингтъна“. Първата ми мисъл бе, че проклетият хлапак си играе с пушката. Затова заобиколих къщата, за да му нашаря задника. Тогава видях двамата непознати. Единият лежеше на земята, а другият беше насочил „Мадсън“ към мен...

— „Мадсън“ ли? — прекъсна го Кастило.

— Да, какво значение има?

— Има — отвърна Кастило.

— Тъкмо си казах: „По дяволите, свършено е“, когато чух изстрел и той падна. Хлапето стреля два пъти. И двата пъти в главите. Малкият може да стреля. Спаси ме. И теб също. Първият, когото уцели, беше счупил прозореца на кабинета. Брандли ми каза, че е изчакал да се увери, преди да го гръмне.

— Той не трябваше ли да пази проклетия хеликоптер? — попита Кастило.

— Не си ли доволен, майоре, че не е разбрал заповедта? — попита Кенсингтън. — След това стана напечено. Показаха се общо шестима. Петима бяха при къщата, а шестият преряза гърлото на Кранц. Кранц успял да го наръга с нож. Когато открихме Кранц, ликвидирахме шестия, докато се опитваше да избяга.

— Не сте постъпили особено умно, Кенсингтън.

— Знам. Само че двамата с Кранц сме приятели отдавна и дори не се замислих.

— Започвам да се чувствам много особено — обади се Мунц.

— Хайде, легнете и се отпуснете — нареди Кенсингтън.

Кенсингтън внимателно повдигна клепачите на Мунц и светна с фенерче.

— Добре, в безсъзнание е. Сигурно ще остане така за около трийсет минути. Много е едър проклетникът и нямам представа какъв е прагът му на болка, така че може да започне да се събужда, докато вадя куршума. Пригответе се да го задържите — ако се налага, легнете върху него — веднага щом мръдне. Разбрахте ли ме?

— Ясно — отвърна Кастило.

— Преди да извадя инструментите, ще ми помогнете ли да се измия?

— Как?

Кенсингтън му подаде спрей.

— Напръскайте ръцете ми. Това е по-добро от хирургическите сапуни. Скапва ти ръцете, но какво толкова.

Кастило напръска пенливата бледооранжева течност по ръцете на Кенсингтън и остана да наблюдава как нахлузва гумените ръкавици.

След това Кенсингтън извади тънък черен плик и го разкъса. Вътре бяха прибрани хирургически инструменти.

— Не се обиждайте, майоре, но ако усетите, че ви прилошава, когато започна да режа, сядайте на пода и наведете глава между коленете. Не искам да си сцепите главата, ако паднете. Нали някой трябва да ни измъкне от това място.

— Абсолютно никаква идентификация — докладваше специален агент Дейвид Уилям Юнг от ФБР четирийсет минути по-късно. — Няма етикети по дрехите, почти сигурен съм, че са местно производство или поне са купени тук, така че от тях няма да разберем нищо. Взех отпечатащи от труповете и кръв, за да се направи ДНК изследване. Само че то ще ни свърши работа, ако имаме с какво да го сравним. Взели са автомобили под наем на летището. Можем да проверим кредитните им карти, но те очевидно са професионалисти, което означава, че сме в задънена улица. Съжалявам.

— И Кенсингтън каза същото. Професионалисти. Какви са?

— Четирима бели, двама черни. Снимах ги, разбира се, но...

— Добре, благодаря.

— Това са лошите новини. Хубавото е, че в сейфа намерихме тефтерче с адреси и това. — Той показва сертификати за акции.

— Какво е това?

— Сертификати за заеми. Петнайсет милиона и седемстотин хиляди американски долара. Тъй като Лоримър не ги е подписал, не могат да бъдат осребрени, но по този начин разполагаме с доказателство, че парите са в банки. Може да убедим някой банков служител да ни каже какво знае за активите на Лоримър.

— От друга страна, след като научат, че е мъртъв, ще отрекат съществуването на парите и ще се окажат с почти шестнайсет милиона по-богати.

— Точно така — съгласи се Юнг.

Ефрейтор Лестър Брадли влезе в кухнята.

— Сержант Кенсингтън каза, че е готов и чака да дадете сигнал, господине. Полковникът вече дойде в съзнание.

— Брадли, длъжник съм ти. Спаси и мен, и полковник Мунц.

— Просто си вършех работата, господине.

— Кажи на сержант Кенсингтън да подбере всички.

— Слушам, господине.

(ПЕТ)

Овалният кабинет
Белият дом
Пенсилвания авеню 1600
Вашингтон, окръг Колумбия
18:25, 1 август 2005

Президентът на САЩ седеше зад бюрото. Срещу него, до държавния секретар Натали Кохън, се бе настанил посланик Чарлс У. Монтвейл. Секретарят на Вътрешна сигурност бе седнал на съседното канапе.

Майор К. Г. Кастило, облечен в цивилни дрехи, се бе изпънал пред бюрото на президента.

„Прилича на ученик, застанал пред директора, готов да го смъмрят“, мислеше си секретар Хол.

През последните десет минути Кастило докладваше за събитията след последната си среща с президента в Билокси.

— Кацнахме в „Мақдил“, господин президент — завърши Кастило, — и предадохме тленните останки на сержант Кранц на Централното командване, след това дойдохме тук точно в девет и трийсет. Заведох всички участници в операцията в апартамента си и им наредих да не споменават и дума, преди да ви докладвам, така че те ще останат в хотела, докато се върна.

— И полковник Торине ли? — попита президентът на Съединените щати. — И братовчед ти ли? Как реагираха на този домашен арест?

— Полковник Торине е наясно с положението, господине. Не се наложи да му нареждам... А Фернандо, братовчед ми, проявява разбиране.

— Това ли е всичко, Кастило? — попита президентът.

— Да, господине. Искам само да кажа, господин президент, че искрено съжалявам за смъртта на сержант Кранц и че не успях да изпълня възложената ми мисия.

Президентът не отговори веднага. Погледна Кастило, замисли се над думите му и накрая каза:

— Защо реши, че си се провалил, Кастило?

— Накратко казано, господине, не успях да открия хората, които застреляха господин Мастърсън и сержант Маркъм. Господин Лоримър е мъртъв и така и няма да разберем какво е знаел, а ако не бях провалил...

— Репатрирането му ли? — помогна му президентът.

— Да, господине. Ето, че и сержант Кранц е мъртъв. Не оправдах доверието ви, господине.

— Чарлс — надигна глас президентът, — какво ще кажеш за щетите, нанесени от провала на майор Кастило?

— Господин президент, според мен мисията не бе провал — обади се секретар Хол.

— Дадох думата на директора на Националното разузнаване, господин секретар. Дайте му възможност да се изкаже — заяви студено президентът.

— Истината е, че и според мен мисията не бе провал, тъкмо обратното.

— Нали го чухте какво каза — напомни им президентът. — Лоримър е мъртъв. Нямаме доказателство, та Натали да може да повдигне пред ООН въпроса, че е бил замесен в скандал с „Петрол срещу храни“. Кастило сам призна, че няма представа кой е убил Мастърсън и сержанта. Това не е ли провал?

— Позволете, господин президент — обади се отново Монтвейл. — Искам да изтъкна какво постигнаха майорът и дръзкият му екип.

— И какво точно са постигнали?

— Ако приемем, че господин Лоримър е бил замесен в нечисти сделки, а доказателството са шестнайсетте милиона долара...

Монтвейл погледна към Кастило за помощ.

— Петнайсет милиона и седемстотин хиляди, господине — уточни Чарли.

— Шестнайсет милиона и фактът, че някакви хора са направили почти невъзможното, за да го открият в Уругвай и да го накарат да замълчи завинаги, след като са отвлекли госпожа Мастърсън и са убили съпруга ѝ.

— И какво от това, Чарлс? — попита президентът.

— Изглежда, не успявам да се изразя достатъчно ясно, господин президент — продължи Монтвейл. — Нека представя нещата по следния начин. Които и да са тези хора, те знаят, че сме ги погнали. Нямаат никаква представа какво е научил майорът, преди да отиде в Южна Америка, те нямаат представа какво е признал Лоримър, преди да успеят да го ликвидират. Ако са се надявали да се докопат до съдържанието на сейфа на Лоримър, не са успели. Да не говорим, че не са имали представа какво е имало в сейфа, затова са предположили най-лошото, че съдържанието на сейфа е в наши ръце. Или още по-лошо, в ръцете на неизвестни трети лица. Те изпращат убийци да се справят с Лоримър, а майорът и хората му ликвидират шестима от убийците и опразват сейфа. Те знаят, че сме по петите им. Един господ знае кога някой ще се свърже с нас...

— И ще изпее каквото трябва ли? — попита президентът.

— Точно това исках да кажа, господине. Нямах предвид единствено разкриването на убийците на Мастърсън — според мен е много вероятно майорът вече да ги е „обезвредил“, — а хората, които са поръчали убийствата. Говоря за двигателната сила в скандала с „Петрол срещу храни“, които ще имат полза от деянието. Господине, според мен майорът не се е провалил. Той направи огромна услуга на страната си и трябва да бъде награден.

— Чарлс, предполагам, си чувал, че великите умове мислят еднакво. Аз стигнах до същия извод. Имам един въпрос, Чарлс. Какво да правим с шестнайсетте милиона долара? Да кажем ли на ООН къде са и да ги оставим те да си блъскат главите какво да правят с тях?

— Има нещо, което можем да направим, господине. Според майора единственото, което ни трябва, е подписът на Лоримър на документите, както и да се казват. Майорът ги донесе и можем да ги прехвърлим където пожелаем.

— Само че Лоримър е мъртъв — отвърна президентът.

— В Ленгли има доста талантиливи хора, ако разбирате какво се опитвам да ви кажа.

— Искате да фалшифицираме подписа на мъртвец и да откраднем парите ли? Защо?

— Господин президент, признавам, че когато научих какво искате да направи майорът, не се зарадвах особено. Признавам, че сгреших. Малко звено като това, което сформира майорът, се оказа

изключително ценно в новата световна война. Ако те разполагат с шестнайсетте милиона долара, говоря за шестнайсет милиона долара, които няма как да бъдат проследени...

— Разбрах, Чарлс — прекъсна го президентът. — Можеш да престанеш с тези разсъждения.

— Моля?

— Още малко и ще предложиш Чарли — между другото, той се казва Чарли, не „майора“ — да прехвърли Звеното за организационен анализ при директора на националното разузнаване. Тази няма да я бъде. Чарли работи за мен и точка по въпроса. Никакъв коментар повече.

Секретар Хол се закашля. Цялото му лице поруменя.

Посланик Монтвейл дори не заподозря, че секретар Хол се опитва да прикрие смеха си.

— Натали, ще кажеш ли нещо, преди да изпратя Чарли да си почине две седмици? След като освободи всички от апартамента си, разбира се.

— Мислех си за посланик Лоримър, господине. Той е болен и ще бъде съсипан, когато разбере с какво се е занимавал синът му.

— Господи, дори не се бях сетил — призна президентът. — Чарли, ти какво ще кажеш?

— Господине, Лоримър е изчезнал, докато е бил в Париж — отвърна Чарли. — Мъжът, когото застреляха в „Шангри-Ла“, беше Жан-Пол Бертран, ливанец. Едва ли някой гори от желание да разкрие истинската самоличност на Бертран. Така че според мен не е нужно да обясняваме.

— Ами сестра му? — попита Натали Кохън. — Не трябва ли да ѝ съобщим?

— Според мен, трябва — кимна Кастило. — Не бях мислил по този въпрос, но като съобщим на госпожа Мастърсън, тя ще се успокои и ще знае, че никой не заплашва децата ѝ, след като брат ѝ е мъртъв.

— Ако те попита откъде знаеш и при какви обстоятелства е починал? — попита президентът.

— Не съм мислил за това, господине.

— Нали няма да ѝ кажеш какъв мерзавец е бил?

— Подозирам, че тя знае, господине. Само че това е строго секретна информация.

— Имате ли нещо против Чарли да обясни на семейство Мастърсън какво е станало?

— Отлична идея, господин президент — съгласи се посланик Монтвейл.

— Говори с тях колкото е възможно по-скоро, Чарли. Моля те — настоя Натали Кохън.

— Разбира се, госпожо.

Президентът се изправи, заобиколи бюрото и подаде ръка на Кастило.

— Благодаря ти, Чарли. Справи се чудесно. Прибери се и си почини. След това измисли къде да скриеш шестнайсетте милиона, докато ти потрябват.

(ШЕСТ)

Стая 527

Пети етаж, Университетска болница на Пенсилвания

„Спрус стрийт“ 3400

Филадельфия, Пенсилвания

21:35, 1 август 2005

— Здравсти, сладурче, прибрах се.

— Чарли!

— Как си?

— Погледни ме. Все едно че някой ме е налагал по лицето с бейзболна бухалка.

— Красива си. Може ли да те целуна?

— Сигурен ли си, че искаш?

— Искам, и то много.

Пет минути по-късно спряха.

Тя му се усмихна.

— Страхувах се, че ще се върнеш от Европа, ще дойдеш и ще започнеш пак с онези глупости с виенския шницел. Предпочитам да ми кажеш направо, че ме обичаш.

— По дяволите, забравих.

— Какво си забравил?

Той бръкна в чантата и извади пакет, увит в алуминиево фолио.

— Какво е това?

— Истински виенски шницел. Само че този е от Будапеща, не от Виена. Във Виена можеш да си поръчаш най-хубавия гулаш, а най-вкусният виенски шницел се прави в Будапеща. Разбра ли?

Тя не отговори. Пое ръката му и я притисна до бузата си. Той забеляза, че тя плаче, ала знаеше, че е от щастие.

Издание:

У.Е.Б. Грифин. Заложникът
Калпазанов, 2007

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Никола Христов

Технически редактор: Никола Христов

Оформление на корицата: Огнян Илиев

Военен консултант: Митко Ганев

ISBN 13: 978-954-17-0240-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.